

Thư ký Kim ②

SAO THẾ?

Jeong Gyeong Yun

Thục Anh dịch

Shine

Phân phối bởi: Nhà sách Kim Đồng

Sở hữu ngoại hình xuất chúng và bộ óc siêu việt, người đàn ông đứng trên đỉnh cao nhất của thế gian song mắc bệnh “tự luyến” nặng - Lee Young Joon, phó chủ tịch tập đoàn Yoo Il.

Chín năm làm thư ký kiêm lái xe riêng và bạn dự tiệc, tài sắc vẹn toàn, luôn tươi cười rạng rỡ - Kim Mi So, thư ký của phó chủ tịch Lee Young Joon.

Cặp đôi hoàn hảo với khả năng tương tác kết hợp còn hơn cả vợ chồng bỗng một ngày vấp phải vấn đề nghiêm trọng: Thư ký Kim xin thôi việc! “Thiên hạ đệ nhất” Lee Young Joon sẽ phản ứng như thế nào? Mối quan hệ giữa họ từ lúc này sẽ thay đổi ra sao?

AZ VIETNAM

Shins
BOOKS

ISBN: 978-604-89-9370-2

9 786048 993702

Thư ký Kim sao thế? (2 tập)

8 936062 804602

Giá: 249.000 VNĐ

Thư ký Kim sao thế? (Tập 2)

Bản quyền tiếng Việt © 2019 AZ Vietnam

Cuốn sách này được bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa
Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam
(thông qua đại diện ShineBooks), Việt Nam và GAHABOOKS
thông qua Eric Yang Agency Inc.

이것이 왜 그럴까

My Secretary Kim

Jeong Jeong Yum

Copyright © 2013 by Jeong Jeong Yum

All rights reserved

Vietnam language edition © 2019

Vietnam AZ Communication and Culture Company Limited

Vietnamese language edition arranged with GAHABOOKS
through Eric Yang Agency Inc.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện những cuốn sách làm giả với chất lượng in kém, nhiều lỗi. Mong quý khách hàng hãy cẩn thận khi chọn mua sách. Để mua đúng cuốn sách *Thư ký Kim sao thế? (Tập 2)* do Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam và Nhà xuất bản Hồng Đức phát hành, độc giả chú ý các trang nội dung được in sạch đẹp, rõ nét, đầy đủ số trang.

Thông tin liên hệ

Góp ý chung: <https://www.facebook.com/shinebooks2016>

Email: shinebooks.vn@gmail.com

Tel: (+84-24) 3717 2838

Thư ký Kim ②

SAO THẾ?

Mục lục

- #Mê cung_5
- #Ariadne_32
- #Giấc ngủ sâu_61
- #Lớp lá chắn cuối cùng_86
- #Con nhện Gypsi_115
- #Nhân duyên_143
- #Gỡ bỏ khúc mắc đã lâu_190
- #Điên cuồng trong tình yêu_226
- #Lớp áo giáp cuối cùng_258
- #Người yêu_280
- #And love goes on_305
- #Phân kết_322
- #Ngoại truyện 1: Bờ mình có hơi như thế đó_364
- #Ngoại truyện 2: Chào mừng em. Lần đầu tiên em đến với gia đình mình đúng không?_389
- #Lời tác giả_405

#Mê cung

Rào rào.

Không hiểu sao tiếng nước ào ào chảy từ vòi hoa sen trong căn phòng trọ luôn khiến cô liên tưởng đến tiếng mưa.

Sáng sớm tinh mơ, thả lỏng cơ thể giữa làn nước ấm, Mi So mơ màng nhớ lại khoảnh khắc đêm qua được Young Joon ôm chặt khi cùng nhau ngắm cảnh đêm. Sự tiếp xúc nồng nàn và ấm áp không thể diễn tả thành lời, cùng với nó là cảm giác vô cùng lạ lẫm. Young Joon của giây phút ấy dường như không phải người đàn ông mà cô biết bấy lâu.

Cô đứng im, dùng vòi nước xối mạnh lên mình một chập đến mức đau rát, mặt và tai cô đỏ ửng lên không rõ do nước nóng hay nguyên nhân nào khác.

"Vì em là Mi So."

Câu đó có nghĩa là gì nhỉ.

Trong khoảnh khắc quan trọng ấy, nếu tiến sĩ Park không gọi tới phá hỏng bầu không khí, biết đâu Young Joon sẽ giải thích rõ ràng về câu nói ấy trước khi chia tay. Không. Anh là người nếu có dù chỉ một chút ý định giải thích thì

ngay từ đầu đã nói ra chứ không giữ im lặng suốt bấy lâu như vậy.

Mặc dù không thể biết anh đang nghĩ gì, nhưng ít nhất cô cũng chắc chắn được một điều. Rõ ràng Young Joon đã biết Mi So từ trước khi cô vào công ty.

Rốt cuộc từ bao giờ, ở đâu, như thế nào, tại sao họ lại gặp nhau?

Dù có vắt óc suy nghĩ, cô cũng không thấy họ có cơ hội chạm mặt nào trong quá khứ. Nếu có thể gọi là manh mối thì chỉ có vụ bắt cóc với Sung Yeon.

Giả dụ đó là sự thật thì đúng là không gì có thể kỳ lạ hơn.

Mặc dù đối với Sung Yeon - nạn nhân bị bắt cóc, đó là cú sốc rất lớn nhưng anh ấy không hề nhớ Mi So. Thế mà Young Joon, người đã bị mặc cảm tội lỗi lấy mất toàn bộ ký ức lúc ấy lại nhận ra Mi So. Cô là người mà không một ai, thậm chí ngay cả người gặp nạn cùng cũng không nhớ ra, mọi chuyện có vẻ quá mâu thuẫn.

Không hiểu sao cô cứ nghi ngờ những điều mình được biết chưa phải là tất cả.

“Ôi trời, đầu óc mình bị làm sao rồi.”

Mi So thất thần không ngừng bóp sữa tắm ra đây miếng bông tắm. Cô định đổ bớt chỗ sữa tắm thừa xuống sàn thì lại trượt tay đánh rơi cả miếng bông tắm. Lúc cúi người xuống nhặt, nhận ra vết bầm vẫn còn ở một bên chân cô liền nhăn mặt.

“Hừm, hạng nhất của anh ta là cái gì chứ.”

Hậu quả của việc vắt hết sức chạy đua điên cuồng trong trò chơi hai người ba chân ở đại hội thể thao để lại nguyên một vết bầm tím khiến cô phải mặc quần tất đen thêm mấy ngày cho đến khi nó tan hẳn.

Nhìn vết tím bầm in vòng quanh cổ chân, đột nhiên cô rùng mình, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Mình... tự nhiên bị sao vậy nhỉ?”

Cô lắc lắc đầu, cố lờ đi cảm giác đó, vội tắm cho xong rồi ra khỏi nhà tắm.

Đêm qua khi chia tay, Young Joon đã yêu cầu sáng hôm sau Mi So đến thẳng công ty làm việc. Bình thường cô vẫn đến nhà anh, giúp anh chuẩn bị đi làm và tóm tắt lịch trình trong ngày, nhưng hôm nay anh muốn cô nghỉ ngơi thêm dù chỉ là một chút.

Từ cái ôm chặt rồi lại đến sự quan tâm cô chưa từng nghĩ tới. Bối rối là một chuyện, cô còn lo không biết anh có đang đau ốm ở đâu không.

6 giờ sáng. Vẫn còn sớm nên tiền sảnh công ty khá vắng vẻ. Sau khi chào bảo vệ, cô quẹt thẻ ra vào, một mình bấm thang máy, chợt có tiếng bước chân vội vã tới gần.

“Thư ký Kim, chờ tôi với!”

Nghe giọng nói quen thuộc, Mi So quay lại thì thấy tiến sĩ Park, ánh mắt cô liền sắc lại.

“Ày. Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Tôi thật sự xin lỗi. Ai mà biết được hai người ở cùng nhau đến tận lúc đó cơ chứ?”

“Ai nghe thấy lại tưởng là đêm khuya không biết chừng. Lúc đó mới chỉ là buổi chiều tối thôi ạ.”

“À, ừ ừ. Tôi xin lỗi. Ồ...? Nhưng mà không lẽ...?”

Yoo Sik đột nhiên đỏ mặt, nhỏ giọng thăm thì.

“Không lẽ ở Motel California?”

“Gì cơ? Anh nói cái gì đấy ạ!”

Mi So hốt hoảng hét toáng lên, mấy người bảo vệ và nhân viên ở sảnh giật mình nhìn cô.

“Lúc đó chúng tôi đang nói chuyện tại nhà phó chủ tịch.”

Cuối cùng Mi So cũng lấy lại được bình tĩnh, trả lời một cách điềm đạm khiến Yoo Sik gật gù thờ phào nhẹ nhõm.

“Phù, may quá. Chẳng may đó mà là giây phút quan trọng thì hôm nay tôi sẽ phải tránh mặt Young Joon cả ngày mất.”

Thái độ tươi tỉnh của Yoo Sik chẳng hiểu sao lại khiến mắt Mi So hơi hoen đỏ, cô vừa sực sực mũi vừa nghĩ: Đó là giây phút quan trọng đã man đó, ông chú ạ.

“À mà, nghe nói anh đã tháo gỡ hiểu lầm với vợ... cũ rồi đúng không ạ?”

“Tôi nhờ cô chút nhé, cô không thể ngưng ngập ngừng ở giữa chỗ “vợ” và “cũ” được sao? Hừm?”

“Xin lỗi anh. Tại tôi không biết nên gọi sao nữa ạ.”

“Thôi, được rồi. Dù sao thì chúng tôi đã quyết định cuối tuần này đi uống với nhau.”

“Tốt quá rồi. Nhân cơ hội này hãy bắt đầu lại đi ạ!”

“Nói thì dễ lắm đấy! Đương nhiên tôi cũng sẽ cố gắng nên thôi cứ cho là như vậy đi. Thế bên cô thì sao? Hai người có tiến triển gì chưa?”

“Tiến triển là tiến triển cái gì chứ ạ?”

Gò má thoát ửng hồng của Mi So khiến Yoo Sik bật cười, buông lời trêu chọc.

“Cô tập kiềm chế cảm xúc đi. Mặt cô cứ như là tờ giấy can ý.”

“Tôi chịuuuu.”

Cửa thang máy dành riêng cho nhân viên mở ra, hai người từ tốn bước vào trong.

Mi So đang tươi cười bấm nút thang máy thì đột nhiên Yoo Sik nói ra một chuyện bất ngờ.

“Có chuyện này, thư ký Kim. Lúc mà Young Joon bị thương cổ chân ở đại hội thể thao ý. Chúng ta đã cùng theo tới bệnh viện đúng không?”

“Vâng. Đúng vậy ạ.”

“Lúc đó thư ký Kim có theo cậu ta vào phòng khám không?”

“Không ạ. Tôi đứng đợi ở hành lang.”

“Vậy lúc đó người vào cùng với Young Joon là ai nhỉ?”

Mi So chậm chậm dò lại trí nhớ, lắc đầu.

“Tôi không rõ nữa. Nhớ lại thì hình như không có ai vào cùng...”

“Đúng vậy không?”

“À, đúng rồi. Tôi chắc chắn đấy ạ. Phó chủ tịch đã vào một mình. Tôi định đi cùng thì đột nhiên anh ấy nổi cáu...”

“Hèn gì như vậy.”

Thấy nét mặt Yoo Sik sa sầm lại, Mi So vội hỏi anh.

“Hôm qua ở bệnh viện đã có chuyện gì sao ạ?”

“Kể cả chỉ bó bột một chân đi chẳng nữa nhưng một mình lúi thủi đi tháo có phải hơi kỳ không. Vậy nên tôi bảo sẽ đi cùng mà cậu ta cứ một mực khẳng khẳng không thích. Bản tính hiếu thắng nổi lên nên tôi đã bám cậu ta dai như đĩa. Thư ký Kim cũng biết sự cố chấp của tôi còn gì.”

“Vâng. Nhưng rồi sao ạ?”

“Chỉ một thoáng chốc thôi. Trong lúc y tá mở cửa đi ra tôi đã liếc thấy...”

Ánh mắt Mi So đầy nghi hoặc, Yoo Sik liền tiếp lời với giọng có phần nghiêm trọng.

“Lúc đầu tôi còn tưởng chỉ là vết hằn cổ tất thôi, nhưng không phải vậy. Rõ ràng đó là một vết sẹo. Trông rất sâu và kinh dị.”

Khuôn mặt Mi So bỗng chốc tái xanh lại.

“Cái đó... anh đang nói gì thế ạ?”

“Tôi đang nói là trên cổ chân Young Joon có vết sẹo hình như từ rất lâu rồi. Tôi không biết chính xác nó là gì, song tôi nghĩ đó là dấu vết cậu ấy từng bị trói vào cái gì đó.”

“Nếu chỉ là bị trói thôi, có lý nào để lại vết sẹo như vậy được?”

“Trước đây tôi đã từng thấy trên chương trình bảo vệ động vật gì đó cảnh một con chó bị bỏ rơi đi lang thang với dây điện cuốn đầy quanh người rồi được cứu hộ. Lúc đó da nó trong tình trạng sưng phồng lên do máu không lưu thông, dây điện dần dần lún sâu vào thịt...”

“Ngừng, ngừng lại!”

Không thể nghe thêm những lời khủng khiếp ấy, Mi So bịt chặt tai lại, Yoo Sik vội chuyển chủ đề.

“Dù sao thì rõ ràng tôi đã thấy như vậy.”

Vội vẻ mặt trắng bệch, anh ta liếc sang Mi So đang im lặng không nói gì rồi tiếp tục với giọng lí nhí vừa như muốn để cô nghe thấy vừa như không.

“Biết đâu cậu ấy...”

“Người bị bắt cóc trong hai anh em là anh trai của phó chủ tịch. Hôm qua tôi đã nói chuyện trực tiếp và xác minh rồi. Cái tên lưu lại trong ký ức của tôi cũng là “Sung Yeon oppa”.”

“Thế ư? Vậy thì vết sẹo trên cổ chân Young Joon rốt cuộc là gì nhỉ?”

Mi So chợt cảm thấy bốn bề xung quanh chao đảo, cảnh vật trước mắt mờ đi, cô loạng choạng tựa vào vách thang máy.

Khung cảnh tối om như phát ra từ chiếc tivi bị hỏng, một thanh âm không rõ mớ hay thực bắt đầu vang lên.

"Đau quá, hức hức. Tháo cái này ra cho em. Em muốn về nhà. Em sợ lắm. Hu hu."

"Đừng khóc. Anh sẽ tháo ra cho em."

"Hức hức. Làm sao tháo cái này ra đây?"

"Cắt bằng kéo là được."

"Ở đây làm gì có cái gì."

"Chắc bên ngoài..."

"Không, em sợ lắm. Bên ngoài có con nhện khổng lồ mà."

"Không sao. Em cứ ở đây. Anh sẽ đem vào cho."

"Không được. Không đâu, oppa! Anh không được bỏ em lại! Hu hu!"

"Anh không bỏ rơi em đâu. Anh tuyệt đối không bỏ em đi một mình đâu. Nên đừng khóc nữa nhé."

"Thư ký Kim?"

"À, vâng."

"Tự nhiên cô sao thế? Mặt cô trông nhợt nhạt quá?"

Định thần lại nhờ giọng nói của Yoo Sik, Mi So chớp mắt trả lời qua loa.

"À, không có gì đâu ạ."

Hình như không chỉ có Sung Yeon bị trời lúc đó. Đúng vậy, theo logic nếu cô ở cùng một đứa trẻ bị bắt cóc thì cô không thể nào được di chuyển tự do.

Logic...? Logic ư.

Hãy nghĩ theo logic nào. Sau khi kẻ bắt cóc tự kết liễu đời mình, bọn trẻ ra được khỏi căn nhà mà không có khó khăn gì, nghĩa là cửa của nơi nhốt chúng không bị khóa ngoài. Như vậy lý do lúc ấy Sung Yeon không thể thoát khỏi nơi đó trong tận ba ngày là gì nhỉ.

Nếu chân bị trói thì có thể lắm. Thực ra, hình ảnh sau cùng của Sung Yeon còn lại trong ký ức Mi So là bóng lưng bước đi khập khiễng nặng nhọc. Nghĩ đến đó, sự nghi ngờ lại một lần nữa trỗi dậy trong cô.

Rốt cuộc cậu bé ấy có phải là Sung Yeon không? Các manh mối còn quá mập mờ để khẳng định. Giả dụ những gì Yoo Sik thấy hôm qua là đúng thì trong trường hợp đó, Young Joon mới là nạn nhân bị bắt cóc chứ.

Sao tình tiết lại không khớp nhỉ? Rốt cuộc vì sao hôm ấy mình lại ở đó nhỉ?

Cô như bị lạc giữa mê cung kéo dài không có điểm kết thúc.

Đúng lúc Mi So thở dài một hơi, tiếng chuông “ting ting” vang lên, cánh cửa thang máy mở ra.

“O? Chà, phó chủ tịch của chúng ta đến sớm ghê.”

Young Joon đang đứng trước thang máy với khí chất ngời ngời, hình như anh có việc định đi xuống thì phải.

“Chứ không phải ông đi làm muộn à? À, với cả tiến sĩ Park, sao ông lại đi người không đến thế?”

“Hử?”

“Ông đã bảo hôm nay sẽ nhảy *Red Flavour* nếu tôi giải thích cho vợ cũ của ông còn gì.”

“O, nàyyyyy! Sáng ngày ra ông nói linh tinh gì thế!”

“Linh tinh ư? Không phải ông bảo sẽ nhảy *Red Flavour* khi đi làm, không thì ông sẽ kính tôi như anh trai cho tới hết đời à?”

“Đừng có tùy tiện giả mạo trí nhớ nhé! Tôi có nhắc đến *Red Flavour* nhưng không nói đến chết sẽ coi ông là anh đâu nhé...”

“Thế hả?”

“Ặc! Tôi thua!”

“Bắt đầu ngay đi.”

“Ừc.”

Young Joon tỉnh quái nhìn Yoo Sik vừa đến công ty đã mếu máo như sắp khóc đến nơi, rồi anh cười với Mi So và chào.

“Xin chào, thư ký Kim.”

Đang trong tư thế không phòng bị lại bất gặp Young Joon, mặt Mi So bất giác nóng bừng lên.

Young Joon nghi hoặc nhìn Mi So ngập ngừng đỏ mặt tới tận mang tai, anh bước tới trước mặt cô, nghiêm túc ra lệnh.

“Ngẩng đầu lên.”

“Dạ...?”

“Tôi bảo em ngẩng đầu lên một chút.”

Mi So run run ngẩng lên, Young Joon liền nhìn chăm chăm vào mặt cô rồi đột ngột sáp lại gần.

“Sao, sao anh lại làm thế!”

Mi So hoang mang gào ầm lên một cách quá lỗ, nhưng Young Joon vẫn đưa hai tay vuốt nhẹ lên má cô như chẳng có chuyện gì.

“Lông mi em rụng này. Trông không xinh tề gì cả.”

“À...”

Mi So xấu hổ lấp ba lấp bắp không nói nên lời, còn Young Joon thì nhìn cô với ánh mắt dịu dàng hết mực không giống bình thường chút nào. Cách đó một bước chân, Yoo Sik nhìn dáng vẻ ấy của họ, anh ta lăm bắm với ngữ điệu đầy ẩn ý.

“Còn kêu tiến triển cái gì à. Rõ là có gì rồi đây.”

Từ khi về nước, Sung Yeon ở ngoài suốt, qua cả cuối tuần đến chiều muộn thứ Hai anh mới trở về nhà.

“Lâu rồi mới về con phải ngủ ở nhà chứ, ngày đêm ở bên ngoài, cái thằng này.”

Lời mắng yêu của phu nhân Choi khiến Sung Yeon cười rạng rỡ, anh ôm chặt bà.

Sống ở nước ngoài lâu lâu mới về nhà, điều khiến anh ngỡ ngàng nhất là sự thay đổi của bố mẹ. Năm tháng trôi qua

mà anh không hề hay biết, cho đến khi đối diện với gương mặt đã hằn dấu vết thời gian của họ, anh mới nhận ra “À, thời gian đã trôi qua nhanh đến thế sao”.

“Lâu rồi mới gặp các bạn nên thành vậy đó ạ.”

“Haiz, bạn thì bạn nhưng toàn là bạn gái đúng không? Con thật là đào hoa.”

“Ày, mẹ thật là.”

Với ánh mắt thương cảm, phu nhân Choi nhìn Sung Yeon cười cười nằm nhoài ra sofa, bà vừa gọt quả táo người giúp việc đem cho, vừa hỏi.

“Hôm qua con làm gì mà không nghe điện thoại thế? Bố con lâu rồi mới định rủ hai đứa chơi ván cờ mà Young Joon thì nói đến bệnh viện tháo bột, con thì không nghe điện thoại, bố con buồn lắm đó.”

“À, hôm qua con đi gặp một người. Con xin lỗi.”

“Mẹ biết con bận, nhưng cũng quan tâm bố một chút.”

“Vâng, thưa mẹ.”

Sung Yeon nằm dài, nhìn chằm chằm lên chùm đèn ở phòng khách, cười nhẹ rồi hỏi.

“Mẹ. Mẹ có biết người con gặp hôm qua là ai không?”

“Ừm. Con trai mẹ đã gặp ai thế?”

“Một người gặp lại con thấy rất vui mẹ ạ. Hồi ấy, không phải một mình con bị bắt đầu. Ở nơi lạnh lẽo tăm tối ấy, còn có một người nữa ngoài con.”

“Con nói... gì vậy?”

Chuyện này lần đầu bà nghe thấy. Phu nhân Choi kinh ngạc mở to mắt nhìn con, Sung Yeon nhìn thẳng vào bà với khuôn mặt tươi tỉnh hết sức mừng rỡ.

“Ngày con thoát khỏi đó, một đứa trẻ đã ở cạnh con. Hai đứa con đã cùng nhau ra khỏi nơi kinh khủng ấy. Thật ngạc nhiên, phải không mẹ?”

Mặt phu nhân Choi đột nhiên trắng bệch. Bà chỉ yên lặng quan sát thật kỹ gương mặt Sung Yeon như muốn che giấu sự thật.

“Mẹ có biết giây phút nghe được câu chuyện ấy, con đã thấy yên tâm đến mức nào không? Hóa ra con đã không cô độc và buồn bã một mình ở đó. May quá. May thật... Suy nghĩ ấy làm con muốn rơi cả nước mắt.”

“Khô... không có lý nào như vậy. Sáng hôm đó đến đồn cảnh sát chỉ có một mình con thôi.”

“Cô ấy nói con đã đưa cô ấy về nhà rồi mới đi. Có lẽ cô bé ấy sống gần đó.”

“Không thể tin được. Mẹ thấy có chút lo ngại. Mẹ không biết người ấy là ai nhưng con đừng để tâm tới những lời đó. Chắc chắn đó là câu chuyện họ cố tình bịa ra để thu hút sự quan tâm của con thôi.”

Phu nhân Choi lắc đầu, lại bắt đầu gọt táo, Sung Yeon nhìn bà với vẻ tỉnh quái, anh nhồm người dậy.

“Mẹ có biết đứa bé đã ở cùng con ngày ấy là ai không?”

“Mẹ không rõ.”

“Đó là Mi So.”

“Gì cơ...?”

“Là Kim Mi So ạ.”

“Là... ai cơ?”

“Chính là Kim Mi So, thư ký của Young Joon.”

Bịch. Loảng xoảng.

Phu nhân Choi đánh rơi quả táo và con dao gọt hoa quả, mặt bà trắng bệch như tờ giấy, bà rùng mình.

“Giờ con đang... nói cái gì thế? Nói cái gì vậy hả? Mi So... ngày ấy đã ở đó ư, rốt cuộc sao lại...”

Bên tai phu nhân Choi vọng lại câu nói chủ tịch Lee lẩm bẩm không lâu trước đây.

“Mình à. Thực ra tôi cảm thấy từ lâu rồi, có khi nào Young Joon nhà ta đã nhớ lại được ký ức trước đây không...”

“Young Joon, không lẽ thằng bé ngay từ đầu...”

Lách tách.

Lớp băng mỏng bao phủ mặt nước chậm chậm nứt ra.

Chiều muộn, Mi So nhận những chiếc hộp Ji Ah đem về, đặt lên bàn ở phòng thư ký rồi hỏi.

“Cái gì mà nặng thế nhỉ?”

“Laptop ạ.”

“À.”

Đó là laptop mới thay thế cho chiếc Young Joon đã phá hỏng. Nhìn đồng hồ trên bàn để ước chừng thời gian cài những phần mềm cần thiết, Mi So chợt mở to mắt và trở nên khẩn trương.

“Ôi trời! Đã đến giờ này rồi ư! Ji Ah, phó chủ tịch sắp về rồi. Nhanh lên nào.”

“Vâng!”

“Đưa chị cái kéo đằng kia!”

“Đây ạ!”

Nhận chiếc kéo, Mi So vội vàng định mở chiếc hộp. Thế rồi cô trượt tay.

“Á!”

Trong chớp mắt, lưỡi kéo sắc nhọn trượt qua mu bàn tay trái của Mi So. Mặc dù nó chỉ lướt qua rất nhẹ nhưng cơn đau nhói đã lan ra toàn thân cô, vết thương tê buốt rỉ ra giọt máu đỏ.

Cô nhìn chiếc kéo dài với tay cầm màu đen in hình chim bồ câu bằng ánh mắt buồn bã, gì vậy nhỉ, trước mắt Mi So lại một lần nữa trở nên xa xăm mịt mù.

“Anh có đau lắm không?”

Tiếng những đứa trẻ khóc sụt sịt. Hình như chúng đang cùng nhau khóc. Sao thế nhỉ?

“Đau lắm... hu hu hu. Anh đau lắm, Mi So à... Aaaa, đau chết mất, hức...”

Cô không ngừng hồi tưởng lại giọt máu nhỏ xuống sàn, chiếc kéo tay cầm màu đen in hình chim bồ câu cùng cậu bé vừa khóc vừa không ngừng lặp đi lặp lại “Mi So à, Mi So à” như cố bám lấy một sợi dây mảnh để không bị trôi theo dòng nước xiết.

“Anh đừng đau mà...”

“Thư ký Kim.”

“Đừng khóc. Anh đừng khóc...”

“Kim Mi So! Tỉnh lại đi!”

Giọng nói sắc lạnh của Young Joon như một gáo nước lạnh tạt vào giúp Mi So định thần lại, cô nhận ra mình đã ngồi bệt xuống sàn từ lúc nào.

“Phó chủ tịch...?”

Mi So ngược nhìn Young Joon, từ trong đôi mắt mờ lung của cô những giọt lệ chợt tuôn rơi.

“Ôi trời...? Sao tôi lại thế này nhỉ? Hức.”

Mi So hoảng hốt, nước mắt giàn giụa, cô không biết phải làm sao để ngừng nó lại.

“Đang làm việc mà cô làm trò gì thế hả? Còn không tỉnh táo lại ngay!”

Kỳ lạ thay, mệnh lệnh đánh thếp của Young Joon khiến nước mắt Mi So ngưng lại ngay lập tức.

“A... tôi, tôi xin lỗi.”

Mi So run rẩy lấy tay lau má, Young Joon điềm tĩnh ra chỉ thị.

“Kim Ji Ah. Đừng đứng ngay ra đó nữa, đi lấy nước lạnh và hộp cứu thương lại đây.”

“À... vâng ạ!”

Ji Ah vội vàng ra khỏi phòng thư ký, Young Joon quỳ một bên gối xuống sàn, anh tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Mi So rồi thận trọng hỏi.

“Em không sao chứ?”

“À, vâng. Giờ tôi ổn rồi ạ.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi... không biết nữa. Đột nhiên ký ức ngày xưa...”

Young Joon nhíu chặt lông mày. Anh thở dài một hơi thật trầm, vừa vuốt vuốt mái tóc rối của cô vừa nhẹ nhàng nói bằng giọng không cao không thấp.

“Tinh thần của em có vẻ không tốt, hôm nay em về đi.”

“Không. Tôi thực sự không sao.”

“Bảo em về thì về đi!”

Young Joon đột nhiên lớn tiếng, Mi So giật mình hoảng hốt co hai vai lại.

Young Joon lặng người không nói câu nào một lúc lâu rồi điềm tĩnh cất lời.

“Gặp được người anh trai muốn tìm, tận mắt xác nhận là được rồi còn gì. Em còn muốn gì nữa?”

“À... Không, không phải vậy.”

“Và nếu không có ý định hẹn hò với Sung Yeon thì sau này đừng gặp anh ta nữa. Cứ đào bới chuyện cũ rồi nghĩ những thứ vớ vẩn chỉ tổ làm đầu óc thêm rối loạn mà thôi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả. Em còn để chuyện riêng gây trở ngại cho công việc thì tôi sẽ cáu thật đó. Sao em lại làm những chuyện em chưa từng làm, không giống thư ký Kim gì hết vậy?”

“Tôi sẽ cẩn thận hơn ạ.”

Đúng lúc đó, Ji Ah mang một cốc nước và hộp cứu thương quay trở lại.

Nhận cốc nước đưa cho Mi So xong, Young Joon lại giao tay về phía Ji Ah.

“Cô mang hộp cứu thương lại đây.”

“Để tôi làm cho ạ, thưa phó chủ tịch.”

“Tôi đã bảo đừng để tôi phải nói đến lần thứ hai rồi đúng không?”

Câu nói sắc lạnh khiến Ji Ah lập tức đưa hộp cứu thương ra, Young Joon liền lấy thuốc khử trùng rửa vết thương trên mu bàn tay Mi So. Chắc do đau rát nên cô nhắm mắt rên rí.

“Aaa...”

“Đau à?”

“Hơi ạ.”

Sau khi bôi thuốc mỡ lên vết thương, Young Joon dán băng cá nhân vào chỗ đó rồi lạnh lùng nói.

“Mấy thứ này không gọi là đau được. Chịu đựng đi.”

Tích tắc, tích tắc.

Mi So ngồi trên sàn nhà dựa lưng vào giường, cô đã bất động một lúc khá lâu rồi.

Tan làm sớm nhưng cô không làm gì cả, chỉ ngơ ngẩn nhìn kim đồng hồ nhích thôi cũng đã qua 9 giờ từ lúc nào. Bụng cũng chẳng đói, bữa tối cô nhịn luôn.

“Trên đời này có hai người tuyệt đối không bao giờ được nhắc đến chuyện “nhường nhịn” trước mặt tôi. Một là anh trai tôi. Và người còn lại chính là Kim Mi So. Hãy nhớ lấy.”

“Big Bang chết lâu rồi nhưng giờ trong sân nhà tôi chắc vẫn còn khúc xương giả nó chôn đâu đó chứ nhỉ? Tôi nghĩ ký ức là thứ như thế đấy. Những điều chúng ta nói chúng ta bỏ qua rồi, đã chôn giấu thật sâu rồi, thật ra nó chẳng hề biến mất. Không phải quan hệ giữa tôi và anh trai không tốt. Nếu nói về anh trai tôi thì... cũng giống như mối quan hệ giữa Big Bang và khúc xương giả của nó thôi.”

“Trí nhớ của con người lúc nào cũng hoạt động theo hướng bảo vệ chính bản thân mình. Nếu có điều gì đó bị mất đi trong ký ức của chúng ta thì đều có lý do cả.”

“Vì em là Mi So.”

Trong đầu cô chất chứa rất nhiều suy nghĩ. Bởi bị xáo trộn nên chúng giống như một bộ xếp hình rời rã, các mảnh ghép không hề khớp với nhau.

Mi So lặng lẽ vuốt ve miếng băng cá nhân trên mu bàn tay. Nhớ lại hơi ấm truyền tới từ bàn tay của người đã dán nó cho mình, khuôn mặt cô lại một lần nữa ửng đỏ lên.

Chẳng biết có phải tại đột nhiên rảnh rỗi hay không mà cô bỗng thấy cô quạnh, trống trải đến mức không chịu được. Biết thế cô cứ ở lại công ty làm theo lịch trình công việc đã định sẵn của Young Joon cho rồi.

“Tầm này đã kết thúc chưa nhỉ?”

Đúng lúc cô cầm điện thoại lên thì màn hình bật sáng rực, chuông báo tin nhắn kakaotalk nổi lên.

“A! Giật cả mình.”

Mi So giật nảy mình, lấy tay vuốt vuốt ngực rồi vội cầm điện thoại lên kiểm tra tin nhắn.

- Em không ngủ à?

Trong tin nhắn dường như cô nghe được cả giọng anh. Là Young Joon.

Mi So khẽ cười trong vô thức, cô gõ tin nhắn trả lời với dáng vẻ đầy sức sống đối lập hoàn toàn với sự mệt mỏi rã rời ngay trước đó.

- Mới chiều tối thôi mà ngủ gì ạ.

- Hiếm khi được về sớm, em phải ngủ bù chứ. Lại đang đọc cuốn tiểu thuyết kỳ dị của anh trai tôi đúng không?

- Ôi trời, đâu phải tiểu thuyết kỳ dị đâu ạ.

- Anh ta mà viết thì đúng là kỳ dị chứ còn gì nữa.

Theo thói quen, Mi So gõ biểu tượng mặt cười vào ô chat.

- Chỗ bị thương đỡ rồi chứ?

- Anh nói chừng này chưa được gọi là đau cơ mà. Không đau một chút nào cả ạ.

Khung chat im lặng một hồi.

Đúng lúc Mi So đắn đo “Ày, đáng lẽ nên giả vờ đau sao?” thì một dòng tin nhắn hiện lên.

- Không để lộ sự yếu đuối dù trong hoàn cảnh nào.

Là sao nhỉ?

- Là một trong những lý do tôi thích em đó Mi So.

Mẹ ơi, từ hôm qua người đàn ông này không biết có ăn trúng “trái lãng mạn” không mà từng lời nói ra đều như châu ngọc vậy.

Mi So bất ngờ chỉ biết đỏ mặt, lại một dòng tin nhắn nữa hiện lên.

- Kể từ ngày mai tôi sẽ lại dôn sức bóc lột em, nên hãy chuẩn bị tinh thần cho tử tế.

- Thái độ này là quên hẳn đơn thôi việc tôi đã nộp rồi đây.

- Đương nhiên rồi. Vì tôi là người xóa bỏ những ký ức không cần thiết ngay tại chỗ mà.

- Tôi biết nói lại câu này lần thứ hai anh sẽ tức giận nhưng: Anh thật nóng nảy quá.

Mi So khúc khích cười, tự mình lẩm bẩm khe khẽ.

“Đương nhiên đó là một trong những lý do tôi thích phó chủ tịch một xíu xiu, chỉ xíu xiu như con kiến thôi.”

- Em ngủ sớm đi.

Trời? Đã định thôi rồi sao? Tự nhiên Mi So thấy trong lòng tiếc nuối, cô bắt đầu cắn móng tay và nghĩ có để khích anh nói tiếp. Đúng lúc đó, một dòng tin nhắn đầy ẩn ý xuất hiện trên màn hình.

- Ngủ đừng quên kéo rèm lại đấy.

"A..."

Nhìn tấm rèm hồng đang bị gạt ra do bí bức, Mi So liền quăng điện thoại, nhồm phất dậy cầm đầu chạy ra ngoài.

Anh đã đứng đó từ bao giờ nhỉ.

Chạy một mạch từ tầng ba xuống, Mi So nghệt thở đến tận cổ. Nhìn dáng vẻ Young Joon đơn độc tựa vào ô tô, tay đang vuốt màn hình điện thoại, cô suýt chút nữa òa khóc. Không hiểu sao hôm nay cô lại mau nước mắt thế này nữa.

"Phó chủ tịchhh!"

Thấy Mi So chạy tới, Young Joon tròn tròn mắt. Anh nhúu mày, lập tức cởi áo khoác choàng lên vai cô rồi nổi càu.

"Em mặc như thế này ra ngoài rồi bị cảm thì phải làm sao!"

"Vì vội quá nên..."

"Chuyện gì mà vội đến thế? Lên xe đã."

Young Joon nhanh chóng mở cửa ghế phụ cho Mi So. Cửa đóng lại, liền sau đó Young Joon cũng ngồi vào ghế lái, tiếng ồn bên ngoài bị chặn lại, sự yên tĩnh hoàn hảo bao trùm bên trong xe.

Cô cảm nhận được sự quan tâm tỉ mỉ của Young Joon khi anh nỗ lực, bật máy sưởi hết cỡ. Từ một Young Joon vốn chỉ biết mình mình và tự phụ về bản thân.

Không phải, nghĩ lại thì không hẳn là thế. Mặc dù lúc nào anh cũng ở trên cao nhìn xuống ra vẻ ta đây, nhưng Young Joon luôn dành sự đặc biệt cho riêng Mi So.

Chiếc áo khoác của Young Joon ôm trọn bờ vai Mi So, nó đang tỏa ra mùi hương trầm ấm. Phải chăng anh có phép thuật. Cho dù có dùng cùng một loại nước hoa thì anh vẫn có mùi hương hoàn toàn khác với những người đàn ông khác.

Bờ vai anh rộng hơn hẳn vai cô, thật lạ lắm. Cô như quay trở lại giây phút được anh ôm đêm qua, tim đập rộn ràng và mắt cô mờ đi. Việc chỉ có hai người ở một chỗ chẳng phải chuyện hiếm thấy, nhưng cô không biết lý do tại sao anh lại ở đây nên đột nhiên thấy hoang mang tột độ.

“Em nghĩ gì vậy?”

Mi So đỏ mặt trước giọng hỏi trầm thấp của Young Joon, cô trả lời với nụ cười gượng thiếu tự nhiên.

“Tôi không nghĩ gì cả.”

“Vậy ư?”

“Phó chủ tịch thì sao ạ?”

“Tôi cũng vậy. Tôi không nghĩ gì cả.”

Vẻ mặt hai người không hẹn mà giống hệt nhau, đầy phức tạp đến mức bất cứ ai nhìn vào cũng nhận ra ngay họ đang nói dối.

Bầu không khí trong xe lại chìm vào sự yên lặng kéo dài.

Young Joon thở một hơi ngắn phá tan sự im lặng, bắt thành linh nói.

“Trước đây em từng nói điều ước của em là một nụ hôn lãng mạn ở con ngõ trước nhà đúng không?”

“À... Vâng, đúng vậy ạ.”

Thành thích.

Trái tim Mi So bắt đầu tăng dần tốc độ đập với một sự mong đợi không sao hiểu được.

“Cái đó...”

Young Joon đang nhìn chăm chăm phía trước, đột nhiên chuyển hướng nhìn thẳng vào Mi So, anh nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Bây giờ tôi thực hiện nó cho em nhé?”

Câu nói đó đã chính thức phá tan bầu không khí lãng mạn lúc này.

“Anh nói là thực hiện cho tôi á?”

Mi So cười tươi đến mức đáng sợ.

“Tính cách phó chủ tịch đúng là trước sau như một ạ.”

“Em nói gì vậy?”

““Thực hiện cho tôi” là cái gì? “Anh hôn bây giờ nhé?” hoặc là “Hôn bây giờ có được không?”, nói như vậy không phải đỡ hơn sao?”

“Thì cứ coi như vậy đi. Em đừng bắt lỗi linh tinh phá hỏng bầu không khí chứ.”

“Mặc dù cũng chả có bầu không khí gì nhưng nếu coi như có thì anh cũng vừa đập đổ nó rồi đấy ạ.”

“Sao em không chịu thua một lời nào thế? Thư ký Kim, con người em sao lại như vậy hả?”

“Bên cạnh phó chủ tịch tới chín năm thì nội lực đạt đến mức này là đương nhiên rồi ạ.”

“Em giỏi lắm.”

“Chẳng lẽ chỉ có mình phó chủ tịch giỏi hay sao ạ?”

“Đương nhiên. Ở đâu ra mà định thắng tôi cơ chứ?”

Họ nhìn thẳng vào nhau, nói qua nói lại một lúc, mặt Mi So đã đỏ bừng lên, cô buông lời phụng phịu.

“Thôi đi! Anh ngừng lại được rồi đấy ạ!”

Đúng lúc Mi So quay mặt đi, Young Joon với thái độ có phần quá khích dang hai tay ôm lấy má cô, kéo khuôn mặt cô ngoảnh lại về phía mình.

“Ngừng là ngừng thế nào!”

Young Joon bất ngờ nhõm người lên từ ghế lái, kéo má của Mi So lại, trong tích tắc, môi chạm môi.

“Umm!”

Young Joon ghì chặt môi cho đến khi cảm nhận rõ hàm răng của Mi So dưới làn môi chưa hết bất ngờ, anh muốn hôn đôi môi của cô tới mức cảm thấy vội vã, mắt cũng căng lên tới mức đỏ ngầu.

“Ừm...”

Bầu má của Mi So bị Young Joon giữ chặt cảm thấy lạnh lạnh. Hơi lạnh truyền tới từ bàn tay anh.

Kể cả nụ hôn có gấp gáp nhưng cánh tay anh vẫn run rẩy một cách bất thường khiến Mi So khẽ khàng mở mắt, cô thấy gương mặt Young Joon chuyển sang trắng bệch và sâu thẳm trong đôi mắt anh như đang hải hùng trước nỗi kinh sợ nào đó, trái tim cô như vỡ vụn.

“Thỉnh thoảng nhắm mắt lại tôi lại thấy ma.”

Chắc câu nói ấy không phải là nói dối rồi.

Nhớ đến dáng vẻ giật mình và đau đớn cùng cực của Young Joon, Mi So đưa bàn tay lên, chậm rãi chạm vào bắp tay anh. Cô hết mực dịu dàng vuốt ve lần lượt khuỷu tay, bờ vai, cổ, cuối cùng bàn tay ấm nóng của cô dừng lại ở hai má lạnh băng của Young Joon.

Mặc dù Mi So chỉ im lặng hòa theo nụ hôn nhưng dường như cô muốn nói với anh rằng trước mắt anh là cô, vậy nên không sao cả.

Qua khe hở khi hai đôi môi khẽ tách ra, Young Joon thì thầm với giọng nói nghệt lại.

“Giờ không sao hết... Ổn rồi. Tôi sẽ không đẩy em ra đâu.”

Hai đôi môi vừa mới khẽ tách ra một chút lại đan quện vào nhau, lần này nỗi tiếp là một nụ hôn sâu hơn, cởi mở và dịu dàng hơn.

Young Joon và Mi So trao nhau hơi thở nồng ấm và cả sự đồng cảm, chợt anh thở dài nặng nề, hơi thở như đã kìm nén rất sâu trong lá phổi.

Khi cái thở dài tưởng chừng không kết thúc ấy ngưng lại, sự run rẩy cũng ngưng và mắt họ tự động nhắm lại.

Họ không còn nhìn thấy và nghe thấy gì nữa. Khoảnh khắc này đây, điều anh cảm nhận được không phải nỗi đau và sự sợ hãi, chỉ có thân nhiệt và hương thơm của Mi So.

Những cơn ác mộng lặp đi lặp lại, những cảnh tượng liên tục hiện lên, những tiếng nói vang lên không ngừng, mặc kệ tất cả. Các người muốn làm gì thì làm. Vì từ giờ ta sẽ ra khỏi nơi đó. Giống như trước đây ta đã nắm một bàn tay nhỏ xíu bước ra khỏi đó vậy.

Young Joon khẽ hé cánh môi Mi So, xâm nhập vào bên trong. Nụ hôn sâu khiến cô thoáng sững lại, rồi cô nghiêng đầu sang bên, đón nhận nồng nhiệt.

Trong khi nụ hôn giữa hai người càng lúc càng trở nên sâu đậm và riêng tư hơn, bên ngoài cửa xe bắt đầu xảy ra một sự thay đổi rất nhỏ. Đó là những hạt tuyết bắt đầu rơi như những sợi bông nhỏ xíu.

Ngõ nhỏ. Không có bất cứ âm thanh vào vang lên ngoài một chiếc xe hơi đang nổ máy.

Ngay cả những bông tuyết cũng im lặng bay bay trên nền trời tối đen, như thể hẹn nhau rằng sẽ không gây cản trở đến những người yêu nhau đang tận hưởng nụ hôn đầu nồng cháy.

#Ariadne

Yoo Sik đến văn phòng của Young Joon để bàn về chuyển công tác dự kiến vào tháng tới nhưng chưa đầy một phút sau khi đi vào anh ta đã cầm y nguyên tập tài liệu mang đến đi ra ngoài.

“Mệt mỏi như gà bị bệnh vậy ta? Làm cả những việc chưa bao giờ làm.”

“Dạ?”

“Ý tôi đang nói đến phó chủ tịch. Lúc này đã ngủ gật trong buổi họp rồi mà bây giờ lại ngủ tiếp.”

Mi So liếc nhìn vào văn phòng với tâm trạng thực sự lo lắng.

“Hôm qua giữa hai người đã có chuyện gì đúng không?”

“Chuyện gì cơ ạ?”

“Ày. Chuyện gì, chuyện gì vậy. Nói thật với tôi xem nào.”

“Tôi đã nói là không có chuyện gì mà.”

“O...? Nhưng cổ thư ký Kim bị sao thế? Trông có vẻ rất khó chịu.”

Quả thật cổ của cô xoay lệch một góc đúng ba mươi độ.

“À, tôi cũng không biết ạ.”

Còn gì tuyệt hơn là có một nụ hôn say đắm trong chiếc xe đỗ ở con hẻm trước nhà vào ngày tuyết rơi đầu tiên. Thế nhưng chỉ có một vấn đề là tay người đàn ông đã quá gấp gáp xoay bờ vai tròn dôi của người phụ nữ về phía mình.

Chỉ sau một cú xoay vai mạnh mẽ, Young Joon đã để lại hậu quả trên cổ Mi So. Tiếng đột sống cổ kêu răng rắc và tiếng hét thất thanh đến giờ vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng vẫn có thể coi là may mắn khi cô không bị gãy cổ.

“Chà, chắc là đau lắm. Chậc chậc.”

Yoo Sik nhìn xuống Mi So với ánh mắt đầy lòng trắc ẩn, cô đang ngồi với tư thế thiếu tự nhiên chẳng khác nào con bù nhìn được làm bởi một người nông dân không có chút hoa tay nào, anh ta hỏi.

“Cô Ji Ah đi đâu rồi à?”

“Cô ấy đi làm thủ tục ngân hàng ạ.”

“Vậy cô bảo cô ấy ghé qua phòng tôi trên đường về nhé. Tôi có nhiều cao dán nên sẽ chia cho các cô dùng cùng.”

“Cảm ơn anh.”

“Phó chủ tịch sắp có lịch đi ra ngoài phải không?”

“Vâng. Phó chủ tịch có lịch ăn trưa với giám đốc Kwon của Centum Motors ạ.”

“Thế thì bây giờ cứ để yên cho cậu ấy ngủ. Lát thư ký Kim hãy thay tôi đưa tập tài liệu này cho cậu ấy.”

Yoo Sik đặt tập tài liệu lên bàn làm việc rồi rút thứ gì đó ra khỏi túi và đưa cho cô. Đó là kẹo cao su chống buồn ngủ.

“Đến một buổi gặp mặt quan trọng mà lại buồn ngủ thì gay to đó.”

“Tôi nhất định sẽ đưa khi anh ấy tỉnh dậy.”

Sau khi Yoo Sik ra khỏi phòng, Mi So cầm tập tài liệu nhẹ nhàng bước vào văn phòng.

Young Joon đang nằm trên sofa ngủ say như chết.

Anh ngủ trong giờ làm việc ư. Đây quả là một việc mà cô không thể tưởng tượng nổi.

Đêm qua, sau khi kết thúc nụ hôn dài và nóng bỏng tưởng chừng sẽ kéo dài mãi ấy, Young Joon đã ôm chặt bờ vai Mi So và vùi mặt mình vào cổ cô. Mi So cảm nhận được sự ấm áp và bình yên lan tỏa khắp cơ thể mình, trong một lúc lâu cô yên lặng không nói gì và tận hưởng cái ôm ấm áp của Young Joon.

Thế nhưng không bao lâu sau, cô cảm nhận được sức nặng của cánh tay anh, anh thả lỏng cánh tay trong khi đang ôm lấy cô. Cảm thấy kỳ lạ, cô nhìn xuống, trong thời gian ngắn ngủi đó mà Young Joon đã dựa vào vai Mi So ngủ sâu như ngất rồi.

Không chỉ có vậy.

Tự dưng sáng nay Young Joon lại dậy muộn. Đây là việc tuyệt nhiên chưa bao giờ xảy ra trừ khi anh bị ốm. Hơn nữa anh còn ngủ gật trong cuộc họp sáng nay rồi làm rơi vỡ tách

trà của mình. Đến khi về văn phòng thì anh liên tục vỗ vào má và lắc lắc đầu như không thể chống chọi được cơn buồn ngủ, giờ đã lại nằm ngủ vô cùng thoải mái thế này đây.

Mi So chạm nhẹ vào khuôn mặt đang ngủ say không biết trời đất của Young Joon và khẽ nắm lấy tay anh.

Young Joon ngủ say đến mức không biết có người đang ở trước mặt. Nhìn khuôn mặt người đàn ông mệt mỏi như vừa trút bỏ hành lý sau một chuyến du hành không đích đến, trong lòng cô bỗng trào dâng nỗi lo lắng không rõ vì sao.

“Hơi lạnh rồi, mình lấy cái chăn...”

Mi So đang định quay về phòng thư ký để lấy chiếc chăn nhỏ đắp dưới chân cho anh thì chợt khựng lại bởi Young Joon đang lim dim ngủ nhưng tay anh lại nắm chặt tay cô, không chịu thả ra.

“Anh dậy rồi ạ?”

Young Joon khẽ mở mắt rồi lại nhắm vào, lẩm bẩm với giọng nói uể oải.

“Bây giờ là mấy giờ?”

“Vẫn còn ba mươi phút nữa, anh chớp mắt thêm chút nữa đi ạ.”

“Hay là thế...”

Young Joon chưa từng uể oải đến vậy, kể cả khi anh quá chén. Dường như anh vẫn đang chìm trong giấc ngủ, đến lúc bàn tay nắm lấy tay Mi So cũng yếu dần đi.

“Anh không lạnh ạ?”

“Anh lạnh cóng nãy giờ rồi.”

“Để em lấy chăn đắp cho anh.”

“Không cần đâu.”

“Không sao đâu ạ. Hôm qua em đã giặt sạch...”

Young Joon thả tay Mi So ra và không ngần ngại ôm trọn lấy vòng eo mảnh mai của cô khiến cô mất thăng bằng, ngồi phịch xuống ghế sofa, đè lên nửa người anh.

“Ồi mẹ ơi.”

Young Joon lẩm bẩm với giọng nói rõ ràng hơn ban nãy một chút.

“Những lúc như thế này không nên gọi mẹ mà phải gọi anh chứ.”

“Dạ vâng. Phó chủ tịch, anh thả em ra chút được không ạ? Anh bảo lạnh cơ mà. Em sẽ mang chăn vào cho anh.”

“Anh đã nói không cần chăn cơ mà. Mi So làm anh ấm lên đi.”

“Anh bị điên à?”

“Anh đâu có điên.”

“Đây là văn phòng đấy ạ. Nhỡ Ji Ah nhìn thấy thì phải làm sao.”

“Cô ấy đi ra ngoài rồi mà.”

“Kể cả thế...”

“Nếu từ chối, việc thư ký Kim gây ra tôi qua sẽ được dán kín trên bảng thông báo của văn phòng đó.”

“Dạ? Tôi qua em đã gây ra chuyện gì ạ?”

“Tôi dám cả gan quyến rũ phó chủ tịch đức cao vọng trọng rồi đẩy anh ta đến hố sâu tội ác.”

“Ồi tròi!!!!!!”

“Tại Mi So mà anh bị tha hóa rồi. Em làm anh trở nên phóng túng rồi.”

“Thật sự là không sống nổi mà. Nói chuyện với phó chủ tịch hình như em cũng trở nên kỳ cục hơn ấy.”

Mi So thở dài tỏ vẻ bó tay rồi leo lên ghế sofa nằm bên cạnh Young Joon.

Cô nằm nép sát vào lồng ngực anh, hơi ấm và hương thơm từ cơ thể cô khiến anh ngây ngất như người rơi vào cõi mộng.

Đúng lúc cô nghĩ “Như này không ổn rồi, thật là nguy hiểm” thì quả nhiên anh từ từ di chuyển và áp môi hôn thật sâu lên cổ cô.

“A!”

Chợt có tiếng kêu răng rắc phát ra ngay tại vị trí đó, cổ Mi So như bị điện giật.

“Tiếng gì vậy?”

“Ồ, phương pháp vật lý trị liệu mới đây mà. Thật là thoải mái.”

Mi So nắn chỉnh lại cổ mình và cất tiếng cười gượng gạo.

Mi So nằm ngoan ngoãn như một chú mèo và nhìn chăm chú bàn tay Young Joon đang đặt trước mắt mình, cô có vẻ lo lắng.

“Không phải anh đang bị ốm ở đâu chứ?”

“Ừm, sao?”

“Vì tự nhiên thấy anh có vẻ rất mệt mỏi.”

Sau một hồi im lặng không nói gì, Young Joon cất lời một cách trầm tĩnh.

“Bây giờ, anh không ốm ở đâu cả.”

Ngay lúc đó, Mi So cảm thấy có gì đó trượt dần xuống theo sống lưng mình.

Từ “bây giờ” sao lại nghe đầy ẩn ý và thâm thúy thế nhỉ?

Ngay trước giờ rời công ty để đến buổi tiệc trưa, Young Joon nhận được lời nhờ vả rất gấp, anh bèn bảo Mi So chuyển trực tiếp tài liệu và con dấu cá nhân cho mẹ mình.

Mi So nghĩ đó là vấn đề rất cấp bách nên đã lái chiếc xe riêng của Young Joon đến nhà bố mẹ anh, cô đi khá vội nên đến nơi sớm hơn so với dự tính.

Phu nhân Choi đích thân ra tận hiên nhà đón Mi So.

“Mi So bận rộn mà lại bị sai việc vặt như vậy, xin lỗi cháu.”

“Dạ, không có gì đâu thưa phu nhân.”

“Cảm ơn cháu.”

Nghe nói là việc gấp, vậy mà phu nhân Choi lại không mở phong bì ra để xem nội dung bên trong. Đã thế, cô còn ít nhiều cảm thấy nét mặt phu nhân có gì đó thiếu tự nhiên khác với thường ngày.

“Vậy cháu xin phép đi đây ạ.”

“Mi So đã đến tận đây rồi, hay uống chén trà rồi hẵng đi?”

“Phu nhân mời cháu rất cảm ơn, nhưng cháu không thể rời khỏi vị trí lâu được ạ.”

“Một lát thôi, chỉ một lát thôi không được à.”

Mi So dường như đã nhận ra được nguyên do của sự thiếu tự nhiên mà cô cảm nhận được vài phút trước. Tài liệu chỉ là cái có, có vẻ như phu nhân Choi thực sự muốn gặp cô vì có chuyện riêng muốn nói.

Mi So đi theo phu nhân Choi đến phòng khách và ngồi vào chiếc ghế bà chỉ với tâm trạng có phần bất an.

Phu nhân Choi giữ im lặng tới tận khi người quản gia bày xong trà và bánh rồi đóng cánh cửa lại để không ai làm phiền theo chỉ thị của bà.

“Mỗi lần gặp Mi So lại thấy cháu xinh lên thì phải.”

“Phu nhân quá khen rồi ạ.”

“Cháu có chuyện gì vui hay sao vậy? Nhìn mặt cháu trông rất rạng rỡ.”

“Ôi trời, có chuyện gì đâu ạ.”

Phu nhân Choi dịu dàng nhìn Mi So xua xua tay với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, mất một lúc lâu bà mới úp mở nói.

“Sẽ không phải phép nếu giữ một người bạn rộn ở lại lâu nên cô nói thẳng luôn nhé. Việc gọi Mi So đến tận đây hôm nay là do cô có chuyện muốn nói ấy mà.”

“Phu nhân nói đi ạ.”

“Nghe nói cách đây không lâu cháu đã gặp Sung Yeon phải không?”

Quả nhiên phu nhân Choi cố tình gọi cô đến để hỏi chuyện riêng, nhưng hóa ra không phải chuyện liên quan đến Young Joon mà là vì Sung Yeon.

“À... Vâng.”

“Thực ra, cô đã nghe một chuyện kỳ lạ từ thằng bé.”

“Có phải về chuyện khi còn bé không ạ?”

“Đúng rồi. Nó nói khi ấy Mi So đã có ở đó... đó là sự thật sao?”

“Vâng. Đúng là như vậy ạ.”

Sắc mặt của phu nhân Choi bỗng tối sầm lại.

“Phải làm sao đây! Rốt cuộc là tại sao...?”

Đó là chuyện chẳng ai ngờ tới. Mi So cũng vậy. Cô giải thích bằng giọng điệu điềm tĩnh.

“Khi còn nhỏ, cháu đã sống ở gần đó ạ. Thực sự lúc ấy cháu quá nhỏ để có thể nhớ được chính xác, nhưng có một

đêm cháu đã ở cùng anh ấy. Sau khi cùng anh ấy ra khỏi nơi đó, chúng cháu đã chia tay nhau ở trước cửa nhà cháu. Đến tận gần đây, cháu vẫn nghi ngờ không biết đó có phải mơ hay không, nhưng sau khi đọc sách anh Sung Yeon viết, cháu đã tin đó là sự thật.”

Phu nhân Choi không giữ được bình tĩnh, bà nắm lấy tay Mi So và hỏi một cách gấp gáp.

“Cụ thể... Cháu có thể kể cho cô chuyện xảy ra ngày hôm đó cụ thể hơn một chút được không?”

Gương mặt phu nhân Choi hiện rõ vẻ bất an.

Chẳng cần hỏi, Mi So cũng biết được lý do. Dù vợ chồng phu nhân Choi và chủ tịch Lee có biết về sự việc, nguyên nhân và kết quả mà cảnh sát đã làm sáng tỏ nhưng họ không thể biết rõ những chuyện mà con trai mình phải trải qua trong suốt ba ngày đó.

Mi So cũng có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng cô đành gác lại những câu hỏi rồi chậm chậm hồi tưởng lại những ký ức mình nhớ được, kể ra thành lời.

“So với phòng của nhà cháu, đó là căn phòng nhỏ và lạnh hơn rất nhiều. Mỗi lần bước trên sàn nhà là cháu lại có cảm giác rùng mình. Cháu cũng không nhớ rõ lắm nhưng lúc đó, anh ấy ngồi co ro trên tấm xốp trong một góc phòng và liên tục mắng cháu là “Đồ ngốc, đồ ngốc” rồi nổi giận. Có lẽ lúc đó ý anh ấy muốn hỏi tại sao cháu lại tới đó. Cháu nhớ là sau đó cháu cũng ngồi giống như anh ấy, rồi nghe thấy tiếng một người phụ nữ ở bên ngoài cánh cửa, rồi không biết từ lúc nào bắt đầu có tiếng động rùng rợn “cột kẹt... két”... con nhện xuất hiện... khổng lồ và đáng sợ...”

Kể đến đó, Mi So chợt rùng mình, mặt trắng bệch, cô nói tiếp một cách rất khó khăn.

“Thậm chí anh ấy đã hát để dỗ dành lúc cháu sợ hãi rồi đi đâu đó và mang về một cái kéo. Sau đó cháu nhớ là...”

Một hình ảnh sượt qua trước mắt Mi So. Một cái kéo có tay cầm màu đen vẽ hình con chim bồ câu và anh ấy đã cắt cái gì đó... Đó là cái gì nhỉ?

“Nhớ cho kỹ nhé. Tuyệt đối không được dùng dây thít nhựa.”

“Lý do anh ghét dây thít nhựa đến thế là gì ạ?”

“Cũng giống lý do Mi So ghét nhện thôi.”

“Đau... Đau. Đau quá, Mi So à... Anh đau chết mất...”

Mi So đang lăm bắm một mình thì chợt tỉnh lại bởi tiếng khóc của phu nhân Choi.

“Phu nhân!”

Phu nhân Choi lấy hai tay che mặt và thút thít khóc đầy xót xa, bà vừa lau nước mắt bằng khăn giấy Mi So đưa vừa thúc giục.

“Cô... không sao. Cô không sao nên cháu kể tiếp đi...”

Nhưng Mi So đâu còn lời nào để nói. Bởi đó là toàn bộ ký ức của cô về căn nhà đó.

“Anh ấy đưa cháu về tận trước cửa nhà và bảo sau này nhất định sẽ gặp lại. Rồi anh ấy tập tễnh bước đi. Hình như anh ấy mặc chiếc áo sơ mi kẻ màu hạt dẻ... và chiếc quần yếm màu trắng thì phải ạ.”

Phu nhân Choi thần thờ nhìn Mi So, hai hàng lệ lại tuôn rơi từ đôi mắt bà. Bà bặm chặt môi như đang đau đớn cực độ rồi cố gượng cười che giấu đi đôi mắt ngân nước.

“Không phải quần yếm mà là áo khoác cardigan. Chiếc áo sơ mi và áo cardigan đó được chính tay cô Chun Jae Bong may riêng cho nó đấy. Cô cũng có nhờ cô ấy khâu nhưng cô ấy cứ khăng khăng muốn may cho nó mặc, ầy... nó là con trai cô mà cô ấy yêu thương chăm sóc cho nó lắm. Cô đưa tiền nhưng cô ấy nhất quyết không nhận thành ra sau này cô phải gửi quà tặng. Thằng bé... từ lúc còn nhỏ đã thế rồi. Nó thực sự là người đặc biệt đến mức ngay từ khi sinh ra cô đã thắc mắc liệu nó có phải món quà ông trời ban tặng cho mình hay không. Ban đầu nó chỉ có vẻ lạnh lợi nhanh nhẹn thôi, nhưng càng lớn nó lại càng nổi trội, xuất sắc hơn hẳn các bạn cùng lứa. Nó là đứa bé nổi bật đến mức cho dù có đặt giữa nhiều người thì người ta vẫn thấy nó ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

Mi So yên lặng lắng nghe lời nói của phu nhân Choi, khuôn mặt cô có chút thay đổi.

“Cháu không biết bóng lưng nó mặc bộ đồ đó, đeo cặp sách đi ra khỏi nhà vào sáng hôm ấy đẹp đến thế nào đâu. Đẹp đến mức cô không nỡ để nó đi ra ngoài luôn ầy... Nhưng mà trời hơi trở lạnh rồi, cô còn đang đắn đo có nên cho nó mặc bộ đồ khác không thì nó đã đi ra khỏi nhà mất rồi... Ừ thì một ngày thôi mà, chắc sẽ không sao đâu, cô đã nghĩ thế đấy... Hức, cô... lẽ ra lúc ấy cô phải giữ nó lại, lẽ ra cô không nên để ý đến phong cách thời trang chẳng để làm gì, lẽ ra cô phải mặc đồ thật ấm cho nó rồi mới để nó đi chứ! Hức.”

Phu nhân Choi kìm nén cảm giác muốn bật khóc, bà trấn tĩnh lại cảm xúc rồi nói.

“Suốt ba ngày ấy cô nào có ngủ nổi. Không biết nó đang bị lạc nơi đâu, không biết có ai bắt nó đi không, cháu biết không, cô đã cầu xin ông trời không biết bao nhiêu lần “Làm ơn hãy cho nó một lớp áo nữa, dù chỉ thêm một lớp nữa thôi cũng được”. Cô cứ cảm thấy thằng bé đang gọi “Mẹ, mẹ ơi, con lạnh”. Aaa, cô tưởng cô sắp phát điên đến nơi. Hức hức!”

Mi So nắm chặt lấy bàn tay phu nhân Choi đang thẫn thức nhớ lại ký ức ngày hôm ấy.

“Thằng bé bây giờ hễ trời lạnh là nó ghét lắm. Lúc còn nhỏ phải chịu con giá buốt như thế nên từ ngày hôm ấy nó càng căm ghét trời lạnh hơn thì phải, mỗi khi thời tiết chuyển lạnh là cô... lại đau lòng lắm, hức.”

Mi So khẽ thở dài, nắm chặt tay phu nhân Choi. Phu nhân Choi lòng như lửa đốt nhưng đôi bàn tay bà lại lạnh ngắt từ lúc nào.

Phòng khách tĩnh lặng đến nghẹt thở, chỉ còn âm thanh phát ra từ chiếc đồng hồ cổ trên bàn. Mi So thận trọng mở lời, phá đi bầu không khí im lặng.

“Phó chủ tịch không hay kể chuyện gia đình nên... cháu chẳng biết gì về anh Sung Yeon hết ạ.”

“Cháu đã bao giờ nghe Young Joon kể chuyện hồi nhỏ chưa?”

Mi So chìm vào dòng ký ức xa xôi rồi lắc đầu đáp lại.

“Ngoài chuyện về chú chó anh ấy từng nuôi ra thì cháu chưa...”

“À à. Big Bang Andromeda Supernova Sonic.”

Mi So đang lắng nghe một cách rất nghiêm túc thì chợt nén cười, quay sang nhìn phu nhân Choi với vẻ mặt không thể tin nổi. Phu nhân Choi vừa lau chiếc mũi đỏ lựng vì khóc, vừa cười dịu dàng.

“Nó hiền lành lắm. Hai đứa nó cứ dính với nhau nên đương nhiên là thân thiết, nhưng mà tình cảm của nó và Young Joon khác biệt lắm.”

“Tên của nó làm cháu sốc quá nên cứ tưởng anh ấy đùa thôi, hóa ra là thật ạ?”

“Ngoài Young Joon ra thì mọi người trong nhà đều gọi nó là Happy.”

“À à, vậy thì may mắn quá ạ.”

“Xin cháu hãy giữ bí mật với nó.”

Mi So che miệng cười, phu nhân Choi cũng cười đáp lại.

“Happy là chú chó trị liệu. Chủ tịch đã đích thân nhờ cậy một người bạn ở tận Thụy Điển xa xôi mang nó về đây.”

“Chó trị liệu... ấỵ ạ?”

Có gì đó sai sai. Nếu anh đặt cho nó cái tên khác lạ và có tình cảm đặc biệt như thế thì rõ ràng chú chó được đem về nuôi là để an ủi Young Joon cơ mà. Thế thì câu chuyện trước sau không ăn nhập gì cả. Người chịu tổn thương nhiều nhất bởi sự vụ đó lẽ ra phải là người bị bắt cóc mới đúng chứ.

“Thưa phu nhân, cháu xin phép được hỏi là... phó chủ tịch nói anh ấy mất hết ký ức khi còn nhỏ rồi, chuyện đó là như thế nào ạ?”

Đôi mắt phu nhân Choi nhòa đi. Bà nhìn xa xăm vào khoảng không bằng ánh mắt mơ hồ, run rẩy như đang hồi tưởng chuyện gì đó bà không muốn nhớ lại.

“Khi đó, gia đình cô thực sự đã rất hỗn loạn. Không còn bất cứ giây phút hạnh phúc vô lo nào nữa mà mỗi ngày đều như địa ngục. Cô thậm chí còn không thể để Sung Yeon và Young Joon ở cùng một chỗ. Sung Yeon hể mở mắt là xông đến như thể đòi giết em nó, Young Joon thì chẳng hiểu sao cứ dờ dẩn như đứa ngốc, hai đứa nó thực sự không nhìn nổi mặt nhau. Điều trị tâm lý cũng không có tác dụng, những tháng ngày sau này còn dài hơn nữa, lẽ nào cứ phải sống như thế, chỉ cần nghĩ đến đó thôi là cô lại thấy cay đắng, ngày nào cô cũng chỉ biết khóc lóc. Thế rồi đột nhiên một ngày nọ... Young Joon đang ăn sáng thì ngất xỉu. Khi tỉnh lại nó nói không còn nhớ gì nữa. Nó thực sự quên sạch sẽ những chuyện đã xảy ra từ buổi chiều ngày hôm đó.”

“A...”

“Đúng lúc Young Joon mất đi ký ức thì như một trò đùa, tất cả mọi thứ lại trở về đúng vị trí của nó. Như một trò đùa.”

Nghe câu nói đó, điều đầu tiên cô cảm nhận được là cảm giác đầy xa lạ. Có gì đó rất sai. Chỉ vì một người mất đi ký ức mà tất cả lại quay về đúng vị trí cũ là sao. Lý do là gì đây? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Kể từ sau ngày hôm ấy, đã rất lâu rồi cuộc sống mới trở lại yên bình nên mặc dù cảm giác có gì đó khác thường nhưng cô đã cố tình lờ nó đi, coi như không biết nó tồn tại. Cô không muốn phá vỡ sự bình yên hiện tại. Thế nhưng... thế nhưng Young Joon của cô...”

Lúc này Mi So rất muốn xác nhận lại một nghi vấn mà cô cất giấu trong lòng bấy lâu nay, cô thận trọng hỏi.

“Thưa phu nhân, có thật người bị bắt cóc lúc ấy là anh Sung Yeon không ạ? Liệu...”

Ánh mắt phu nhân Choi xao động mãnh liệt. Bà thần thò rất lâu rồi ngồi thẳng dậy, nhìn sang Mi So.

“Nếu người ở đó cùng cháu ngày hôm ấy là Sung Yeon thì... Mi So sẽ thích Sung Yeon à? Cháu có nghĩ mình sẽ đồng ý hẹn hò nếu nó nói muốn hẹn hò với cháu không?”

Mi So lắc đầu và trả lời một cách dứt khoát.

“Chuyện đó đã lâu rồi mà phu nhân. Cháu không thể thích một người vì lý do như thế được ạ. Với lại cháu với phó chủ tịch vốn đã...”

Mi So ngáp ngừng rồi bối rối lấy tay che khuôn mặt đang đỏ bừng.

“Cháu với Young Joon vốn đã?”

“À, không có gì đâu ạ.”

Mi So xấu hổ cực độ, cô tránh ánh mắt của phu nhân Choi, bà thở phào một hơi an tâm, mắt bà rung rung.

“Ra là thế. May quá. Thật sự may quá.”

Phu nhân Choi lặng lẽ cầm nén nước mắt, bà nắm chặt tay Mi So.

Đúng lúc ấy, bên ngoài cửa phòng khách có tiếng bước chân ồn ã và giọng nói vang vang tiến lại gần. Là Sung Yeon.

“Mẹ! Con nghe bảo Mi So đến mà?”

Sung Yeon vui mừng hỏi, anh còn chẳng thèm gõ cửa mà vội mở toang cửa bước vào.

Hình như anh vừa đi chạy bộ về thì phải, trong thời tiết lạnh thế này, anh chỉ mặc quần đùi mà vẫn mồ hôi đầm đìa. Mi So nhìn thấy vậy, một tia nghi ngờ thoáng lướt qua ánh mắt cô.

“Wow! Thật nè? Mi So à! Lẽ ra em đến phải gọi trước cho anh chứ?”

Sung Yeon chạy ngay đến trước mặt Mi So, vừa cười rạng rỡ vừa nắm lấy tay cô lắc lên lắc xuống.

“Chào anh ạ. Phó chủ tịch sai em làm chút việc vặt nên em đến thôi ạ, em đang uống trà cùng phu nhân.”

Mi So đứng dậy chào và khẽ liếc nhìn chân Sung Yeon.

Chân anh cũng như diện mạo của anh, mảnh mai trắng trẻo trông không giống chân của một người đàn ông chút nào. Hai cổ chân cũng đều rất bình thường, không hề có vết sẹo nào cả.

“Em sẽ ăn tối ở nhà anh rồi mới đi chứ?”

Trước câu hỏi thẳng thắn của Sung Yeon, Mi So tươi cười đáp lại.

“Em ra ngoài trong giờ làm việc nên phải nhanh chóng quay về đây ạ.”

“Có sao đâu. Anh gọi điện cho Young Joon nói là được mà nên em đừng đi...”

Phu nhân Choi đứng dậy, ngăn cản Sung Yeon một cách dứt khoát.

“Con có cần thiết phải giữ một người đang bận rộn không? Mi So cứ về công ty đi, Sung Yeon còn không mau đi tắm.”

“Vâng.”

Sung Yeon chẹp miệng ra chiều tiếc nuối, anh nhìn Mi So cười rồi buông tay chào cô.

“Thế anh sẽ gọi điện cho em sau nhé.”

Anh nhìn Mi So chỉ cười tươi không trả lời một lát rồi rời khỏi phòng khách.

Mi So quan sát thật kỹ bóng lưng của Sung Yeon, anh vừa đi khuất khỏi tầm mắt thì cô xoay người về phía phu nhân Choi, cúi đầu chào.

“Thưa phu nhân, vậy cháu cũng xin phép đi ạ.”

“Xin lỗi cháu.”

“Ôi, cô nói gì thế ạ. Cháu chỉ mang tài liệu đến thôi mà.”

“Không đâu, thực sự... thực sự xin lỗi cháu. Vội lại...”

Rốt cuộc bà xin lỗi cô vì điều gì, Mi So nhìn phu nhân Choi bằng ánh mắt hoài nghi, bà lại nước mắt lưng tròng nói tiếp.

“Thật ra hôm nay cô muốn nói với Mi So là... Cảm ơn cháu đã ở cạnh thằng bé ngày hôm ấy, cô muốn nói vậy đó.”

“Thằng bé” ở đây là từ để chỉ Sung Yeon, nhưng chẳng hiểu sao cô cứ thấy không đúng. Khi nhắc đến một người cụ thể thì thường người ta sẽ gọi bằng tên chứ nhỉ.

Nghĩ đi nghĩ lại mấy lần cô vẫn thấy nghi ngờ. Hơn nữa, từ sau sự vụ đó Sung Yeon không chịu được lạnh cơ mà, tại sao anh lại mặc quần đùi đi chạy bộ trong thời tiết lạnh như thế này?

Nhiều chi tiết càng đi sâu phân tích càng thấy hỗn loạn nhưng có một điều cô chắc chắn.

Bức tranh xếp hình này còn sót một mảnh ghép ở đâu đó.

Cứ tầm này hằng năm, Young Joon lại đến Trung tâm Nghệ thuật Yoo Il để xem buổi biểu diễn thường niên của đoàn opera trực thuộc tập đoàn Yoo Il. Vốn dĩ đây là việc của cha anh - chủ tịch Lee, nhưng anh đang nắm quyền điều hành kinh doanh cùng cha nên cũng quản lý luôn việc này.

Rạp hát opera của Trung tâm Nghệ thuật Yoo Il mới được tu sửa lại năm nay, lấy cảm hứng từ nhà hát opera Praha với khán phòng lộng lẫy và trang thiết bị đáng ngưỡng mộ.

Trong lúc đó, Young Joon và Mi So đang ngồi ở ghế hạng royal trên tầng hai, vị trí này có cả tầm nhìn lẫn âm thanh và độ riêng tư đạt đến độ hoàn hảo. Hơn nữa, trên ban công với

bức tường gắn vải đỏ cùng tấm rèm nhung che phủ, chỉ có đúng hai chiếc ghế kiểu cổ trông thật lãng mạn, cứ như thể dành cho buổi hẹn hò của các cặp đôi vậy.

Đến tận lúc hạ màn rồi, Young Joon cũng không tập trung được vào sân khấu, anh cứ chìm trong suy tư không dứt. Đây là việc hoàn toàn có thể hiểu được. Mãi miết đuổi theo lịch trình cả ngày, bận rộn đến mức không kịp ăn tối thì làm sao anh thông thả xem buổi biểu diễn opera được.

“Anh không thấy đói ă?”

Mi So khe khẽ hỏi khiến Young Joon thoát khỏi dòng suy nghĩ sâu xa.

“Em nói gì cơ?”

Âm thanh của dàn nhạc giao hưởng trầm hùng cất lên cắt ngang cuộc hội thoại. Mi So đợi một lát cho đỡ ồn rồi nghiêng người về phía Young Joon thì thầm.

“Em hỏi anh không thấy đói ă.”

“À ă, anh đói chết đi được đây.”

Nghe Young Joon lầm bầm, Mi So như thể chỉ chờ có thế, cô càu nhàu.

“Thế nên nãy trong xe em mới bảo anh ăn sandwich đi mà lại.”

“Anh không thích sandwich, anh muốn ăn mì gói.”

Mi So ngạc nhiên đánh rơi ống nhòm xem opera xuống đùi. Cô tròn tròn mắt, tỏ vẻ không thể nào tin nổi.

“Mì gói á?”

Young Joon thoải mái dựa lưng vào ghế, anh trả lời rất thản nhiên.

“Ừ. Mi gói.”

“Anh bảo anh không ăn đồ ăn liền cơ mà.”

“Mi hôm đó Mi So nấu ăn được mà. Tên mì đó là gì ấy nhỉ? Weasel? Racocon?”

“Badger ạ”

“Ờ đúng, cái đó.”

Chẳng hiểu sao mặt Mi So lại đỏ bừng.

“Cái đó thì có gì đâu ạ...”

Young Joon có vẻ mệt mỏi, anh nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, vừa nhìn sân khấu đang diễn đoạn Figaro và Susanna trò chuyện vừa lẩm bẩm.

“Thế kỷ 18 mà cũng có nhiều yếu tố cao trào gớm.”

“Đúng đấy ạ.”

Mi So quan sát góc mặt nghiêng không chút cảm xúc nào của Young Joon, cô hỏi một câu khá lạ lùng.

“Anh không thích nghe opera à?”

“Em biết mà. Anh không ghét nhưng cũng không hay nghe lắm.”

“Em đâu biết đâu. Em cứ tưởng là anh thích cơ.”

“Sao em lại nghĩ thế?”

“Anh hay đưa chủ tịch đi xem mà.”

“Do bố anh thích thôi.”

Mi So cười và đáp lại với vẻ mặt “Bây giờ em mới biết đấy”.

“Chủ tịch đi xem với phu nhân là được mà.”

“Mẹ anh thích nhạc kịch hơn là opera.”

“Thế thì chủ tịch đi xem một mình là được mà. Nếu không chủ tịch cũng có nhiều người đi cùng mà? Cần gì nhất định phải là phó chủ tịch đích thân đưa đi.”

Mi So vẫn tiếp tục vừa nói vừa tươi cười rạng rỡ, có chút bực mình, Young Joon nheo mắt quay sang nhìn cô.

“Em muốn nói gì nào?”

Trong không gian riêng tư, tấm rèm rủ in bóng của hai người, khúc hát song ca dịu dàng đang vang lên.

Ngẫm lại thì từ đầu đến giờ Young Joon vẫn luôn trước sau như một. Bề ngoài anh thể hiện mình là người giỏi giang và sống chỉ biết đến mỗi bản thân, nhưng thật ra anh rất biết quan tâm chăm sóc người khác.

““Đáng ghét, đáng ghét”, lần nào em cũng nói như thế nhưng mà... thật ra em không nghĩ anh đáng ghét đâu.”

“Gì cơ?”

“Đáng ghét mà lại không hề đáng ghét. Anh giỏi giang sẵn rồi nên nếu em khen anh giỏi thì có chút nực cười, nhưng thật ra anh cũng sống tình cảm và sâu sắc lắm. Em đang nói phó chủ tịch đấy ạ.”

Mi So vừa tươi cười vừa nói khiến gương mặt Young Joon có chút đỏ bừng, trông chẳng hợp với anh chút nào.

“Tỏ tình thôi có gì mà em phải khó khăn thế?”

“Tỏ tình đâu mà tỏ tình. Em chỉ... chỉ nói thế thôi.”

“Nhặt nhèo.”

Trong bóng tối, Young Joon lặng yên quan sát Mi So rồi khẽ nở một nụ cười nhẹ.

“Có phải chỉ giỏi thôi đâu. Còn sống tình cảm, suy nghĩ sâu sắc, luôn vững vàng, hiền lành, thông minh lanh lợi, cần cù chăm chỉ và... đẹp nữa.”

“Ồi chao, em biết ngay anh sẽ như thế này mà. Em biết rồi, em biết rồi. Anh giỏi giang nên anh ngồi yên giùm em đi ạ.”

“Anh không nói anh.”

Young Joon ngừng lời trong chốc lát rồi nắm lấy tay Mi So đang đặt ngay ngắn trên tay cầm của ghế, anh đan tay mình vào tay cô rồi nói tiếp.

“Vội lại đây là lời tỏ tình chưa đựng tình cảm chân thành anh dành cho Mi So.”

Mi So đỏ bừng má, cô không biết phải nói gì bèn rụt rè lấy tay che mặt. Young Joon nói tiếp một cách nghiêm túc.

“Tiến sĩ Park từng có lần bảo anh là chúng ta giống đôi vợ chồng đến thời kỳ lạnh nhạt đấy.”

Mi So suy nghĩ trong chốc lát rồi lặng lẽ gật đầu thừa nhận.

“Cũng giống mà.”

Ở đâu đó có những người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, nhưng chắc chắn cũng sẽ có những người ở bên nhau lâu

thật lâu, chầm chậm bước vào trái tim nhau mà đến chính bản thân họ cũng không biết.

Nhìn lại những chuyện đã xảy ra trong suốt chín năm qua, Mi So chợt phát hiện ra một điều. Cô chưa từng một lần nghĩ rằng mình thực sự ghét Young Joon.

“Tình yêu cũng chỉ là cảm xúc nhất thời thôi. Lúc ngủ là sẽ quên sạch hoặc sau thời gian dài sẽ biến chất.”

Mi So nhìn sâu vào đôi mắt của Young Joon, cô không hiểu anh đang nói gì. Giây phút này, đôi mắt anh dường như lắng đọng và thận trọng hơn bất cứ lúc nào.

“Nhưng cuộc sống lại không như thế. Cũng như hơi thở, cuộc sống vẫn tiếp diễn kể cả khi anh đang ngủ. Cho dù chúng ta có giống một đôi vợ chồng trong thời kỳ lạnh nhạt đi chăng nữa, anh vẫn nghĩ việc chúng ta ở bên nhau dài lâu cũng có ý nghĩa hơn. Thế nên...”

Đột nhiên Young Joon dồn sức vào bàn tay đang nắm lấy tay Mi So.

“Em đừng đi đâu cả, hãy ở bên anh.”

“Phó chủ tịch...”

“Đi cùng anh. Đến tận cuối cùng.”

Không biết có phải ghen lời hay không mà Mi So không nói câu nào suốt một lúc lâu, cô chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trên tay.

“Câu trả lời của em là?”

“Phó chủ tịch... Tại sao con người anh lúc nào cũng như thế?”

Young Joon hơi thu vai lại trước phản ứng ngoài dự kiến.

“Anh nói nghe có khác gì “Tôi nhiều tiền này, đẹp trai này, lại còn chơi Anipang giỏi nữa nên em hãy về làm vợ tôi đi” không hả? Anh nhất định phải lén lút cầu hôn một cách thì thầm như thế này à?”

“À, thế à...? Xin lỗi em.”

“Vội lại bình thường anh là người giỏi lý luận không ai độ nổi cơ mà, sao lại nói “Đi cùng anh” nghe chẳng ngẫu tí nào hết vậy hả. Đi là đi đâu? Chạy qua đường chân trời kia à?”

Mi So hạ thấp giọng lâu bầu rồi nhìn thẳng vào mặt Young Joon.

“Tóm lại là...”

Dấu sao “tình yêu” cũng là từ dùng để thể hiện cảm xúc không nhìn được bằng mắt. Nó không thể bộc lộ hết tất cả tình ý, nhưng trái lại, chính vì thế nó lại càng lớn lao không gì sánh được.

Cô đã cùng một người đàn ông trải qua quãng thời gian dài chín năm bên nhau, chưa một lần cô nghĩ mình thực sự ghét anh. Và đúng như lời anh nói, cuộc sống vẫn tiếp diễn và họ sẽ bên nhau đến tận giây phút cuối.

Nếu đó không phải tình yêu thì còn là cái gì được nữa.

Cô dừng lại ở khoảng cách chớp mũi hai người gần như chạm vào nhau, trả lời anh bằng giọng rất nhỏ.

“Em sẽ không đi đâu đâu ạ.”

“Em ngày nào cũng viết đơn xin nghỉ việc trình lên, làm sao anh tin được.”

“Em hứa.”

“Thật chứ?”

“Vâng. Em sẽ mãi ở bên cạnh anh như thế này...”

Lời nói sau đó bị ngăn lại bởi đôi môi của Young Joon, không thể thốt ra được tiếp. Họ nghiêng đầu say đắm trao nhau nụ hôn sâu và nóng bỏng rồi chuyển sang chạm nhẹ môi liên tiếp, Young Joon chợt thâm thì với giọng không cao không thấp.

“Nhưng mà... Giờ anh lại mong em nghỉ việc.”

“Dạ?”

“Nhóm người ngồi trong phòng đối diện đang nhìn chúng ta đấy.”

“Ôi mẹ ơi.”

Mi So giật bắn người vội vàng ngồi thẳng lại, vừa giả vờ nhìn xuống sân khấu vừa khẽ liếc mắt sang bên cạnh. Ôi thần linh ơi. Cô cứ tưởng là ở khoảng cách xa như thế, lại còn tối nữa thì người ta sẽ không nhìn thấy, nhưng do ánh đèn sân khấu mà thậm chí còn nhìn rõ được cả khuôn mặt luôn.

Young Joon cũng muộn màng nhận ra sự thật ấy, đôi mắt anh có chút hoang mang.

“Ca này khó rồi đây. Sắp nghe mẹ kêu ca rồi.”

“Dạ?”

“Có cô Chun Jae Bong ở đó.”

“Nhà thiết kế Chun Jae Bong ấy ạ?”

“Ừ. Cô ấy thân thiết với mẹ anh đến mức hồi anh còn nhỏ cô ấy toàn tự tay may đồ cho anh đấy.”

Trong đầu Mi So chợt lóe lên điều gì đó.

“Phó chủ tịch bảo là nhà thiết kế Chun Jae Bong đã đặc biệt may quần áo cho anh ấy à? Không phải cô ấy đảm nhận trang phục cho tất cả đám con nhà tài phiệt à?”

“Không hề. Cô ấy còn chẳng may đồ cho cháu ruột của cô ấy luôn, thế mà lại đích thân nói sẽ may đồ cho anh. Vì chuyện đó mà anh trai anh đã giận dữ ngay từ lúc bộ đồ mới được thiết kế, hồi đó anh ấy đã làm loạn lên suốt một thời gian đấy.”

“Thật ấy à?”

“Giờ em đang nghi ngờ anh đấy à?”

“Không phải, tại kể cả có thân thiết đến mức nào thì một người nổi tiếng thế giới như Chun Jae Bong mà lại may đồ cho anh đến tận lúc anh học tiểu học cơ á?”

Young Joon nổi cáu, anh đâu biết Mi So chỉ chờ thời cơ đó để quăng mồi câu. Anh nghiêm túc nói.

“Anh không nói dối đâu. Mặc dù anh mặc có mỗi một lần rồi vứt nó đi.”

“Sao lại thế à?”

“Có chút chuyện ấy mà...”

Trong bóng tối, ánh mắt Mi So trở nên sắc bén nhưng Young Joon không nhận ra, anh chỉ chăm chú nhìn sân khấu.

“Em tò mò không biết bộ đồ đó như thế nào đấy. Áo khoác à? Hay vest?”

“Là áo sơ mi kẻ màu hạt dẻ với cardigan màu trắng.”

Vào giây phút Mi So nghe câu trả lời ấy, nụ cười vụt tắt trên gương mặt đang tươi cười của cô. Cô cúi gằm, quay người nhìn xung quanh rồi hỏi một câu chẳng liên quan.

“Anh không thấy ở đây hơi lạnh ạ?”

“Thư ký Kim cũng thấy thế à? Thật ra anh thấy lạnh từ nãy rồi cơ.”

“Anh lúc nào cũng không chịu được lạnh nhỉ.”

“Thế chất vốn thế rồi, biết làm sao được. Giá mà mùa đông biến mất luôn thì tốt. Chết tiệt. Hay là lát nữa xem gần đây có chỗ nào bán mì không thì mình ghé mua nhé.”

“Cũng được ạ, nhưng mà sáng anh sắp hết đồ rồi chứ?”

“Anh còn phải cân nhắc thêm chút nữa.”

Young Joon nhếch miệng cười, hẳn là anh không kìm được cơn mệt mỏi nữa nên ngáp một hơi thật dài.

“Buồn ngủ chết đi được.”

“Nếu anh mệt thì chợp mắt một chút đi ạ.”

“Anh không thể thất lễ với những người đang say mê diễn được.”

“Quá muộn để anh thấy thất lễ rồi ạ, này giờ có xem gì đâu. Cả hai đứa mình.”

Young Joon cười khúc khích rồi thoải mái dựa vào lưng ghế, anh chậm rãi nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ. Chắc anh mệt lắm, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng thở đều đều của anh.

Mi So khua khua tay trước mặt anh, sau khi xác nhận anh có không phản ứng gì, cô mới bắt đầu sắp xếp lại từng suy nghĩ.

Nếu thử tổng hợp lại tất cả những chuyện kỳ lạ đã xảy ra thì cô có một kết luận. Kết luận này rất chi là vô lý nên cô đã luôn nghi ngờ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy ngoài nó ra thì không còn câu trả lời nào khác.

Nhưng có điều.

"Đồ ngốc. Không phải là Sung Yeon. Tên anh là Sung. Yeon! Lee. Sung. Yeon cơ mà!"

Bây giờ ký ức của cô vẫn hết sức hỗn loạn. Nhưng rõ ràng anh ấy nói như thế mà? Hồi đó Mi So năm tuổi, là độ tuổi mà nghe thế nào thì hiểu thế ấy nên cũng có thể do vấn đề nhận thức nữa. Không chừng cô nghe nhầm từ có phát âm tương tự.

Mi So khẽ quay đầu lại, thậm chí bên tai Young Joon đang say ngủ.

"Sung Yeon oppa."

Không có bất kỳ phản ứng gì từ Young Joon đang ngủ. Đúng lúc cô thấy xác nhận bằng cách này khó quá và đang định từ bỏ thì từ miệng Young Joon thốt ra một câu. Câu nói ấy thốt ra một cách tự nhiên, không hề e ngại kể cả khi anh đang mơ màng ngủ.

"Anh đã bảo là Sung... Hyeon rồi mà."

#Giấc ngủ sâu

Anh Sung Hyeon.

Câu nói mà rất lâu rồi tôi mới được nghe.

Dù đi đâu chẳng nữa, tham vọng quyền lực của anh ta vẫn luôn là vấn đề.

Nếu như chỉ cần đặt một cái tên thật hay là vạn sự đều hanh thông thì trên đời này ai mà chẳng làm Tổng thống được.

Ông nội tôi vốn là một người có tham vọng lớn tới mức coi Nalbu là hình mẫu của cuộc đời, ông đã nhờ đạo sĩ Mucheon - người được mệnh danh là Steve Jobs trong việc đặt tên cho giới nhà giàu thời bấy giờ - đặt giúp cho một cái tên, chính là cái tên Lee Sung Hyeon.

Đáng lẽ cái tên này đã bị loại ra khỏi danh sách do có phát âm tương tự với tên "Sung Yeon" của anh trai tôi, nhưng đạo sĩ Mucheon lại một mực khẳng định với ông nội tôi rằng "Nếu dùng cái tên này thì chắc chắn mai sau sẽ trở thành Tổng thống!", thế là cuối cùng cái tên đó đã được đưa vào hộ tịch.

“Anh, lần tới anh nhất định phải đến gặp Mi So nhé? Không được quên đâu đấy.”

“Ừ được rồi.”

“Anh hứa đi.”

“Anh hứa.”

Sau khi ngoắc tay bằng ngón út và đóng dấu bằng ngón tay cái, Mi So vừa lấy ống tay áo quẹt mũi vừa nhoẻn miệng cười. Dưới ánh trăng, lúm đồng tiền bên má trái như hằn sâu hơn.

“Anh Sung Yeon.”

“Anh đã bảo không phải là Sung Yeon rồi mà. Tên anh là Sung Hyeon. Anh nói với em mấy lần rồi nào?”

“Anh Sung Yeon.”

“Là Lee. Sung. Hyeon! Hyeon!”

“À há. Sung-hyeo-on.”

“Đúng rồi. Đồ ngốc này.”

“Em phải nhớ thật kỹ mới được. Không phải anh Sung Yeon mà là anh Sung Hyeon, không phải anh Sung Yeon mà là anh Sung Hyeon.”

Mi So vừa mấp máy đôi môi nhỏ nhắn vừa học thuộc tên tôi theo cách của mình, thoắt cái đã chạy tọt vào bên trong nhà.

“Anh về cẩn thận nhé.”

Đường như hơi ẩm vẫn luôn ở bên cũng đã biến mất, tôi chợt cảm thấy lạnh giá.

“Em về ngoan nhé.”

Quay người bước đi nhưng cứ mỗi một bước chân, con đau từ vết thương sâu lại ập đến khiến cổ chân tôi như muốn đứt lìa ra. Dù đau đớn đến mức muốn ngồi thụp xuống nhưng tôi đã không thể làm vậy, bởi vì Mi So vẫn đang đứng đó vẫy tay chào tôi.

Đôi chân cứ thế lê lét từng bước, chẳng biết tôi đã đi bộ bao lâu trong trạng thái ấy.

Ra khỏi con ngõ và quay đầu nhìn lại, giờ đây tôi đã không còn nhìn thấy nụ cười của Mi So, cũng như căn nhà của Mi So nữa.

Đến tận lúc đó tôi mới thấy khung cảnh xung quanh đập vào mắt sao xa lạ và đáng sợ biết bao. Tôi không sao tìm được cảm giác thấp thòm lo sợ người phụ nữ với bộ dạng khủng khiếp đó sẽ lại tới bắt tôi đi.

Có lẽ cũng chính vào ngày hôm ấy, tôi mới nhận ra rằng trong hoàn cảnh cấp bách, con người ta có khả năng điều khiển được cảm giác của mình ở một mức độ nào đó.

Máu chảy ra từ vết thương ở cổ chân đã thấm ướt đầm cả tất, lạnh giá như một tảng băng, nhưng tôi vẫn cứ chạy và chạy như điên, chẳng hề để tâm tới con đau cũng như cái lạnh ấy.

Khoảnh khắc tôi bước vào khoảng sân rực rỡ ánh đèn của đồn cảnh sát, cảm giác đầu tiên quay về chính là con buồn ngủ không cách nào chống đỡ được.

Tôi đã chẳng thể bước tới mấy bậc tam cấp chứ chưa nói đến cửa của đồn cảnh sát. Không phải tôi ngất đi vì kiệt sức mà chỉ là vì quá buồn ngủ nên cứ thế nằm xuống nền xi măng mà ngủ. Bởi vì giờ đây mọi việc đều đã ổn rồi.

Nếu nhìn lại quãng đời từ trước nụ hôn đầu với Mi So thì đó chính là phần ký ức cuối cùng ngủ say nhất.

Lúc tỉnh dậy là ở bệnh viện.

Khung cửa sổ phía sau chiếc đồng hồ nhỏ báo 9 giờ không thể nào sáng hơn thế nữa.

Có thể sống sót quay trở về đã là rất may mắn. Nhìn thấy gia đình hết lòng lo lắng và khóc những giọt nước mắt nhẹ nhõm cho mình, tôi lại có những cảm nhận thật mới lạ về hạnh phúc mà thời gian qua tôi đã trải qua và lãng quên đi.

Tôi chín tuổi. Cuộc sống sau này của tôi có lẽ cũng sẽ tỏa sáng rực rỡ như khung cửa sổ lúc 9 giờ sáng kia.

Tôi đã nghĩ như thế cho đến khi lại chìm vào giấc ngủ.

Trí nhớ quá tốt cũng là một loại thuốc độc.

Hiện trường đã được dọn dẹp sạch sẽ nên trí não tôi hiểu rất rõ rằng giờ đây ngôi nhà đó chẳng còn lại gì cả. Nhưng ký ức lại chẳng hề giống như vậy. Mỗi lần tôi giật mình tỉnh giấc, mà không, chỉ cần nhắm mắt lại thôi, giọng nói rùng mình và cảnh tượng kinh khủng ấy như một dư ảnh cứ lặp đi lặp lại mãi không dứt.

Nỗi đau thể xác quả thực đã không ngừng kích thích sự hỗn loạn về tinh thần.

Có nhiều người khi quá đau sẽ nói rằng “Tìm được chỗ không đau còn nhanh hơn”, nhưng đó chỉ là lời của những người đau chưa đủ mà thôi, còn trong hoàn cảnh của tôi khi ấy, gần như tôi đã chẳng thể tìm được chỗ nào không đau. Điều đó là tất nhiên khi bạn phải co quắp ở nơi lạnh lẽo đó trong bốn ngày trời rồi bất chợt được giải thoát khỏi sự căng thẳng ấy.

Vị trí đau nghiêm trọng nhất chính là cổ chân.

Trong số những món đồ loài người tạo ra, thứ gì là đáng sợ nhất? Nếu là tôi, tôi sẽ chẳng chần chừ mà chọn ngay dây thít nhựa.

Chỉ một cặp dây thít nhựa được bện vào nhau như hình mắt xích ấy thôi đã đủ để lại vết thương khủng khiếp trên cổ chân tôi. Khi được nghe rằng vết sẹo ấy sẽ theo tôi cả đời này, điều tôi sợ hãi nhất chẳng phải vết sẹo kia, mà hơn hết chính là việc tôi phải mang theo ký ức đó suốt cả phần đời còn lại của mình.

Tỉnh dậy từ những cơn ác mộng, tôi run rẩy và khóc vì đau, sau đó lại chìm vào giấc ngủ dưới tác dụng của thuốc, lại thêm một lần tỉnh giấc vì ác mộng rồi lại khóc và run rẩy vì đau... Suốt đêm, quá trình đó cứ lặp đi lặp lại khiến tôi thực sự như phát điên vào mỗi sáng sớm. Vì không thể ngủ ngon nên thần kinh cũng trong trạng thái nhạy cảm cực độ, vì nghỉ ngơi không đủ nên cơ thể càng đau đớn hơn, mỗi một khoảnh khắc đều như đối mặt với địa ngục bằng cái đầu trống rỗng.

Không ăn được cũng chẳng ngủ được, kết cục là chẳng biết từ lúc nào tôi cũng không thể nói chuyện được nữa.

Không nói năng gì nữa nên tôi cứ như trở thành một thằng ngốc. Vì thế mà tôi cũng ngừng luôn cả việc suy nghĩ cho giống một thằng ngốc thực sự, chỉ nằm trên giường thần thò và chờ đợi thời gian trôi đi.

Khoảng thời gian tôi ở bệnh viện, mẹ tôi đã khóc nhiều đến mức tôi không biết chỗ nước mắt nhiều như vậy lấy ở đâu ra nữa. Bố tôi thì chẳng thiết tha tới công ty nữa, thức cả đêm ở bên cạnh trông nom tôi, rồi cũng bị ngất và phải truyền nước.

Còn anh trai tôi thì...

Anh ấy chẳng nói lời nào, chỉ chăm chăm nhìn tôi từ sau lưng mọi người. Thi thoảng anh ấy đến và khi ánh mắt chạm nhau, tôi thường thấy đầu mũi anh hơi đỏ lên, nhưng cuối cùng tuyệt nhiên vẫn không thấy một giọt nước mắt nào.

Trớ trêu thay tôi lại thấy biết ơn vì điều đó. Thật tốt khi anh ấy lãnh đạm và chẳng thấy áp lực gì. Sau này khi khỏe lên, nếu được về nhà, tôi nghĩ lúc đó mình sẽ dùng nắm đấm mạnh tay đánh cho anh ta một trận. Tôi sẽ chất vấn anh ấy rằng tại sao lại gây ra cho tôi bao nhiêu khổ sở như vậy. Anh ấy làm như thế mà vẫn đáng mặt là anh trai sao. Tôi đã nghĩ sẽ giải quyết dứt điểm chuyện này bằng việc cho hai lỗ mũi anh ấy chảy máu một lần.

Tôi đã tưởng rằng đương nhiên mình có thể giải quyết theo cách đó.

Tôi được xuất viện về nhà khi vết thương ở cổ chân đang liền lại, nhưng cho đến tận lúc đó tôi vẫn ở trong tình trạng chưa thể nói chuyện lại được.

Trên ô tô từ bệnh viện về nhà, cùng với chuyện tôi phải tạm thời nghỉ học một thời gian để đi trị liệu tâm lý thì tôi cũng được nghe tin anh trai tôi đã chuyển trường. Mặc dù đúng là chúng tôi hay cãi cọ, nhưng quan hệ của tôi với anh ấy cũng không đến mức quá tệ như thế, tôi cảm thấy tiếc vì giờ đây dường như giữa chúng tôi đã xuất hiện một bức tường ngăn cách.

Nhưng rồi sự tiếc nuối cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi. Ngay khi trở về nhà, cánh cửa địa ngục đang mở toang sẵn sàng chờ đón tôi.

Câu nói đầu tiên của người đã mất khả năng nói chuyện suốt một thời gian dài vì bị sốc là tôi ngay khi về đến nhà không phải mấy lời cảm động kiểu như “Mẹ, bố, con cảm ơn bố mẹ. Con yêu bố mẹ” mà lại là “Anh ấy sao lại thế kia?”. Tôi mở lời chẳng phải vì hạnh phúc mà vì cảm thấy quá hoang đường.

Anh trai vừa nhìn thấy tôi đã lao bổ đến như một con chó điên.

“Mày ra khỏi phòng tao ngay!”

Chỗ mà anh ấy đang ngồi là phòng tôi, là chiếc giường của tôi. Áo anh ấy đang mặc cũng là áo của tôi, đến cả đôi dép lê đang đi cũng là của tôi.

“Vì mày! Mày có biết tao đã khổ sở thế nào khi mày bỏ lại tao ở đó mà đi không hả? Thằng khốn! Đồ tồi!”

Người bỏ rơi tôi khi đó chính là anh ấy cơ mà, tôi hoàn toàn không hiểu được anh ấy đang nói cái gì.

Tôi đã cho rằng anh ấy chỉ nói vậy rồi thôi, nhưng sau đó những hành động kỳ lạ của anh ấy chẳng có dấu hiệu cải thiện. Anh ấy vẫn tiếp tục nghĩ bản thân mình chính là tôi. Anh ấy tin rằng mình đã bị bắt cóc và giam giữ trong suốt bốn ngày, rồi sau đó nhập viện và giờ mới được trở về nhà.

Vì quá ám ức nên tôi đã chẳng thể để yên mọi chuyện như thế. Nếu anh ấy đánh tôi một cái thì tôi đánh trả hai cái, anh ấy đá tôi một phát thì tôi xô anh ấy xuống sàn nhà và liên tục đánh. Cứ như thế, những trận đánh nhau ngày càng khốc liệt và dã man hơn. Sau này có lần chúng tôi đánh nhau thừa sống thiếu chết đến mức người khỏe nhất nhà lúc đó là chú thợ làm vườn đã phải rất vất vả để can và tách chúng tôi ra.

Tất cả mọi thứ đều đảo lộn.

Mỗi ngày thấy hai anh em chỉ vì cho mình là nạn nhân của vụ bắt cóc mà đánh nhau, trong tình cảnh chẳng thể cười nổi đó, tâm trạng của bố mẹ tôi cũng dần dần cháy bùng lên đến mức một đứa trẻ như tôi cũng nhận ra được.

Càng tiếp nhận trị liệu tâm lý, triệu chứng của anh tôi lại càng trầm trọng hơn. Anh ấy nói rằng cả nhà đang dồn ép anh ấy một cách bất thường, kết cục là anh ấy tự nhốt mình trong phòng, tuyệt thực và chỉ khóc mà thôi.

Thế rồi một buổi đêm nào đó.

Tỉnh dậy từ một cơn ác mộng, qua khe hở nhỏ giữa hai tấm rèm cửa sổ, tôi thấy cả thế gian bên ngoài đang tỏa ra

ánh sáng trắng mờ ảo. Đó là một đêm trăng rằm. Mới đó mà đã một tháng trôi qua kể từ ngày hôm đó.

“Anh, lần tới anh nhất định phải đến gặp Mi So nhé? Không được quên đâu đấy. Anh hứa đi.”

Tôi bất chợt cảm thấy nhớ Mi So.

Ngày hôm sau trên đường từ bệnh viện trở về, tôi đã bảo chú lái xe đưa tôi đến địa điểm cũ ấy. Mẹ tôi đã hết mực ngăn cản nhưng tôi vẫn cố chấp, nhất định đòi tới đó.

Mới một tháng trôi qua thôi mà khu dân cư đó đã biến mất chẳng còn dấu vết nào.

Chỉ còn lại những hàng rào sắt ghi dòng chữ “công trường xây dựng Yoo Il Land” rất to, ngoài ra chẳng còn gì sót lại cả, khiến tôi cảm thấy vụ việc ngày hôm đó, cả việc gặp gỡ Mi So tất thảy đều chỉ như một giấc mơ.

Chính vào đêm hôm ấy. Tôi nghe trộm được cuộc hội thoại của bố mẹ trong phòng đọc sách.

“Tại sao anh có thể dễ dàng nói ra điều đó như vậy hả...? Tại sao...! Hức hức!”

“Anh cũng đau lòng lắm chứ. Nhưng lúc này không phải tình trạng của Sung Hyeon còn cấp bách hơn sao. Một đứa trẻ con lại phải trải qua chuyện kinh khủng như thế. Nó đã nhận một cú sốc đến người lớn còn khó lòng chịu đựng, mình bảo làm sao nó có thể ổn định lại được khi ở cái nơi mà Sung Yeon cứ phát điên cả ngày như thế.”

“Em đã chẳng nói với mình rằng Sung Yeon chỉ vì quá yếu lòng nên mới thành như vậy rồi sao? Nó chỉ đang tạm

thời rối loạn vì mặc cảm tội lỗi do đã khiến em trai bị như thế mà thôi. Nếu chúng ta tiếp tục che giấu chuyện đó và trị liệu cho con thì...”

“Em nói điều đó đã được hơn hai tuần rồi. Mình à, hôm qua em không thấy Sung Yeon đã vung cả gậy bóng chày lên đó sao? Chúng ta không thể để mặc nó như thế mãi được. Cứ thế này rồi cả hai đứa con của chúng ta đều sẽ hỏng mất.”

“Sung Hyeon đúng là rất đáng thương, nhưng làm sao anh có thể gửi Sung Yeon đến bệnh viện tâm thần được!”

“Bệnh viện tâm thần gì chứ! Em đang nói cái gì thế hả? Anh chỉ nói là vì Sung Yeon đang trong trạng thái bất ổn nên chúng ta thử tách nó ra khỏi Hyeon và chính thức đưa nó nhập viện để điều trị xem sao...”

“Thì điều đó đúng là như thế còn gì!”

“Bà xã!”

“Aaa, hức! Tại sao việc này lại xảy đến với các con của chúng ta cơ chứ? Tại sao!”

Nếu như lúc ấy tôi không nghe thấy câu nói tiếp sau đó của mẹ tôi, liệu cuộc đời của tất cả mọi người sẽ thay đổi thế nào đây.

“Biết rằng nói như thế này là không được, nhưng em thậm chí đã nghĩ chẳng thà điều mà Sung Yeon vẫn đang tin là sự thật thì tốt biết mấy. Giá mà đứa trẻ bị bắt cóc là Sung Yeon thì có lẽ giờ đây mọi chuyện sẽ không đến mức hỗn loạn như thế này... Mình à, em cảm thấy đau khổ quá. Hức, thật sự em muốn chết luôn cho xong...”

Con người thường nhấn mạnh nỗi thống khổ lớn lao mà bản thân gặp phải thông qua từ “chết”. Có lẽ lý do là bởi cảm xúc mà từ ngữ đó chứa đựng đã đạt tới mức cực hạn.

Sự kết thúc. Danh từ trừu tượng mang nghĩa là không còn gì sau đó nữa, chính là cái chết.

Thế nhưng từ sau khi gặp phải vụ việc đó, đối với tôi “cái chết” đã không còn là một danh từ trừu tượng nữa. Cái chết đối với tôi rõ ràng hơn bao giờ hết, cả về hình dáng, âm thanh cũng như mùi hương.

Nếu giờ đây mọi chuyện trở nên khó khăn hơn, không biết chừng mẹ tôi cũng sẽ trở nên giống như người phụ nữ đó. Tôi sợ hãi với suy nghĩ cả bố, anh, hay thậm chí là tất cả những người xung quanh tôi đều sẽ trở nên như vậy đến mức không thể nào chịu đựng được.

Đi thẳng về phòng, tôi trùm kín chăn lại và run cầm cập suốt cả đêm.

Lời mẹ tôi nói rất đúng. Nếu ngay từ đầu đứa trẻ bị bắt cóc là anh trai tôi thì sẽ không xảy ra những chuyện như thế này. Tôi vẫn còn nhỏ thật đấy nhưng không yếu đuối đến mức không vượt qua được cảm giác tội lỗi để rồi tự tạo ra ký ức giả như anh ấy.

Hai miếng ghép giống hệt nhau.

Bức tranh chỉ còn thiếu duy nhất một miếng ghép mà thôi, nếu tôi đem chôn xuống đất mảnh ghép của mình mà chẳng để ai hay biết thì có lẽ mọi thứ sẽ trở nên hoàn hảo hơn.

Cứ như thế, tôi bắt đầu diễn, và như mình đã mất đi ký ức.

“Bố, con thật sự không biết ạ. Con chẳng nhớ ra bất cứ điều gì cả.”

“Con chẳng nhớ gì hết. Nghe nói con đã bỏ rơi anh ở đó mà đi phải không ạ? Anh ấy vì con mà bị bắt cóc, đó có phải là sự thật không ạ?”

“Con xin lỗi vì đã khiến anh gặp phải chuyện kinh khủng như thế mẹ à.”

Khi tôi rơi vào trạng thái ký ức trống rỗng và anh ấy thế vào vị trí của tôi, mọi chuyện rối loạn trước đó đều được giải quyết suôn sẻ. Tựa như họa một bức tranh mới lên tờ giấy vẽ trắng tinh, tất cả mọi chuyện đều được cơ cấu lại.

Thời đó truyền thông rất dễ bites miệng. Vụ việc tôi bị bắt cóc rồi quay trở về sau bốn ngày sau này cũng chẳng hề được đưa tin nữa. Vết sẹo ở cổ chân được ngụy tạo thành vết thương do chơi đùa với anh trai ngày nhỏ, còn tên của tôi do có phát âm gần giống nên cũng được đổi sang tên mới để tránh gây rối loạn tâm trí cho anh ấy. Tất cả những yếu tố ngoại cảnh có thể tác động tới anh tôi cũng theo đó mà biến mất sạch sẽ.

Từ trạng thái nhạy cảm đến cực độ, người đau khổ với những ký ức hỗn loạn là anh tôi cuối cùng cũng tìm lại được sự ổn định trong mớ dối trá trắng trợn đó. Anh ấy không còn lao vào tấn công như muốn giết chết tôi nữa, thậm chí còn cố gắng để tha thứ cho tôi theo một cách rất đáng khen.

Bố mẹ tôi thì thấy không còn gì tốt hơn việc tôi đã tái tạo lại chuỗi ký ức đáng sợ đó nên ánh mắt cũng nhẹ nhõm hơn phần nào.

Cứ như thế, cuối cùng bức tranh “Home sweet home” không thể hoàn hảo hơn nữa đã được hoàn thành bằng cách vút đi một miếng ghép.

Tất nhiên, kể từ đó tôi vẫn luôn khổ sở vì những cơn ác mộng; ghét phải đối diện với những phụ nữ trẻ trạc tuổi người phụ nữ đó; hay luôn cảm thấy buồn nôn mỗi khi nhìn thấy dây thít nhựa, tất cả những tổn thương đó vẫn khiến tôi đau khổ mỗi ngày, nhưng không sao cả.

Một mình tôi gánh chịu tất cả cũng chẳng sao hết. Dù có là việc gì đi nữa.

Tôi là người tài giỏi và mạnh mẽ hơn bất cứ ai khác trên đời này, vì thế tôi thấy không sao hết. Thật sự là chẳng sao cả.

“Ừ ừm.”

Tỉnh dậy từ giấc ngủ, chỉ sau khi ngược mặt lên trần nhà màu đỏ thẫm và chớp mắt mấy lần, Young Joon mới nhận ra nơi đây là nhà hát opera của Trung tâm Nghệ thuật Yoo Il. Thế nhưng không biết có chuyện gì mà cả tiếng nhạc cũng chẳng nghe thấy, anh cảm thấy bầu không khí có chút náo động.

Ngồi thẳng người dậy, anh quay sang nhìn Mi So ngồi bên cạnh và hỏi cô bằng giọng điệu bối rối.

“Sao lại ồn ào thế này?”

“Đang là thời gian tạm nghỉ biểu diễn ạ.”

“À... Màn hai đã kết thúc rồi ư.”

Cảm giác không được tự nhiên lắm toát ra từ đầu đó trên người Mi So đang ngồi thẳng lưng và chỉ nhìn về phía trước.

“Sao thế, thư ký Kim?”

“Cái gì cơ ạ?”

Mi So vẫn đang chăm chăm nhìn về phía trước với đôi mắt thần thờ. Không biết có phải do tâm trạng cô không tốt hay không mà anh thấy chóp mũi và khóe mắt cô đỏ lên.

“Em bị đau ở đâu ư? Mũi em sao thế kia? Em khóc à?”

Trong vở *Đám cưới của Figaro* có cảnh nào cảm động đến mức đó chẳng?

Chỉ đến khi Young Joon nghiêng đầu tỏ ra hoang mang, Mi So mới quay lại nhìn anh, mỉm cười tươi tắn như mọi ngày và đáp lời.

“Em gấp ạ.”

Sau buổi công diễn, khi buổi tiệc liên hoan với đoàn opera kết thúc loáng cái cũng đã gần tới nửa đêm.

Vì phòng sách ở nhà riêng đang trong giai đoạn tu sửa nên thời gian này Young Joon lưu lại phòng Tổng thống ở khách sạn Yoo Il. Sau khi gặp quản gia chuyên trách và chỉ thị chi tiết về chuyện này chuyện kia, Mi So quay trở về phòng nhưng không thấy bóng Young Joon đã đi vào trước đâu cả.

Gõ cửa mấy cái rồi mở cửa bước vào phòng ngủ chính nối giữa phòng khách và phòng làm việc, cô nghe thấy tiếng

nước chảy vang lên từ trong nhà tắm được bố trí ở một phía phòng ngủ. Mặc dù đã ngủ trong suốt thời gian công diễn vở opera nhưng có vẻ vẫn còn mệt mỏi nên đến cả báo cáo tổng kết công việc trong ngày anh cũng chẳng nghe mà đi tắm luôn.

Mi So ôm máy tính bảng vào lòng và quay trở về phòng khách. Sau khi ngồi phịch xuống chiếc ghế bành bên cạnh cửa sổ, cô ngắm nhìn cảnh đêm và chìm vào suy nghĩ.

"Đã bảo là Sung Hyeon cơ mà."

Câu đáp lại của Young Joon trong lúc ngủ mê khiến trước mắt cô mờ mịt tựa như bị ai đó vỗ mạnh vào gáy. Cảm giác ngờ ngợ của cô khi nói chuyện với Sung Yeon quả nhiên là có lý do.

Nói như vậy thì, trời đất ơi, đến tận bây giờ là chín năm trời ở bên cạnh nhau mà anh chẳng hề bộc lộ chút cảm xúc nào cả sao?

Về nhiều mặt thì đây quả là sự nhẫn nại quá kinh khủng. Cô sắp thốt ra cụm từ "con người đỉnh cao" đến nơi rồi.

Thế nhưng niềm vui khi tìm lại được người ấy cũng chỉ kéo dài trong chốc lát, Mi So tức thì rơi vào mâu thuẫn.

Không, không phải không bộc lộ mà có lẽ anh thực sự ở trong trạng thái không có chút ký ức nào không biết chừng. Việc Young Joon đã biết Mi So từ trước vẫn chỉ là nghi ngờ của cô chứ chẳng có bằng chứng xác thực nào cả, phản ứng lúc ngủ cũng hoàn toàn có thể là trong trạng thái vô thức mà thôi.

“Hà.”

Khoảnh khắc cô buông một tiếng thở dài khe khẽ, hương nước hoa đàn ông tươi mát cùng làn hơi ẩm ướt và ấm nóng chợt xộc tới.

Young Joon ôm lấy Mi So từ phía sau, cọ mái tóc ướt vào má cô và khẽ thì thầm.

“Sao tự nhiên lại thở dài?”

Phần da nhạy cảm dưới tai của Mi So bất chợt căng lên. Mặt đỏ bừng và tim lỗi nhịp, cô lập tức uống một ngụm rượu lớn.

“À không, chẳng có gì cả ạ.”

“Uống một ly rượu vang nhé?”

“Anh cũng biết lịch trình ngày mai vô cùng dày đặc rồi mà. Nếu muốn dậy sớm thì giờ anh phải mau đi ngủ thôi.”

“Em ngủ ở đây đi. Bên cạnh anh.”

“Anh đang nói thật lòng đấy à?”

“Trông anh giống như đang đùa à?”

Mi So không thốt lên lời, ngậm chặt miệng định quay người đi thì Young Joon nhìn thẳng vào mắt cô và nói thêm.

“Em đã hứa là từ giờ sẽ không đi đâu hết nữa rồi mà.”

“Anh đã trực dịch một câu nói cần phải dịch nghĩa bóng rồi đó.”

“Mặc kệ trực dịch hay không, lời hứa vẫn là lời hứa.”

Dù quắc mắt lên nhưng dường như Mi So không có vẻ gì là ghét chuyện đó, cô đỏ bừng mặt đáp lời.

“Nhưng em không mang theo quần áo để thay.”

“Sáng mai anh sẽ mua quần áo mới cho em nên em cời ra mà ngủ. Tất cả cời hết.”

Mi So vốn đang mỉm cười rạng rỡ bỗng như bị giật điện, Young Joon xoa lên cái trán tê dại của cô, cười khinh khích rồi lùi lại.

“Đã 12 giờ rồi đấy. Giờ nếu em về thì cũng chỉ ngủ được có ba tiếng thôi, ngủ lại đây không phải tốt hơn sao?”

Câu này đúng là không sai. Cả người cô vốn đã nặng như chì vì công việc vất vả, lúc này cô thực sự muốn nằm thẳng cẳng xuống bất cứ chỗ nào mà ngủ.

“Nếu vậy em sẽ sử dụng phòng ngủ phụ. Em sẽ khóa cửa lại nên anh đừng có ôm mấy cái ý định nham hiểm đó nữa đi.”

“Đừng ôm ý định nham hiểm gì cơ? Thư ký Kim, dạo này anh mới thả lỏng cho em một chút mà em đã ngạo mạn quá mức rồi đấy nhé.”

Mi So còn đang trợn tròn mắt lên trước câu nói đường đột ấy thì Young Joon vừa buộc lại dây đai của áo khoác bên ngoài áo ngủ vừa nghiêm túc thêm vào một câu.

“Em tắm rửa sạch sẽ từng góc ngách rồi quay lại. Anh sẽ...”

Còn chưa kịp nói hết, Young Joon đã thấy chiếc máy tính bảng đang nhằm thẳng mặt mình bay đến. Anh vừa đưa tay lên bắt dính nó thì Mi So mỉm cười tươi rói nhả ra từng chữ.

“Anh cũng xác nhận thật cẩn thận mọi góc ngách của lịch trình ngày mai đi ạ.”

Trong lúc tận hưởng cảm giác ngâm mình một cách thư thái trong chiếc bồn tắm to đùng của phòng tắm rộng như nhà trọ một phòng, đầu óc cô bỗng hoạt động trở lại, nhìn lên đồng hồ mới thấy thời gian cũng đã trôi qua một lúc khá lâu rồi.

Nhanh chóng rửa sạch bọt xà phòng và bước ra, sau khi lau khô người và bôi sữa dưỡng thể, Mi So khoác áo choàng tắm lên cơ thể không mặc bất cứ thứ gì và lẩm bẩm một mình.

“Á á, cái này gọi là cosplay thiếu nữ bỏ nhà đi thì phải. Biết thế mình đã gọi taxi rồi về nhà ngủ cho xong.”

Nhìn vào chiếc gương to phía trước bồn rửa mặt, cô lấy chỗ mỹ phẩm cao cấp được bày sẵn bôi lên mặt, vừa sấy khô tóc vừa nghĩ ngợi.

Trong suốt chín năm nay, trừ những lúc đi công tác thì gần như ngày nào cô cũng bắt đầu công việc ở nhà anh và kết thúc công việc cũng tại nhà anh. Khi đi công tác, việc kết thúc công việc cũng luôn được thực hiện tại phòng của anh sau khi đã hoàn thành báo cáo tóm tắt công việc trong ngày.

Thế nhưng, cô chưa từng ngủ lại nhà hay phòng của anh trong suốt những năm tháng dài đằng đẳng đó. Tất nhiên cách đây không lâu suýt nữa thì xảy ra chuyện đó, nhưng rồi dự định cũng bị phá sản do sự xuất hiện đường đột của Sung Yeon.

“Á á, mình bị điên mất rồi. Làm thế nào đây, làm sao bây giờ? Hay là bây giờ cứ thế đi về nhà luôn nhỉ?”

Ngoài mặt thì bảo người ta đừng có âm mưu nham hiểm rồi ra vẻ không thích nhưng cô lại cời sạch sẽ đồ và còn tắm luôn. Hơn nữa lại còn trong trạng thái cời sạch trơn hoàn toàn.

Thế này có khác nào “Ồi mẹ ơi, không được, được, được, được” cơ chứ.

“Aaa, giờ mình cũng không biết đâu.”

Cũng không phải là trẻ con nữa, còn sợ hãi điều gì khi cả hai đã xác nhận tình cảm của nhau và hứa sẽ cùng nhau đi suốt cả cuộc đời rồi chứ. Không sao cả. Từ giờ mỗi lần tụ họp với bạn bè, sẽ không còn chuyện mặt đỏ và nóng bừng lên mỗi khi bọn họ nói “Chuyện đó tuyệt lắm nhưng biết làm cách nào diễn tả được đây. Mi So của chúng ta lẽ ra phải biết về chuyện đó mới đúng” nữa. Vậy nên, không sao hết.

Sau khi chuẩn bị tâm lý xong và soi gương thêm một lần nữa, Mi So hít sâu một hơi và bước ra khỏi phòng tắm.

Chỉ có ánh trắng rằm vàng vạc nhuộm một màu xanh lên khung cửa sổ, còn căn phòng sáng ánh đèn ngủ lúc này chẳng biết đã chìm trong bóng tối từ khi nào.

Cô mới đi tắm một lúc thôi mà Young Joon khi này còn ngồi trước cửa sổ một mình nghiêng ly rượu ngắm cảnh giờ đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa. Ghế ngồi trống không, trên mặt bàn là một chiếc ly còn khoảng nửa chỗ rượu và một chiếc ly rỗng, trong xô đá là một chai rượu vang nằm tro tro.

Quay đầu quan sát khắp phòng với một tâm trạng kỳ lạ, Mi So phát hiện người ấy đang nằm thẳng cẳng theo đường chéo trên giường.

Anh ấy lại bất tỉnh rồi sao.

Theo như tiến sĩ Park nói, không biết có phải vì anh đã mắc bệnh lao lực hay không mà kể từ sau vụ hôn đầu tiên, cô thấy anh luôn trong trạng thái uể oải và còn ngã phịch xuống ngủ thiếp đi, thật đáng thương mà cũng thật đáng lo.

Lại gần chiếc giường cao và rộng rồi nhẹ nhàng ngồi ghé xuống phía chân anh, Mi So lặng lẽ ngắm nhìn Young Joon đang say giấc chẳng hề hay biết gì dù cô đã lại gần anh đến thế.

Nghe tiếng thở của anh phát ra đều đặn, tim cô bỗng đập nhanh vô cớ và vành tai cũng nóng rực lên.

Cô gái vốn đang ngại ngùng ngồi ghé ở góc giường xoay người rồi leo lên giường.

Cả khi chiếc đệm rung lên và tiếng chăn sột soạt phát ra thì người ấy vẫn chìm trong cơn mộng mị.

Có vẻ như anh đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ đến mức quên cả đắp chăn dù là người dễ bị lạnh. Với tâm trạng thương cảm, Mi So định kéo chăn lên đắp cho anh thì khựng lại.

Cô chậm chậm đưa tay ra lật góc chiếc áo ngủ lên.

Ở hai bên cổ chân thẳng và rắn chắc hết sức đàn ông của anh, ngay phía trên mắt cá chân vẫn còn vết sẹo kinh khủng có một không hai hết sức sâu và đậm nét. Theo những gì cô nghe được từ tiến sĩ Park thì đây là dấu vết như từng bị trói bằng vật gì đó. Có thể là dây thít nhựa.

Khoảnh khắc nhìn thấy vết sẹo đó, trái tim Mi So giật lên đánh thót.

À, giờ thì mình nhớ ra rồi.

Phải rồi. Nếu gặp lại nhau thì có một câu mà mình nhất định muốn nói. Vì thế nên mình đã không hề quên và chờ đợi anh ấy suốt cả một quãng thời gian dài như thế... Rốt cuộc đó là câu nói thế nào nhỉ?

Thần người ra với đôi mắt mở lớn, Mi So chỉ quay đầu lại khi bất ngờ bị nắm cổ tay.

“Vết sẹo... em thấy rồi à?”

“Vâng.”

Không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, Young Joon đang nhìn cô chăm chăm.

“Mọi người nói đó là vết sẹo do hồi nhỏ anh đùa nghịch với anh trai mà có. Mặc dù anh chẳng nhớ rõ lắm.”

Quả nhiên anh vẫn không cho cô biết. Bóng đen xuất hiện trên gương mặt của Mi So. Là không có ký ức hay cố tình vờ như không biết, cho đến khi anh tự mình nói cho cô nghe thì cô chẳng thể nào hỏi về điều đó được.

“Anh không thấy đau sao?”

“Để xem... Cũng không rõ nữa. Vì anh chẳng nhớ gì mà.”

Nói là không nhớ nhưng anh lại không hề nhanh chóng đáp lời. Cô cảm thấy việc anh nghi một nhịp rồi mới trả lời tựa như đang cố gắng kìm nén lại nỗi đau khi ấy. Trái tim Mi So bất chợt như vỡ òa, đến mức ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn.

“Có vẻ như anh đã đau. Rất nhiều.”

“Không chừng đúng là như thế đó.”

Im lặng kéo dài.

Young Joon cất tiếng hỏi bằng giọng nói có đôi chút căng thẳng để phá vỡ bầu không khí im lặng đã kéo dài khá lâu.

“Có phải trông nó quá khó coi nên em không thích không?”

“Không phải như thế đâu.”

Mi So vừa dùng tay trái vuốt ve cổ chân của Young Joon, tay phải sờ vào cổ chân mình vừa hỏi bằng giọng run run.

“Cuộc thi hai người ba chân hôm đại hội thể thao... anh có nhớ không?”

“Cái đó làm sao anh quên được? Trước mặt anh mà em dính chặt như keo với Go Gwi Nam mà chạy.”

Dù Young Joon hỏi ngược lại với giọng điệu đầy tức giận nhưng Mi So vẫn điềm đạm tiếp lời như thể điều đó chẳng mấy quan trọng.

“Một bên chân bị buộc lúc đó đã xuất hiện vết bầm. Sau một ngày thì nó chuyển sang màu xanh thẫm. Sưng khá to nữa.”

“Trời ạ, em thật là.”

“Là vết bầm thôi chứ chẳng phải cái gì to tát, thế nhưng em chỉ lướt qua thôi cũng thấy rất đau. Chỉ chạm tay vào thôi cũng thấy nóng bỏng, dù có để yên thì vẫn có cảm giác nặng nề... Phải mấy ngày sau mới hết, thật sự chỉ là một vết bầm thôi...”

Bên tai Mi So bắt đầu văng vẳng tiếng khóc mơ hồ của một cậu bé. Cậu ấy vừa khóc rung rức vừa nói: “Mi So à, đau quá, anh đau.”

“Em... Thực sự chỉ là một vết bầm không nghiêm trọng gì mà cũng đã đau như thế... Hức.”

Giọng nói run rẩy tức thì chuyển sang thốn thức.

Mi So đột ngột dùng tay ôm lấy mặt và òa lên khóc, Young Joon bật dậy với khuôn mặt hoang mang không biết phải làm sao.

“O ơ? Thư ký Kim! Sao tự nhiên lại thế? Tại sao em lại khóc, hửm?”

“Anh đã đau đón đến thế nào, hừ hức, nhiều đến thế nào... anh đã đau nhiều thế nào đây...”

Young Joon lặng yên nhìn Mi So đang cúi đầu, từ đôi mắt cô không ngừng tuôn rơi những giọt lệ tựa như chuỗi ngọc, trên khuôn mặt anh thấp thoáng một nụ cười mờ nhạt.

“Đừng khóc mà. Vì giờ anh không sao hết cả.”

“Nhưng mà...”

Anh dang tay ra ôm siết lấy bờ vai mảnh khảnh của cô và nhẹ nhàng thủ thỉ.

“Có lẽ anh... chẳng thể nào yêu ai khác ngoài Mi So được rồi.”

Đúng vậy. Quả thật ngay từ lúc đầu đã là cô chứ không phải ai khác.

Một mùi hương dễ chịu tỏa ra từ người Mi So, Young Joon khẽ đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô, rồi nâng cằm cô lên

và trút xuống từng nụ hôn nhỏ lên trán, lên đôi mắt còn ướt và cả gò má, không trừ chỗ nào.

Anh dừng lại thật lâu trên đôi môi mềm mọng của cô, rồi tiếp tục di chuyển môi xuống cần cổ thon gọn và chiếc gáy mềm mại, sau đó chuyển đến phía trước chiếc áo tắm đang buông hồ hững.

“A...”

Không biết có phải vì tiếc cả tiếng ngâm nga không ngừng phát ra giữa bờ môi ấy hay không mà anh lại một lần nữa dùng môi mình khít khao chặn môi cô lại.

Cơ thể quấn chặt lấy nhau của hai người bất chợt nghiêng ngả rồi ngã nhào xuống giường.

“Á.”

“Sao thế?”

“Cái này là gì nhỉ? Anh bị va vào.”

“Anh đã xem lịch trình rồi thấy buồn ngủ đúng không?”

Thấy Young Joon kêu ca vì bị đụng đầu vào chiếc máy tính bảng đặt trên gối, Mi So không nói nên lời đành bật cười, tức thì cả hai người đều cười khúc khích rồi lại ôm chặt lấy nhau.

“Aaa, đúng vào khoảnh khắc quan trọng nhất cả đời người mà...”

Như hiểu rõ câu nói dần trở nên uể oải của Young Joon, Mi So gạt đầu và rúc vào vòng ôm của anh.

“Không sao mà. Em chẳng đã nói rằng từ giờ em sẽ không đi đâu hết rồi còn gì. Nếu anh buồn ngủ thì cứ ngủ đi.”

“Nhưng mà...”

“Mình còn nhiều thời gian mà.”

“Cũng đúng... Sau này vẫn còn nhiều thời gian mà...”

Trước cả khi câu nói kết thúc, Young Joon thở ra một hơi dài mệt mỏi rồi ngủ luôn.

Mi So dán người trên ngực anh nghe tiếng tim đập, rồi chẳng bao lâu sau cũng chìm vào giấc ngủ sâu.

Đêm ấy không có những cơn ác mộng hay bóng đè khiến anh khổ sở luôn xuất hiện mỗi khi thay đổi chỗ ngủ hay bất an, chỉ là một giấc ngủ bình yên mà thôi.

#Lớp lá chẵn cuối cùng

“Sung Yeon dậy chưa con? Ăn sáng thôi.”

Gõ cửa và bước vào phòng, phu nhân Choi bị ánh mặt trời rọi đến qua khoảng trống của rèm cửa làm chói mắt, bà vô thức nhắm mắt lại rồi mở ra. Từ trước đến nay bà chưa từng bị như thế lần nào, có vẻ gần đây chứng viễn thị của tuổi già đã đến.

Mặc dù tất cả đồ đạc hiện tại và cả giấy dán tường đều đã được thay đổi, nhưng căn phòng này trước đây vốn là phòng của Young Joon. Căn phòng đón nhiều ánh nắng nhất. Ngay từ khi còn nhỏ đã dễ bị cảm lạnh, Young Joon mỗi khi ở nhà đều ngồi bên khung cửa sổ này vừa đọc sách vừa phơi nắng.

Rèm cửa mỏng phía trong tung bay theo cơn gió lùa vào từ cửa sổ hé mở. Bà như nhìn thấy hình ảnh lúc còn nhỏ của Young Joon giữa tấm rèm đang tung bay phấp phới. Cho đến trước khi vụ việc đó xảy ra, hình ảnh của đứa trẻ ấy vẫn luôn chỉ có sự trong sáng mà thôi.

Sung Yeon hình như đang tắm, bà nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Phu nhân Choi lo con trai tắm xong ra ngoài có thể bị cảm vì không khí lạnh lẽo trong phòng nên nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Sau khi bà cẩn thận kéo rèm và quay người lại, điện thoại di động của Sung Yeon ở trên bàn bỗng vang lên tiếng âm báo tin nhắn. Tò mò lại gần, phu nhân Choi nhìn xuống tin nhắn hiện trên màn hình.

"Okay. Vậy lát nữa gặp anh nhé. Chắc sẽ vui hết nấc luôn đây. ♥♥♥"

Nở nụ cười nhạt trước tin nhắn mà bà chẳng hiểu nổi, phu nhân Choi thử nhấn vào màn hình.

Mục tin nhắn toàn bộ đều là tên của các cô gái với đủ loại quốc tịch. Với khuôn mặt điển trai và tính cách phóng khoáng nên từ trước đến nay, Sung Yeon luôn được yêu thích bởi phụ nữ, từ sau khi từ bỏ công việc ở công ty và bắt đầu làm nhà văn chuyên nghiệp, anh tận hưởng một cuộc sống xa hoa mà chẳng cần bận tâm đến ánh mắt của những người xung quanh.

Đã từng này tuổi rồi nên bà cũng cảm thấy lo lắng không biết cứ để mặc con như thế có được không, nhưng ngược lại cũng chính vì anh đã từng đó tuổi nên bà chẳng thể bảo anh phải làm thế này hay thế kia được nữa rồi.

Thở dài một chút, bà đang định đặt điện thoại xuống thì bỗng dừng động tác. Bởi trong số rất nhiều cái tên của các cô gái, lọt vào mắt phu nhân Choi là một cái tên mà bà rất quen thuộc, "Kim Mi So".

Do dự một lát, phu nhân Choi quyết định mở xem những tin nhắn mà Sung Yeon và Mi So đã trao đổi trong suốt thời gian qua.

Dù phần lớn đều là những tin nhắn hỏi thăm không có gì đáng nói, nhưng Mi So dường như đã rất khó xử khi phải đáp lại mấy tin nhắn Sung Yeon đòi gặp vào lúc tối khuya hay đột ngột gửi trong giờ làm việc.

Những thứ khác thì không nói, nhưng việc này phu nhân Choi phải bảo ban anh nên làm thế này thế kia rồi.

“Mẹ. Con trai đã lớn rồi mà mẹ lại xem trộm điện thoại di động là sao, mẹ thật quá đáng.”

Sung Yeon xuất hiện, vừa lau đầu bằng khăn tắm vừa trách móc, phu nhân Choi bèn quay người lại và chất vấn anh.

“Con đó, có phải con thường xuyên liên lạc với Mi So không? Con bé bình thường đã luôn bận rộn vì công việc rồi mà tại sao con lại...”

“Nếu cô ấy bận thì sẽ tự liệu mà không gửi tin nhắn lại thôi. Có vấn đề gì đâu mẹ.”

Thái độ của Sung Yeon tựa như chẳng có vấn đề gì cả.

Sững người nhìn con trai cả từ phía sau, phu nhân Choi nói bằng giọng nghiêm khắc.

“Sung Yeon à, con đừng liên lạc với Mi So thêm nữa.”

“Gì ạ? Mẹ nói thế là sao?”

Thấy Sung Yeon quay người lại với đôi mắt hoài nghi, phu nhân Choi dứt khoát nói lại một lần nữa chắc như đinh đóng cột.

“Ý mẹ là nếu để Young Joon hiểu lầm thì không hay chút nào nên con hãy dừng ở đây đi.”

Biểu cảm của Sung Yeon trở nên khác thường.

“Vì ngày đó chúng con cùng ở bên nhau nên con chỉ muốn chia sẻ và được an ủi về nỗi đau của chuyện ấy thôi mà.”

Trước những từ “nỗi đau” hay “an ủi” mà Sung Yeon bình thản thốt ra, phu nhân Choi không nói gì mà chỉ nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp, rồi sau đó buông vài lời ý nghĩa sâu xa.

“Sung Yeon à. Năm tháng trôi qua tự lúc nào mà mẹ cũng chẳng nhận ra. Một lúc nào đó thấy mình ở giai đoạn này, rồi nhìn lại đã thấy mình tới một thời điểm khác... Cứ như thế, đến mấy đứa các con từng bé nhỏ là vậy rồi cũng đã lớn phổng tự bao giờ.”

Không tài nào hiểu được mẹ mình đang định nói điều gì, Sung Yeon chỉ biết nhìn phu nhân Choi trân trân.

“Vì đều đã trưởng thành cả rồi nên giờ đây nỗi đau nào các con cũng có thể chịu đựng được phải không? Giờ đây mẹ...”

Phu nhân Choi lập tức lắc đầu quầy quậy rồi nói thêm.

“Dù sao thì con đừng có khiến Young Joon khó chịu thêm nữa. Nó vừa mới gọi điện cho mẹ lúc nãy.”

“Con làm gì mà khiến nó khó chịu cơ chứ? Với cả gọi điện có chuyện gì thế à?”

“Young Joon một lát nữa sẽ đưa Mi So tới nhà mình.”

“Mẹ chẳng nói hai đứa vẫn thường xuyên đến nhà mình đó sao.”

“Không. Lần này nó nói rằng đến để chính thức chào hỏi.”

Trên đường trở về sau khi kết thúc cuộc họp buổi sáng được bắt đầu sớm hơn bình thường ba mươi phút, Yoo Sik liếc mắt sang nhìn Young Joon.

Nếu thay đổi chỗ ngủ thì thông thường ít nhất sắc mặt cũng phải có dấu hiệu gì đó. Đặc biệt là đối với người có tính cách nhạy cảm.

Thế nhưng Lee Young Joon ngày hôm nay lại có gì đó khang khác. Khác trên nhiều phương diện.

Ánh mắt vốn dĩ luôn tràn đầy sự sắc bén hôm nay bỗng sáng bừng lên đến mức cảnh vật xung quanh cũng như tươi sáng hơn. Thái độ cao cao tự đại thường ngày quả thực hôm nay còn cao đến mức chọc thủng cả bầu trời. Cuối cùng phải nói đến làn da kia. Không biết có phải cậu ta đã đi đắp mặt nạ bằng vàng ở đâu về hay không mà toàn bộ gương mặt đều toát lên vẻ sáng bóng lấp lánh. Trong khi cậu ta đã thay đổi chỗ ngủ đấy nhé.

Trong truyện *Lã Mông - Tam Quốc Chí* có câu “Kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng con mắt khác”, nhưng con người này mới có một ngày, mà không, chỉ mới một đêm thôi mà đã “lột xác” khiến người khác phải lé mắt kinh ngạc. Đó chẳng phải là gương mặt một mình nuốt trọn cả thiên hạ hay sao.

Nghi ngờ rằng rõ ràng có điều gì đó kỳ lạ, Yoo Sik ghé vào phòng làm việc của Young Joon một lát trước khi ra ngoài thị sát công trình ở địa phương và rút cuộc suy đoán của anh ta đã được khẳng định chắc chắn.

“Đây là trà sữa Assam của cửa hàng Fortnum & Mason. Phó chủ tịch nói muốn uống ngọt nên em đã đặc biệt bỏ thêm đường ạ.”

“Cảm ơn em.”

“Không có gì ạ.”

“Không biết có phải vì Mi So pha không mà tôi thấy nó ngon hơn hẳn.”

“Ồ hô hô, có phải anh đã quên gì đó không?”

“Cái gì.”

“Anh phải liếm môi chứ.”

“À à, quả nhiên không thể vượt qua Mi So của chúng ta được.”

Thái độ thông dong của Young Joon cùng nụ cười rạng rỡ của Mi So, bầu không khí hay cuộc hội thoại qua lại giữa hai người đều không khác gì ngày thường, nhưng rõ ràng trong đó đã có điều gì thay đổi. “Điều đó là gì nhỉ, là gì ta”, chú tâm quan sát hai người, cuối cùng Yoo Sik cũng đã tìm ra căn nguyên cho cảm nhận khác thường của mình.

Chính là ánh mắt.

Cảm xúc khó tả chất chứa trong ánh mắt nóng bỏng như muốn xuyên thấu lẫn nhau của hai người, khác hẳn với

trước đây vốn chỉ có bình yên. Có thể gọi đây là cảm giác căng thẳng ngấm ngấm chăng?

Sau khi Mi So đi ra ngoài, Yoo Sik bóng gió hỏi Young Joon.

“Trạng thái của ông đang ở mức tốt nhất ấy nhỉ. Hôm qua đã có chuyện gì sao?”

“Ông hỏi có chuyện gì ấy hả?”

Young Joon mãi miết suy nghĩ.

Câu nói ngủ như chết rõ ràng là để dùng cho lúc đó mà. Ôm Mi So trong vòng tay nên anh quả thật đã có một giấc ngủ ngọt ngào tựa mặt ong. Giấc ngủ tuyệt vời đến mức những cơn ác mộng mà anh vẫn chán ghét chỉ như câu chuyện từ thuở nào đó.

Khi thức dậy, anh cảm thấy tựa như mình đã được sinh ra lần nữa. Màn sương mờ nhạt vẫn luôn bao phủ trong tâm trí anh dường như đã tan biến hết. Vì thế mà trạng thái ở mức tốt nhất là điều chẳng có gì phải bàn cãi.

Thế nhưng anh không biết phải trả lời như thế nào. Đúng là một chuyện lớn đấy nhưng chẳng phải đã không có bất cứ chuyện gì xảy ra hay sao? Chẳng phải chỉ là nắm tay và ngủ thôi sao? Nên nói là đã có chuyện xảy ra hay phải nói là không có chuyện gì cả đây?

“Thì ra là có.”

Thấy Yoo Sik lầm bầm một cách đầy gian xảo, Young Joon ra vẻ lạnh nhạt nói.

“Có hay không thì liên quan gì đến ông đâu chứ.”

“Ông hãy nói thật với riêng tôi đi. Không sao mà. Việc điều hòa âm dương giữa nam với nữ là chuyện tốt mà. Nói

cách khác thì việc đó vừa tạo ra sinh khí vừa là nền tảng để duy trì đời sống khỏe mạnh.”

Cho tới khi chính thức công khai, có lẽ cứ lặng lẽ tận hưởng một cách mẫn nguyện như lúc này thì tốt hơn. Một mối quan hệ yêu đương bình thường như Mi So đã từng vô cùng mong chờ. Chính là những việc nhỏ nhặt như cùng nhau chia sẻ một bát mì cay cho ấm bụng hay cùng nhau đi bộ trên đường giống như buổi xem mắt ngày hôm đó, hay là đỗ xe trước cửa nhà rồi trao nhau một nụ hôn thật dài.

“A, nhờ ông mà giờ tôi mới hiểu rõ. Cái việc điều hòa âm dương giữa nam nữ với nhau đó mà bị phá hỏng thì sẽ trở nên giống như con lừa ghê vậy. Chính là giống như tiến sĩ Park nhà ông.”

“Ông im đi.”

Yoo Sik vừa ngậm miệng với biểu cảm như nhai phải sâu bọ, Young Joon liền cười phì một cái rồi nói thêm.

“Đã chẳng có chuyện gì hết cả.”

“Hừm.”

Yoo Sik vẫn tỏ ra đầy hoài nghi, sau đó dường như đã từ bỏ, anh ta uống một ngụm trà rồi đưa ra một chủ đề nói chuyện khác.

“Nếu ông đã nói là không có chuyện gì thì tôi cũng không còn gì để nói. Có điều có một việc này ông nhất định phải biết. Nếu đã quyết tâm hẹn hò rồi thì dù trong trường hợp nào đi nữa cũng tuyệt đối không được có điều gì che giấu với đối phương.”

“Gì chứ?”

“Việc hẹn hò cũng tương tự như việc cả hai trần truồng nhìn nhau vậy. Ông thử nghĩ xem. Phía họ đã cởi hết tất cả nhưng mình thì tèn ten! Vẫn còn để lại một chiếc quần lót. Vậy thì đối phương sẽ xấu hổ và đau khổ đến thế nào đây. Mình đã bất chấp xấu hổ mà cởi hết rồi, tại sao hẳn lại không cởi chứ? Đã quyết là sẽ cởi sạch sẽ rồi mà tại sao đến cuối cùng vẫn không cởi hết? Có phải người ta sẽ cảm thấy bị phản bội hay không, ý tôi muốn nói chính là như vậy.”

Không biết có chuyện gì mà bóng đen chợt phủ xuống gương mặt của Young Joon đang lặng yên lắng nghe không hề chen lời.

“Tôi nói như thế là vì tôi đã từng trải qua. Kể từ sau khi tôi bị vợ phát hiện đã nói dối lúc mới yêu nhau, tôi tuyệt đối không giấu giếm bất cứ điều gì nữa. Bởi vì tôi đã trải qua cái cảm giác làm nhau khó xử đó rồi.”

“Ông đã nói dối cái gì mà như thế?”

“Tôi nói rằng cô ấy là người đầu tiên...”

Young Joon hơi cau mày lại.

“Mi Gyeong không phải là người đầu tiên sao?”

“Trước khi gặp vợ tôi đã hẹn hò khá sâu sắc với một cô trong khoảng hai tháng. Vì không hợp nhau nên sau đó đã chia tay.”

“Lần đầu tiên nghe thấy chuyện này. Rồi thế nào mà ông bị phát hiện?”

“Ngay từ lần đầu tiên ngủ cùng nhau tôi đã tỏ ra quá thuần thực. Cô ấy rất tinh ý nên nhanh chóng đoán ra được. Dù sao thì tôi cũng đã thật lòng nói ra hết và xin lỗi nên vợ tôi cũng bảo chuyện đã qua rồi chẳng thể thay đổi gì được, chẳng thà quên hết đi. Vì đã nói ra hết nên mối quan hệ gượng gạo trước đó cũng dần dần trở nên sâu đậm và bền chặt hơn.

Thế nào mà câu chuyện lại đông dài đến đây không biết, nhưng mà điều tôi muốn nói với Young Joon ông chỉ có một mà thôi.”

“Là gì mới được?”

“Tóm lại là tôi muốn bảo ông hãy cởi bỏ lớp lá chắn cuối cùng trong lòng đi. Dù ông có đeo nó lâu đến mức coi nó là một phần cơ thể đi chẳng nữa. Nếu có điều gì đó che giấu thì trước tiên hãy thổ lộ hết rồi mới bắt đầu, điều đó mới là phép lịch sự với đối phương.”

Ừm. Đúng là lời nói đi vào lòng người, thấm thía từ đầu đến chân. Đúng là thứ cảm xúc không được lành mạnh nên mới dễ đi sâu vào tâm trí như thế. Young Joon vắt chéo chân và ngả sâu người vào chiếc ghế sofa dành cho một người với khuôn mặt thận trọng.

“Lee Young Joon... giờ ông đang giấu thư ký Kim điều gì đó đúng không?”

“Ông nói nhảm gì thế?”

Yoo Sik nhìn Young Joon đầy ngờ vực và định hỏi thêm điều gì đó, nhưng đúng lúc ấy Mi So lại đi vào.

“Mười phút nữa máy bay trực thăng sẽ đáp ở sân thượng ạ.”

“Ấy, tôi phải đi lấy cặp mới được.”

Yoo Sik vừa nhìn đồng hồ vừa vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, còn Mi So lập tức lấy áo khoác của Young Joon từ tủ quần áo ra.

Trong khi Mi So cẩn thận xem xét chiếc áo khoác thì Young Joon từ từ đứng dậy và tiến về phía cô, anh dừng lại ở khoảng cách một bước chân và nói.

“Cuối tuần này có buổi chơi golf phải không? Hãy hủy lịch đó giúp anh.”

“Dạ? Sao đột nhiên lại hủy ạ?”

“Anh muốn xin em một buổi hẹn hò. Chúng ta đi hóng gió ở biệt thự Yang Pyung đi.”

“Anh chẳng đã nói là giám đốc Shin của công ty xây dựng Taesan là người rất kỹ tính hay sao? Hẹn hò thì vui đấy nhưng dù sao công việc vẫn phải là ưu tiên hàng đầu chứ.”

Mi So ra vẻ bình thản nở nụ cười tươi tắn đáp lời, nhưng biểu cảm của cô đã nói lên tất cả, đến mức hai tai cô đỏ bừng hết cả lên.

“Cậu ta là hậu bối khi anh học cao học. Một lần này thôi thì không sao đâu.”

“Nói là thế nhưng...”

“Nhưng cái gì mà nhưng. Anh bảo em làm thì em làm đi, ở đâu mà dám cãi.”

Mi So phì cười, giữa hai làn môi đỏ thắm lộ ra hàm răng trắng và đều như chuỗi hạt trân châu.

Buổi sáng, Mi So phải tham dự buổi khai trương phòng trưng bày thuộc tập đoàn Yoo Il thay cho Young Joon nên cô không thể đi cùng anh trong chuyến công tác hôm nay. Cho đến khi anh trở về vào buổi chiều thì hai người đành phải tách nhau ra.

Không biết có phải vì lý do đó không, Young Joon bỗng nắm chặt hai vai Mi So, kéo cơ thể cô lại gần hơn với sự tiếc nuối khó tả.

“Sao thế ạ?”

“Anh định hôn em.”

“Ồ đây á? Ôi trời, không được đâu!”

“Không sao đâu.”

“Hiện giờ thành viên tổ thư ký ở bên ngoài... ưm.”

Khác hoàn toàn với cái chạm môi dịu dàng và cẩn trọng buổi sáng, đây là một nụ hôn vô cùng mãnh liệt và gấp gáp.

Từ sau khi xác nhận với Mi So về chuyện tiếp tục bên nhau trong tương lai, Young Joon có vẻ như muốn sở hữu và ràng buộc cô nhiều hơn hẳn trước đây.

“A a, không được đâu. Không được mà...”

Dù miệng nói là không được nhưng Mi So lại đưa hai tay mình lên ôm vòng lấy cổ Young Joon và dính chặt cơ thể vào người anh.

Cầm bị nắm chặt, trước nụ hôn đang xâm nhập ngày một sâu hơn của anh, cô mở to đôi mắt đang nhắm vì choáng váng ra và nhìn sang hướng khác. Vì nếu cứ tiếp tục nhắm

mất mà đắm chìm vào đó, chắc cô sẽ tưởng rằng mình đang mơ mất.

Thế nhưng khoảnh khắc ánh mắt cô chạm tới cửa phòng làm việc, Mi So tha thiết cầu mong rằng giá như điều này chỉ là giấc mơ mà thôi.

Yoo Sik hình như để quên thứ gì đó nên quay trở lại, cùng với ba nhân viên tổ thư ký đang đứng sánh vai nhau trước cánh cửa đã mở toang hoác tự bao giờ.

“Ồi, mẹ ơi!”

Mi So hoảng hốt liền dứt khoát đẩy Young Joon ra, tới lúc đó anh mới muộn màng nhận ra tình huống và nhanh chóng lau đi vết son môi của cô còn vương trên môi mình.

Young Joon và Mi So cùng những người đang nhìn chằm chằm hai người ở ngoài cửa lúc này đây đều có chung biểu cảm kinh ngạc. Một sự im lặng gượng gạo đến mức không thể nói được gì bao trùm cả hai nhóm người.

“Chà... Chuyện thành ra thế này cũng không thể làm gì hơn được.”

Trước lời lẩm bẩm của Young Joon, tất cả những người còn lại bao gồm cả Mi So đều tập trung ánh mắt hướng về phía anh.

Đúng đỉnh vút ve bờ vai của Mi So, Young Joon thản nhiên phun ra một câu.

“Đã bị phát hiện rồi thì cần gì phải giấu nữa?”

Bàn tay phải đang đặt trên vai trái Mi So cứ thế di chuyển xuống rồi siết chặt lấy phần eo thon thả của cô, Young Joon

ngiêng người cô và bắt đầu phủ xuống một nụ hôn khiến người khác phát ngượng. Đến mức người bị hôn chỉ muốn biến mất cùng gió ngay lập tức.

“Ách!”

Trong khi các nhân viên của tổ thư ký vừa chạy vọt đi vừa phát ra âm thanh như vỡ chiêng, Yoo Sik há hốc miệng nhìn cảnh tượng đó một lúc, rồi vừa khịt mũi vừa lẩm bẩm.

“Thế mà dám nói là không có chuyện gì hết. Tôi đã coi sạch sẽ không sót thứ gì mà bản thân ông thì ra đến cuối cùng vẫn giữ lại một chiếc quần lót hàng hiệu sắc sỡ bảy màu. Chết tiệt thật.”

Vào lúc chiều muộn, khi sếp đã kết thúc công việc thị sát công trường ở địa phương và quay trở về công ty.

Đứng chờ ở sảnh chờ thang máy để đón tiếp khách VIP, trợ lý Park như bay mất hồn vía với tốc độ ánh sáng ngay khi cửa vừa mở.

“Ôi trời, làm thế nào đây, người đàn ông này là gì thế, quá đẹp trai mà, lớn chuyện rồi, mình tan chảy mất, không được nhìn nữa, tôi bảo là anh làm ơn đừng nhìn mặt tôi nữa, vì tôi sắp ngất rồi đây này. Không được. Giờ mình đang trong giờ làm việc. Không thể thiếu tỉnh táo ở đây được. Mình là dân chuyên cơ mà.”

Không ngừng gào thét trong lòng, trợ lý Park hướng dẫn cho mỹ nam vừa bước ra từ thang máy.

“Phó chủ tịch dự kiến sắp quay trở về rồi ạ. Anh ấy đã chỉ thị là mời anh vào thẳng phòng làm việc nên tôi xin phép được dẫn đường.”

“Cảm ơn cô.”

Người đàn ông thể hiện sự cảm ơn bằng giọng nói quyến rũ khiến người khác run rẩy. Sự hấp dẫn bùng nổ như này cô đã từng gặp qua chưa nhỉ.

“Khô... không có gì đâu ạ.”

Người đàn ông theo thói quen lại biểu lộ một nụ cười bằng mắt, một lần nữa cô như bay mất hồn, nhưng vẫn cố giữ tinh thần chuyên nghiệp đến cùng mà di chuyển bước chân.

Đúng là anh trai ruột của phó chủ tịch, đường nét khuôn mặt hai người quả thực rất giống nhau.

Thực ra nếu chỉ nhìn qua dáng người hay tướng mạo thì em trai có phần nhỉnh hơn một chút, nhưng nếu thêm vào chỉ số quyến rũ để nhìn nhận thì người anh đã ở một đẳng cấp không thể so sánh được rồi. Cậu em trai có thể dùng khái niệm “người bị bệnh tự luyện nặng cần được chữa trị” để miêu tả, còn người anh trai lại là tuýp người giúp người khác hiểu một cách triệt để khái niệm “người đàn ông tà ma” thường thấy trong tiểu thuyết.

“Trợ lý Park này?”

Trước khi được người ấy gọi tên thì mình vốn chỉ là một trợ lý mà thôi... Trợ lý Park cố giữ lại sợi dây tinh thần mỏng

manh như sắp đứt của mình, vừa quay người lại vừa đáp một cách thân thiện.

“Vâng?”

“Thư ký Kim Mi So đi đâu rồi nhỉ?”

Cho đến nay thì việc tiếp đón khách VIP của sếp hoàn toàn là nhiệm vụ của Mi So. Nhưng hôm nay có điều gì đó hơi kỳ lạ.

Ngay khi nghe tin anh trai đến, phó chủ tịch đã trực tiếp gọi điện tới phòng Thư ký giao việc, hướng dẫn cho trợ lý Park và chỉ thị Mi So rời khỏi vị trí. Cứ như sếp đang cách ly Mi So khỏi anh mình vậy.

“Cô ấy tạm thời đang vắng mặt ạ.”

“Ra ngoài làm việc sao?”

“Ra ngoài làm việc... thì không phải ạ.”

Người ấy sau khi đến phòng làm việc thì ngồi xuống ghế sofa với một tư thế thoải mái, rồi chọt nhẹ nhàng nhìn lên và nhờ cậỵ.

“Cô có thể giúp tôi gọi thư ký Kim Mi So đến đây một lát được không?”

Mặc dù xét tình hình thì không để cho họ gặp nhau vẫn tốt hơn, nhưng vì cô cũng chẳng nhận được chỉ thị đặc biệt nào từ phía sếp nên nếu từ chối thì lại thấy không đúng lắm. Trợ lý Park ngập ngừng một lúc rồi ra ngoài để gọi Mi So.

Đang ở trong phòng nghỉ của nhân viên để tránh mặt Sung Yeon thì bị gọi trở về, Mi So chìm sâu vào suy nghĩ.

Không biết vì sao mà khác với trước đây, giờ việc gặp gỡ Sung Yeon trở nên vô cùng gượng gạo. Nếu nói đến lý do, thì hiển nhiên đó là vì những chuyện rắc rối giữa anh ấy và Young Joon.

Sung Yeon đã từng bỏ lại người em trai mà thường ngày anh vẫn ganh tị ở một khu nhà xa lạ rồi đi về. Anh nghĩ rằng đứa em trai thông minh sẽ tự biết đường trở về, thực tế đúng là em trai anh hoàn toàn có thể tự quay về, thế nhưng giữa đường sự việc đã trở nên éo le. Chỉ vì một chút đồ kỵ mà dẫn đến một vụ bắt cóc và gây ra sự việc lớn đến mức chẳng thể vẫn hồi được. Nghĩ như thế mới thấy trước sau đều rất trùng khớp.

Đến lúc này dường như Mi So đã hiểu được lý do vì sao những điều mà Sung Yeon nói về câu chuyện trong quá khứ vào ngày hôm đó nghe lại lạ thường đến vậy.

Bởi vì đó không phải những việc Sung Yeon trực tiếp gặp phải nên cô cảm thấy xa lạ cũng là điều hiển nhiên.

Liệu có phải Sung Yeon đã bị rối loạn ký ức vì không thể chịu đựng được mặc cảm tội lỗi lớn lao trong lòng khi tuổi vẫn còn nhỏ, còn Young Joon đã mất đi ký ức do bị sốc vì vụ việc đó không? Không, không biết chừng Young Joon đã giả vờ quên hết tất cả mọi thứ vì các thành viên trong gia đình cũng nên.

Nếu đúng là như vậy, chuyện “khúc xương giả của Big Bang” mà Young Joon từng nhắc đến có lẽ tượng trưng cho đoạn ký ức ấy. Anh chỉ nói là đã chôn vùi nó chứ không hề nói nó đã biến mất.

Điều nghi vấn cuối cùng còn lại chính là thái độ của phu nhân Choi và chủ tịch Lee - bố mẹ của Young Joon. Tại sao họ lại không cho hai người con trai biết sự thật và chỉnh đốn việc đó nhỉ.

Thực ra, suy cho cùng thì đó cũng không phải là việc khó hiểu đến thế.

Đưa con trai mới chín tuổi bị một người phụ nữ điên bắt cóc đến bốn ngày trời, khó khăn lắm mới trở về. Nó nói đã quên sạch sẽ rồi thì cố ý khơi lại ký ức ấy chẳng khác nào khiến nó hai lần gặp phải chuyện đó, thế nên chắc chắn là cho tới tận ngày hôm nay họ vẫn vừa sống vừa nom nớp lo sợ ký ức của Young Joon liệu có quay về không.

Thế gian này liệu có nơi đâu xảy ra loại bi kịch như thế này chứ.

Với tâm trạng buồn bã, Mi So chỉ biết ngồi im tại chỗ mà chẳng thể nói được bất cứ điều gì.

Nhìn chằm chằm Mi So lặng yên, Sung Yeon nở nụ cười gượng gạo rồi gọi chuyện.

“Sáng nay anh đã được nghe mẹ nói rồi.”

“Sao ạ? Phu nhân đã nói gì thế ạ?”

“Em sẽ kết hôn với Young Joon à?”

Trời đất ơi. Câu chuyện đã tiến triển tới mức đó rồi sao? Trong khi đến cả người trong cuộc cũng chẳng hay biết gì?

“Nếu phó chủ tịch cầu hôn thì có lẽ...”

Thấy Mi So vừa đỏ mặt ngại ngùng vừa trả lời mập mờ, Sung Yeon nở một nụ cười cay đắng.

“Thì ra vì thế nên em mới tránh mặt anh. Anh hơi buồn đấy.”

“Không phải em tránh mặt anh đâu. Vì đang là giờ nghỉ nên em đi uống một tách trà ở phòng nghỉ của nhân viên thôi. Thật đó.”

Sung Yeon chậm chậm đứng dậy từ chỗ ngồi và tiến về phía cửa sổ, anh ngắm nhìn đô thị màu xám trong cơn gió lạnh giây lát rồi mở lời.

“Dù là anh trai nhưng so với Young Joon, anh lúc nào cũng thiếu thốn. Trên thế gian này, mức độ được quan tâm, được yêu thương, sự thành công chẳng phải là thước đo năng lực hay sao? Anh thấy như mình bị thằng nhóc đó cướp hết tất cả mọi thứ. Giờ đây nó còn muốn cướp đi cả người sẽ chia nỗi đau và an ủi anh nữa... Không hiểu sao anh thấy thật cô độc.”

Ngước lên nhìn Sung Yeon bằng đôi mắt ngời sáng, với suy nghĩ không thể để yên mọi chuyện thế này được dù mới chỉ là đoán biết mà thôi, Mi So thận trọng hỏi anh.

“Anh này. Có phải... anh thực sự không nhớ bất cứ điều gì về việc đã ở cùng em vào ngày hôm đó không?”

“Anh xin lỗi nhưng hoàn toàn không.”

“Vậy căn nhà nơi anh bị giam giữ trong suốt bốn ngày thì sao?”

“Lúc đó anh đã nói rồi còn gì. Là một căn nhà trống vắng và bẩn thỉu, cứ như là nhà bỏ hoang vậy. Từ đầu ngõ đã là một nơi mà gần như chẳng có người nào sống ở đó rồi.”

"Bên trong thì sao ạ? Bên trong căn nhà đó trông như thế nào? Có mấy phòng, anh đã bị giam ở phòng nào, cửa sổ có ở chỗ nào, ý em là những thứ như vậy."

"Cái đó..."

"Hình dáng của người đàn bà đã bắt anh đi ra sao, tình huống lúc anh bị bắt đi hay trốn thoát là thế nào..."

Sắc mặt của Sung Yeon phút chốc trở nên tái nhợt. Ánh mắt cho thấy bản thân anh đã cảm nhận được bầu không khí lúc này có gì đó khác thường.

"Anh đã nói rằng khi ấy anh đang đứng ở đường để đợi phó chủ tịch còn gì. Người phụ nữ đó đã bắt anh đi bằng cách nào? Tình huống lúc đó anh cũng hoàn toàn không nhớ gì ư?"

Mi So nghiêm túc tuôn ra một loạt câu hỏi, Sung Yeon liền hỏi lại cô bằng khuôn mặt đã mất đi nét cười.

"Mi So, giờ em... đang nghi ngờ anh hay sao?"

"Không phải như thế đâu ạ. Chỉ là..."

Giọng nói của Sung Yeon đột nhiên trở nên cao và dữ dằn hơn.

"Em có biết vì Young Joon mà cho đến tận bây giờ anh đã khổ sở biết bao không? Anh đã cố gắng để tha thứ cho thằng nhóc đó, thậm chí từ bỏ cả việc kinh doanh, vì nó mà ra nước ngoài sống đến nay đã hơn mười năm rồi! Thế nhưng giờ đây anh còn lại cái gì chứ? Rốt cuộc còn gì! Em nói thử xem!"

Trước phản ứng quá khích bất ngờ hướng về phía mình, Mi So khẽ khàng đáp lời bằng khuôn mặt khiếp sợ đã trắng bệch như tờ giấy.

“Em không biết vì sao lúc này anh lại nhắc đến phó chủ tịch ở đây. Em chỉ đang hỏi anh về những chuyện mà anh và em đã trực tiếp gặp phải mà thôi.”

Biểu cảm trên gương mặt Sung Yeon càng sa sầm hơn.

“Em ấy mà, từ nhỏ em vẫn luôn khổ sở vì chứng sợ nhện. Điều đó có lẽ đã xuất hiện từ khi ấy. Bởi vì em đã thấy một con nhện vô cùng đáng sợ ở đâu đó trong căn nhà ấy. Cái gọi là ký ức thông thường đều như thế mà. Nếu đã trải qua một việc khủng khiếp thì vết thương lòng khi ấy tất nhiên sẽ lưu lại ở một chỗ nào đó. Thế nhưng ký ức của anh thì...”

Khoảnh khắc ấy, đột nhiên Sung Yeon giương lớn mắt và hét lên.

“A! Phải rồi! Nhện! Rõ ràng mà! Khi đó trong nhà có rất nhiều nhện. Những con nhện vô cùng ghê tởm và đáng sợ!”

Mi So không có bất cứ phản ứng nào một lúc lâu rồi nói thẳng với ngữ điệu hết sức lạnh nhạt.

“Ngay cả câu chuyện gặp em và ký ức của anh, anh đều chỉ nhớ ra được khi nghe từ ai đó mà thôi. Hơi kỳ lạ phải không?”

“Em đang nói gì thế? Em không nhớ anh đã dỗ dành khi em nhìn thấy những con nhện đó và khóc hay sao?”

“Không lý nào có thể như thế được.”

“Gì cơ?”

“Không lý nào em lại nhìn thấy nhện và khóc được. Anh có biết vụ việc đó xảy ra chính xác vào lúc nào không?”

“Cuối tháng 11.”

Sung Yeon quay lại nhìn Mi So với đôi mắt nghi hoặc.

“Gần đây em mới phát hiện ra. Loài nhện mà chúng ta thường nhìn thấy ở xung quanh...”

Tựa như bắt buộc phải thừa nhận một chuyện mà mình rất ghét, với khuôn mặt trắng bệch, Mi So run bần người rồi khó khăn lắm mới thốt ra lời.

“Nhện là loài động vật ngủ đông. Vào cuối tháng 11 khi không có thức ăn, chúng sẽ không hoạt động bên ngoài. Nghĩ thế nào đi nữa thì cái đó... cái đó không lý nào lại là nhện được.”

Á khẩu không nói được câu gì, Sung Yeon ngậm chặt miệng và nhìn Mi So với đôi mắt rối bời.

“Anh thử nghĩ thật kỹ mà xem. Anh bây giờ chỉ là đang khớp chính bản thân mình vào cái khuôn ký ức đó mà thôi.”

Sung Yeon đột nhiên nổi khùng rồi kích động hét lên.

“Mọi người trong gia đình bên ngoài thì cười nhưng tất cả đều nhìn anh đầy thương hại! Giờ đến cả Mi So cũng định ngoảnh mặt làm ngơ với anh ư? Người khác thì không biết thế nào nhưng em... Em không được như thế chứ! Chỉ mình em là không được phép làm thế với anh! Ngày hôm đó em đã ở cùng với anh cơ mà! Vì ở cạnh nhau nên em cũng đã tận mắt chứng kiến, không phải em hiểu rõ hơn ai hết ngày hôm đó với anh khó khăn đến thế nào sao! Tại sao em lại có

thể như thế này với anh? Không phải ai khác mà tại sao lại là em! Ừ aaa!”

Hình ảnh đó hết như một người bị dồn vào bước đường cùng đang làm ra hành động điên cuồng cuối cùng vậy. Khoảnh khắc Mi So lùi lại phía sau một bước trước thái độ thay đổi hoàn toàn như muốn tấn công người đối diện ngay lập tức của Sung Yeon, trước mắt cô bỗng xuất hiện một bóng lưng rất đỗi thân quen.

“Trong văn phòng của người khác mà anh đang làm hành động lỗ mãng gì vậy?”

Đó là Young Joon.

Young Joon đứng chắn phía trước Mi So, dùng tay đẩy mạnh vào ngực của Sung Yeon và hung dữ đe dọa.

“Có cần tôi cho anh thấy thế nào là bộ dạng đáng thương hại thực sự không hả? Anh thử lớn tiếng với Mi So thêm một lần nữa mà xem! Lúc đó anh trai hay cái gì đi nữa tôi cũng chẳng cần. Vì tôi sẽ xé xác anh ra thành từng mảnh.”

Tựa như loài mãnh thú đang nhe bộ nanh đáng sợ và gầm gừ để bảo vệ phần lãnh địa của mình, không khí bao quanh Young Joon không bình thường tới mức ai cũng biết đó hoàn toàn không phải chỉ là những lời nói suông.

Vẫn ngây người ra tại chỗ cho tới khi giọng nói oang oang của Young Joon lắng xuống, Sung Yeon mới muộn màng lấy lại tinh táo, sau khi hít thở sâu anh lặng lẽ quay người bước đi. Lúc đến cửa, Sung Yeon quay lại nhìn phía sau và để lại một lời xin lỗi ngắn gọn tới Mi So.

“Xin lỗi vì đã làm em hoảng sợ. Hẹn gặp em lần sau.”

Mi So trong cơn hốt hoảng vẫn thần thờ nhìn chăm chăm Sung Yeon mà không thể đáp lại câu gì, Young Joon cướp lời thay cô lên tiếng.

“Anh đừng có liên lạc với Mi So nữa. Chuyện ngày xưa thì hãy để nó kết thúc đi chứ, già đầu rồi mà anh còn làm cái trò gì vậy?”

Bình thường thì đó hoàn toàn là câu nói có thể gây ra phiền toái, nhưng không hiểu sao Sung Yeon lại ngoan ngoãn ngậm miệng rút lui.

Sau khi Sung Yeon đã rời đi, căn phòng bị bao phủ trong sự im lặng đến mức đáng sợ.

Young Joon vẫn đứng quay lưng về phía Mi So.

Không biết có phải do tâm trạng lúc này hay không mà nhìn lưng và vai của anh ở cự ly gần, cô thấy chúng rộng và vững chắc hơn hẳn. Đó là tâm trạng giống như nhận được sự bảo vệ từ người đàn ông tài giỏi nhất trên đời này.

“Vì em xinh đẹp nên anh đã để mặc cho em hành động, nhưng giờ xem ra em còn định trèo cả lên đầu anh rồi. Anh rõ ràng đã ra lệnh cho em tránh đi rồi cơ mà.”

“Xin lỗi anh.”

Mi So chỉ ngoan ngoãn nói lời xin lỗi chứ không hề giải thích hay biện minh thêm một lời nào cả.

“Mi So, em có thể đã quên được những phần đau khổ trong vụ việc hồi nhỏ nhưng anh trai anh thì vẫn trong trạng thái không ổn định. Sau này em đừng không đầu lại

đi động chạm vào vết thương lòng của anh ta để rồi gây ra náo loạn nữa.”

Vẫn quay lưng lại, trong giọng nói thì thầm ra lệnh của Young Joon không có một chút do dự hay run rẩy nào cả. Tựa như anh đang cầm một kịch bản đã được chuẩn bị sẵn và đọc lời thoại vậy.

Mi So ngấm nhìn tấm lưng của anh rồi rành mạch gọi.

“Anh. Sung. Hyeon.”

Thế giới này đã phát triển tới mức có thể nhìn mặt và nói chuyện điện thoại với người ở đầu bên kia Trái Đất, thậm chí cả tàu vũ trụ cũng được phóng lên âm âm. Chỉ cần tồn tại 0 và 1 thì gần như chẳng có vấn đề nào là không thể giải quyết được, nhưng “cảm nhận” vẫn là thứ chi phối phán đoán của con người.

Khoảnh khắc nghe thấy cái tên “Sung Hyeon”, vai của Young Joon đã giật nảy lên chỉ một chút, nhẹ đến mức nếu không tỉ mỉ quan sát thì chẳng thể nào nhận ra được.

Siêu máy tính có thể không biết nhưng Mi So thì đã biết được đáp án. Bằng cảm nhận.

“Đó là ai thế?”

“Anh không hề mất đi ký ức đúng không? Anh giả vờ là đã quên đúng không?”

“Đột nhiên em nói nhảm gì thế.”

“Người ta nói rằng khi nói dối sẽ không thể nhìn thẳng vào mắt đối phương được.”

Nghe câu nói đó xong, Young Joon vẫn tiếp tục tránh ánh mắt của Mi So và chỉ nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Anh đã mất đi ký ức hay giả vờ mất ký ức đi nữa thì điều đó cũng có ý nghĩa gì với thư ký Kim chứ?”

“Ý nghĩa...”

“Nếu nói rằng quá khứ của anh thay đổi thì tình cảm của thư ký Kim cũng sẽ thay đổi ư? Đối tượng mà Mi So em đã đi cùng suốt chín năm và hứa hẹn cả mai sau cũng mãi mãi ở bên cạnh chẳng phải là anh của hiện tại hay sao?”

Mi So câm nín, chẳng thể đáp lại điều gì.

Câu nói ấy rất đúng. Quá khứ chỉ là quá khứ mà thôi, không hề có chuyện vì việc đó mà giờ đây tình cảm của cô với Young Joon nhiều lên hay ít đi được. Đó chỉ là lòng hiếu kỳ muốn xác nhận sự thật và chinh đốn lại nếu có gì đó sai lệch, nhưng có lẽ đứng ở lập trường của anh, cô chỉ giống như đang xen vào một cách đầy ngạo mạn cũng không chừng.

“Em xin lỗi nếu đã nói gì đó quá phận.”

“Em biết là được rồi.”

Mi So thay vì cảm thấy buồn lòng lại thêm vào một câu nghe chẳng liên quan.

“Bố em khi gặp em vào đầu năm nay đã nói rằng “Mi So của chúng ta đúng là y như chó vậy”.”

“Cái gì?”

“Ông nói rằng khả năng đánh hơi của em không phải tầm thường đâu.”

À. Phần nào có thể hiểu được nhưng cách diễn tả thì không hay cho lắm. Trong khi Young Joon nghiêng đầu khó hiểu thì Mi So tiếp tục một cách thận trọng.

“Em đã tinh ý nhận ra khi bố em gây ra chuyện. Ông ấy không thể hoàn trả khoản vay của công ty kéo dài từ đầu năm ngoái nên rốt cuộc đã vỡ nợ. Các chị của em thì một phần cũng bận và quá ngây thơ, không biết về những thứ đó nên vẫn yên tâm, nhưng rồi ông ấy đã bị em bắt tại trận. Kết cục sau khi thú nhận tất cả, bố em nói rằng giờ mới được nhẹ lòng, thời gian qua ông cảm thấy mệt mỏi nhất với việc không thể nói cho bất cứ ai, rồi vừa nắm tay em vừa khóc như mưa. Tất nhiên em cảm thấy đáng tiếc vì phải bán chiếc xe mới mà phó chủ tịch tặng để trả nợ nên cũng đã khóc ròng ròng.”

“Bây giờ em đang muốn nói điều gì vậy?”

“Em nghĩ rằng trên đời này chẳng điều gì có thể vĩnh viễn giấu kín cả.”

Hai bờ môi của Young Joon cứng đờ đến mức có thể thấy rõ bằng mắt.

“Dù vậy, nếu phó chủ tịch muốn giấu điều đó đến cùng thì từ giờ em cũng sẽ không can dự vào việc đó thêm nữa. Có điều anh hãy hứa với em chỉ một việc thôi.”

“Hứa...?”

“Đúng vậy. Một lời hứa. Nếu như trong thời gian qua phó chủ tịch đã đau khổ... dù chỉ là một chút thôi đi nữa...”

Mi So đi tới phía trước Young Joon và đứng đối diện với anh, vừa ngước lên nhìn mặt anh vừa cười rạng rỡ và nói.

“Anh hãy hứa rằng từ nay anh sẽ không một mình chịu đựng đau khổ nữa.”

Thình thoảng Young Joon nhìn Mi So và cảm thấy rằng cô gái thông minh này thực ra vẫn có những chỗ góc ghech. Lúc này chính xác là như vậy.

Anh đã để cô gái như em ở bên cạnh, cô gái như em đã hứa cả cuộc đời mai sau cũng sẽ luôn sát cánh cùng anh. Có lý nào anh lại đau khổ được hả. Đồ góc ghech này.

“Cho dù em đã coi hết tất cả mà phó chủ tịch đến cùng vẫn giữ lại một chiếc quần lót trong lòng đi nữa.”

Young Joon nheo mắt lại.

“Em còn xa mới có thể trở nên giống tiến sĩ Park...”

Giữa lúc Mi So vừa nở nụ cười tươi tắn vừa chỉnh lại cà vạt cho Young Joon thì anh bình thản thổ lộ tựa như trong lòng đã trở nên thoải mái hơn nhiều.

“Đúng thế. Không sai. Ngay từ đầu đã không hề có chuyện anh bị mất đi ký ức.”

Giơ tay lên ôm lấy hai má của Mi So, Young Joon khiến đôi mắt đang tròn tròn ngạc nhiên của cô nhìn thẳng vào mình và nói như đinh đóng cột.

“Em nghe cho rõ đây. Anh không biết rốt cuộc em đang nghi ngờ điều gì, nhưng người anh mà Mi So nói đã gặp gỡ lúc còn nhỏ đúng là anh Sung Yeon.”

“Phó chủ tịch...”

“Thời gian qua anh giả vờ như không có ký ức chính là vì mặt mũi của mình. Vì anh cảm thấy lòng tự trọng của

mình bị tổn thương khi phải thừa nhận anh đã khiến cho anh trai mình trở nên như thế.”

Ngừng lại một chút, Young Joon như muốn khắc ghi thêm một lần nữa khuôn mặt đáng yêu của Mi So vào trong mắt và tĩnh tâm lại.

Câu nói rằng trên đời này không việc gì có thể vĩnh viễn giấu kín được của Mi So hoàn toàn đúng.

Một lúc nào đó khi tất cả mọi thứ vỡ lở ra, lúc ấy việc Sung Yeon bị tổn thương tất yếu sẽ phải xảy ra. Thế nhưng khác với ngày đó, cả Sung Yeon lẫn Young Joon giờ đây đều đã là người trưởng thành. Dù có xảy ra việc gì đi nữa thì giờ cả hai đều có thể tự mình vượt qua, và cũng có phần nào đó mỗi người đều phải chịu đựng vì cuộc sống sau này.

Thế nhưng Mi So thì lại khác.

Anh vẫn phải tiếp tục bảo vệ cô như cách anh đã làm cho tới tận ngày hôm nay.

Dù có bị cưỡng ép Young Joon cũng không muốn cô phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào dù chỉ là một chút. Anh không muốn cô phải đau khổ dù chỉ trong chốc lát khi những ký ức chẳng có gì tốt đẹp kia quay về. Anh tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra được.

“Em cứ nghĩ anh là một kẻ hèn nhát cũng được. Dù sao thì giờ đây em cũng không thể nào chạy thoát khỏi tay anh được. Với anh chỉ cần điều đó là đủ.”

#Con nhện Gypsi

“Sung Yeon, anh không ngủ mà làm gì thế?”

Người phụ nữ vừa gỡ gỡ mái tóc xù xì vừa tiến đến gần khung cửa sổ khách sạn với cơ thể trần truồng, cô tựa chiếc hông đầy đặn lên tay vịn của chiếc ghế bành Sung Yeon đang ngồi rồi kéo đầu anh vào lòng ôm chặt lấy.

“Anh vẫn thức từ lúc đó tới giờ đấy à? Anh đang có điều gì lo lắng sao?”

Người phụ nữ nhìn liếc qua chiếc laptop đang đặt trên bàn. Cô đã nghĩ hay là anh đang sáng tác, nhưng có lẽ không phải vì màn hình Word vẫn trắng trơn. Con trỏ chuột nhấp nháy đều đặn trên nền trắng tựa như đang cố gắng thể hiện sự tồn tại, chẳng hiểu sao lại gọi lên cảm giác đáng thương lạ thường.

Sung Yeon quay gương mặt đang vui sâu trong bộ ngực lớn ra phía cửa sổ. Khoảng cách giữa hai tấm rèm nơi ánh nắng ban mai đang chiếu xuống như được nới rộng hơn.

“Em hãy nói về một địa điểm hiện lên trong đầu lúc này đi.”

Trước yêu cầu đường đột của Sung Yeon, người phụ nữ trợn tròn mắt nhìn anh. Ánh mắt mông lung của Sung Yeon tựa như đã để hồn bay đi nơi khác chứ chẳng còn ở đây.

“Ừm. Nếu nói đến địa điểm vừa hiện lên thì...”

Cố lục lại trí nhớ một lát, người phụ nữ trả lời.

“Ngôi nhà của bà ở quê?”

“Đó là nơi như thế nào?”

“Ừm. Chỉ là một vùng thôn quê.”

“Khung cảnh xung quanh như thế nào?”

Trước yêu cầu kỳ lạ tiếp diễn của Sung Yeon, người phụ nữ vừa nghiêng đầu vừa thành thật tiếp lời.

“Hiện giờ đã bị lấp đi rồi nhưng trước đây bên cạnh tường rào của ngôi nhà có một con suối nhỏ. Trước khi bị lấp đi, nếu đậu xe ở đoạn đường giữa con suối với tường rào thì các xe khác không thể đi qua được nên bố em thường cứ đang ăn cơm lại phải chạy ra ngoài vì tiếng còi bim bim giục đánh xe ra. Có một cái sân nhỏ trồng hai cây hồng và phía sau nhà cũng có vườn nữa, mỗi lần em hái cà chua hay dưa chuột để ăn là bà lại mắng. À, trong số đó có một thứ đáng nhớ nhất. Nhà vệ sinh kiểu ngồi xổm. Thực sự! Em không đùa đâu! Anh không biết em đã cố gắng đến thế nào để không nhìn vào cái lỗ đen ngòm và bốc mùi đó đâu. Cứ như là trong tức khắc sẽ có tiếng nói “Muốn giấy màu đỏ hay màu xanh” vang lên và một cái tay sẽ thò lên vậy.”

Người phụ nữ cười khúc khích khiến bầu ngực nảy lên nảy xuống.

Nhìn chăm chăm vào đôi gò bồng đảo trắng muốt, Sung Yeon nói thêm bằng giọng nói như cố rặn ra.

“Bên trong nhà như thế nào?”

“Ừm. Nó là một ngôi nhà kiểu cũ đúng như em đã nói, có hai phòng, phía trước là phần hiên nhà và bên cạnh là phòng bếp kiểu truyền thống. Mỗi lần bước vào bếp là em lại thấy những thứ như ớt, rau dại, tương đậu nành lên men phơi ở đó, vì mùi nên em cũng không mấy khi vào đó, còn phòng ngủ thì chất đủ thứ đồ tạp nham. Bà em vốn cũng không phải là tuýp người gọn gàng cho lắm. Có một cái tủ quần áo, một cửa sổ nhỏ và một cái cửa kéo dán giấy đã được gắn thêm kính. Trước cửa có một chiếc điện thoại bấm dây bụi, trên bức tường gần đó viết số điện thoại bàn của nhà em rất to. Rồi cả bức tường treo đầy những thứ như là lịch bà em nhận được ở chùa hay các tấm ảnh xưa cũ, cái chăn lông chồn màu đỏ nồng nặc mùi của bà em, chiếc tivi màn hình lồi có phần màn hình méo mó hay chiếc đài radio đã bị nứt...”

Dù chưa từng đến đó lần nào nhưng chỉ cần nghe thôi cũng thấy khung cảnh đó như được vẽ ra trước mắt.

“Anh bây giờ chỉ đang khớp chính bản thân mình vào cái khuôn ký ức đó mà thôi.”

Bên trong ngôi nhà trông như thế nào, ở đó đã có chuyện gì xảy ra, anh chẳng thể nhớ được một điều nào cả. Thế nhưng con ngõ và khung cảnh bên ngoài căn nhà tại sao anh lại nhớ rõ mồn một đến vậy.

Con ngõ ngày xưa đó vẫn hiện lên sống động trước mắt anh. Cái mùi đó, không khí lúc đó, thậm chí đến cả cảm

giác khi chạm vào cánh cổng sắt đã bị tróc sơn. Anh nhớ cả cảm giác ớn lạnh sống lưng do khí lạnh truyền đến bàn tay và trán lúc anh nắm vào khung cửa trông như song sắt nhà giam và nhòm vào bên trong.

Vì sao thế nhỉ? Tại sao anh chỉ có thể nhớ được khung cảnh bên ngoài một cách rõ ràng tựa như dùng dao cắt xoẹt một đường vậy nhỉ?

Lẽ nào... là bởi vì ngay cả bước chân vào trong căn nhà đó anh cũng chưa từng?

Vừa nghĩ đến đó, những giọng nói mơ hồ bắt đầu vang lên trong đầu anh.

"Chú ơi, chỗ này chính là ngôi nhà đó à?"

"Vâng, thưa cậu chủ."

"Thực sự Hyeon... đã bị nhốt ở đó sao?"

"Tôi đã bảo cậu là như thế rồi mà."

"Vì tôi, lúc đó tôi đã bỏ nó ở đó mà đi... Vì thế mà..."

"Cậu chủ. Cậu đừng cố chấp nữa, hãy lên xe thôi. Nếu bà chủ mà biết tôi lên đưa cậu chủ tới đây thì sẽ rắc rối to đấy."

Sợi dây phong tỏa màu vàng được căng trên cánh cổng màu đen cũ kỹ lướt qua trong đầu anh tựa như ánh đèn flash.

Bất chợt đầu anh đau thối như muốn vỡ ra.

"Ư ức!"

"Anh yêu à, sao thế? Anh đau ở đâu?"

"Aaa... Hư ư ức!"

Sung Yeon đột nhiên rút tóc mình một cách dữ dội và nằm bẹp xuống sàn nhà.

Giống như trên con dê kiên cố bỗng xuất hiện một vết nứt và từ chỗ ấy thứ gì đó đang rò rỉ ra ngoài.

“Aaa... Tôi...! Tôi rốt cuộc đã làm cái trò gì...!”

Trước cửa ra vào chính của tòa nhà mười tầng có treo bảng rôn sặc sỡ viết dòng chữ “Lễ khánh thành Trung tâm Giáo dục trẻ em Dream Tree Yoo Il”. Phía trước đó, ban lãnh đạo chủ chốt của tập đoàn Yoo Il cùng các quan chức ngành giáo dục và cả đội ngũ phóng viên đều đang đứng thành hàng dài chờ đợi một ai đó.

Trung tâm dành cho trẻ em này là nơi được trùng tu từ tòa nhà mua lại gần trụ sở công ty, nhằm cung cấp dịch vụ chăm sóc và giáo dục cho đối tượng là các con em của nhân viên tập đoàn Yoo Il. Một số vốn khổng lồ đã được đầu tư để xây dựng một trung tâm quy mô lớn với nhà trẻ, trường mẫu giáo, trung tâm văn hóa có cả sân trượt băng và khu bể bơi, trong đó tiền đầu tư cá nhân của phó chủ tịch Lee Young Joon chiếm một phần tương đối lớn.

Khi chớp mũi của những người đang đứng chờ dưới thời tiết lạnh giá đều đã đỏ ửng cả lên, trên con đường lớn phía trước trung tâm, cuối cùng một chiếc xe Rolls-Royce Phantom cũng nhảy đèn đi vào và dừng lại phía sau xe hộ

tống. Bước xuống từ chiếc xe sang trọng, Young Joon xuất hiện, tất cả những người đứng chờ bao gồm cả đội ngũ nhân viên đều cúi chào một cách kính cẩn, từ bốn phía ánh đèn flash nháy lên liên tục.

Không biết có phải do lóa mắt hay không mà Young Joon vừa hơi cau mày vừa chỉnh đốn lại trang phục, sau đó không nhanh chóng hướng về phía cầu thang để làm lễ cắt băng khánh thành mà quay lại hộ tống người phụ nữ xuống xe đằng sau.

Người phụ nữ xuống xe và đứng bên cạnh Young Joon là người mà bất kỳ nhân viên nào của tập đoàn Yoo Il cũng biết. Đó chính là Kim Mi So, người đã làm trợ lý cho Young Joon hơn chín năm, biểu tượng của sự nhẫn nại, giữ vị thế như Đức Phật sống trong giới thư ký.

Thế nhưng thư ký không phải người đóng vai trò đối tác tham gia lễ khánh thành lại có thể nhận được sự hộ tống của sếp ngay tại nơi diễn ra sự kiện, điều này không phải khá trái với lẽ thường hay sao. Trước hình ảnh đó, mọi người ít nhiều đều cảm thấy kinh ngạc.

“Anh đeo găng tay vào đi.”

“Cảm ơn em.”

Sau khi xuống xe, Mi So trao găng tay bông màu trắng dùng trong sự kiện cho Young Joon, cô liếc mắt quan sát xung quanh rồi nhỏ giọng trách móc.

“Em đã bảo là cứ để em ngồi ghế cạnh lái xe rồi mà, giờ thì thế này đây.”

“Sao nào?”

“Bầu không khí bị phá hỏng hết rồi còn gì. Ý em là tất cả mọi người đều đang nhìn kia kìa.”

Vừa đeo găng tay vừa nhìn xung quanh, Young Joon nở một nụ cười đầy ý vị rồi gí sát môi vào vành tai của Mi So như để người khác thấy và thì thầm.

“Để cho họ nhìn thỏa thích đi.”

Ánh đèn flash đồng loạt nhảy lên từ tứ phía, bầu không khí vốn đang hỗn loạn lại càng trở nên rối rắm hơn. Đám phóng viên vốn đang buồn chán lập tức mở to đôi mắt như điều hâu và tốc ký vào sổ tay. Trong đó chắc chắn là một loạt các tiêu đề bài báo đầy giật gân, kiểu như “Lee Young Joon của tập đoàn Yoo Il, scandal chấn động với nữ thư ký!” hay “Người phụ nữ bên cạnh Lee Young Joon, sự thật gây sốc đó là gì?”.

Mi So trấn tĩnh lại và thầm tính toán. Trưởng phòng PR nếu biết được chuyện này cũng chẳng thể nào làm phiền được con người kia, thay vào đó nhất định sẽ giày vò mình cho xem. Đẳng nào không ngã ở chỗ này thì cũng ngã ở chỗ kia, đều như nhau cả thôi, nhân lúc này nghỉ việc ở công ty có lẽ tốt hơn chẳng. Đơn xin nghỉ việc nên viết tay hay đánh máy in ra nhỉ, mà không, có khi viết một bức huyết thư nóng hổi mới là tốt nhất.

“Em không đi theo anh mà làm gì đó?”

Mi So bày ra vẻ mặt hết sức khó xử thay vì khuôn mặt cười rạng rỡ thường ngày và đi theo sau Young Joon.

“Sao mặt em lại bí xị như thế? Cười tươi lên nào. Tươi lên.”

Trước câu nói đó, khuôn mặt vốn đang miễn cưỡng cười của Mi So càng trông như muốn khóc.

Sau khi kết thúc lễ cắt băng khánh thành và chụp ảnh lưu niệm, Young Joon đi vào trong tòa nhà để kiểm tra nội thất của trung tâm, anh nhìn quanh tiền sảnh trống trơn bằng ánh mắt không hài lòng.

Những vị lãnh đạo tinh ý đều căng thẳng không biết người đó chuẩn bị nổi giận vì vấn đề gì, Mi So cũng nhìn Young Joon với tâm trạng lo lắng, nhưng rồi câu nói thốt ra từ miệng anh thực sự lại chẳng liên quan gì cả.

“Chỗ trống ở bức tường đằng kia kìa.”

“Vâng.”

“Không phải quá trống trải sao? Nếu treo tranh chân dung của anh ở đó thì sao nhỉ? Thay vì mấy bức tranh sơn dầu thiếu tự nhiên, khuôn mặt đẹp trai của anh rõ ràng đẹp hơn hẳn.”

“Ôi trời, phó chủ tịch quá đỉnh!”

“Phải không? Ý tưởng quá hay đúng không?”

“Anh rất có khiếu hài hước đấy ạ. Bụng em suýt nữa thì rách ra rồi đấy.”

“Nhưng đó đâu phải là nói đùa.”

“Anh hãy nói đó là câu nói đùa đi. Làm ơn.”

“Có vấn đề gì chứ?”

Không thốt lên lời, Mi So nhớ lại tính cách vốn có của Young Joon mà thời gian qua do nhiều chuyện xảy ra nên

tạm thời cô đã quên mất rồi vừa cười tươi tắn vừa thêm vào một câu nhắc nhở đầy thâm thúy.

“Xin lỗi anh nhưng đây là trung tâm giáo dục trẻ em thì phải dùng cơ sở vật chất mang tính giáo dục chứ. Cái đó không phù hợp với mục đích ở đây mà.”

“Thì có sao chứ?”

Để tự cao tự đại được đến mức đó cũng không phải dễ dàng gì. Hoàn toàn chẳng thể trả lời rằng “Bọn trẻ sẽ xem tranh chân dung của phó chủ tịch và học được cái gì chứ?”, Mi So bèn nhanh chóng rời khỏi khu vực tiền sảnh theo sự hướng dẫn của lãnh đạo trung tâm và thay đổi chủ đề trò chuyện.

“Bỗng nhiên em thấy thắc mắc không biết thời đi học mẫu giáo của phó chủ tịch thế nào nhỉ.”

“Có gì mà tò mò chứ? Con người sống không phải đều giống nhau cả sao?”

“Anh nói giống là giống ở điểm nào cơ ạ?”

“Ừ ừm. Chắc là đều đã biết hết Thiên tự văn... lúc đó bắt đầu học tiếng Anh và tiếng Pháp đúng chứ? Nếu chán mấy bài học piano và violin thì thi thoảng ghé qua các câu lạc bộ chơi golf hay cưỡi ngựa, những lúc rảnh rỗi thì chơi cờ vây với bố... Kể ra thì cuộc sống cũng bận rộn đấy.”

“Hỏi điều này có chút thất lễ, nhưng vì sao anh lại đi học mẫu giáo thế?”

“Nếu chỉ ở nhà thôi thì cũng tẻ nhạt mà.”

“À à, là một loại sở thích thôi phải không ạ?”

“Không phải tất cả đều như thế sao?”

“Ái chà, tất nhiên rồi. Ai cũng như thế cả thôi ạ. Con người sống đều giống nhau mà. Thật đấy ạ.”

Mi So cố giấu đi tâm trạng bức dọc mà phụ họa theo, Young Joon liền hỏi lại bằng một khuôn mặt sáng khoái.

“Thư ký Kim thì sao?”

Tình huống lúc này chẳng tài nào thành thật mà đáp rằng hồi ấy cô thường được khen là giỏi tô màu, không để bị lem màu ra ngoài đường kẻ và giỏi cả môn cắt dán được.

“Thì cũng tương tự như phó chủ tịch thôi ạ.”

“Đúng là tôi rất hợp với Mi So mà.”

Dù đáng ghét nhưng khi Young Joon cười khẩy để lộ ra hàm răng đều tăm tắp lại vô cùng có sức quyến rũ, trái tim Mi So bỗng dưng đập thành thịch. Thời gian gần đây cô hay có những rung động không đâu trước hình ảnh mà anh thể hiện ra trong trạng thái không phòng bị giống như vậy.

“Tầng hai là khu vực nhà trẻ ạ. Toàn bộ vật liệu ốp lát và nội thất đều là các sản phẩm không chất độc hại được sản xuất trong nước, theo như chỉ đạo từ phó chủ tịch vài ngày trước, chúng tôi đều cân nhắc lấy yếu tố an toàn và sức khỏe của trẻ nhỏ làm ưu tiên hàng đầu.”

Theo sự hướng dẫn của giám đốc trung tâm, Young Joon thông thả nhìn ngắm không gian lớp học và buồng lời.

“Tôi nghĩ rằng trên đời này có hai việc mà tuyệt đối không nên tiếc tiền, việc thứ nhất chính là tiêu tiền cho tôi

đây, việc còn lại chính là tiêu tiền cho các em bé đang trưởng thành mỗi ngày.”

“À, vâng...”

“Vì thế mà giáo cụ hay đồ ăn thức uống các vị cũng hãy nghĩ rằng mình đang đầu tư cho tương lai mà sử dụng những loại cao cấp nhất nhé.”

“Vâng, xin ngài đừng lo ạ.”

Trong lúc Young Joon trao đổi những nội dung quan trọng với các lãnh đạo, Mi So tách ra khỏi đoàn người để tự do ngắm nghía không gian của nhà trẻ.

Nhờ có ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ rộng lớn, bức tường màu sáng như càng nổi bật hơn, trên bức tranh tường vẽ hình đồng cỏ, các loại côn trùng được thêm vào hết sức xinh xắn.

Trong lúc đi dọc theo các loại côn trùng được vẽ trên hành lang dài, từ loa cũng phát ra một bài đồng dao vui vẻ.

“Bướm bướm ơi, bướm bướm à, bay đến đây nào.” Đang vô thức ngân nga theo giai điệu bài đồng dao, bước chân của Mi So bỗng dừng lại trước cửa một lớp học.

Bức tranh tường không được tiếp nối thêm nữa vì vướng cánh cửa lớp học.

Nơi bức tranh dừng lại, những chiếc lá màu xanh nhạt được vẽ trên một cái cây màu nâu đỏ to lớn, ở đoạn cuối của cành cây dài vươn ra như cánh tay có một cái gì đó đang treo lơ lửng. Một con nhện.

“Úc!”

Dù chỉ là bức tranh tường cho trẻ con thôi nhưng đối với Mi So, vì nhìn thấy thứ đó nên cô không thể nào phản ứng khác được. Do sợ hãi, trong vô thức Mi So bèn lùi lại một bước và quay đầu đi.

Đúng lúc ấy, một bài đồng dao khác được phát ra từ chiếc loa vừa im lặng trong chốc lát. Tình cờ thay, khúc nhạc có giai điệu trong sáng vui vẻ đó lại chính là bài *Con nhện*.

"Con nhện bám vào dây rồi leo xuống. Con nhện bám vào dây rồi leo xuống..."

Thần thờ lắng nghe giai điệu quen thuộc, đột nhiên trước mắt cô tối sầm lại như thể mất điện.

"L'araignee gypsie monte à la gouttiere..."

Giai điệu này trùng với bài hát mà Young Joon hát cho cô nghe khi còn nhỏ, trên nền tiếng gì đó ken két mà cô đã quên bẵng đi suốt một thời gian dài. Rõ ràng là cùng một giai điệu.

"Kim Mi So!"

Bừng tỉnh trước tiếng gọi của Young Joon, Mi So nhận ra người cô không thể giữ thăng bằng và đang dựa vào anh từ bao giờ.

"Á..."

"Em sao thế? Đau ở đâu à?"

"À, không ạ. Em hơi chóng mặt nên thế."

"Đột nhiên có chuyện gì thế? Khuôn mặt em khiếp sợ đến mức trắng bệch thế kia còn gì."

“Không sao. Hiện tại em ổn rồi.”

“Sắc mặt em không tốt chút nào. Tới bệnh viện xem sao đi.”

“Em đã nói là không sao rồi mà. Không cần đi đâu.”

“Thật sự không sao chứ?”

Dồn sức vào đôi chân vẫn còn run rẩy để đứng thẳng lên, Mi So gạt đầu sau khi dùng khăn tay mà Young Joon đưa cho để lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán.

“Em không sao. Không có gì cả đâu. Thật đấy.”

Mi So lại nở nụ cười rạng rỡ, nhưng Young Joon vẫn nhìn cô với biểu cảm hồ nghi thêm một lúc lâu.

Sau khi kết thúc lễ khánh thành trung tâm thiếu nhi, trên chiếc ô tô di chuyển đến địa điểm của lịch trình tiếp theo, trong khi Mi So đang thắt lại cà vạt cho Young Joon, anh thoải mái tựa người vào lưng ghế và quan sát gương mặt cô.

Nụ cười không lúc nào ngưng trên khuôn mặt với đường nét tinh tế và xinh đẹp, thêm vào đó là lúm đồng tiền đầy quyến rũ. Đó là khuôn mặt mà suốt chín năm nay ngày nào anh cũng ngắm nhìn mà chẳng hề thấy chán ghét.

Bất chợt Young Joon cảm thấy một nỗi khát khao tuôn trào từ nơi sâu kín nhất, anh nhìn vào mắt Mi So với ánh mắt mong chờ, nhưng cô vừa đánh mắt nhìn sang ghế lái xe vừa lắc đầu như ra hiệu gì đó.

Thở ra một hơi với nỗi thất vọng, anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe và lầm bầm.

“Tắc đường thật đấy.”

Mặc dù đã khăn trương hết mức có thể để không bị muộn buổi tiệc tối được mời tham dự tối nay, nhưng do tình hình giao thông đình trệ nghiêm trọng nên từ này đến giờ xe vẫn đứng yên tại chỗ.

“Xin lỗi phó chủ tịch.”

Lái xe quay lại xin lỗi và nhìn anh một cách khó xử, thấy vậy Young Joon liền lắc đầu và đáp lại.

“Là giờ tắc đường mà. Cũng không thể làm gì hơn được.”

“Thế nhưng to chuyện mất rồi. Cứ thế này chúng ta không thể đến nơi đúng giờ được.”

Thấy Mi So giậm chân bình bịch, Young Joon xác nhận thời gian trên chiếc đồng hồ đeo tay, rồi hỏi một câu mà không ai có thể ngờ đến.

“Tàu điện ngầm thì sao?”

“Tàu điện ngầm... ầy ọ? Chẳng phải anh rất ghét những chỗ đông người sao?”

“Anh còn ghét việc trễ hẹn hơn ấy.”

Từ đây tới khách sạn Nokwon nơi diễn ra sự kiện chỉ cách khoảng ba ga tàu nên đây cũng là một ý kiến không tệ, nhưng cái gọi là tàu điện ngầm kia và Lee Young Joon không hiểu sao lại thấy chẳng phù hợp chút nào. Thực tế là cô có thể cảm nhận được những cái nhìn từ chỗ này chỗ kia, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng nhấn nút chụp ảnh trên điện thoại

di động nữa. Không biết chừng rất nhanh thôi những dòng bình luận như “Bắt gặp hoàng thái tử cosplay dân thường” sẽ liên tục được đăng lên SNS cũng nên.

Tình hình là thế nhưng khuôn mặt Young Joon phản chiếu trên ô cửa ra vào vẫn tỏ vẻ như chẳng có vấn đề gì. Quả là sức mạnh tinh thần đáng nể.

Đúng quay lưng về phía anh và nhìn ra ngoài, nét mặt Mi So có chút u ám khi thấy tàu điện vừa tiến vào khu vực nhà ga tiếp theo vừa giảm dần tốc độ. Toa tàu vốn đang đông đúc này chắc sắp chật ních người. Khuôn mặt lập tức biến sắc, Mi So dứt khoát lách người vào chỗ góc toa rồi ngẩng phắt đầu lên, quay ra phía sau nhìn. Young Joon đang mặc trang phục là áo vest dùng cho nghi lễ, cô lo lắng không biết ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì không.

“Phó chủ tịch, anh đổi chỗ với em đi.”

“Vì sao?”

“Nếu có gì đó dính vào áo thì phải làm sao, nhanh lên nào.”

Dù Mi So vừa làm rùm beng lên vừa thúc giục nhưng thay vì tránh người vào trong góc, Young Joon lại ra lệnh bằng giọng nói và biểu cảm nghiêm nghị.

“Đưa túi đây cho anh.”

“Dạ?”

“Anh bảo em cởi túi xách ra đưa cho anh.”

Túi xách của Mi So vốn nặng do nhét đủ loại đồ dùng cần thiết cho công việc trong đó. Young Joon giật lấy chiếc túi rồi đeo nó lên vai mình.

Khi tàu điện ngừng dừng lại và cửa toa tàu mở ra, đúng như dự đoán dòng người khủng khiếp lũ lượt tràn vào bên trong.

Giống như đã đợi sẵn, Young Joon dồn Mi So vào trong góc và vòng cánh tay che chở phần eo của cô.

“Phó chủ tịch?”

Dù dòng người ào ạt xô đẩy nhau ập vào bên trong tưởng chừng như sắp nổ cả toa tàu đến nơi nhưng Young Joon vẫn nhẫn nại đến cùng một cách hết sức xuất sắc.

Tiếng phát thanh viên hướng dẫn phát ra từ loa và đoàn tàu lại tiếp tục xuất phát, những người đang đứng ken vào nhau san sát bị dồn về một phía, khắp nơi không ngừng vang lên tiếng than vãn. Young Joon cũng bị xô đẩy giống như những người khác, thế nhưng thay vì nổi giận hay cáu gắt như thường ngày, anh lại cười khẩy rồi thì thầm vào tai Mi So.

“Em định sờ mó anh đến bao giờ?”

“Gì cơ ạ?”

Chớp mắt trong ngo ngắc rồi liếc nhìn xuống dưới, Mi So phát hiện tay mình đang đặt trên ngực của Young Joon liền giật nảy mình.

“Ôi trời, xin lỗi anh.”

“Nói mấy lời xin lỗi lạ lắm làm gì.”

Young Joon cười ngượng ngùng và dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt Mi So đang lặng yên ngược nhìn anh bất giác đỏ bừng lên.

Mặc dù chỉ là một khoảng thời gian ngắn chưa đầy mười phút, nhưng tới lúc đến được ga đích và xuống tàu, hai người trông hết như mấy cọng hành muối.

“Woa, hôm nay đúng là quá khủng khiếp. Mới có ba ga thôi mà đã thấy say tàu rồi.”

Young Joon vừa xoa lưng cho Mi So đang dựa người vào cái cột trong đường hầm nghĩ lấy hơi vừa trách mắng.

“Mới có thế này mà em đã than thở là sao? Sống trên đời thế nào cũng có lúc gặp phải những chuyện gian khổ hơn nhiều. Đến anh chán ghét đám đông như thế còn chịu đựng được, em đừng có kêu ca nữa.”

Trong lúc đi qua ba ga tàu điện ngầm chẳng khác nào địa ngục trần gian đó, Mi So vẫn luôn đứng ở góc phía cửa ra vào. Nói thì nói vậy, Mi So lý nào lại không biết Young Joon đã cố chịu đựng thế nào để bảo vệ cô chứ.

“Vâng, vâng.”

“Dù sao thì nhờ vậy mà chúng ta đã không đến muộn còn gì?”

“Điều đó thì đúng ạ.”

Young Joon lại đeo túi xách của Mi So lên rồi bất ngờ chìa tay phải ra.

Mi So vừa cười rạng rỡ vừa nắm chặt lấy tay Young Joon, cô đan tay mình vào tay anh để sưởi ấm đôi bàn tay đã không còn ấm áp vì không khí ngoài trời lạnh buốt.

Giật mình một chút trước hành động không ngờ tới ấy, nhưng rất nhanh sau đó anh cười vui vẻ rồi dồn thêm chút lực vào đôi bàn tay đang đan vào nhau và sải bước thật dài.

“Đi nào.”

Vào buổi tối, mức độ đông đúc dưới tầng ngầm cũng chẳng hề thua kém trên mặt đất chút nào. Không biết có phải vì thời điểm cuối năm đang đến gần hay không mà những cây thông và đồ trang trí cho Giáng sinh rực rỡ liên tiếp đập vào mắt hai người.

Young Joon vốn đang lặng thinh nắm tay Mi So len lỏi đi giữa dòng người bỗng lên tiếng hỏi.

“Quà Giáng sinh năm nay là gì thế?”

Từ chín năm trước, mỗi năm Mi So đều tặng quà cho Young Joon vào dịp Giáng sinh. Đa phần chỉ là những thứ nhỏ nhặt có cũng được không có cũng chẳng sao, nhưng anh luôn đáp lại món quà và tấm thiệp chúc mừng Giáng sinh viết tay đó bằng những món quà đắt tiền, tựa như anh vẫn luôn chờ mong chúng vậy.

Thực ra cũng có mấy lần Mi So tặng quà để mong anh đáp lại bằng những thứ đắt tiền thật, cô vừa cười ngượng ngùng vừa hỏi ngược lại anh.

“Ày. Ở đâu lại có người hỏi trước về quà Giáng sinh chứ?”

“Ở đây.”

“À, vâng.”

Giả vờ ho khụ khụ mấy tiếng, Mi So lại hỏi.

“Có thứ gì mà anh muốn có không?”

“Có thì sao?”

“Nếu nằm trong khả năng thì tất nhiên em sẽ làm cho anh rồi. Là gì thế?”

Young Joon đang nhìn dòng người náo nhiệt bỗng dừng bước và quay đầu lại.

Mi So theo đó cũng dừng lại, mở to đôi mắt tròn ngược lên nhìn, anh tức thì buông ra một lời khó hiểu.

“Yes vô điều kiện.”

“Gì cơ ạ? Cái đó nghĩa là...?”

Như lảng tránh việc trả lời, anh xem xét kỹ càng cửa hàng bán hoa gần đấy rồi buông tay Mi So ra, đi về phía đó và gọi chủ cửa hàng.

“Tất cả hoa hồng đỏ đều ở đây sao?”

“Vâng, thưa quý khách.”

“Hãy gói thành bó giúp tôi.”

“Quý khách cần bao nhiêu bông ạ?”

“Tất cả.”

“Hả, toàn bộ chỗ này ấy ạ?”

“Đúng vậy.”

Mi So theo tới phía sau liền chen vào.

“Ôi mẹ ơi? Anh định làm gì với cái này vậy?”

“Anh muốn tặng cho Mi So.”

“Hả? A, em cảm thấy rất vinh dự và biết ơn, nhưng em chỉ nhận tám lòng thôi có được không? Nhìn qua cũng thấy có hơn trăm bông rồi, nặng thế này em không thể cầm nó tới nơi diễn ra sự kiện được.”

“Không sao. Anh sẽ cầm nó cho em.”

Há miệng bồ rồi, Mi So ngược lên nhìn anh nhưng Young Joon vừa quay đầu về phía đường ngầm đông đúc như lò đi phản ứng của cô vừa điềm đạm nói tiếp.

“Thi thoảng tới những nơi đông người thế này, anh chợt thấy kinh ngạc, hóa ra trên đời có nhiều người sống thế này ư... rồi bị cuốn vào một nỗi thắc mắc.”

“Thắc mắc gì thế ạ?”

“Cái gọi là nhân duyên rốt cuộc là gì?”

Mi So cũng nhìn đường hầm chật kín người qua lại và chìm trong suy nghĩ.

Mới chỉ ở một miếng đất bé xíu này thôi mà đã ngần này người, nếu tất cả mọi người trên Trái Đất tụ lại một chỗ thì sẽ nhiều đến mức nào đây. Tỷ lệ gặp được một mối nhân duyên trong số đó là thứ không thể nào đưa ra đáp án chỉ bằng máy tính được.

Cũng giống như mối nhân duyên dù chỉ là ngắn ngủi thời còn nhỏ, đi một vòng rồi cuối cùng lại gặp được nhau. Điều đó rốt cuộc chẳng thể nào tính toán được bằng những con số.

“Có lẽ đó là kỳ tích... không phải cũng tương tự như thế hay sao?”

Cứ như thời gian đã dừng lại với hai người vậy. Giữa những con người đang bận rộn di chuyển xuôi ngược kia, Young Joon và Mi So nắm chặt tay nhau đứng lặng yên một lúc thật lâu.

“Là chuyện lúc này. Giáng sinh này anh sẽ tặng quà cho em trước. Và rất tiếc nhưng anh sẽ không cho em quyền lựa chọn món quà.”

“Quà anh tặng là gì thế? À, đương nhiên là anh sẽ không cho em biết đâu...”

Trước cả khi câu nói của cô kết thúc, Young Joon lập tức đáp lời.

“Nhẫn.”

“Nhẫn... ấỵ ạ?”

“Hôm đó khi ngồi trước lò sưởi trong biệt thự, anh sẽ tặng cho Mi So một chiếc nhẫn khảm kim cương to như viên kẹo và hỏi em một câu hỏi hết hồn, em hãy trả lời “Yes!” vô điều kiện cho câu hỏi đó. Đó chính là món quà mà anh muốn được nhận.”

Nghe hết những lời mà Young Joon nói, Mi So đứng ngây người ra chớp chớp mắt, rồi bất chợt đưa đầu ra phía trước mặt anh.

“Phó chủ tịch, anh nhìn thấy chỗ này chứ? Ở đây này.”

Cô chỉ lên trán mình, vừa mỉm cười vừa tiếp lời bằng ngữ điệu đáng sợ.

“Anh hãy giúp em giáng một cú thật mạnh vào chỗ này đi. Vì em chỉ muốn quên sạch sẽ những gì vừa được nghe thôi.”

Young Joon vừa tỏ thái độ khó hiểu, Mi So liền làm mặt bí xị và phản bác.

“Anh biết trên đời này điều xấu xa nhất là gì không? Chính là loài sâu bọ spoiler. Aaa! Câu hỏi hết hồn là gì chứ! Chắc là kinh hoàng chết mất đây! Kinh hoàng quá còn có thể ngất đi đấy, chẳng lẽ em phải mang theo cả máy khử rung tim sao?”

Young Joon không nhin cười nổi trước phản ứng quá khích của Mi So, anh bất giác bật cười khúc khích.

Thấy vậy, cô lườm anh bằng một cái liếc mắt tràn đầy căm ghét, rồi nắm chặt tay lại thành nắm đấm, run run ngửa mặt lên trời mà hét lên.

“Aaa! Ngay từ đầu chẳng phải anh đã phô trương nói rằng “Anh sẽ kết hôn với em cho” sao, rồi tiếp đó không phải còn nói “Anh vừa nhiều tiền vừa đẹp trai lại giỏi chơi Anipang, gả cho anh đi” sao, giờ đến cả spoil¹ cầu hôn nữa hả? Đính hôn kiểu gì mà lại như này chứ! Anh mau đánh đi! Em xin anh hãy làm em quên đi ngay lập tức!”

Trong phòng khiêu vũ của khách sạn Nokwon, các lãnh đạo của Centum Motors - tập đoàn đứng ra tổ chức buổi tiệc tối ngày hôm nay - cùng những người trong giới kinh doanh, tài chính và chính trị kéo đến nhiều như mây.

Khi Young Joon đi vào sảnh dạ tiệc rồi đến chào hỏi và chụp ảnh lưu niệm cùng các giám đốc của tập đoàn Centum xong cũng là lúc sự kiện chính thức diễn ra.

¹ Spoil là một thuật ngữ dùng để chỉ những hành vi tiết lộ trước những nội dung, tình tiết quan trọng trong phim hay truyện khiến cho người đang háo hức chờ xem/đọc bị giảm hứng thú và cảm thấy ức chế. Người thực hiện hành động spoil được gọi là spoiler.

Phần biểu diễn tiếp sau bài phát biểu chào mừng của đại diện ban giám đốc Kwon Hyeon vừa bắt đầu, Young Joon nói sẽ đi hút một điếu thuốc rồi rời khỏi chỗ ngồi.

Còn lại một mình, Mi So nhìn lên sân khấu đang bắt đầu màn biểu diễn ảo thuật và chìm vào những suy nghĩ vẩn vơ.

Không biết đã trôi qua bao lâu. Cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc phát ra từ chỗ ngồi trống mà Young Joon bỏ lại.

“Em đã nói rằng... anh đang khóp mình vào cái khuôn ký ức đó phải không?”

Quay đầu sang, Mi So phát hiện người bên cạnh là Sung Yeon liền giật mình kinh ngạc.

“Anh Sung Yeon...”

Chẳng biết đã ngồi cạnh Mi So từ lúc nào, Sung Yeon khó khăn cất lời nhờ vả cô bằng giọng điệu vô cùng thống khổ.

“Nếu như có điều gì đó mà anh đang hiểu sai về chuyện trong quá khứ... thì liệu em có thể nói thật cho anh biết được không?”

Cô không thể đưa ra quyết định nên trả lời như thế nào cho hợp lý được. Bởi Young Joon đã nói như đinh đóng cột về chuyện này ngày hôm qua rồi, không biết là vì lý do gì nhưng có vẻ anh muốn giấu thật kỹ chuyện trong quá khứ. Giả sử như đó là để bảo vệ người anh trai có tâm hồn yếu đuối, nếu lúc này Mi So nói cho Sung Yeon nghe sự thật thì điều đó chẳng khác nào phản bội lại ý nguyện của Young Joon.

“Em thấy khó khăn đến mức không thể trả lời sao? Điều đó tức là anh thực sự đang hiểu lầm phải không?”

Sung Yeon đưa mắt về phía sân khấu và nói tiếp một cách đau khổ.

“Từ sau khi trưởng thành, anh đã nghĩ có điều gì khác thường rồi...”

Thấy ảo thuật gia mặc áo đen và đeo mặt nạ trắng lơ lửng trong chiếc mũ vốn chẳng có bất cứ thứ gì ra một con bồ câu, xung quanh liên vang dội những tiếng vỗ tay hoan hô.

“Điều đó là gì... Giờ đây anh thực sự chẳng biết.”

Ảo thuật gia sau khi biểu diễn rất nhiều màn ảo thuật bằng những động tác hoa mỹ thì bước lên một chiếc bục lớn để chuẩn bị cho màn trình diễn tiếp theo. Trên cây cột gỗ của chiếc bục khiến người ta liên tưởng đến đài treo cổ thời Trung cổ có treo một sợi dây thừng dày buộc lại thành thòng lọng.

Người dẫn chương trình thông báo về màn ảo thuật tiếp theo bằng giọng nói đầy hưng phấn.

“Tiếp sau đây chúng tôi xin được trình diễn màn ảo thuật treo cổ cực sốc tới quý vị.”

“Khác với Young Joon, từ hồi học năm thứ tư tiểu học, anh đã thường giấu bố mẹ đi chơi khắp nơi với bạn bè, thì thoảng còn cùng chúng nó đi xe buýt và cả tàu điện ngầm. Young Joon thì từ khi nhập học đã là đứa cô độc rồi nên nếu không có chú lái xe chở đi thì thậm chí nó còn chẳng thể đi học... Một thằng nhóc như vậy mà lại có thể đưa anh lên xe buýt rồi bỏ lại anh ở một nơi xa lạ ư, có gì đó hơi bất thường.”

Ảo thuật gia đưa đầu vào trong cái thòng lọng dày cộp, sau khi xác nhận sợi dây lần cuối để đảm bảo không bị tuột, một tấm màn đen được phủ xuống phía trên đài treo cổ.

Hàng ghế khán giả dần trở nên xôn xao. Tiếp đó, một đoạn nhạc làm gia tăng cảm giác căng thẳng được mở lên, những người đẹp phụ tá với đôi môi đỏ thắm vừa nở nụ cười vừa bắt đầu quay tròn cái bục. Ở một phía của chiếc bục ấy, một chiếc cần gạt rung rợn có thể khiến ảo thuật gia rơi xuống phía dưới sàn bất ngờ lộ ra.

“Hôm qua sau khi nói chuyện với em và quay trở về, anh đã suy nghĩ suốt cả đêm. Lẽ nào anh đã làm chuyện đó ư, rồi thì... Có phải anh đã không thể chịu đựng được việc mình gây ra nên...”

Những mỹ nữ quay chiếc bục cuối cùng cũng dừng động tác.

Chẳng biết từ lúc nào, âm nhạc đã được đổi tạo nên bầu không khí ảm đạm bao trùm, khoảnh khắc bốn phía đều tối đen lại, Sung Yeon khẽ thở dài một tiếng và nhìn Mi So.

Thế nhưng trạng thái hiện tại của cô không hiểu sao lại rất khác thường.

“Mi So...?”

“A... á á... sợ. Em sợ. Đáng sợ quá...”

“Em sao thế, có chuyện gì thế?”

“Không được, em sợ....”

Khuôn mặt của Mi So sợ hãi đến mức trắng bệch. Ngay lúc Sung Yeon đưa tay ra định vỗ về cô, một nữ phụ tá xinh đẹp không do dự giật mạnh chiếc cần gạt.

Râm!

Phía bên trong tấm màn, tiếng động rùng mình phát ra do mặt sàn dưới chân nhà ảo thuật đang treo cổ vào thòng lọng rơi xuống. Tiếng ma sát nổi da gà phát ra từ chuyển động qua lại của người đang treo mình rũ rượi trên sợi dây lấp đầy toàn bộ không gian hội trường.

Kít, kít...

“Á á á!”

Giật mình trước tiếng hét chói tai của người phụ nữ trung niên gần đó, Sung Yeon mới thu lại ánh nhìn về phía sân khấu và quay sang nhìn Mi So.

Bịt chặt tai và vùi đầu vào giữa hai đầu gối, Mi So giờ đây đã khiếp sợ đến mức chẳng thể giữ vững người nữa.

“Mi So à, em không sao chứ? Kim Mi So!”

Không biết từ lúc nào ảo thuật gia đã tháo được dây, kéo tấm màn lên và đang hướng về phía quan khách cúi chào, nhưng Mi So thì hoàn toàn chẳng có dấu hiệu hồi phục nào cả. Cô đang ở trong trạng thái hoảng sợ cực độ, đến mức khiến người khác lo lắng sẽ có chuyện gì đó xảy ra nếu cứ tiếp tục thế này.

“Em cảm thấy... như sắp nôn... Không thể chịu đựng thêm nữa...”

Lảo đảo đứng dậy khỏi chỗ ngồi, Mi So gạt phát tay của Sung Yeon đang đưa ra định dìu cô, rồi loạng choạng một cách hết sức nguy hiểm rời khỏi sảnh dạ tiệc.

Trong lúc đi bộ dọc theo hành lang được trải thảm đỏ, mấy lần va phải những người đi ngang qua và suýt ngã nhưng Mi So chẳng thể nào dừng bước được. Trong đầu cô lúc này không có suy nghĩ nào khác ngoài việc phải đi tìm Young Joon.

“Em dừng lại đây, Mi So à! Dừng đi tới chỗ này! Anh bảo là em không được nhìn, đồ ngốc à!”

“Mi So à. Anh nghe nói ở châu Phi có một loài nhện khổng lồ to như người lớn sinh sống. Chúng chỉ di chuyển vào ban đêm mà thôi. Nếu để nó bắt gặp thì nó sẽ cắn em không biết chừng.”

“L’araignee gypsie monte à la gouttiere...”

“Aaa, thì ra không phải là nhện! Không phải... nhện.”

Giờ thì cô đã hiểu. Điều mà Young Joon đã luôn giấu kín trong suốt thời gian dài đến thế là gì. Và qua đó cô cũng biết người mà đến cuối cùng anh muốn bảo vệ là ai!

Tất cả những ký ức đó tuôn ra như vỡ đê, tạo nên một xoáy nước trong đầu cô.

Trước nỗi sợ hãi đến mức không thể hít thở, khi trước mắt tối sầm lại và cô có ý nghĩ rằng mình không thể chịu đựng thêm nữa, một cảm giác ấm áp dễ chịu bỗng bao trùm lấy toàn bộ cơ thể cô. Đó là nhiệt độ cơ thể của người mà cô đang cố sức đi tìm.

Khó khăn lắm mới mở được mắt, Mi So xác nhận khuôn mặt của người đang khẩn cấp gọi tên mình rồi ngã xuống ngay tại chỗ.

Khi mở mắt ra, Mi So đang đứng bên trong căn nhà ngày xưa ấy.

Trong góc phòng tối tăm, một cậu bé đang ngồi co quắp.

Cậu bé đó ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Mi So trong tình trạng chân tay đều bị trói chặt, tức thì nhắm mắt lại và thốt ra một câu.

“Trời đất. Sao lại có thêm một kẻ ngốc giống như mình...”

Đó là chuyện xảy ra vào một ngày của hai mươi ba năm về trước.

#Nhân duyên

“Mẹ ơi...”

Tỉnh lại từ giấc ngủ, Mi So đã dụi mắt mấy lần nhưng vẫn chẳng nhìn thấy mẹ - người đã ôm cô rất chặt trong giấc mơ ở đâu cả.

“Mẹ ở đâu thế?”

Mi So bé nhỏ thần thờ nhìn chị Pil Nam vừa khụt khịt mũi vừa ngủ và chị Mal Hee vừa ngáy vừa đập tung chăn một lúc rồi đứng dậy.

Mi So mút ngón tay chùn chụt đến mức phát đau trong lúc ra khỏi phòng.

Sau khi ngồi vào chiếc bô con vịt đặt trên sàn và tiểu tiện xong xuôi, cô bé kéo chiếc quần lên một cách sơ sài, khoảng sân thoáng dang nhìn qua khung cửa không đóng rèm sáng rõ như ban ngày.

Bất chợt có ý nghĩ muốn đi ra ngoài, cô bé rón rén thử đẩy tay nắm cửa, cửa ra vào liền dễ dàng mở ra.

Mẹ của Mi So do lâm bệnh nặng nên thường xuyên phải nhập viện, bắt đầu từ tuần trước tình trạng dần chuyển biến

xấu, giờ đang thập tử nhất sinh. Bố của Mi So vốn luôn ở nhà vào ban ngày và túc trực ở bệnh viện vào ban đêm đã hai ngày nay không thể về nhà.

Trong khoảng thời gian hai ngày bố đi vắng, ba chị em Mi So được một bà lão có nhà ở khu tái phát triển vẫn chưa giải tỏa gần đó trông nom giúp, thế nhưng đúng hôm nay bà lại có việc nên hiện đang vắng nhà. Mặc dù trước khi rời khỏi, bà đã dặn đi dặn lại Pil Nam bảy tuổi và Mal Hee sáu tuổi rằng phải khóa cửa thật chặt và trông nom em út cẩn thận, thế nhưng ngay trước khi ngủ Pil Nam và Mal Hee lại nắm tóc đánh nhau kịch liệt vì búp bê nên đã mệt quá lăn ra ngủ mà quên cả việc khóa cửa ra vào.

Đứng ngấm trắng rằm trên khoảng sân bé xiu, Mi So bất chợt nhìn thấy bên ngoài cổng có ai đó đi ngang qua.

“O...? Mẹ ư...?”

Mi So nghĩ rằng “Mẹ đến tìm mình sao” nên lao vù ra mở cổng và chạy ra ngoài.

Thực sự có một người phụ nữ đang đứng ở lối vào đầu ngõ và nhìn chằm chằm về phía này.

“Mẹ ơi!”

Dù chạy một mạch ra tới nơi nhưng người phụ nữ đó lại không phải là mẹ của Mi So.

Đó là một người phụ nữ thậm chí còn xinh đẹp hơn mẹ nhiều.

“Bé con, cháu tìm mẹ à?”

“Vâng.”

“Cô đưa cháu đến chỗ mẹ nhé?”

“Thật không ạ?”

“Ừ. Nhà của cô ở đằng kia kia, cháu mà đến đó thì có nhiều đồ chơi và bánh kẹo ngon nữa. Cháu ngủ một đêm ở đó rồi sáng mai đến chỗ mẹ nhé.”

“Bây giờ đi luôn không được ạ?”

“Giờ tất cả mọi người đều đang ngủ mà. Sáng mai nhất định cô sẽ đưa cháu đi.”

“Ây dà.”

“Nhà cô cũng có một anh đẹp trai lắm.”

“Ờ, thật ạ? Có anh trai ạ?”

“Đúng thế. Đi theo cô nào.”

“Vâng!”

Chẳng hề hay biết gì mà nhanh chóng nắm lấy tay người phụ nữ ấy, tuy rằng bàn tay đó lạnh lẽo như bàn tay mẹ lúc đang ốm nặng vậy, nhưng đến cuối cùng Mi So vẫn nắm thật chặt bàn tay đó vì nghĩ rằng nếu buông ra thì biết đâu lại chẳng thể đến chỗ mẹ được.

Ánh trăng sáng như ban ngày chiếu rọi qua khung cửa sổ có gió lạnh lùa qua. Khi ánh trăng chạm đến nơi mà mới đây thôi vẫn còn chìm trong bóng tối, mặt đồng hồ liền có thể thấy được một cách rõ ràng.

Đúng 23 giờ ngày 29 tháng 11.

Qua nửa đêm là Sung Hyeon đã bị giam cầm ở đây được bốn ngày.

Chiếc đồng hồ cao cấp mà Sung Hyeon được bố tặng nhân dịp sinh nhật năm nay to và nặng một cách không cần thiết. Khi cậu hỏi một chiếc đồng hồ hàng hiệu có cả chức năng hiển thị ngày tháng thì có ích gì với một đứa trẻ mới chín tuổi, bố cậu trả lời rằng: “Nói chung một chàng trai sắp trưởng thành phải biết cách quý trọng thời gian.” Thế nhưng người đàn ông chỉ toàn ra vẻ đó lại đến muộn bữa tiệc sinh nhật của Sung Hyeon tận một tiếng ba mươi phút. Ông nói rằng vì uống chén rượu với người quen lâu rồi mới gặp lại nên vui quên cả lối về.

“Haiz. Thực sự ghét cái mùi này...”

Là mùi xi măng trộn với nấm ẩm mốc, thứ mùi mà Sung Hyeon vốn sinh ra trong nhà tài phiệt và lớn lên chẳng khác gì cây hoa trong nhà kính chưa từng một lần ngửi thấy.

“Lạnh quá. Mình muốn về nhà. A a, đói bụng quá...”

Những ngày qua người phụ nữ đó đã mấy lần mang đến trước mặt cậu vài gói bánh kẹo rẻ tiền, nhưng nếu ăn thứ đó vào thì chẳng thể đảm bảo được là sẽ không xảy ra chuyện gì nên chẳng còn cách nào khác, cậu đành nhịn đói dù bụng đang cồn cào.

Sung Hyeon nhớ ra trong túi quần mình còn có kẹo caramel. Vốn dĩ hộp caramel màu vàng mà cậu nhận được từ chú lái xe vào buổi sáng hôm ra khỏi nhà cuối cùng ấy còn đầy nguyên hộp, nhưng trong thời gian bị nhốt ở đây, mỗi khi bụng đói cậu lại lấy ra một viên, cứ ăn dè mãi rồi cuộc đến giờ chỉ còn lại một viên duy nhất.

Lưỡng lự xem có nên ăn hay không viên kẹo caramel mà nếu là trước đây cậu sẽ chẳng bao giờ thèm để mắt đến, Sung Hyeon nuốt ực nước bọt xuống và cuối cùng nhắm chặt mắt lại.

Không biết đến khi nào mới được ra khỏi chỗ này nên phải giữ lại viên kẹo đó đến cùng. Cho tới khi bụng thực sự đói đến mức sắp chết đến nơi, tuyệt đối không được động vào nó.

“Hà. Vì sao lại thành ra thế này chứ...”

Thở ra một hơi thật dài, hơi thở màu trắng liền tản mát ra bầu không tối mật, câu chuyện bốn ngày trước trên đường tan học về nhà như hiện lên rõ ràng trước mắt cậu.

“Này Lee Sung Hyeon. Mà đi công viên trò chơi với tao không?”

“Công viên trò chơi gì chứ?”

“Nghe nói công ty của bố đang xây một công viên trò chơi, đến đó thử đi.”

“Anh nói cái gì thế. Bố nói vẫn đang trong giai đoạn mua mặt bằng mà.”

“Mua mặt bằng là cái gì?”

“Là mua đất.”

“À à.”

“Thiếu hiểu biết thật đấy. Tại sao anh có thể không biết cả cái đó chứ?”

“Cái thằng hãm tài này. Với cả mày sai rồi đó. Tao nghe nói công trình đã đi vào xây dựng rồi, tàu lượn siêu tốc cũng đã có rồi ấy? Từ đằng xa cũng nhìn thấy nó chạy tu tu đó.”

“Ai bảo thế?”

“Thằng Jun Pyo nói.”

“Cái đó nghe có hợp lý không hả? Công viên trò chơi gì mà lại bắt đầu từ tàu lượn siêu tốc ngay khi công trình đi vào thi công chứ? Anh thử nghĩ đi.”

“Jun Pyo nói là nó tận mắt nhìn thấy. Đi thử xem sao.”

“Sao có thể tin lời của cái anh đó chứ? Em không đi. Chiều nay em còn có buổi học gia sư tiếng Pháp nữa.”

“Ranh con. Mày sợ rồi đúng không?”

“Gì cơ?”

“Mày mà không có chú lái xe thì thậm chí còn chẳng dám ra cả phía trước nhà còn gì. Như thằng hèn. Đồ nhát gan vắt mũi chưa sạch!”

“Làm gì có chuyện đó chứ?”

Đùng đùng tức giận, Sung Hyeon sau khi đánh lạc hướng chú lái xe và ra khỏi trường bằng lối chúi liên đi theo sau Sung Yeon. Cậu hạ quyết tâm sẽ gí tẹt mũi ông anh ngốc nghếch của mình trên một cánh đồng rộng mênh mông bát ngát không một bóng người.

Sau khi bắt chuyến xe buýt mà cậu lần đầu tiên được đi trong đời và xuống ở một khu dân cư xa lạ, chẳng biết cậu đã đi bộ bao lâu nữa.

Quả nhiên chẳng hề nhìn thấy cái công viên trò chơi nào hết, cứ tiếp tục đi lòng vòng quanh mấy con ngõ bẩn thỉu và chật hẹp nối tiếp nhau như mê cung một lúc lâu, cậu thấy cổ họng mình khô rát.

Sung Hyeon hướng về phía Sung Yeon đang đi bộ đằng trước mà nổi cáu.

“Này là gì chứ! Em về nhà đây.”

“Đi thêm một chút nữa thôi là được.”

“Em đã nói với anh là không có cái công viên trò chơi nào mà!”

“Không, rõ ràng là có. Thằng chết nhất. Đến nơi xa lạ nên mày sợ rồi đúng không? Sợ đúng không?”

“Đã nói là em không sợ rồi mà. Em khát khô cổ rồi nên anh hãy đưa nước ra đây.”

“Trước khi ra khỏi trường tao đã vứt hết đi rồi.”

“Aaa. Em thực sự ghét anh.”

“Vậy thì mày đợi ở đây nhé? Tao sẽ đi mua đồ uống về cho.”

“Cùng đi đi.”

“Không. Tao là anh nên tao sẽ đi mua về.”

“Không được mua đồ uống có ga đâu đấy. Cái đó không tốt cho răng.”

“Đừng có ra về ta đây hơn người nữa mà uống đại đi, nhãi con ạ.”

“Anh đi nhanh lên rồi về.”

Chỉ đến khi ngậy người đứng đó đợi suốt hơn ba mươi phút, Sung Hyeon mới muộn màng nhận ra. À. Thì ra mình đã bị lừa.

Tất nhiên cậu cũng phải đi tìm ông anh trai đã biến mất, nhưng giờ việc cấp bách là tìm nước uống. Mấy cái chuyện rằng lợi khỏe mạnh để cho chó tha đi, giờ cậu chỉ muốn uống cạn một chai nước có ga thật sảng khoái. Mọi cậu đã dần nức ra vì khô và cổ họng thì như dính chặt lại với nhau từ nãy rồi.

Vì trong ví cũng có tiền nên cậu định cứ đi bộ tiếp rồi nếu thấy cửa tiệm nào thì vào mua đồ uống. Thế nhưng có gì đó thật lạ thường. Dù tiếp tục đi lòng vòng nhưng đến cả một con chó cậu cũng chẳng thể chạm mặt. Tựa như nơi này chẳng có ai sinh sống vậy.

Không hiểu sao cậu bỗng thấy rung mình và run bắn lên, đúng lúc ấy một ai đó cất tiếng gọi Sung Hyeon.

“Này nhóc.”

Là một cô gái trẻ và xinh đẹp có ngoại hình tương tự như cô giáo chủ nhiệm tốt bụng như thiên thần của cậu. Người phụ nữ mặc một chiếc áo khoác màu đen và đi đôi boot gót nhọn ấy vén mái tóc dài rồi chọt chìa ra một lọ sữa chua đã cầm sẵn ống hút.

“Cho cháu lọ sữa chua này nhé?”

“Không ạ. Cháu không ăn đâu ạ. Cảm ơn cô.”

Dù khát đến phát điên nhưng Sung Hyeon vẫn tiếp tục bước đi sau khi từ chối một cách lễ phép.

Người phụ nữ lại tiếp tục gọi cậu.

"Này nhóc. Xin lỗi cháu nhưng giờ chân cô đang rất đau nên..."

Cậu quay lại nhìn thì thấy người phụ nữ đang chỉ vào một chiếc vali xách tay màu đen, vừa bày ra một bộ mặt buồn thảm vừa bước đi tập tễnh.

"Cháu có thể xách giúp cô cái vali này không? Cũng không nặng lắm đâu."

"Xách tới đâu ạ?"

"Nhà cô ở đằng kia. Phải đi tới đó lận."

"Cháu cũng phải nhanh chóng về nhà ạ."

"Giờ chồng cô và con gái đang chờ ở nhà, nhưng vì chân cô bị thương nên không thể đi nhanh được. Lớn chuyện rồi. Từ sáng nay con gái cô đã sốt rất cao rồi. Cô phải nhanh chóng về nhà nhưng mà..."

"À..."

"Quả là quá sức với cháu đúng không?"

"Không đâu ạ. Cháu sẽ xách nó giúp cô."

"Cháu thật là một cậu bé tốt bụng. Cháu mau uống sữa chua đi."

"Nhưng mà..."

"Quả là một cậu bé gia giáo. Cháu không cần phải từ chối đâu. Cô biết ơn cháu nên mới cho cháu đấy."

"Vậy thì... Cháu cảm ơn cô ạ."

Sau khi giải tỏa cơn khát bằng lọ sữa chua vì không thể từ chối thêm nữa và cổ cũng đã khát khô, cậu kéo chiếc vali và đi theo sau người phụ nữ đó không biết được bao lâu. Đột nhiên cơn buồn ngủ ập đến và hình bóng của người phụ nữ đang bước đi khắp khiêng bỗng trở nên mờ mịt. Ngay sau đó, cậu nhận thấy cái vali này nhẹ quá mức. Đến mức dù có là người bị thương đi nữa vẫn có thể dễ dàng kéo đi được.

Phải đến lúc ấy mới cảm thấy có gì đó bất thường, cậu định đặt chiếc vali xuống và lùi lại bỏ chạy nhưng cơ thể đã chẳng còn di chuyển theo ý cậu nữa.

Chẳng biết đã mất đi ý thức từ lúc nào, cậu nhắm mắt lại và khi mở mắt ra thì thấy xung quanh tối đen. Bốn bề vang lên tiếng lạch cạch và rung lắc dữ dội, không gian vô cùng chật chội và không có chút ánh sáng. Cậu trở nên hoảng hốt khi nhận ra mình đang bị nhốt trong chiếc vali mà lúc trước cậu đã kéo đi, thế nhưng cơn buồn ngủ lại ập đến khiến cậu không sao chống chịu được.

Lúc cậu thực sự tỉnh táo lại đã là nửa đêm. Sung Hyeon đang nằm trên sàn nhà được trải một tấm đệm xấp xỉu, trong một căn phòng chật hẹp, cũ kỹ, tối tăm và lạnh lẽo với tay chân bị trói.

Người phụ nữ có vẻ ngoài hiền lành giống hệt như cô giáo chủ nhiệm đang cầm một chiếc kéo lưỡi dài và cúi đầu nhìn Sung Hyeon. Cậu nhanh chóng nhận ra rằng nếu mình hét lên hay tranh cãi thì sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

“A... đau quá.”

Mặc dù nếu cử động người dù chỉ một chút thôi cái lạnh có thể sẽ biến mất, nhưng do quá đau nên cậu chẳng thể

nhúc nhích được tẹo nào. Là vì đám dây thít trói chân tay cậu được thắt nút lại với nhau thành hình số tám tựa như còng tội phạm.

Cổ tay có một chút khoảng trống nên còn đỡ, nhưng cổ chân cậu thì bị dây thít chặt vào tận da khiến máu chẳng thể lưu thông.

Chưa nói đến chuyện bỏ trốn, chỉ nhúc nhích thôi cũng đau đớn kinh khủng nên cậu đã cầu xin người phụ nữ đó nói lỏng cho cậu một chút thôi, nhưng chẳng có tác dụng gì cả. Kết cục là từ chiều ngày hôm qua, không còn cách nào khác cậu đành phải nằm liên tục với cùng một tư thế hoặc là ngồi co quắp lại.

“Ư a... Đồ ngốc. Đồ ngốc. Đồ ngốc. Trên đời này liệu còn có ai khác ngốc như mình không.”

Hình như có ai đó từng nói rằng con người là loài động vật hay hối hận.

Nếu như lúc tan học mình không đi theo anh trai, nếu như mình cứ vô tâm mặc kệ người đang nhờ giúp đỡ mà đi, nếu như cổ họng mình không quá khát đến mức như sắp chết... Có lẽ việc này đã không xảy ra rồi.

Đạo trước, đạo diễn phim điện ảnh nổi tiếng họ Mo - người quen của bố từng tóm lấy Sung Hyeon và nói chuyện về “Deus ex Machina”.

Ồ. Sắc thái cho thấy có điều gì đó tương đối hiện hữu. Cụm từ đó chẳng phải gần giống với tên của ông trùm tổ chức Reconstructive Experiment Empire Mess trong *Biệt đội bảo vệ Trái đất Flashman* hay sao.

Chỉ có trí não phát triển chứ thực chất vẫn là một đứa trẻ, Sung Hyeon cứ thế nhớ và lẩm bẩm cụm từ tiếng Latin mà cậu đã học thuộc lòng vì một lý do không đâu.

“Deus ex Machina... sao.”

Đó là thủ pháp đưa vào sức mạnh mang tính siêu nhiên để tháo gỡ một cục diện căng thẳng trong vở kịch. Nói một cách đơn giản hơn thì giống như khi ta phải giải quyết một đề bài khó mà không tài nào đưa ra được đáp án, giáo viên dạy kèm sẽ giải luôn bài đó cho ta.

Trong tình cảnh hiện tại chẳng có bất cứ phương pháp nào để có thể tự mình bỏ trốn khỏi đây thì cái “Deus Ex Machina” đó là vô cùng thiết thực đối với Sung Hyeon.

“Thần linh hay gì đó làm ơn hãy xuất hiện giúp con. Nếu ngài quá bận không trực tiếp đến được thì làm ơn hãy gửi đến một người thay thế và giúp con trở về nhà. Dù có là ông anh mà con muốn đánh cho chảy máu mũi cũng không sao, mà không, dù là ai đi nữa cũng được, ngài hãy gửi đến bất kỳ ai cũng được, làm ơn. Làm ơn, con cầu xin ngài...”

Người ta nói rằng nếu khẩn thiết cầu xin thì mọi việc sẽ thành, quả thật một lát sau, một ai đó xuất hiện trước mắt Sung Hyeon.

“Cô ơi, nếu cháu ngủ ở đây một đêm thì thật sự cô sẽ đưa cháu đến chỗ mẹ chứ?”

Đó chẳng phải là vị thần hay sứ giả của thần linh mà cậu hằng mong chờ. Người phụ nữ vắng mặt mười phút trước đã dẫn về một bé gái trông chỉ khoảng bốn, năm tuổi.

Đứa trẻ với mái tóc ngắn rối bù như thể đang ngủ thì tỉnh dậy hấp háy đôi mắt và mỉm cười tươi rói ngay khi chạm mắt với Sung Hyeon.

Ơ kìa...? Không phải thế này chứ.

“Cô ơi, cô! Cô cũng làm cho cháu vòng tay giống như anh ấy đi.”

Khi đứa trẻ bị lẳng xuống bên cạnh với tay chân bị trói y hệt cậu cười hề hề một cách ngây thơ, Sung Hyeon liền nghĩ.

Thần ơi thần à. “Bất kỳ ai” thì cũng phải tùy loại chứ, con đâu có cầu nguyện ngài gửi cho con đồ ngốc này đâu.

“Tên em là gì?”

“Kim Mi So.”

“Mấy tuổi rồi?”

“Năm tuổi.”

“Đúng giai đoạn tươi đẹp đấy.”

“Anh thì sao?”

“Cái thân này đã được chín tuổi rồi.”

“Woa. Thì ra là người lớn.”

“E hèm.”

“Anh còn lớn hơn cả chị Pil Nam. Thích thật đấy. Anh tên là gì thế?”

“Tên anh là gì?”

“Sung Hyeon. Lee Sung Hyeon.”

“Sung Yeon?”

“Không phải. Là Lee. Sung. Hyeon.”

“Lee. Sung. Yeon.”

“Em... Em ngốc quá. Chẳng khác gì anh trai anh.”

“Wow! Anh có anh trai hả?”

“Có. Một ông anh vô dụng.”

“Anh nói “bánh lúa mạch”¹ hả?”

“Ừa, một tên vô dụng chính hiệu.”

“Quào.”

“Vô dụng thì có gì mà phải “quào”?”

“Ghen tị với anh quá! Em rất thích bánh đó.”

“Giờ anh nên khóc hay cười đây?”

“Mi So không có “hyung”². Em chỉ có hai chị gái, nhưng các chị ngày nào cũng đánh em và tranh giành với em. Khi chơi búp bê thì cũng chỉ cho em con búp bê xấu xí. Em cũng muốn có anh trai giống “bánh lúa mạch”.”

“Em là con gái, em không có “hyung” được đâu. Đừng có mơ. Nếu em có anh trai, em sẽ giống như anh đó. Đợi đến khi chúng ta thoát khỏi đây, anh sẽ cho anh ấy một cú móc hàm...”

“Cú móc hàm là gì? Ăn được không?”

“Con nít không cần biết làm gì.”

¹ Trong tiếng Hàn cụm từ “개떡 같다” có nghĩa là “vô dụng”. Từ “개떡” trong đó lại có nghĩa là “bánh lúa mạch”.

² “Hyung” là từ chỉ “anh trai” trong tiếng Hàn, tuy nhiên chỉ dành cho con trai sử dụng. Con gái dùng từ “oppa” để chỉ “anh trai”.

“Đúng rồi! Vậy anh Sung Yeon có thể làm “hyung” của Mi So!”

“Anh là Sung! Hyeon! Mà em không được gọi là “hyung”, phải gọi là “oppa”. Em ngốc quá!”

“Em không ngốc mà! Mi So năm tuổi và đi mẫu giáo rồi đó. Em còn đọc sách giỏi hơn các chị nữa.”

“Em đùa anh hả? Khi bằng tuổi em anh đã học xong Thiên tự văn rồi.”

“Hừm! Em cũng dán sticker giỏi lắm đó. Dán mà không rách luôn.”

“Trời ơi, chắc điên mất thôi!”

Nhìn Mi So mỉm cười rạng rỡ, chẳng hiểu sao cậu lại thấy yên lòng hơn, đồ ngốc này cũng có thể coi là tốt hơn chẳng có gì. Thế nhưng trước hành động kỳ quặc của Mi So khi cô bé gio đôi tay bị trói chặt lên và tỉnh queo ngoáy mũi thì một hơi thở dài tự động thoát ra từ khe hở giữa đôi môi của Sung Hyeon.

“Thì ra em không hiểu được tình cảnh lúc này nhỉ?”

“Cái đó là gì thế? Ăn được không ạ?”

“Đủ rồi. Em làm thế nào mà lại đến tận đây?”

“Em đang ngủ thì tỉnh dậy rồi ra ngoài cổng thì thấy có cô kia.”

“Vì sao không ngủ tiếp mà lại chạy ra ngoài?”

“Mẹ...”

“Gì cơ?”

“Em định đi tìm mẹ. Cô kia nói là ngày mai sẽ đưa em đến chỗ mẹ.”

“Mẹ em đã đi đâu?”

“Bệnh viện ạ.”

“Vì mẹ em có chỗ nào không khỏe à?”

“Cái đó là gì? Đồ ăn hả?”

“Không. Anh hỏi là mẹ em bị ốm à.”

“Ừ. Mẹ em bị ốm. Em nghe nói mẹ em có thể sẽ chết.”

“Ai nói thế?”

“Bố ạ. Chị Pil Nam đêm qua vì quá buồn nên đã khóc rất nhiều. Thế nhưng chị Mal Hee lại nhớ cái “búp” phần đầu búp bê Nana của chị Pil Nam và quay vèo vèo nên cả hai đã đánh nhau to. Vì quá buồn cười nên em đã lăn ra cười nhưng chị Mal Hee lại đánh vào đầu em. Hê hê hê.”

Không biết có phải vì mới năm tuổi hay không mà câu chuyện của cô bé cứ thế tuôn ra một cách tùy tiện và lan man không đầu không cuối.

“Nhưng anh này.”

“Ừ.”

“Chết là cái gì ạ?”

“À... ừm.”

Sung Hyeon á khẩu ngậm miệng lại, Mi So liền hỏi thêm lần nữa.

“Nếu mẹ em chết thì sẽ thế nào?”

Mặc dù Sung Hyeon cũng giống Mi So, không thể hiểu hoàn toàn về khái niệm cái chết, nhưng vì cậu đã từng đọc được ở trong sách nên có thể giải thích y như thế. Có điều cậu không muốn làm như vậy. Nghĩ đến việc nói rằng cô bé không thể gặp lại mẹ của mình nữa, tự nhiên chớp mũi cậu thấy cay cay và trong mắt như có cái gì đó chực trào lên. Nếu nói với Mi So rằng đó không phải giả định mà là hiện thực thì chắc hẳn cô bé sẽ rất thương tâm khi biết được sự thật. Quả nhiên không còn cách nào khác ngoài việc né tránh câu trả lời.

“Anh cũng... không biết.”

Mỗi khi bị hỏi một câu hỏi khó, bố cậu thường đánh trống lảng bằng câu: “Để xem nào. Sung Hyeon của chúng ta đã làm hết bài tập chưa nhỉ?” Mỗi lần như vậy, cậu lại nghĩ thì ra bố là giám đốc của một công ty lớn như thế mà cũng có nhiều cái không biết, nhưng giờ cậu phát hiện ra không phải ông không biết nên mới tránh né việc trả lời. Tất cả mọi người dường như đều trở thành người lớn như thế thì phải.

“Anh là đồ ngốc hả?”

“Gì cơ?”

“Chị Pil Nam nói rằng nếu mẹ chết thì từ giờ sẽ không thể gặp mẹ nữa. Anh là người lớn mà cái đó cũng không biết hả? Đúng là ngốc mà. Đồ ngốc.”

“Cái đồ bé như mắt muối này giờ lại nói ai là đồ ngốc cơ? Chết rồi thì đương nhiên là không thể gặp nữa, đồ ngốc à!”

Từ khi sinh ra đến giờ chỉ được nghe hai chữ “thiên tài” mà lớn lên, Sung Hyeon giận run người và nổi khùng trước

mấy chữ “đồ ngốc” liên tục được nói ra, nhưng chợt Mi So trợn tròn mắt lên, ứa nước mắt và bắt đầu sụt sịt.

“Vậy là... Hức, từ giờ Mi So sẽ không thể gặp mẹ nữa?”

“À, không phải! Tạm thời thì không phải thế.”

“Hu hu! Hu eeeng!”

Mi So đột nhiên bật khóc rất to, Sung Hyeon hoảng hốt không biết phải làm sao và cúi đầu lắc lắc.

“Suyt, suyt! Im nào! Em đừng khóc. Anh biết rồi nên em hãy yên lặng một chút đi.”

Đúng như dự đoán, người phụ nữ vẫn luôn ngồi thần ra trên sàn và lăm bầm một mình bèn mở cửa đi vào và trừng mắt nhìn hai đứa một cách giận dữ.

“Bọn trẻ con đúng là hết cách mà. Yên lặng chút đi. Sắp đến giờ bố về nhà rồi còn gì. Chúng ta phải đón bố thật vui vẻ chứ. Khoan đã, tiếng gì thế?”

Dù chẳng hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, nhưng người phụ nữ vẫn nhăn trán dỏng tai nghe dấu hiệu bên ngoài.

“À à, thì ra là tiếng Mary sửa ngoài sân.”

Sống lưng của Sung Hyeon ớn lạnh khi thấy người phụ nữ cười sung sướng.

“Đã quá giờ tan làm rồi mà bố vẫn chưa về nên có vẻ Mary nhà chúng ta cũng lo lắng đây. Hô hô hô.”

Ngay từ lúc mới bị lôi đến nơi này, cậu đã biết người phụ nữ kia đầu óc không bình thường. Xét theo những gì cậu nghe được cho đến lúc này thì có vẻ cô ta qua lại với một

người đàn ông đã có gia đình rồi bị bỏ rơi nên mất đi lý trí, dường như thời gian trôi qua tình trạng dần trở nên trầm trọng hơn dẫn đến giờ đây cô ta nghĩ mình chính là vợ của người đàn ông đó.

Người đàn ông đó là bố, Sung Hyeon là con trai, Mi So là con gái, có cả một con chó chẳng hề tồn tại ở ngoài sân nữa. Trong đầu của người phụ nữ đó, một gia đình hoàn hảo chẳng biết đã được hình thành từ lúc nào.

“Ồ? Bố giờ đang ở bệnh viện với mẹ mà?”

Chẳng hề hay biết gì, Mi So đáp lời một cách ngây thơ, người phụ nữ đưa đôi mắt lạnh lẽo nhìn xuống và hét lên một cách dữ tợn.

“Mày đang nói nhảm gì thế? Bố đã đến công ty. Bố nói là hôm nay sẽ về muộn một chút! Tại sao chúng mày không ngoan ngoãn ngồi đợi mà lại làm mẹ mệt mỏi thế này hả? Phải cho chúng mày một trận mới được! Tao phải đánh đòn chúng mày thôi!”

“Ý, cô...? Anh ơi, cô kia kỳ lạ quá. Hức!”

Bị dọa sợ bởi sự hung dữ của người phụ nữ, Mi So run lên rồi lại bắt đầu òa khóc, Sung Hyeon liền nhanh nhẹn đứng ra đỡ lời và nói với người phụ nữ.

“Mẹ à! Trẻ con thì biết gì chứ? Mi So vẫn chưa tỉnh ngủ nên chưa tỉnh táo hẳn thì phải. Con xin lỗi mẹ. Con sẽ tự đổ dành em ấy nên mẹ cứ ra ngoài nghỉ đi ạ. Chúng con sẽ giữ yên lặng. Yên lặng như không tồn tại luôn ạ.”

Người phụ nữ chỉ nhìn Sung Hyeon mà không đáp lại câu gì, bày ra vẻ mặt không hài lòng rồi uể oải lùi lại và đi ra.

Cánh cửa cũ kỹ kêu cọt két cuối cùng được đóng sầm lại và Mi So lại một lần nữa khóc òa lên thật to.

“Ừ oaaa! Làm sao đây! Em sợ quá, anh ơi! Em về nhà đây! Hư hức!”

“Trật tự! Yên lặng chút nào Mi So. Nghe tiếng khóc của em mà bà cô kia lại đi vào thì phải làm sao đây hả?”

Thấy Sung Yeon vừa quát nạt vừa đe dọa, Mi So bé nhỏ dường như cũng nhận ra điều gì đó nên dùng tay bịt miệng lại và nuốt nước bọt ừng ực.

Sung Hyeon cảm thấy bộ dạng đó thật tội nghiệp nên dùng đôi tay bị trói lồi từ trong túi quần ra cái gì đó và đưa cho cô bé.

“Nếu em nín khóc anh sẽ cho em cái kẹo caramel này.”

“Hơ, thật ạ?”

“Ừ. Thật.”

“Hư hức!”

Thở ra một hơi bằng mũi như tê giác rồi nín bật tiếng khóc như một trò đùa, Mi So nhanh như chớp chớp lấy viên kẹo caramel cuối cùng trên tay Sung Hyeon và bóc vỏ rồi thả tọt vào trong miệng mình.

“Á á! Lương thực khẩn cấp cuối cùng của mình lại hóa thành hư không như thế này...”

Lấy mu bàn tay quạt nước mắt và nước mũi, Mi So nhai chớp chớp viên kẹo caramel dẻo đã tan được khoảng một nửa và mỉm cười tươi rói mà chẳng hề quan tâm đến biểu cảm như cả thế gian sụp đổ của Sung Hyeon.

“Mà thôi, dù sao em cũng đã cười nên tốt hơn nhiều rồi.”

“Ê hê hê.”

Đối diện với khuôn mặt xinh xắn đáng yêu của Mi So, Sung Hyeon cũng bất giác cười vui vẻ theo.

Trong thời gian bị giam cầm một mình tại đây, nỗi thống khổ trong lòng cậu cũng trầm trọng không kém gì nỗi đau trên cơ thể.

Cậu đã lo rằng nếu cứ một mình vật vã với nỗi cô đơn và khiếp sợ này thì có thể chính bản thân cũng sẽ phát điên giống như người phụ nữ kia, nhưng giờ đây nghĩ đến việc không còn phải ở một mình, ít nhiều cậu cũng khuây khỏa hơn phần nào. Dù tất nhiên nói một cách hoa văn thì tình cảnh hiện giờ vẫn là “núi non trùng điệp”.

Thế nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì thấy cũng không đến nỗi núi non trùng điệp cho lắm. Biết đâu nhờ Mi So mà không chừng cậu có thể nhanh chóng ra khỏi nơi này.

Lúc Sung Hyeon uống lọ sữa chua đó và mất đi ý thức là buổi chiều. Khi mở mắt ra ở ngôi nhà này đã là nửa đêm nên cậu không thể biết được mình đang bị giam cầm ở nơi cách chỗ bị bắt cóc lúc đầu bao xa. Dựa trên việc bố cậu đã huy động tất cả nhân lực có thể mà đến giờ vẫn không thể tìm ra cậu cho thấy có lẽ cậu đã bị đưa đến một nơi khá xa.

Thế nhưng trường hợp của Mi So lại khác.

Người phụ nữ đó vắng mặt cùng lắm mới chỉ có mười phút. Việc Mi So đang ngủ thì tỉnh dậy và chạy ra ngoài cổng rồi bị người phụ nữ đó đưa tới đây cho thấy Mi So sống ở gần đây. Nếu các chị của Mi So khi thức giấc báo cho người

lớn biết về chuyện em gái đã biến mất thì cảnh sát sẽ nhanh chóng bắt đầu tìm kiếm từ khu vực xung quanh nhà.

Thế nhưng vẫn có một vấn đề. Đó chính là rốt cuộc hai đứa có thể bình an vô sự chịu đựng đến tận lúc đó được hay không.

Người phụ nữ kia giả như vẫn còn lại một chút lý trí thì không lý nào lại không biết sự thật mà đến một đứa trẻ chín tuổi cũng nhận ra. Và nếu như ý nghĩa của vụ bắt cóc này ngay từ đầu đã không phải là đe dọa tống tiền? Giả sử ngay từ đầu mục đích của cô ta đã là gây tổn thương đến những đứa trẻ thì sao?

Nếu là như vậy thì bây giờ sẽ ra sao? Phải làm thế nào đây?

Sung Hyeon vừa tự hỏi chính mình vừa quay lại nhìn Mi So với tâm trạng rối bời.

Vẫn thần thờ nhìn chăm chăm Sung Hyeon từ nãy, Mi So đột nhiên nói một cách đường đột.

“Nhưng mà có điều, anh thực sự rất ngẫu đó. Vô cùng đẹp trai và giọng nói cũng hay nữa. Cứ như là hoàng tử vậy.”

Trước câu nói đó, hai vai của Sung Hyeon vẫn trong trạng thái căng thẳng từ nãy tới giờ bỗng hơi nhún lên một cách kỳ lạ.

“Ừ. Cái đó anh cũng biết.”

“Anh cũng có nhiều tiền chứ?”

Sung Hyeon nghĩ ngợi một lúc rồi đáp.

“Ừm. Nếu nói một cách nghiêm túc thì không phải anh mà là bố anh có nhiều tiền, nhưng ông đã nói sau này khi anh lớn sẽ cho anh kế thừa nên cũng có thể coi như anh có nhiều tiền.”

“Vậy thì tiền của anh nhiều đến mức nào? Có nhiều hơn tám nghìn won không? Có thể mua được một bộ “Ngôi nhà ngọt ngào của Nana” không?”

“Nana? Ý em nói là búp bê Nana? Của công ty Y Industry?”

Có vẻ như là đúng, hai mắt của Mi So tỏa sáng lấp lánh trong bóng tối.

Sung Hyeon đáp lại bằng vẻ mặt hơi khó chịu.

“Nếu là công ty Y Industry thì... là công ty con của tập đoàn Yoo Il mà.”

“Công ty con là gì thế? Có ăn được không ạ?”

“Không phải là đồ ăn. Anh nói là công ty Y Industry là một trong những công ty của bố anh.”

“Anh nói gì cơ? Là như vậy, em hỏi là anh có tiền mua bộ “Ngôi nhà ngọt ngào của Nana” hay không cơ mà.”

Sung Hyeon nổi cáu trước câu hỏi liên tiếp của Mi So.

“Vấn đề không phải là bộ “Ngôi nhà ngọt ngào của Nana”, ý anh là nhà máy làm ra cái đó đều là của nhà anh!”

“Trời!”

Trợn tròn mắt kinh ngạc, Mi So quay sang nhìn Sung Hyeon với biểu cảm không thể tin được một lúc lâu rồi cắn thận mở miệng.

“VẬY, vậy thì, nếu tới nhà máy đó... sẽ có rất nhiều bộ “Ngôi nhà ngọt ngào của Nana” à? Nhiều hơn năm bộ chứ à?”

“Năm bộ á? Anh không rõ lắm nhưng nó được làm bằng máy thì một ngày chỉ ít cũng có thể làm được hơn một trăm bộ chứ?”

“Một trăm bộ là nhiều hơn năm bộ phải không?”

“Em mới nói là học hết tiếng Hàn rồi mà vẫn chưa đếm được tới một trăm hả?”

“Nhiều hơn năm bộ đúng không à?”

“Đúng thế. Rất nhiều. Nhưng tự nhiên sao lại nói chuyện đó?”

Mi So nhìn thẳng vào mắt Sung Hyeon tựa như đã hạ quyết tâm chuyện gì đó rồi trình trọng tuyên bố.

“Em sẽ kết hôn với anh.”

“Phụt! Gì cơ?”

Sung Hyeon không giấu nổi vẻ bàng hoàng trên khuôn mặt, nhưng Mi So lại nói rành mạch với biểu cảm nghiêm túc đến đáng sợ.

“Bố em nói rằng nhất định phải kết hôn với người giàu có.”

“À... Ủ. Thế, thế à?”

“Mi So là một đứa trẻ ngoan, ăn cơm nhai rất kỹ rồi mới nuốt, còn biết ăn rau cải bó xôi, cà rốt và cà đậu tương, búp

bê Nana lấy ra chơi xong cũng nhất định đặt lại về chỗ cũ. À, với cả Mi So cũng rất giỏi làm những việc lật vật nữa. Vì thế anh hãy kết hôn với em đi. Ngay bây giờ.”

“Việc đó thì không được.”

“Vì sao?”

“Chúng ta vẫn còn là trẻ con mà. Kết hôn là việc của người lớn.”

“Anh nói là bây giờ không được á?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sau này khi thành người lớn thì làm nhé.”

“Cái đó cũng không được.”

“A. Tại sao?”

“Vì kết hôn là việc những người yêu nhau mới làm. Tới lúc đó nếu không phải mối quan hệ yêu đương thì không thể kết hôn được.”

“Vậy thì tới lúc đó có mối quan hệ yêu đương là được mà.”

Sung Hyeon đối diện với Mi So đang tròn tròn mắt, nở một nụ cười gượng gạo rồi đáp lại không chút thành ý.

“Được rồi, được rồi. Làm thì làm.”

“Anh hứa nhé.”

“Biết rồi. Anh hứa.”

“Ê hê hê.”

“Nhưng mà em...”

Khi mỉm cười rạng rỡ, bên má trái của Mi So hiện lên một lúm đồng tiền rất sâu. Lặng yên ngắm nhìn nó một lúc, Sung Hyeon khẽ mỉm cười và lẩm bầm.

“Em, trông cũng có chút đáng yêu.”

“Ừm. Em được nghe rất nhiều lần câu đó rồi.”

“Anh ấy à, câu đó cũng nghe thường xuyên đến mức phát ngán rồi. Mà này. Anh học cũng giỏi lắm. Bạn bè anh vẫn học năm thứ hai nhưng anh đã học đến năm thứ tư rồi.”

“Thế ạ? Còn em thì cực kỳ giỏi trò giải câu đố. Những câu mà các chị không giải được em đều làm cho hết.”

“Thì ra là thế. À, với cả anh cũng giỏi thể thao nữa. Thầy giáo dạy cưỡi ngựa đã nói rằng lần đầu tiên thấy một đứa trẻ cưỡi ngựa giỏi như anh đó.”

“Ồ. Em cũng cưỡi ngựa giỏi lắm đấy. Bố em bảo nhìn em cưỡi ngựa cứ như bánh xe bốc cháy tới nơi ấy, rồi bảo em đừng cưỡi nữa.”

“Bánh xe á...? Ngựa tại sao lại gắn bánh xe nhi?”

“O? Ngựa của anh không gắn bánh xe à? Không phải là bị hỏng rồi chứ?”

Trong lúc hai đứa trẻ thủ thủ những đoạn hội thoại chẳng ăn khớp với nhau một cách kỳ diệu thì bên ngoài cửa sổ, mặt trăng đang dần dần ngả về phía tây.

Sung Hyeon cúi đầu nhìn xuống cổ chân đau nhức nhối dù chỉ di chuyển một chút của mình rồi thở ra một hơi thật dài.

“Đau quá...”

Thời gian trôi đi, cậu lo rằng cổ chân của Mi So cũng sẽ sưng lên và đau giống như mình. Cầu trời cho đến sáng cũng không có chuyện gì xảy ra và người lớn sẽ nhanh chóng đến giải cứu hai đứa. Sung Hyeon tiếp tục khẩn thiết cầu khẩn.

“Anh ơi, chúng mình khi nào thì được về nhà...?”

“Em đợi thêm một lát nữa thôi. Khi trời sáng chúng ta có thể đi.”

“Thật... không?”

“Ừ. Thật.”

“Em muốn... về... nhanh... khò khò.”

Mi So buồn ngủ gà gật, dựa vào người Sung Hyeon vừa ngáy vừa lăn ra ngủ.

“Thiên hạ thái bình rồi. Ghen tị thật đấy.”

Dù đã cố gắng để giữ tỉnh táo vì không biết lúc ngủ sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng không biết vì thân nhiệt ấm áp mà cho đến đêm qua vẫn chưa hề có ở đây của Mi So hay vì mệt mà trước mắt cậu dần mờ đi. Khó khăn lắm mới đẩy được mí mắt nặng trĩu lên, nhưng cậu chẳng thể nào nắm bắt được phần ý thức đang dần trôi xa.

Gật gù.

Cố gục xuống một cái rồi gật bắn lên, Sung Hyeon dồn hết sức vào mắt và cố gắng tỉnh táo lại. Thế nhưng không hiểu sao cậu lại cảm thấy có điều gì khác lạ, phần bên trái thân người mà Mi So vẫn dựa vào lúc này bỗng có cảm giác thật trống vắng.

Quay đầu lại, Sung Hyeon kinh ngạc phát hiện Mi So được đặt nằm ngang vắt chéo sang một bên trên sàn nhà cạnh đó và người phụ nữ kia đang nhìn chăm chăm cô bé một cách hần học. Tay cô ta cầm một vật gì đó dài ngoằng trông như một sợi dây bằng nilon.

“Cô...! À không, mẹ! Tại sao...!”

“Suyt. Em con đang ngủ mà. Phải giữ im lặng chứ.”

“Bỏ cái đó xuống rồi nói chuyện đi mẹ. Mi So mà tỉnh thì không biết chừng lại khóc lóc ồn ào đó ạ. Bọn con sẽ trật tự cho đến khi bố về nên mẹ cứ đợi ở ngoài đi, nhé?”

“Bố không về đâu.”

“Không đâu, mẹ ơi. Bố nhất định sẽ về mà. Bố chẳng bảo là sẽ về muộn một chút còn gì. Khi trời sáng nhất định...”

“Không, bố không về. Tuyệt đối không. Vì sao ấy à...”

Đang không ngừng gọi mẹ và làm mọi cách để trấn an người phụ nữ đó, Sung Hyeon chợt cảm thấy khiếp sợ đến dựng hết cả tóc gáy trước câu nói tiếp sau đó của cô ta.

“Vì vốn chẳng hề có việc đó. Và ta... không phải là mẹ của cháu mà.”

Nỗi lo sợ đã biến thành sự thật. Chỉ cần chờ thêm một chút nữa thôi, chỉ mấy tiếng đồng hồ nữa thôi là bình minh sẽ ló dạng, thế nhưng thần linh đã chẳng cho cậu đợi thêm mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi đó nữa.

Trong lúc mặt Sung Hyeon trở nên trắng bệch vì sợ hãi, người phụ nữ đó lại lạnh nhạt nói tiếp.

“Ta đã tưởng rằng chỉ cần yêu là đủ nhưng hóa ra lại chẳng phải như thế. Ta đã trao cho người ấy tất cả mọi thứ, nhưng người lại chẳng cho ta bất cứ thứ gì. Giờ ta chẳng còn lại gì hết, còn người đó chắc đang ôm vợ và con trai, con gái ngủ một giấc yên bình. Thật oan uổng quá. Ta đau quá. Tại sao chỉ có ta gặp phải chuyện đau khổ? Cứ tiếp tục đau khổ thế này chẳng thà ra đi luôn còn hơn. Cùng đi nào. Ta ghét phải đi một mình nên hai đứa cùng đi với ta nào.”

Người phụ nữ đặt sợi dây nylon được kéo căng vào cổ của Mi So định thắt lại. Đúng lúc đó, Sung Hyeon gấp gấp hét lên.

“Mi So nói mẹ em ấy đang ốm. Còn cháu cũng rất mệt mỏi vì là kẻ cô độc ở trường. Chúng ta tuy hình dáng khác nhau nhưng ai cũng đều đau khổ cả.”

Khi người phụ nữ quay lại nhìn Sung Hyeon bằng đôi mắt tỉnh táo, sự căng thẳng của cậu cũng được nói lỏng cùng với sợi dây nylon.

Sung Hyeon không bỏ lỡ khoảnh khắc đó mà tiếp tục nói với ngữ điệu chắc chắn.

“Cô nói là mình không còn gì, làm gì có chuyện đó chứ? Nếu bây giờ cô từ bỏ thì mới thực sự là không còn gì. Cô hãy quên loại người xấu xa và hèn hạ như ông chú đó đi, từ bây giờ hãy bắt đầu lại là được mà.”

Người phụ nữ này giờ vẫn nhìn chăm chăm Sung Hyeon hỏi như nói thầm.

“Cháu... giờ đang an ủi ta ư?”

Sung Hyeon vừa quan sát người phụ nữ với ánh mắt đề phòng vừa trì hoãn việc trả lời, cô ta nở một nụ cười nhạt.

“Nhóc con cũng thân thiện thật đấy. Đúng thế. Lúc đầu người ấy cũng đã rất thân thiện và tình cảm với ta. Ta thực sự rất vui vì điều đó. Cứ như vậy ta đã hạnh phúc biết bao. Khoảng thời gian gặp gỡ người ấy, ta dường như có được cả thế gian này. Thực ra, dù có là thứ tình yêu không thể thành hiện thực đi nữa, nhưng vẫn còn những ký ức tươi đẹp nên không thể nói là chẳng còn gì được.”

Nhìn khuôn mặt cười ngượng ngùng của người phụ nữ, Sung Hyeon bất chợt có suy nghĩ vô cùng chán ghét cô ta.

Tất nhiên đây là chuyện không hề có, nhưng thử tưởng tượng đến chuyện bố cậu ngoại tình với một người phụ nữ trẻ khiến cậu càng cảm thấy khó chịu nhiều hơn. Trong lúc những kẻ kia tạo ra “ký ức tươi đẹp” bằng cái thứ gọi là “tình yêu không thể thành hiện thực”, vợ của người đàn ông đó đã rơi bao nhiêu giọt nước mắt đây. Con trai, con gái của người đó đã phải trải qua bao nhiêu đêm trong cảnh bất an đây. Mà không chỉ có thế. Chẳng phải cô ta còn bắt cóc và hành hạ cả những đứa trẻ chẳng liên quan gì hay sao. Vậy mà có vẻ như trong mắt người phụ nữ kia, cô ta chẳng nhìn thấy gì khác ngoài nỗi đau của chính mình.

Yếu đuối quá. Nói thật lòng, cậu tuyệt đối không muốn trở thành một người lớn đáng thương, yếu đuối và chỉ biết nghĩ đến bản thân mình như vậy.

Sung Hyeon nghiêng chặt hai hàm răng rồi quay đầu lại và bất đắc dĩ hướng ứng theo.

“Đúng đó ạ. Vì thế mà cháu mới bảo cô hãy quay trở về, lúc này cũng chưa muộn đâu.”

“Quay về ư...?”

Sung Hyeon khẽ gật đầu, rồi vừa ngược lên nhìn cô ta vừa khẩn thiết van nài.

“Cô hãy tháo cái này cho cháu đi. Nếu bây giờ cô thả cháu và Mi So ra, bọn cháu tuyệt đối sẽ không đi khai báo đâu ạ. Tuyệt đối không. Chuyện này chúng cháu sẽ không nói với ai hết cho đến tận lúc chết. Làm ơn, cháu cầu xin cô đấy ạ.”

Cúi đầu đăm đăm nhìn Sung Hyeon, phải một lúc khá lâu sau, người phụ nữ mới thốt ra một câu tựa như đã từ bỏ tất cả.

“Quá muộn rồi. Ta chẳng còn nơi nào để quay về nữa.”

Thấy người phụ nữ lại nhặt sợi dây nylon lên, Sung Hyeon liền run bắn lên trong nỗi tuyệt vọng lớn lao và im bất đi.

Cô ta chậm rãi cúi người về phía Sung Hyeon.

Mọi nỗ lực chịu đựng trong thời gian qua như hóa thành hư vô. Kết cục mọi việc sẽ kết thúc thế này sao.

Đến lúc này, Sung Hyeon đã hiểu được ý nghĩa của cái gọi là đèn kéo quân mà thời gian qua cậu vẫn luôn thắc mắc nó tượng trưng cho điều gì. Cuộc đời mà một người sống suốt thời gian qua, đối với người khác có thể chỉ là một giai đoạn ngắn ngủi, nhưng với chính bản thân người đó lại là những năm tháng dài đằng đẳng và hết sức ý nghĩa. Chỉ khi gặp phải tình cảnh này, cậu mới nhận ra bản thân đã được sống một cuộc sống ấm áp và hạnh phúc biết chừng nào.

Thế nhưng bên tai Sung Hyeon đang nhắm nghiền mắt lại vì sợ hãi lại vang lên một câu nói ngoài dự tính.

“Tên cháu là... mà không, chẳng cần phải biết làm gì. Cảm ơn cháu, cậu nhóc à. Và ta xin lỗi.”

Sung Hyeon mở mắt ra, nhìn theo bóng lưng của người phụ nữ đang lặng lẽ đi ra ngoài với ánh mắt nghi hoặc.

Người phụ nữ mở cánh cửa cũ kỹ ra khoảng một nửa rồi để đó, đi thẳng ra gian ngoài và bắt đầu chuẩn bị cái gì đó.

Có tiếng cắt xòen xọet thứ gì đó như sợi dây, rồi âm thanh ma sát kim kim rợn người do một vật cũ kỹ phát ra trên trần nhà và cả tiếng kéo chân ghế ken két trên mặt sàn.

Dù chưa từng một lần gặp phải nhưng vốn thông minh lanh lợi, Sung Hyeon đã lập tức nhận ra chỉ bằng bầu không khí và những tiếng động. Chính là việc mà người phụ nữ đó định làm lúc này.

“Không được!”

Cậu hét lên thật to nhưng bên ngoài chẳng hề có bất kỳ phản hồi nào cả. Sung Hyeon lại cất cao giọng hơn nữa.

“Không được đâu cô ơi! Cô đừng làm như thế! Cháu đã nói là sẽ không khai báo rồi mà! Cháu tuyệt đối sẽ không khai báo đâu, cháu sẽ nói chuyện với bố và nhờ ông giúp đỡ cô nên...! Vì thế cho nên, cháu xin cô!”

Mi So tỉnh lại từ giấc ngủ trước giọng nói vô cùng thống thiết của Sung Hyeon.

“Anh ơi...?”

Cót két.

Dường như người phụ nữ đó đã giẫm lên ghế và đứng lên, âm thanh kinh dị đó vang lên bên tai cậu.

Sung Hyeon càng phát hoảng hơn, cậu chẳng để tâm đến cổ chân đang đau đớn nữa mà vừa lết từng bước ra phía cửa phòng vừa tiếp tục gào lên.

“Cô đừng như thế mà! Cô ơi! Không được đâu! Không được!”

“Ta xin lỗi. Ta ra đi mà vẫn mắc nợ cháu. Nhìn ta đi. Cháu hãy thay người đó nhìn ta đi. Hãy dõi theo những giây phút cuối cùng của ta.”

Bò lê dưới sàn với chân tay bị trói rồi bị mất trọng tâm và ngã lăn ra, Sung Hyeon kịch liệt giãy giụa và vận hết sức lực để xoay người.

“Đừng mà! Ai đó làm ơn! Ai đó làm ơn giúp với! Giúp cháu với! Làm ơn!”

“Tạm biệt tất cả.”

“Không được! Aaa!”

Cạch! Kít, kít!

Việc mà Sung Hyeon bé nhỏ có thể làm lúc này hoàn toàn không có gì cả. Dù cô ta nói thế nhưng cậu cũng chẳng thể nào chứng kiến được, nên Sung Hyeon chỉ biết run rẩy với hai mắt nhắm chặt và quay đầu đi. Cậu cũng muốn bịt thật chặt tai lại giống như mắt nhưng vì tay bị trói nên không thể nào làm thế được.

Âm thanh ghê rợn do người phụ nữ cận kề cái chết vật lộn trong đau đớn phát ra chẳng qua bất kỳ sự sàng lọc nào, dội vào tai rồi đóng đinh ở nơi sâu kín nhất trong bộ não còn chưa phát triển hết của thiếu niên bé nhỏ.

“A a... Hư hức, không được... không được. Vì sao... vì sao... vì sao chuyện này...!”

Như phát điên trước âm thanh kinh dị tiếp tục vang lên, Sung Hyeon co quắp toàn thân lại và thốn thức.

Thế nhưng, một vấn đề mà cho đến tận lúc đó cậu đã hoàn toàn quên bẵng đi cuối cùng lại nổi lên trong muện màng.

“Anh? Anh sao thế? Cái gì không được cơ? Bên ngoài cô ấy nói gì thế?”

Mi So tỉnh ngủ đang tiến lại gần phía trước cánh cửa mở được một nửa đó. Phát hiện Mi So đang lồm cồm bò đến một cách mau lẹ, Sung Hyeon dựng nửa người dậy và vội vã la lên.

“Đừng qua đây! Mi So à, em đừng qua phía này! Đừng lại gần! Không được nhìn!”

Âm thanh kinh khủng kia chẳng biết đã lắng xuống từ lúc nào. Biết điều đó đồng nghĩa với cái gì, Sung Hyeon cố gắng để ngoảnh mặt làm ngơ khỏi phía đó và ra sức ngăn cản Mi So.

“Em không được nhìn! Đi ra đằng kia! Anh bảo em đi ra đằng kia!”

“Anh làm sao thế? Tại sao...?”

Mi So liếc nhìn một chút qua khe cửa đang mở, biểu cảm trên mặt bỗng trở nên cứng ngắc.

“O? Cô ấy sao lại thế kia...?”

“Đồ gốc này! Anh đã nói em không được nhìn cơ mà!”

“Cô ấy trở nên kỳ lạ quá...! Ừ a a! Thật đáng sợ! Đáng sợ quá anh ơi!”

Mặc dù cũng sợ chết khiếp như nhau, nhưng chỉ ít Sung Hyeon vẫn là anh lớn so với Mi So. Cậu bỗng có suy nghĩ rằng bản thân mình phải chăm sóc cho em gái bé nhỏ ở cái nơi chẳng có lấy một ai có thể giúp đỡ được hai đứa này.

Mi So hoàn toàn khiếp sợ nên gào khóc dữ dội, Sung Hyeon liền phát huy khả năng ứng biến tạm thời của mình để vỗ về cô bé.

“À, không phải đâu, Mi So à! Em nhìn nhầm rồi! Thứ kia không phải là cô đâu... Là nhện đấy. Là một con nhện khổng lồ!”

“Nhện á? Có con nhện to thế kia ư...?”

“Đúng thế! Có mà!”

“Á á, đáng sợ quá!”

“Đáng sợ đúng không? Thế nên từ giờ em tuyệt đối không được nhìn về phía đó nữa. Biết chưa?”

Cậu miễn cưỡng kìm lại giọng nói đang run rẩy và bình tĩnh nói, Mi So liền gật gật đầu. Nhân lúc đó, Sung Hyeon vươn đôi tay đang bị trói ra và khép bớt cánh cửa đang mở nửa chừng lại.

Ngước lên nhìn Mi So vừa co ro vừa sụt sịt, Sung Hyeon cố kìm nén để sốc lại tinh thần đang hoảng loạn.

Làm thế nào mới tốt đây? Bây giờ phải làm thế nào mới được đây?

Nằm ngây người ra đó trong trạng thái sợ hãi chẳng được bao lâu, tiếng sụt sịt của Mi So lớn dần lên.

“Anh ơi. Hức hức!”

“Sao em lại khóc? Đừng khóc. Giờ con nhện sẽ không qua đây đâu. Không sao đâu nên em nín đi.”

“Không, chân em hic hic, chân em đau quá đi mất...! Ừ aaa!”

Cổ chân của Mi So bị trói chặt bằng dây thít nhựa cũng đã bắt đầu sưng lên. Nếu ở đây lâu, chắc chắn nó sẽ càng lúc càng đau.

“Đau quá, hự hức. Em muốn tháo cái này ra và đi về nhà. Em sợ. Hự ư, hự oaaa!”

Sung Hyeon dẫn đo một lúc rồi chống tay xuống nền nhà và gian nan dựng thẳng người dậy.

“Em đừng khóc. Anh sẽ tháo nó cho em.”

“Hức. Anh có thể tháo cái này á...?”

“Ừ. Dùng kéo cắt là được.”

“Nhưng không có kéo mà.”

Không, có đó. Chính là cái mà người phụ nữ đó vẫn luôn mang theo bên mình.

“Bên ngoài có lẽ...”

Nghe thấy hai chữ “bên ngoài”, Mi So lên cơn co giật và lắc đầu quây quậy.

“Híc! Em không thích! Đáng sợ lắm! Bên ngoài có con nhện chúa còn gì!”

“Không sao đâu! Em cứ ở đây. Anh sẽ qua đó và mang kéo về.”

“Không được! Em không thích! Anh không được bỏ lại mình em mà điiii! Ừ aaa!”

Thấy Mi So đứng ngồi không yên, vừa òa lên khóc vừa nài nỉ, Sung Hyeon nhấn mạnh từng chữ và khẳng định chắc nịch như đinh đóng cột.

“Anh sẽ không đi mà bỏ em lại đâu! Anh nói là tuyệt đối sẽ không bỏ rơi em và đi một mình đâu! Thế nên em đừng khóc nữa.”

“Anh hứa nhé?”

“Ừ. Anh hứa.”

Ngoắc ngón tay út với nhau và hứa một cách chắc chắn, Sung Hyeon bình tâm lại và cúi xuống nhìn khuôn mặt của Mi So thêm một lần nữa, sau đó cẩn trọng mở cửa và bò ra ngoài.

“Anh ơi em sợ...”

Nghe thấy tiếng Mi So từ đằng sau, Sung Hyeon khẽ thở dài một hơi, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi.

“Anh hát cho em nghe nhé?”

“Vâng.”

Sung Hyeon vừa trườn từng chút một về phía trước vừa cố gắng vận dụng trí óc vốn đang đông cứng của mình rồi bắt đầu hát bài *Con nhện Gypsy* đã được học trong giờ học tiếng Pháp.

“L’araignee gypsie monte à la gouttiere. Poom! Voilà la pluie gypsy tombe par terre...”

Lúc cấp bách thì chẳng hề hay biết gì, nhưng lúc này bò lê lết từng bước cậu mới thấy cổ chân đau đón khủng khiếp. Mỗi lần dịch chuyển một chút thôi, cơn đau nhức nhối lan ngược lên cả hai chân và xương sống, khiến toàn bộ tứ chi đều như muốn đứt ra.

“A... đau quá... Ừ ừc.”

Đang bò thì cậu dừng lại và gặp người mới thấy cổ chân đau tê dại chẳng biết từ lúc nào máu đã chảy thành dòng. Phần da bị sưng đã chẳng thể nào chống chịu được với sự ma sát nữa.

“Anh ơi... không phải anh đang đi đâu đấy chứ? Anh mau quay lại đi... Em sợ quá...”

Đau đón như muốn chết đi nhưng nghe tiếng khóc inh ỏi của Mi So, cậu chẳng thể nghỉ ngơi được.

Lại một lần nữa cậu dồn hết sức lực và bắt đầu lết trên sàn nhà, chẳng biết là qua bao lâu, trước mắt Sung Hyeon cuối cùng cũng có cái gì đó xuất hiện. Đó là bó dây nylon và cái chân ghế.

Khoảnh khắc nhìn thấy những thứ đó, một nỗi khiếp sợ kinh hoàng còn hơn cả cơn đau ập đến.

Là chỗ này. Người phụ nữ đó đã chết ở ngay phía trên chỗ này.

“Á...! Hư, hư ư ư...!”

Cảm tưởng như cậu đang bị ai đó dính chặt lấy người từ đầu tới chân chẳng chịu buông ra vậy. Toàn thân cậu cứng đờ lại như tượng đồng vì nỗi khiếp sợ rõ ràng trước mắt, khiến cậu không sao nhúc nhích nổi.

“A a... sợ... sợ quá... Hư hức.”

Vì quá sợ hãi nên cậu cũng có phần thốn thức, nhưng tuyệt nhiên không hề có một giọt nước mắt nào chảy ra. Vừa run lẩy bẩy vừa mò mẫm xung quanh, Sung Hyeon phát hiện ra chiếc kéo đang rơi ở vị trí cách đó không xa liền dùng hết sức bình sinh mà lết về phía ấy.

“Hức, nhanh lên nào... mau rời khỏi chỗ này rồi sau đó...”

Khoảnh khắc cậu nhặt được chiếc kéo, một cơn gió lạnh từ đầu bỗng thổi đến. Tiếng kít kít đã chìm xuống một lúc lâu lại tiếp tục vang lên, Sung Hyeon giật nảy mình kinh ngạc rồi ngẩng đầu nhìn lên phía trên một cách vô thức.

“Ư...! Aaaaa...!”

Tròng mắt màu đen của người phụ nữ đã chết hoàn toàn trống rỗng, chỉ trợn lồi ra. Khoảnh khắc đối diện với thứ đó ở đúng vị trí chính giữa, Sung Hyeon hét lên thật to và người cậu gọi tên không phải “mẹ” hay “bố”, cũng chẳng phải là “anh”.

“Mi So à! Mi So ơi! Mi So oiiii...! Em vẫn ở đó chứ? Em vẫn ở đó đúng không... ư hừ hức! Em làm ơn hãy nói là vẫn ở đó đi!”

“Anh ơi!”

“Em vẫn ở đó đúng không? Đúng chứ...? Ừ ừ ừ, Mi So, em đừng có đi đâu hết nhé! Làm ơn đừng có đi...! Em đừng bỏ anh lại mà đi! Không được đi, không được! Hừ hức!”

Vào khoảnh khắc này, việc có người sống đang ở gần đó đã trở thành niềm an ủi không gì có thể so sánh được. Việc có ai đó ở đây để nói rằng nơi này không phải là địa ngục, vẫn còn có nơi để quay về cũng không thể nào may mắn hơn được.

“Anh khóc à? Sao vậy? Không phải anh bị nhện cắn đấy chứ? Làm sao đây! To chuyện rồi!”

Vẫn thốn thức thêm một lúc, rồi sau đó khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, Sung Hyeon quyết định thay đổi suy nghĩ sẽ cắt dây thít tại chỗ và đi bộ quay lại trước đó. Cậu không muốn ở lại chỗ này thêm một phút giây nào nữa. Vậy nên cậu lại cố sống cố chết bò về phía căn phòng có Mi So. Dù máu có chảy đầm đìa, cổ chân có đau đớn cùng cực đi nữa cũng không thể nào so sánh được với nỗi khiếp sợ kinh khủng ấy.

“Anh à!”

Vẫn ngoan ngoãn đợi ở phía trước cửa, Mi So vừa thấy Sung Hyeon quay lại bèn tỏ ra mừng rỡ nhưng ngay sau đó lại bắt đầu meo mào chực khóc.

“Anh, anh bị chảy máu đây này!”

“Không sao. Không sao đâu. Hà... hà...”

Thở hắt ra một hơi, Sung Hyeon gấp gấp cắt dây trói tay chân cho Mi So rồi sau đó mới hướng mũi kéo xuống phía dưới định cắt dây thít đang thắt quanh cổ chân mình.

“Aaa..... ư ư ức!”

Lưỡi kéo vừa chạm vào cổ chân, cậu lập tức cảm thấy phần vết thương nóng rực lên một cách khủng khiếp.

Rùng mình trước sự đau đớn của Sung Hyeon, Mi So ngược lên nhìn cậu và hỏi đầy lo lắng.

“Đau lắm à anh?”

“Không, một chút... cũng không thấy đau.”

“Trông có vẻ đau mà... Làm sao đây, làm thế nào bây giờ... hu hu!”

“Đồ ngốc ạ! Anh không đau! Anh nói là không đau! Đã bảo là không đau mà! Hừ hừ...”

Nghiến chặt răng không chịu thua, Sung Hyeon cuối cùng cũng òa lên khóc thật to.

“Ư a a! Đau... Đau quá... Mi So à, thật sự rất rất đau... Ư hư hức!”

“Đừng đau mà, anh ơi, hức!”

Mi So cũng òa khóc nức nở, vừa chảy nước mắt nước mũi rờn rờn vừa cúi người xuống liên tục thổi hơi hà hà vào cổ chân của Sung Hyeon.

Nhờ sự động viên của Mi So, Sung Hyeon ngừng khóc và sau mọi nỗ lực đã cắt đứt được hai sợi dây thít vẫn luôn trói buộc cổ chân cậu từ bấy tới giờ.

“Anh, đưa kéo cho em. Em sẽ cắt dây ở cổ tay cho anh.”

Trong lúc Mi So dùng đôi bàn tay mũm mĩm dịch chuyển cây kéo một cách vụng về, Sung Hyeon thở phào một hơi rồi duỗi thẳng hai chân trên sàn nhà, tiếp tục hít thở thật sâu và định thần lại.

Sung Hyeon hoàn toàn thương tích đầy mình sau khi cả thể xác lẫn tinh thần đều kiệt quệ. Nếu tay chân đều được tự do thì suy nghĩ tha thiết nhất lúc này chính là cứ thế chạy trốn chẳng nhìn trước ngó sau gì nữa.

Thế nhưng vẫn còn sót lại một chuyện cần phải giải quyết.

“Mi So à.”

“Sao thế anh?”

“Giờ thì về nhà thôi.”

“Ừ vâng. Nhưng mà... Nhưng mà ngoài kia...”

Nhìn chăm chăm vào hư không, Sung Hyeon cất tiếng tựa như nói thầm.

“Mi So à. Ở châu Phi nghe nói có giống nhện khổng lồ to bằng người lớn. Nó là giống nhện chỉ ra ngoài vào ban đêm, vì rất hung dữ nên nếu chạm phải ánh mắt với con người nó sẽ cắn chặt người đó...”

“Hả?”

“Đáng sợ đúng không?”

“Vâng. Thật đáng sợ.”

“Con nhện khổng lồ ở bên ngoài... không biết chừng chính là giống nhện đó. Vì thế nên em tuyệt đối không được nhìn vào nó. Không được để ánh mắt gặp nhau.”

Cú sốc khủng khiếp này chỉ một mình cậu chịu thôi là đủ. Cậu không thể để người chẳng biết cái chết là gì như Mi So phải gánh lấy trải nghiệm đó. Em ấy đã nói rằng có thể mẹ em ấy sắp qua đời nên càng phải làm như vậy.

“Em rõ chưa?”

“Vâng. Em biết rồi ạ.”

Khi tay chân cuối cùng cũng được giải thoát, Sung Hyeon bình tâm lại rồi đứng dậy.

Cổ chân vô cùng đau nhức nhưng không đến mức không thể bước đi nổi. Cậu quyết tâm cố nhịn cơn đau và mau chóng đưa Mi So rời khỏi nơi này ngay lập tức.

“Nhắm mắt lại đi. Em không được mở mắt cho đến khi anh bảo em mở mắt ra. Tuyệt đối không được. Rõ chưa? Em hứa với anh đi.”

“Vâng, em hứa.”

“Chà, nắm lấy tay anh nào.”

“Như thế này ạ?”

“Đúng rồi. Giờ chúng ta ra ngoài nào.”

Nắm tay Sung Hyeon, Mi So dò dẫm bước đi theo sự dẫn dắt của cậu.

Sau khi vượt qua ngưỡng cửa và bước ra gian bên ngoài, bàn tay vẫn đang nắm chặt tay Mi So của Sung Hyeon bỗng trở nên lạnh giá và bắt đầu run lẩy bẩy.

“Anh...? Anh sao thế?”

“À, không có gì hết đâu.”

Tiếng kít kít từ đâu đó vọng đến.

“Không phải có tiếng gì đó sao anh?”

“Anh chẳng nghe thấy. Em đừng để ý nữa.”

“Có tiếng mà. Anh không nghe thấy tiếng kít kít à?”

“Chẳng có tiếng gì phát ra hết nên em cứ tiếp tục nhắm mắt thế đi! Tất cả chỉ là mơ mà thôi. Sau khi tỉnh dậy em sẽ không còn nhớ gì nữa... Đó chỉ là cơn ác mộng mà ta mơ để lớn lên thôi!”

“Thật thế à?”

“Đúng thế. Ra khỏi đây rồi em sẽ quên hết, tất cả mọi thứ.”

“Vậy thì em cũng sẽ quên cả anh sao? Em không thích thế. Mi So muốn lại được gặp anh.”

“Thì gặp là được chứ sao. Em có quên đi việc ngày hôm nay đi chẳng nữa... cứ tiếp tục sống thì đến một lúc nào đó lại có thể gặp nhau thôi.”

“Vâng. Sau này khi lớn lên, anh nhất định phải kết hôn với em đấy.”

“Ừ.”

“Anh hứa đấy nhé.”

“Được. Anh hứa.”

Một nguồn sức mạnh truyền vào bàn tay đang nắm chặt của Sung Hyeon. Bên dưới làn da đã trở nên lạnh giá, những giọt máu nóng lại bắt đầu được lưu thông.

Nắm tay Sung Hyeon và bình yên vô sự thoát ra ngoài, Mi So chạy vụt đi trên con ngõ quen thuộc.

Phía đằng trước kia là nhà của mình. Cô bé chỉ một lòng muốn mau chóng chui vào bên trong chiếc chăn ấm áp rồi ngủ một giấc đã đời mà thôi.

Thế nhưng, sau một lúc chạy đi mà không nghĩ ngợi gì, cô bé chợt cảm thấy có gì đó trống vắng.

“Anh ơi...?”

Quay đầu nhìn lại thì thấy Sung Hyeon đang đứng sững trước cổng và ngậy người ra nhìn ngôi nhà đó.

“Anh, sao thế? Anh mau đến đây đi!”

“Ừ. Được rồi.”

Nặng nề nhắc chân, Sung Hyeon khập khà khập khiễng một cách nghiêm trọng, từng bước từng bước đi về phía Mi So.

“Chỗ này là nhà của em à?”

Liếc nhìn vào bên trong cánh cổng phía trước ngôi nhà mà Mi So đang đứng, Sung Hyeon trông thấy đồ chơi thú cưỡi hình con ngựa đang nằm dài trên sân liền bật cười nhẹ.

“À à. Thì ra ngựa mà em nói đến là cái này.”

“Vâng. Vui cực kỳ luôn. Anh cười thử không?”

“Không. Để lần sau.”

“Thực sự vui... lắm đấy... Oáp.”

Mi So gục đầu rồi ngáp một cái thật dài.

Như tiếc nuối, Sung Hyeon giơ tay ra xoa đầu Mi So, sau đó hai đứa trẻ nói mấy câu chào tạm biệt và chia tay.

“Em về ngoan nhé, Mi So.”

“Vâng. Tạm biệt anh.”

Chạy vèo vào bên trong cổng, sau khi đi ngang qua sân chuẩn bị mở cửa ra vào thì Mi So chợt dừng bước.

“À! Đúng rồi!”

Mi So lại chạy quay lại cổng và thò đầu ra bên ngoài. Sung Hyeon đã lao đảo đi được một đoạn khá xa tự bao giờ.

“Mình có lời muốn nói mà quên khuấy đi mất.”

Mi So trề môi phụng phịu rồi nhún vai một cái và đi vào trong nhà.

Mở cửa ra vào và đi qua hiên nhà, Mi So đi vào phòng trong nơi các chị cô bé đang ngủ say, rồi lại lách người chui vào chần qua cái lỗ mà cô bé đã chui ra ngoài lúc đầu. Mal Hee nằm bên cạnh tỉnh giấc trước động tĩnh đó, cất tiếng hỏi bằng thanh âm mơ hồ.

“Kim Mi So, em đi tè về đây à?”

“Không.”

“Vậy thì?”

“Em bị ma nữ bắt giữ nhưng hoàng tử đã đánh đuổi con nhện xấu xí giúp em. Sau này lớn lên em sẽ kết hôn.”

“Nói nhảm gì thế.”

Pil Nam vừa đánh “bùm” một phát rầm vừa lật qua lật lại.

“Mau ngủ đi, mấy đứa nít ranh này. Sáng mai chị phải đi mẫu giáo đó?”

Thoải mái ngả người nằm xuống, Mi So nhắm mắt lại và lẩm bẩm.

“Lần sau nếu gặp lại thì mình phải nói cho anh ấy nghe. Không được quên mà nhất định...”

Ngộ ngậy một lúc mà chưa ngủ ngay, Mi So sau cùng cũng chìm vào giấc ngủ yên lành.

Đám mây tạm thời che khuất mặt trăng đã trôi đi, ánh trăng sáng vàng vạc lại chiếu rọi xuyên qua khung cửa sổ.

Tiếng gió thổi ồn ào bên ngoài cửa sổ cũng dần trở nên yên ắng, và thế gian vẫn cứ yên bình như thể đã chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Gỡ bỏ khúc mắc đã lâu

Liệu trên đời này có việc nào buồn chán hơn tham gia bữa tiệc của người khác ngoài giờ làm việc không nhỉ.

Ra ngoài trong lúc sự kiện diễn ra để hút một điếu thuốc rồi quay lại, Young Joon đang bước đi trên hành lang lộng lẫy mang phong cách cổ điển thì chợt phát hiện ra điều gì đó, anh mở to mắt.

Một người phụ nữ trong trang phục váy liền màu đen nhìn thoáng qua cũng thấy từng bước đi đều hết sức gian nan đang loạng choạng bước đến đây. Đó là Mi So. Ban ngày cô đã kêu là thấy chóng mặt, rõ ràng có vấn đề ở đâu đó rồi.

“Em sao thế? Lại chóng mặt à?”

Rảo bước tiến đến, Young Joon nhanh tay đón lấy Mi So đang rũ xuống không còn chút sức lực nào và ôm cô vào lòng.

“Kim Mi So! Tự nhiên sao thế này? Em tỉnh táo lại đi!”

Sắc mặt cô trông rất tệ. Hai má trắng bệch không có lấy một chút máu lạnh ngắt như băng.

Thấy anh đặt Mi So trong trạng thái không còn tỉnh táo nằm ngay ngắn xuống sàn, những người có mặt ở hành lang bắt đầu trở nên huyên náo. Young Joon vừa quay lại nhìn đám vệ sĩ cùng những người phụ trách khách sạn đang vội vàng chạy đến vừa ra chỉ thị.

“Gọi xe cấp cứu và liên lạc với người thân của thư ký Kim ngay.”

“Vâng. Tôi liên lạc với bệnh viện Yoo Il ở Gangnam được không ạ?”

“Bằng mọi cách phải bố trí toàn bộ đội ngũ bác sĩ chuyên môn tham gia.”

“Dạ? Nếu sau này chủ tịch biết thì...”

“Tôi sẽ tự lo vấn đề đó nên hãy cứ làm như chỉ thị đi!”

Young Joon vội vàng cởi cúc áo ở sát phần cổ Mi So cho thông thoáng rồi vừa xoa bóp cánh tay lạnh ngắt vừa xem xét tình trạng của cô.

Một nhân viên cấp dưới đi cùng đoàn vệ sĩ muộn màng chạy đến. Young Joon nhìn anh ta rồi hỏi bằng ngữ điệu sắc bén về nguyên nhân Mi So bị ngất đi.

“Có chuyện gì thế? Đang bình thường sao đột nhiên lại thành ra thế này?”

“Tôi cũng không...”

“Một lúc trước cậu vẫn ở trong đó cùng với cô ấy mà. Không thấy gì à?”

“Cô ấy đột ngột đứng lên và lao đảo bước ra ngoài ạ. Lý do là gì thì tôi cũng không biết. A...!”

Như chợt nhớ ra điều gì đó, nhân viên cấp dưới tiếp lời một cách khó khăn.

“Nghĩ lại thì có lẽ vì anh trai phó phủ tịch đã ngồi vào ghế của anh nên...”

“Cái gì cơ?”

Ngẩng phắt đầu lên trước câu nói đó, quả nhiên, Young Joon phát hiện ra từ đằng xa, Sung Yeon đang bồn chồn đi về phía này.

Giây phút ánh mắt hai người gặp nhau, đôi mắt của Young Joon cho tới trước đó vẫn hết sức bình tĩnh bắt đầu dao động dữ dội. Trong đôi đồng tử giãn hết mức ấy, một ngọn lửa rực cháy đang bùng lên.

“Chết tiệt...”

Lẽ ra anh phải ngăn lại.

Thời gian gần đây anh phải ngăn không cho người kia tiếp cận với Mi So và giấu cô thật kỹ mới đúng. Lúc đầu anh đã nghĩ đến việc tách họ ra bằng việc cử Mi So đi công tác ở nước ngoài trong thời gian Sung Yeon tạm thời về nước, nhưng rồi anh đã không làm vậy. Lẽ ra anh phải ngăn cản họ chơi trò ghép hình bằng những mảnh ghép chẳng hề khớp nhau để rồi lần mò ra chiếc hộp mà đáng lẽ không được phép mở.

Đứng dậy và bước về phía Sung Yeon, Young Joon rồi bời trong sự hoang mang tột độ.

Rốt cuộc phải nói là lỗi do ai đây.

Lỗi của mình ư? Không. Là lỗi của người kia. Ngay từ đầu tất cả mọi chuyện đều do lỗi của người kia. Ngay từ đầu anh ta đã là kẻ xấu xa!

Bước chân của Young Joon dường như nhanh hơn, anh sai bước dài hơn một cách dứt khoát.

Trong nháy mắt đã tới trước mặt Sung Yeon, Young Joon dồn hết sức vung nắm đấm lên.

Bịch!

Không biết anh đã sử dụng bao nhiêu sức mạnh để đánh, Sung Yeon bị tấn công vào ngay giữa mặt mũi lại mấy bước rồi ngôi thụp xuống đất.

“A, a ư ức...!”

Phát ra tiếng rên rỉ trong đau đớn, từ lỗ mũi của Sung Yeon từng giọt máu lộ đọt chảy xuống sàn nhà.

Sung Yeon ngôi bệt dưới đất, phần mũi bóng bẩy của đôi giày công sở Young Joon mang lọt vào tầm mắt của anh ta.

“Anh đã nói gì với Mi So?”

“Anh không nói lời nào hết. Chỉ là...”

“Anh lại lòi chuyện ngày xưa ra đúng không?”

“Young Joon à, liệu... liệu có phải lúc đó người phụ nữ ấy treo...”

Túm lấy cổ áo của Sung Yeon một cách hung dữ, Young Joon dồn sức vào lòng bàn tay và kéo mạnh nó về phía mình, nhìn thẳng vào mắt anh ta và khế găm giữ.

“Chúng ta nói thẳng ra với nhau đi, anh trai à.”

Sung Yeon cầm nín ngược nhìn Young Joon. Vừa nhìn thẳng vào đôi mắt đang lảng tránh của anh ta, Young Joon vừa hỏi bằng giọng điệu trầm thấp đến đáng sợ.

“Anh còn định gây thêm bao nhiêu đau khổ nữa?”

“Young Joon à, anh...”

“Phải khiến tôi đau khổ bao lâu nữa thì anh mới hài lòng hả?”

Trước thanh âm ngập tràn phần nộ đó, ánh mắt của những người xung quanh nhất thời đều đổ dồn về phía này, nhưng Young Joon chẳng hề bận tâm mà còn cất cao giọng hơn nữa.

“Anh nói gì đi chứ! Rốt cuộc anh định quấy rầy tôi thêm bao nhiêu nữa! Chết tiệt! Giờ hãy dừng lại đi! Làm ơn thôi đi! Tôi cũng phải sống một chút chứ! Làm ơn hãy ngừng mấy cái trò này lại đi, làm ơn!”

Lee Young Joon chưa bao giờ mất bình tĩnh ở nơi làm việc nhưng hôm nay lại khác. Anh trợn to đôi mắt đỏ ngầu và thô bạo tóm lấy cổ áo của anh trai mình mà lắc và phần nộ hét lên.

“Giờ đây tôi thực sự chán ngấy anh rồi! Nếu trên đời này có thêm một người giống như anh thì tôi không sống nổi mất, thực sự đó! Thật lòng tôi như muốn chết luôn rồi đó!”

Tất cả những cảm xúc phần nộ, đau khổ, hối hận bị đè nén suốt thời gian qua lúc này chột bốt phát ra ngoài, tiếng gào đáng sợ của Young Joon vang vọng khắp hành lang.

Khi những âm vang cuối cùng từ giọng nói của Young Joon lắng xuống, bầu không khí xung quanh liền trở lên lạnh ngắt tựa như bị dội nước đá.

“Hà, hà...”

Trong sự im lặng đó, đôi vai của Young Joon dâng lên hạ xuống một cách kịch liệt.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Young Joon cuối cùng cũng buông áo Sung Yeon ra, đứng lên và lùi lại một bước. Từ phía xa, những nhân viên cấp cứu đang vừa phát ra âm thanh hết sức ồn ào vừa chạy đến.

“Tôi lấy tư cách em trai lần đầu tiên và lần cuối cùng để cầu xin anh, anh trai à. Làm ơn hãy xuất cảnh đi. Đừng chạm trán với nhau thêm lần nào nữa mà hãy kết thúc ở đây thôi.”

“Anh xin lỗi.”

Dù Sung Yeon cúi đầu xin lỗi nhưng Young Joon chẳng đáp lại lời nào, chỉ lôi khăn tay ra và ném phịch xuống người anh ta.

“Anh xin lỗi, xin lỗi... thật sự... thật lòng anh xin lỗi em...”

“Thôi đi.”

Đúng lúc định quay về chỗ Mi So, Young Joon khựng lại như thể toàn thân đóng băng trước một câu nói của Sung Yeon.

“Anh xin lỗi, Sung Hyeon à.”

Đứng ngây người ra đó, Young Joon hoang mang nhìn chằm chằm vào gương mặt đang đầm đìa nước mắt của Sung Yeon một lúc rồi quay người đi.

Không nói thêm bất cứ lời nào nữa mà đi theo nhân viên cấp cứu, Young Joon đến cuối cùng cũng chẳng hề quay lại nhìn Sung Yeon lấy một lần.

“Aaa, đi ra kia! Cút ra! Đừng có lại đây!”

Mi So vẫn đang chạy hồi hả trong bóng tối thăm thẳm vô tận, nhưng tuyệt nhiên không hề tiến về phía trước, cứ như đang chạy trên một cái băng tải vậy. Quay đầu nhìn về phía sau, một con ma đáng sợ chẳng biết từ lúc nào đã tiến gần đến mức có thể chạm vào người cô.

Dù cô có cố gắng hét lên thật to rằng giúp tôi với, cứu tôi với nhưng cổ họng tựa như mắc nghẹn, chẳng hề có một âm thanh nào thoát ra cả.

Dừng chạy và ngồi phịch xuống đất, toàn thân cô co ro và hai mắt nhắm thật chặt, song cô cảm thấy tiếng động kin kít ghê rợn càng lúc càng đến gần hơn.

Á á, sợ, sợ quá, thật đáng sợ!

Ngay vào lúc cô định từ bỏ vì kiệt sức, không thể nào chịu đựng thêm nữa thì một luồng ánh sáng từ đâu bỗng xuất hiện và bao bọc lấy toàn thân cô. Một cảm giác ấm nóng và yên bình khiến cô như muốn bật khóc. Chính là cảm giác mà cô từng cảm nhận được khi Young Joon ôm cô từ phía sau lần đầu tiên.

"Tất cả chỉ là mơ thôi. Một giấc mơ mà khi tỉnh dậy em sẽ quên đi sạch sẽ. Vì thế nên không sao đâu."

Bắt đầu từ đầu ngón tay, cảm giác dần quay trở lại, qua các ngón tay rồi đến mu bàn tay, cổ tay, cánh tay và sau đó là toàn bộ cơ thể.

"Giờ thì ngừng lại và trở về thôi, thư ký Kim."

Lúc mở mắt ra, bốn phía vẫn tối đen giống hệt như trong giấc mơ. Không gian hỗn loạn với tiếng động cơ ô tô ồn ào cùng sự rung lắc không ngừng, những con người xa lạ đang gấp gáp trao đổi với nhau những lời gì đó mà cô không hiểu được, cả tiếng máy móc kêu bíp bíp và còi báo động âm ỉ lại một lần nữa khơi lên nỗi khiếp sợ trong cô, song thứ giúp Mi So bình tĩnh lại là bàn tay của một ai đó đang nắm rất chặt tay trái của cô. Đó là một bàn tay to, cứng rắn và vô cùng ấm áp.

"Phó chủ tịch..."

Như thể tuyệt đối sẽ không buông ra, Young Joon dồn hết sức lực vào lòng bàn tay đang nắm lấy tay Mi So.

Anh tiếp tục thủ thi với cô điều gì đó, nhưng vì tiếng còi của xe cấp cứu quá ồn ào nên cô không nghe ra được. Cô miễn cưỡng nâng hé mí mắt đang chực sụp xuống và đọc khẩu hình miệng của anh một cách khó khăn.

"Giờ ổn cả rồi."

Anh ấy nói ổn rồi ư? Có thật sự là ổn không?

Ngắm lại thì đã luôn là như thế.

Suốt chín năm qua, dù đáng ghét thật đấy nhưng khi anh ấy nói không sao thì mọi việc nhất định sẽ ổn thỏa, chẳng hề sai lệch lấy một li. Điều mà anh ấy nói rằng có thể tin được thì dù đó là gì đi nữa cũng hoàn toàn có thể tin tưởng. Nếu anh ấy nói là như thế thì chắc chắn nó là như vậy, chẳng cần phải xem xét hay nghĩ ngợi thêm gì cả.

Người như anh đã nói là ổn rồi thì chắc mọi việc sẽ ổn thôi. Đúng thế. Không sao rồi.

Lúc nhắm mắt lại, Mi So không còn cảm thấy lạnh lẽo hay sợ hãi nữa. Hình bóng của con ma đáng sợ kia cô cũng chẳng còn nhìn thấy nữa.

Chìm vào giấc ngủ sâu rồi tỉnh lại, giác quan đầu tiên mà Mi So cảm nhận được chính là thính giác. Mặc dù nghe hơi ù ù một chút như đang ở dưới nước, nhưng cô vẫn có thể phân biệt một cách chính xác giọng nói của Young Joon đang ra lệnh cho ai đó qua điện thoại.

“Hãy hủy toàn bộ lịch trình chính thức của tôi từ giờ cho tới chiều mai. Hội nghị diễn ra vào buổi sáng tôi đã giao cho giám đốc Park Yoo Sik rồi nên vẫn tiến hành không được để xảy ra sai sót, tôi sẽ mở sẵn đường dây nóng, nếu có chuyện gì xảy ra thì phải báo cáo ngay.”

Trong suốt những tháng ngày dài đằng đẵng mà Mi So theo làm trợ lý, ngoại trừ những việc mang tính chất cá nhân thì Young Joon chưa một lần tùy hứng làm trái lịch trình cho những sự kiện chính thức. Một người như vậy giờ lại tự ý chỉ thị hủy bỏ lịch trình ư?

Kết thúc cuộc gọi và lại gần chiếc giường, Young Joon phát hiện ra Mi So đã tỉnh lại liền thì thầm.

“Mở mắt ra rồi.”

Giọng điệu của anh bình thản đến mức chẳng thể nào đoán được đã có chuyện gì xảy ra trước đó.

“Em thấy thế nào?”

Thấy Mi So chỉ nằm ngậy người ra mà chẳng đáp lại lời nào, Young Joon ngồi ghé vào mép giường, cúi xuống đối diện với mặt cô và lặng yên nhìn vào mắt cô. Ánh mắt cháy bỏng ấy như muốn nhìn thấu cô, giống như anh đang xác nhận xem cô đã nhớ ra được đến đâu rồi.

“Qua bao lâu như thế...”

Mi So khó nhọc hé bờ môi khô dính vào nhau và nhỏ nhẹ nói tiếp.

“Trải qua bao lâu như thế, anh vẫn luôn nhìn em bằng ánh mắt như vậy sao?”

Young Joon chỉ cúi xuống nhìn Mi So tựa như đang hỏi cô điều đó có nghĩa là gì mà không hề trả lời.

Cô không tài nào nhìn rõ được khuôn mặt của anh nữa. Tầm nhìn của cô nhòa đi tựa như có gì đó chắn ở trước mắt, thế rồi hai dòng nước mắt nóng hổi chảy ròng ròng xuống gò má.

“Có phải anh sợ lỗ như em nhớ lại được chuyện ngày đó nên... hức... nên vẫn luôn nhìn em bằng ánh mắt hồi hộp, bất an như thế phải không? Trải qua bao lâu như thế...?”

Tiếng nước nở không sao kìm nén được vỡ òa ra trên bờ môi của Mi So.

Young Joon chỉ yên lặng nhìn Mi So sụt sịt rồi cuối cùng òa lên khóc như một đứa trẻ, vai hơi nâng lên, anh thở ra một hơi thật dài và nói như thì thầm.

“Anh đã thất bại hoàn toàn mất rồi. Anh đã định sẽ giấu kín đến cùng.”

Mi So bỗng ngồi phắt dậy, vừa lắc mạnh người vừa gào khóc.

“Ngốc quá, đồ ngốc! Ư hừ hức! Sao anh lại như thế chứ? Anh nghĩ nếu cái gì anh cũng một mình gánh chịu rồi tự hào “ta đây giỏi giang” thì mọi người sẽ yêu quý anh sao? Việc đau khổ đến thế mà chỉ một mình anh chôn sâu tất cả, nên cõi lòng dần mục ruỗng, ngủ cũng chẳng ngủ được và mơ thấy ác mộng phải không? Con người anh sao lại ngốc nghếch đến thế hả? Dù anh có giỏi giang đến thế nào, chỉ có một mình như vậy...! Vì sao? Tại sao không hề nói với em một lời nào mà cứ như thế suốt bao lâu nay...!”

Vừa hét lên dữ dội vừa khóc, Mi So vươn hai cánh tay ra rồi kéo lấy đầu Young Joon ôm vào lòng.

“Ngay từ đầu anh chia sẻ với em thì có phải tốt rồi không... Hừ hức. Lẽ ra em có thể thấu hiểu sâu sắc hơn bất cứ ai khác và an ủi anh, vậy mà vì sao...”

Vẫn im lặng trong vòng tay của cô cho đến khi tiếng thốn thức lắng xuống, Young Joon ném ra một câu hỏi vô cùng không liên quan.

“Em đã từng đến khu khai thác gỗ bao giờ chưa?”

Bình tĩnh lại sau trận khóc, Mi So lắc đầu với khuôn mặt tỏ ra không hiểu gì cả, Young Joon cười khẽ và tiếp lời.

“Anh đã thấy một cái cây vô cùng to lớn và hùng vĩ đến mức phải há hốc miệng kinh ngạc bị chặt đổ nằm dưới đất. Trên vòng sinh trưởng của cái cây tuyệt đẹp đó có một vết tích kỳ lạ nên anh đã hỏi nó là cái gì, người ta nói rằng đó là dấu vết khi vỏ cây bị một vết thương lớn lúc còn non. Nhìn bề ngoài thì đó là một cái cây vô cùng đẹp đẽ, hoàn hảo hết chỗ chê.”

Hai cánh tay của Mi So đang ôm lấy đầu Young Joon chọt gia tăng thêm sức mạnh.

“Dù là cây hay là người, dường như đã là vật thể sống thì đều giống hệt nhau. Anh nhận thấy thì ra việc ôm nỗi đau mà sống tiếp đó, tất cả đều giống nhau, vì thế mà... anh đã cảm thấy được an ủi một chút.”

Anh nói tiếp từng chữ từng chữ một cách khó khăn.

“Dù chỉ một ngày, mà không, dù chỉ là trong khoảnh khắc, anh cũng không thể quên được. Ngày hôm đó, bóng dáng đó, tiếng động đó, đến cả mùi vị lúc đó, chỉ nhắm mắt lại thôi là chúng đều hiện lên rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua... Thứ kinh khủng ấy...”

Đang nói thì ngừng lại, Young Joon trút ra một hơi thở sâu rồi tiếp tục.

“Dù gì em cũng đã quên hết, anh không muốn em phải nhớ lại chuyện đó. Ít nhất cũng là vì anh.”

“Phó chủ tịch...”

“Giống như Mi So từng nói, trên đời này chẳng có bí mật nào có thể vĩnh viễn giấu kín, anh cũng hiểu rõ rằng đến một lúc nào đó mọi chuyện sẽ bị vạch trần, nhưng dù vậy... Chỉ một ngày, một giờ, hay một phút, một giây đi nữa, anh cũng muốn hoãn lại chuyện đó lâu nhất có thể. Vì anh không muốn sẻ chia nỗi đau đớn cho em dù chỉ là một chút.”

Đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve lưng của Mi So đang thút thút, Young Joon điềm đạm nói.

“Tuy rằng trên lập trường của Mi So thì chuyện anh giấu sự thật đó suốt chín năm qua thật đáng buồn, nhưng anh thì không sao hết.”

“Không sao gì chứ, rốt cuộc là cái gì không sao hả! Hức. Đồ ngốc. Đồ ngốc...”

Young Joon rời khỏi vòng tay ôm của Mi So, dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt của cô rồi dịu dàng hôn cô và nói thầm.

“Anh tuyệt đối không hối hận.”

Mi So cố gắng nuốt tiếng nức nở và cất lời.

“Nói là ký ức quay về nhưng... vì lúc đó còn quá nhỏ nên em không sao nhớ được những chi tiết một cách sống động. Chỉ là nhận thức được “Thì ra mình đã thấy người chết và nghĩ đó là một con nhện đáng sợ” mà thôi, đâu có đến mức đau khổ giống như phó chủ tịch.”

“Vậy thì thật may mắn quá.”

“Không may mắn gì hết!”

Young Joon nhìn cô một cách nghi hoặc, Mi So lại một lần nữa tuôn trào nước mắt.

“Nếu đã cùng chứng kiến thì chẳng thà cùng đau khổ như nhau... Hức, nếu được như thế thì em đã không cảm thấy có lỗi thế này... Hư hức!”

Vuốt ve bờ vai đang rung lên không ngừng của Mi So, Young Joon ôm chặt cô vào lòng và cắt lời cô.

“Không được nói những lời như thế.”

“Chẳng hợp chút nào. Phó chủ tịch chẳng phải giỏi giang nhất trên đời và chỉ biết mỗi bản thân mình thôi sao. Thế mà... thế này là không được. Như thế là phạm luật.”

Young Joon nhú mày lại trước câu nói ấy.

“Sao? Nói như Mi So thì vì anh là người giỏi giang nhất trên đời và chỉ biết mỗi bản thân mình nên việc này hoàn toàn có thể chứ.”

“Hức. Anh nói gì thế?”

“Ngoài anh ra liệu còn ai có thể làm được như thế chứ? Đó là việc mà chỉ duy nhất Lee Young Joon này có khả năng làm được mà thôi.”

Trước câu nói không hề biết xấu hổ của Young Joon, Mi So hết khóc lại cười rồi ngay lập tức lắc đầu nguầy nguậy.

A, thật đáng ghét mà! Nhưng lạ là mình cũng không thấy đáng ghét mấy nữa. Tâm trạng này rốt cuộc là gì chứ?

Cũng đúng. Còn có thể là gì được đây. Đây chính là tâm trạng khi cảm nhận được sự tự mãn lúc đối diện với Lee Young Joon chứ còn gì nữa.

Nhờ cái sự vừa quen thuộc vừa kỳ cục một cách oái oăm ấy mà lúc này đây cô cảm thấy như mình lại được trở về vị trí ban đầu sau một cuộc hành trình dài.

Ngược lên nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Young Joon, sau khi lau nước mắt bằng chiếc khăn tay anh đưa, Mi So thổ lộ một cách hết sức nghiêm túc.

“Em... thực ra ngày hôm đó có một chuyện mà em vẫn chưa nói, một câu mà nhất định em muốn gửi đến anh.”

“Là gì thế?”

“Em muốn nói cảm ơn anh...”

Mi So nhìn thẳng vào mắt Young Joon bằng đôi mắt rung rung nước, vừa mỉm cười rạng rỡ vừa tiếp lời.

“Ngày hôm đó anh cũng đã khổ sở biết bao... Em muốn cảm ơn anh vì đã bảo vệ em. Thật lòng cảm ơn anh.”

Trước cả khi câu nói kết thúc, khóe môi của Young Joon đã vẽ lên một đường cong mềm mại. Cô thấy gương mặt mỉm cười vui vẻ của anh bình thản và tuấn tú hơn bao giờ hết.

“Không. Ngược lại anh phải cảm ơn em mới đúng.”

Giọt nước mắt vương trên mi Mi So theo câu nói ấy lăn dài xuống dưới.

Khoảnh khắc Young Joon lại một lần nữa đưa tay lên định lau nước mắt cho Mi So, cô tròn tròn mắt rồi nắm lấy cổ tay phải của anh và hỏi.

“Tay anh...! Tay anh sao thế này? Anh bị thương ở đâu?”

Dấu vết của cú đâm vào mặt Sung Yeon do không thể
kìm được phần nộ ban nãy vẫn còn y nguyên trên nốt ngón

tay của Young Joon. Phải tới lúc này khi nhận thấy dấu vết đó, tâm trạng lo lắng cho anh trai của Young Joon vốn bị gác sang một bên vì lo cho Mi So bỗng trở nên nặng nề.

“Không có gì cả đâu.”

“Có phải... anh đã đánh nhau với anh trai không?”

Thấy Mi So tinh ý đoán được, Young Joon khẽ gật đầu và ngoan ngoãn thừa nhận.

“Không phải đánh nhau, là anh đơn phương đánh anh ấy.”

Nếu ký ức của Sung Yeon cũng đã quay trở lại thì dù theo chiều hướng nào đi nữa, vẫn phải đưa ra kết luận và giải quyết chuyện này.

Thế nhưng, nếu không thể làm dịu đi cơn phần nộ đã kìm nén bao lâu nay đối với anh trai thì không biết chừng chuyện tương tự vẫn sẽ lặp lại.

“Thực ra...”

Young Joon tỏ ra hết sức nghiêm trọng định nói gì đó, đúng lúc ấy tiếng gõ cửa vang lên và một người trong đội vệ sĩ ghé đầu vào trong.

“Khách đến sảnh rồi ạ.”

“À, tôi sẽ đi xuống đó.”

Mi So nhìn Young Joon đứng phắt dậy bằng ánh mắt hồ nghi, anh nói với biểu cảm có phần căng thẳng.

“Anh sẽ xuống đưa bác trai lên đây.”

“Anh nói là... bác trai á? Anh đang nói đến bác trai nào thế?”

Young Joon chỉnh lại trang phục, “hừm” một tiếng ổn định hơi thở rồi bảo.

“Ừm. Phải chỉnh lại chút. Anh sẽ đi đón bố vợ lên đây.”

Vẫn ngây người ra sau khi Young Joon đã đi khỏi phòng bệnh, Mi So muộn mất một nhịp mới giật nẩy mình trong kinh ngạc và đỏ bừng mặt.

“Bố... vợ ư...?”

Một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo da màu đen dính đầy đinh kim loại đang đi đi lại lại ở sảnh chờ.

Dáng người cao ráo, chân tay dài, nếu bắt buộc phải bóí móc thì chỉ có phần bụng dưới hơi chảy xệ trên chiếc thắt lưng hình đầu lâu là chút khuyết điểm vô cùng nhỏ, người đàn ông ấy sở hữu một khuôn mặt điển trai đến mức có nói là ngôi sao điện ảnh cũng có thể tin được, khoảnh khắc đối diện với khuôn mặt ấy, Young Joon lập tức nghĩ ngay đến Mi So. Nhìn các chị của Mi So trong ảnh quá đối bình thường, anh đã nghĩ chắc bố Mi So cũng như thế, nhưng hóa ra các chị của cô có vẻ giống bên ngoài hơn.

Young Joon nhanh chóng tiến đến và trịnh trọng cúi chào, bố Mi So liền run lên bần bật rồi ngay lập tức tìm thuốc lá để hút.

Sau khi mời ông ra khu vực hút thuốc ở bên ngoài sảnh chờ, vì bố Mi So quá tha thiết mời mọc và từ chối thì không được hay lắm nên Young Joon cũng đứng hút thuốc với bố vợ tương lai trước cả khi hai bên giới thiệu về nhau, rồi cuộc lâm vào cảnh trở thành một gã vô cùng không có lễ nghĩa.

Bố Mi So nhả ra một hơi khói thuốc ngẩn rồi vừa run rẩy một cách không thích hợp cho lắm vừa rụt rè hỏi.

“Mi So... Mi So nhà tôi rồi cuộc không khỏe ở đâu mà lại bị ngất vậy ạ?”

Young Joon lưỡng lự một lúc rồi thận trọng đáp lời.

“Bác sĩ nói là do làm việc quá sức ạ. Cháu đã không trông nom cô ấy chu đáo, để xảy ra chuyện này, cháu thật sự không có mặt mũi nào ạ.”

“À à. Không đâu. Người cha không có năng lực nên khiến con gái phải khổ cực này mới gọi là không có mặt mũi nào. Phó chủ tịch, con gái tôi xin được nhờ cả vào anh.”

“Bác hãy nói chuyện một cách thoải mái đi ạ.”

“Không, dù gì cũng là cấp trên của con gái tôi...”

Thấy bố Mi So không biết phải làm sao, Young Joon nuốt nước bọt khan rồi tuyên bố một tin sét đánh.

“Thực ra, cháu và con gái bác đang có ý định đi đến hôn nhân. Cháu đã định không bao lâu nữa sẽ chính thức đến nhà và chào hỏi, nhưng lại gặp bác trước ở nơi thế này, cháu thấy thật hổ thẹn ạ.”

“Gì cơ ạ...? Cái, cái này nghĩa là...?”

“Bố vợ.”

Trước hai tiếng “bố vợ” mà Young Joon mặt dày thốt ra, bố Mi So kinh ngạc tròn mắt rồi lập bập hít vào một hơi thuốc và hỏi lại.

“Đang có ý định ấy... ạ? Ý định mà đang đó đang nói đến có phải là ý định mà tôi biết không... ạ?”

“Vâng. Con đã bảo bố hãy xưng hô thoải mái đi rồi mà.”

“Không, rốt cuộc là từ bao giờ?”

“Ơ...”

Khuôn mặt của Young Joon đang nghẹn lời bỗng trở nên kỳ lạ.

Đợi đã. Là từ bao giờ ấy nhỉ? Nếu nói đến việc lần đầu tiên gặp nhau thì là từ hai mươi ba năm trước, nhưng lúc đó không hề hẹn hò mà. Vậy phải nói là từ chín năm trước hay sao? Không, chín năm trước cũng chỉ là gặp lại nhau và bắt đầu làm việc chung mà thôi, khi đó và cả sau này đâu phải là quan hệ yêu đương. Vậy thì phải nói là từ khi nào đây? Một tháng trước? Tuần trước? Ơ? Chờ đã. Ngẫm lại thì vì việc chế tác nhẫn mất quá nhiều thời gian nên ngay cả cầu hôn cũng vẫn chưa chính thức thực hiện mà?

Young Joon đột nhiên thấy bối rối, quên mất phải nói gì trong sự hoang mang cực độ, thấy vậy bố Mi So liền gạt gạt đầu.

“Ý cậu là lâu đến mức không thể nhớ nữa chẳng! Hừm. Quả đúng là Mi So có sức quên rũ chết người.”

Nhìn Young Joon đang nở nụ cười gượng gạo, bố Mi So tiếp lời bằng biểu cảm và giọng điệu run run như không thể tin nổi.

“Sống trên đời mãi rồi ngày này cũng đến. Mi So nhà ta lại có ngày “thịt” được một tên sở hữu tập đoàn Yoo Il chứ...”

“Dạ, vẫn chưa “thịt” đâu ạ. Cả cháu lẫn con gái bác.”

“Đưa con gái út lớn lên mà không có mẹ, chưa một lần khiến ta phải phiền lòng về chuyện gì, ngoan ngoãn trưởng thành, dù chẳng đi học thêm cũng luôn đứng hạng nhất... Mi So nhà ta đã luôn vất vả vì gia đình, hức hức. Thời gian qua con bé đã ghét chúng ta nhiều thế nào, oán hận nhiều đến thế nào. Con bé không thể nói không thích, chỉ luôn nhẫn nhịn mà sống suốt những năm tháng dài đằng đẳng ấy... Ta là người có tội lớn nhất, là ta. Hư hư hức...”

Bố của Mi So cắn vào nắm tay đeo trấu trĩu những chiếc nhẫn hình đầu lâu to đùng, cổ nuốt xuống tiếng khóc.

Không hút nữa mà chỉ lặng yên đứng nhìn khói thuốc bay ra từ điều thuốc vẫn cầm trên tay, Young Joon nói một cách chân thành.

“Tất nhiên vất vả thì có thật, nhưng sẽ không vì thế mà Mi So oán hận hay ghét bỏ bố đâu ạ. Đều là người một nhà mà.”

Câu nói của Young Joon chẳng hề giống một lời nói sáo rỗng chỉ để an ủi chứ không có bất kỳ ý nghĩa gì. Bố Mi So nhận thấy ý tứ sâu xa trong câu nói ấy, quay sang nhìn anh chăm chăm.

“Vói cả giả sử cô ấy có nói là oán hận đi nữa... nếu trong gia đình có một người đang phải vất vả thì những người chứng kiến chuyện đó trong lòng cũng không dễ chịu gì là điều đương nhiên. Ai vất vả nhiều hơn hay ít hơn, ai là người có tội hay không có tội, cháu nghĩ tách bạch những thứ như thế chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Trong khi nói những lời đó, Young Joon cũng đã tự mình nhận ra.

Dù vờ như không phải thế, nhưng thăm sâu trong lòng, anh đã oán hận anh trai và bố mẹ mình trong suốt một thời gian dài.

Thế nhưng tới lúc này việc lỗi do ai đã không còn quan trọng nữa. Chỉ là anh huênh hoang cho rằng mình đã tự gánh chịu tất cả để giảm bớt nỗi đau của mọi người mà thôi, chứ thực ra chẳng có người nào thấy thoải mái và không đau khổ cả.

Nếu là chuyện đã qua, nếu chẳng nào cũng là quá khứ chẳng thể thay đổi, thì đến bây giờ khi mọi thứ đã trở về đúng vị trí của nó, họ sẽ không phải hét lên và đổ lỗi cho ai nữa mà bình thản đón nhận, điều đó chẳng phải là nhân sinh hay sao.

“Cậu...”

Bỏ nắm tay đang ngậm trong miệng ra, bố Mi So quan sát gương mặt của Young Joon một lúc lâu rồi nói một câu không hề liên quan.

“Trước đây khi tôi mở cửa hàng bán nhạc cụ đã học qua một chút nên biết xem tướng, cậu đúng là có tướng đế vương hữu danh hữu thực đó. Tôi ấy à, đã luôn muốn có một đứa con trai giống như cậu đó. Nếu vợ tôi còn sống thì thật tâm tôi cũng muốn thử có một mụn con muộn muộn dù là hiện giờ đi nữa ấy chứ.”

Mặc dù đây là thời điểm nên diễn ra cảnh tượng cảm động kiểu như “Con sẽ phụng dưỡng bác như bố mình. Xin hãy đối xử với con như con trai ruột ạ” rồi “Ôi, cái cậu này, thực sự đã nên người rồi đấy, ha ha”, thế nhưng chẳng hề có chuyện đó xảy ra.

Young Joon đường hoàng vừa cười vừa đáp lại một cách tro trẽn.

“Dưới bầu trời này không thể có hai đế vương được đâu ạ.”

Hử? O kìa?

Cái này là gì nhỉ? Không thể chấp nhận được. Thế nhưng lại cảm thấy không đến mức ấy. Cái này là gì chứ? Cái này rốt cuộc là gì?

Khuôn mặt của bố Mi So bỗng trở nên nhăn nhó, nhưng Young Joon vẫn tỏ ra không có chuyện gì, gọi vệ sĩ tới và nhờ hộ tống ông lên phòng bệnh.

“Cậu cũng cùng đi lên chứ?”

“Cháu xin lỗi nhưng cháu vẫn còn một chuyện cần giải quyết ạ. Cháu sẽ về qua nhà một lát rồi quay lại.”

Đường như trong lúc trò chuyện đã giải quyết được nỗi phiền muộn gì đó, ông thấy khuôn mặt cười ngượng ngùng của Young Joon thanh thản hơn lúc mới gặp rất nhiều.

Sau khi nghe tin từ người thân cận báo rằng khoảng hai tiếng trước, Mi So đột nhiên bị ngất đi trong lúc đi dự tiệc và được chuyển tới bệnh viện, vợ chồng chủ tịch Lee cũng biết luôn cả chuyện Young Joon truy hỏi lý do mà Mi So bị ngất rồi biết được Sung Yeon cùng ngồi với cô ở đó nên đã vung nắm đấm lên đánh Sung Yeon.

Anh em đánh nhau đương nhiên có thể chẳng liên quan gì đến chuyện trong quá khứ, nhưng ở giữa lại có Mi So xen vào nên hai người không khỏi cảm thấy bất an.

Phu nhân Choi ngồi trên ghế sofa trong phòng khách với nét mặt rối bời, ngay khi bà thận trọng định mở lời với chủ tịch Lee thì cánh cửa bỗng bật mở mà chẳng hề có tiếng gõ cửa, Sung Yeon gấp gáp đi vào.

“Sung Yeon à! Con, mặt con...!”

Y như những gì bà đoán trước khi nghe nói Young Joon đã vung nắm đấm, khuôn mặt đẹp trai của Sung Yeon lúc này đã đi đâu mất. Mũi sưng vù và máu mũi khô lại trên bờ môi bị rách, áo vest bên ngoài và sơ mi cũng toàn là vết máu.

“Đã xảy ra chuyện gì? Hà?”

Trong lúc phu nhân Choi kinh ngạc kéo Sung Yeon ngồi xuống ghế sofa và dùng khăn ướt lau đi vết máu cho anh, chủ tịch Lee chỉ nhìn con trai cả mà không nói gì, sau đó ra lệnh bằng giọng nói nghiêm khắc.

“Con hãy giải thích xem là chuyện gì đi.”

Nắm lấy tay của phu nhân Choi đang lau mặt cho mình và bỏ xuống, sau một lúc lâu chỉ ngồi im mà không có bất cứ hành động nào, Sung Yeon trào nước mắt và quỳ gối xuống ngay tại chỗ.

“Con xin lỗi. Con xin lỗi, vì con... tất cả những việc này xảy ra đều là do con, vậy mà thời gian qua con lại... ư hừ hức.”

Khuôn mặt của phu nhân Choi và chủ tịch Lee bỗng trở nên tái nhợt bởi câu nói tiếp theo của con trai.

“Bố, mẹ! Sung Hyeon... Sung Hyeon đã biết tất cả mọi việc nhưng suốt thời gian dài như thế vẫn vờ như không biết và nhẫn nhịn mà sống!

Tại vì con, vì con sai mà nó đã một mình chịu đựng suốt ngần ấy thời gian! Hư hức! Vậy mà con! Con rồi cuộc đã... Con rồi cuộc là một thằng đáng ghê tởm đến thế nào... ư hư hức."

Phu nhân Choi như mất đi sức lực ở đôi chân, vô lực ngồi phịch xuống, chủ tịch Lee thì nghẹn lời vì sốc sau khi xác nhận được việc mà mình đã từng hoài nghi.

Một lúc lâu sau đó, trong phòng khách chỉ còn tiếng thốn thức của Sung Yeon vang lên.

"Đừng khóc nữa. Vì đó không phải lỗi của một mình con."

Trước những lời thì thầm yếu ớt của chủ tịch Lee, Sung Yeon ngừng khóc và ngẩng đầu lên nhìn ông.

"Bố..."

Ngay từ đầu ông đã nghĩ chuyện này thật kỳ lạ.

Hai anh em đều cho rằng mình là nạn nhân của vụ bắt cóc mà đánh nhau, thế rồi bỗng một buổi sáng ngủ dậy, một người nói rằng ký ức của mình đã bị xóa sạch toàn bộ, điều này chẳng phải quá mức trùng hợp hay sao. Thêm vào đó, đứa con trai thứ đã tỉnh bơ nói rằng mình chỉ quên đi ký ức của ngày hôm ấy vốn lại là một đứa trẻ già dặn hơn cả người lớn. Đó là tình huống hoàn toàn có thể gây nghi ngờ.

Thế nhưng ông đã ngoảnh mặt làm ngơ trước sự nghi vấn ấy. Mà không, cứ coi đó là chuyện tốt và thuận buồm xuôi gió che đậy tất cả mọi việc đi. Ông đã nghĩ rằng sau này, đến một lúc nào đó chỉnh đốn lại mọi việc là được và cứ như vậy lờ việc đó đi trong suốt hai mươi ba năm qua.

Ông tưởng rằng đưa con trai già dặn và tài giỏi hơn người ấy sẽ không sao. Tình cảnh mà chỉ cần thay đổi vị trí một chút thôi là ăn khớp một cách hoàn hảo lúc ấy tương đối bình yên nên ông đã nghĩ rằng cứ như thế này sẽ ổn cả thôi.

Ông không hề nhận ra rằng chính mình đã đùn đẩy tất cả cho Young Joon trong suốt những năm tháng dài đằng đẳng và ngoảnh mặt làm ngơ trước mọi thứ.

“Bố đã quá sợ hãi. Bố không muốn mất đi cả hai đứa con. Lẽ ra khi định bắt con nhập viện, dù mẹ con có khóc lóc và đeo bám đến thế nào đi nữa, bố cũng phải nhẫn tâm mà quyết định đưa mọi thứ trở lại vị trí ban đầu mới đúng, nhưng bố đã không làm được như thế. Người cha này đã quá hèn nhát. Kết cục người bỏ mặc Sung Hyeon, bỏ mặc cả hai đứa con trong đau khổ lâu đến thế chính là bố.”

Phu nhân Choi dùng hai bàn tay ôm lấy mặt và gục ngã.

“Mình ơi...! Không đâu, ư hự hức! Em... tất cả mọi chuyện đều là lỗi của em!”

Mọi việc đã lệch hướng từ chỗ nào đây.

Không thể kiềm chế được tâm trạng đang hỗn loạn, Sung Yeon đứng dậy và thất thểu, dật dờ như hồn ma rời khỏi phòng khách.

Bước lên chiếc cầu thang dài tưởng chừng như vô tận, anh mở cửa phòng mình rồi dừng lại, quay đầu nhìn về phía phòng của Young Joon. Căn phòng mà Young Joon từng dùng cho đến khi chuyển ra khỏi nhà để ở riêng kia thực ra chính là phòng của Sung Yeon, và căn phòng anh đang đứng lúc này mới là phòng của Young Joon.

Lặng lẽ mở cửa bước vào, Sung Yeon nhìn qua một lượt căn phòng rộng và ngăn nắp rồi chăm chú nhìn vào mặt tường ở một bên.

Anh lão đảo đi tới phía mặt tường có chiếc bàn học kèm giá sách kê ở đó, lấy con dao rọc giấy trong ống bút ra và đẩy lưỡi dao lên một chút rồi rạch lên chính giữa bức tường. Ngay sau đó anh cho ngón tay vào vết rạch trên giấy dán tường, rồi chẳng hề chần chừ xé toạc giấy dán tường ra.

Nhìn chăm chăm phần quá khứ được giấu đằng sau lớp giấy dán tường, Sung Yeon buông thõng hai cánh tay và gục đầu xuống.

Vừa nuốt những giọt nước mắt đang ào ạt tuôn ra vừa xoay bước chân, anh tiến về phía cửa sổ, nhìn ra bên ngoài và nghĩ.

Hay là cứ thế mà chết luôn đi nhì.

Yếu đuối cũng phải có mức độ chứ, kẻo khiến tất cả rơi vào cảnh khốn cùng và đau khổ suốt một thời gian dài lại có thể trở tráo đổ lỗi cho Young Joon mà sống đến bây giờ. Giờ đây khi biết được tất cả mọi chuyện rồi, anh còn mặt mũi nào mà sống tiếp nữa đây.

Đúng vậy. Cứ thế mà chết đi thôi.

Khoảnh khắc hạ quyết tâm như thế, anh bắt gặp Young Joon đang đi bộ từ cổng về phía này.

Dứt khoát băng qua khu vườn, Young Joon dừng bước và nhìn chăm chăm vào một chỗ giữa bãi cỏ rộng lớn. Đó là vị trí mà con chó Happy đã chết từng hay chôn đồ chơi xương gặm của nó.

Có lẽ nào Young Joon cũng đã chôn sâu ký ức của mình như thế. Vì Sung Yeon, vì tất cả mọi người trong gia đình.

Đến tận lúc này, anh vẫn không thể nào quên tấm lưng của Young Joon cứ thế bỏ đi mà không hề ngoảnh lại dù chỉ một lần khi anh thử gọi “Sung Hyeon à”.

Rất lâu trước đây, vào ngày hôm đó, khi mình bỏ lại nó ở nơi hoang vu lạnh lẽo ấy mà chạy trốn, thẳng nhóc đó chắc cũng đã nhìn tấm lưng của mình với ánh mắt tương tự.

Phải xin lỗi như thế nào đây? Đã bao nhiêu tháng năm trôi qua mất rồi, tới bây giờ biết phải xin lỗi thế nào đây?

Chìm sâu vào dòng suy nghĩ, Sung Yeon đang chôn vùi khuôn mặt vào hai bàn tay và vật vã trong đau khổ thì cửa phòng bật mở toang.

“Young Joon à...”

Lặng yên nhìn thẳng vào Sung Yeon đang đứng co ro mà không thể ngẩng đầu lên, ánh mắt của Young Joon quét qua một lượt cả căn phòng.

Một bên tường phòng của Sung Yeon, nhiều chỗ giấy dán tường bị xé rách nham nhở. Có vẻ như Sung Yeon đã xé nát chúng để xác nhận sau khi nhớ ra tất cả.

Bên dưới lớp giấy dán tường bị xé nát, những gì thuộc về trước đây vẫn còn vẹn nguyên, từ những bức tranh mà Young Joon bé - người từng là chủ nhân của căn phòng này vẽ rồi dán lên, đến những giấy khen, giải thưởng mà cậu nhận được vẫn còn đầy ắp ở đó.

Đúng là sở thích ngược đời của mẹ. Đã có ý định chôn vùi thì phải dứt khoát mà chôn vùi đi chứ, cái kia rốt cuộc phải gọi là gì mới được.

Khẽ thở dài, Young Joon bước vào phòng rồi đứng sánh vai với Sung Yeon và nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Young Joon à. Nếu như thời gian qua, anh thử suy nghĩ kỹ hơn dù chỉ một chút xem vì sao ký ức của mình lại thiếu chân thật đến thế thì...”

Lấy một điều thuốc từ hộp đựng thuốc lá bằng vàng ra ngậm vào miệng, Young Joon bất chợt chìa hộp thuốc lá cho Sung Yeon và mời.

“Anh hút không?”

Sung Yeon vốn không hút thuốc do dự một chút rồi cũng lấy ra một điều và ngậm vào miệng.

Khi Young Joon dùng bật lửa châm thuốc cho anh, bốn phía bỗng sáng lên rồi sau đó lại chìm vào bóng tối.

Hít vào một hơi khói thuốc, Sung Yeon bắt đầu ho dữ dội.

“Ừc! Khục khục! Khặc!”

Young Joon nhìn Sung Yeon đang ho khù khụ như thế thấy rất thú vị.

“Ừc! Cái thằng này thì ra cố tình...!”

Thấy Sung Yeon tức tối trợn ngược mắt nhìn mình, Young Joon cười khẩy một tiếng rồi cất lời.

“Tôi tưởng anh đang làm bộ khóc lóc và vờ như muốn chết chứ.”

Đôi vai của Sung Yeon bỗng giật nảy lên.

“Thế mà ngoài dự đoán anh lại vẫn bình thường. Đúng là đáng nể. Đúng vậy. Phải mặt dày đến mức này thì mới là Lee Sung Yeon chứ.”

Như bị ghen lời, Sung Yeon không đáp lại gì cả và cúi đầu xuống.

“Lúc này tôi đến không phải để đổ lỗi và trách mắng anh, mà đến vì muốn xin lỗi anh.”

“Em... nói gì cơ?”

Sung Yeon kinh ngạc trước câu nói không sao hiểu được, Young Joon lại tiếp lời.

“Một lần nào đó tiến sĩ Park đã từng bảo tôi. Cậu ta nói rằng truyện tranh nào mà nhân vật chính cứ hay thốt ra câu thoại “Ta sẽ bảo vệ các người!” như một thói quen thì càng về sau cốt truyện càng chán.”

“Em đang nói gì thế?”

“Không phải là tôi đã hi sinh gì cả. Ngược lại chỉ vì tôi nghĩ rằng một mình tôi có thể bảo vệ được tất cả rồi chôn vùi mọi chuyện đi nên cũng làm mất luôn cơ hội để tất cả tìm về đúng chỗ của mình rồi thì phải.”

“Không phải như thế đâu... Young Joon à.”

Young Joon vừa nhai phần đầu lọc của điếu thuốc chưa châm lửa vừa tắt rồi lại bật bật lửa như chơi đùa một lúc rồi mới bình thản nói tiếp.

“Anh không cố tình gây ra lỗi lầm đó với tôi, tôi cũng cướp mất cơ hội được trị liệu tâm lý nghiêm túc của anh, đến

cả bố mẹ - những người đã luôn bồn chồn lo lắng và khổ sở vì không thể làm gì khác ngoài việc phối hợp và dõi theo việc đó... Tất cả chúng ta đều mệt mỏi mà. Giờ đây đều đã tìm được đúng chỗ của mình thì nói lời xin lỗi rồi điều trị những tổn thương còn lại cho tử tế, những việc đã qua hãy cứ quên hết tất cả đi."

Sung Yeon nhìn chăm chăm xuống điều thuốc đang âm thầm cháy như đại diện cho sự chảy trôi của thời gian, hai mắt dần đỏ hoe.

"Thằng tôi. Em... luôn như thế nhỉ. Lúc nào cũng ta đây chỉ làm những việc tốt, dù là gì cũng vẫn làm được một cách suôn sẻ, vờ như không phải thế rồi cuối cùng lại đảm đương vai trò tuyệt vời nhất, làm nhân vật chính..."

"Đương nhiên rồi. Vì chỉ mình tôi xuất chúng và tôi cũng chính là nhân vật chính."

Young Joon khẽ nhún vai, Sung Yeon nước mắt lăn chã gào lên.

"Đừng có ngấm ngấm cho qua như thế! Hức! Em có thể dễ dàng tha thứ cho anh như thế sao? Anh hỏi em có thể dễ dàng tha thứ cho người đã gây ra bao đau khổ cho em suốt thời gian qua mà vẫn sống đến giờ này hay không hả!"

"Nếu anh hỏi tôi những năm tháng qua không đau khổ ư thì tôi không thể nói rằng mình không thấy như thế được. Nhưng thành thật mà nói tôi đã không đau khổ vì anh."

Không thể hiểu được điều ấy có nghĩa là gì, Sung Yeon lại thêm một lần nữa bị sốc trước những gì mà Young Joon nói ra tiếp sau đó.

“Việc anh oán hận rồi gây ra đau khổ cho tôi, nếu so với cú sốc tinh thần mà tôi gặp phải vì việc đó thì chẳng khác nào mất muối cả.”

Chẳng ai có thể sống vui vẻ bình thường được sau khi gặp phải một chuyện lớn đến thế ở độ tuổi niên thiếu. Nhìn lại bản thân mình đã diễn một màn đau khổ chưa hề trải qua mà chẳng qua chỉ là mô phỏng kia, rồi nghĩ đến Young Joon đã có tâm trạng như thế nào suốt thời gian qua, trong thâm tâm Sung Yeon cảm thấy vô cùng thảm hại.

“Ừ hừ hức! Xin lỗi em, Young Joon à... Xin lỗi. Hãy tha thứ cho anh. Hức!”

“Ngay từ đầu tôi đã không đau khổ vì anh nên cũng chẳng có gì phải tha thứ hết.”

Có vẻ như đã quyết định buông bỏ tất cả mọi thứ với câu nói đó, Young Joon thở phào một hơi nhẹ nhõm và vươn vai.

“À, cái này là tôi cảnh cáo anh trước, sau này đừng có mà lo lắng không đâu cho tôi làm gì, và nếu anh còn phỉnh phờ ở bên cạnh Mi So thêm một lần nữa, lúc đó thực sự sẽ không kết thúc chỉ bằng hai hàng máu mũi như lần này đâu. Lần trước tôi đã nói rồi đúng không? Sẽ không có anh em gì nữa hết.”

Sau đó, Young Joon rút từ trong túi ra hộp thuốc lá và chiếc bật lửa, rồi dúi vào tay Sung Yeon và nói thêm.

“Sau này hãy sống vui vẻ với nó nhé. Vì giờ tôi không còn cần đến nó nữa rồi.”

Bỏ lại Sung Yeon ngây người ra với vẻ mặt ghen ngào như sắp khóc, Young Joon mở toang cửa rồi hướng về phía

bố mẹ đang nắm chặt tay nhau ở phía trước mà nở nụ cười nhẹ và rời đi.

Cầm cây truyền dịch và đứng bên cửa sổ phòng bệnh đang chìm trong bóng tối ngấm cảnh, Mi So quay người nhìn về phía sau trước tiếng gõ cửa nhỏ. Là Young Joon.

“Em đứng dậy như thế cũng được sao?”

“Em không sao.”

“Nói là thế nhưng lỡ đâu thì sao. Em mau nằm xuống đi.”

“Cứ nằm mãi em thấy người ngứa ngáy nhức mỏi lắm. Cơ thể cũng không có gì khác thường đâu.”

“Anh nghe nói bố đã đi rồi?”

“Vâng. Bố nói nửa đêm có buổi biểu diễn tại vũ trường nào đó ở Suwon... Anh vừa đi đâu về thế?”

“Về nhà.”

“Vì anh trai sao?”

“Ừ, cũng nhân tiện làm mấy việc.”

Thấy Young Joon nói mập mờ, Mi So ngược lên nhìn anh bằng ánh mắt hồ nghi và hỏi.

“Anh giải quyết ổn thỏa rồi chứ?”

“Cũng không biết nữa.”

Đó là những tổn thương mà cả gia đình đều không thể làm gì khác được ngoài để mặc nó ở đó suốt bao lâu nay. Đã biết rõ rằng đó không phải việc có thể biến mất trong một buổi sáng được mà vẫn đặt một câu hỏi ngốc nghếch như thế, nghĩ vậy, Mi So liền khẽ khàng nắm lấy tay áo Young Joon và nói thêm.

“Sẽ ổn cả thôi. Anh đừng lo.”

“Ừ.”

Một lúc lâu không nói lời nào mà chỉ đứng sát bên nhau nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng Mi So chớp mắt và kêu lên.

“Ơ! Tuyệt kìa!”

“Ở đâu? Anh có thấy đâu?”

“Vừa rồi có một bông roi xuống mà... Ơ, lại nữa kìa!”

Young Joon lặng yên nhìn Mi So đang dồn hết sự chú ý ra bên ngoài và đứng như dán người vào cửa sổ, rồi bất chợt chìa ra một chiếc hộp mà anh vẫn giấu ở phía sau đũa cho cô.

“Cái này... là gì thế ạ?”

“Vào thời điểm anh mệt mỏi nhất, công ty Y Industry đã bị giải thể nên ngoài mấy cái này ra anh không thể tìm được nhiều hơn.”

Mi So tròn mắt ngạc nhiên khi nhận hộp đồ chơi đã bạc màu.

“Ôi mẹ ơi! Bộ “Ngôi nhà ngọt ngào của Nana”! Thật sự rất lâu rồi mới thấy!”

“Trong xe còn hai bộ nữa. Từng này chắc đủ để làm chồng tương lai rồi chứ?”

Đỏ bừng mặt, Mi So quay lại nhìn như không hiểu đầu của tai nheo ra sao rồi hỏi lại.

“Lúc đó em đã bảo phó chủ tịch mua cho cái này à?”

À, cô ấy không nhớ sao. Đây là thứ mà anh đã vừa giậm chân bình bịch vừa chạy khắp nơi dò hỏi, khó khăn lắm mới kiếm được và nâng niu bảo quản suốt thời gian qua, đến mức anh thấy tiếc cả sự nhiệt tình khi đó.

Thế nhưng thôi, không sao.

Đúng thế. Vì giờ toàn bộ đều là chuyện đã qua.

“Woa. Trời đất ơi...”

Ngắm nhìn bộ đồ chơi “Ngôi nhà ngọt ngào của Nana”, Mi So tức thì mỉm cười rạng rỡ và nói.

“Lúc còn nhỏ em thực sự rất thích cái này. Anh không biết là em đã đối xử nâng niu với con búp bê tóc rối bù xù, quần áo rách toét tả mà các chị chơi chán rồi vứt bỏ đó thế nào đâu. Lúc đó thấy mắt nó cũng đẹp, mũi cũng đẹp, cả chiếc váy đính đầy ren cũng không thể nào đẹp hơn... Thế nhưng giờ nhìn lại mới thấy hơi...”

Quan sát tỉ mỉ đôi mắt to quá cỡ bị sơn lem ra ngoài một cách thô kệch, chiếc mũi với kích thước hơi mơ hồ, tỉ lệ cơ thể hoàn toàn chẳng hề phù hợp với một con búp bê cùng chiếc áo đính thừa thãi những mảnh ren, khuôn mặt Mi So hiện lên một vẻ ái ngại.

“Trông hơi quê mùa đúng không?”

“Ừm. Cũng hơi thế thật.”

“Dù sao cuộc sống vốn đều như thế mà.”

“Cái này có lẽ cũng giống như “sự phong hóa của ký ức” mà hồi nào đó phó chủ tịch đã nhắc đến cũng nên.”

Mi So đặt chiếc hộp xuống bậu cửa sổ, khoác tay Young Joon đứng đưa một lúc rồi bỗng nói một câu vô cùng không liên quan.

“Khoan đã. Không biết anh có biết điều này không? Nghe nói những loại xương giả cho chó gặm thông thường đều được làm từ da bò đấy.”

“Thế à?”

Cúi xuống nhìn cô với biểu cảm “Thế thì sao?”, Young Joon bất giác phì cười bởi câu nói tiếp sau của Mi So.

“Nếu chôn cái đó xuống đất thì chẳng phải không được bao lâu sẽ phân hủy sạch sẽ à? Tới lúc này có lẽ nó đã biến mất chẳng còn dấu vết gì rồi ấy chứ. Em đang nói đến cái xương gặm giả của con Big Bang Andromeda Supernova Sonic ấy.”

“Thật thế ư?”

“Tất nhiên rồi.”

Nói vậy mới thấy, nếu nghĩ rằng những ký ức cũng được chôn ở đâu đó giống như cái xương gặm giả kia, có khi sẽ mãi không thể nào quên đi được cũng nên.

Cùng với chiếc xương gặm giả được chôn ở đâu đó cuối cùng đã biến mất, trong đầu Young Joon như có một cánh cửa bị khép chặt lâu ngày trong bóng tối nay được mở toang ra, và ánh sáng chói mắt theo đó chiếu vào bên trong.

Thứ xuất hiện giữa những tia sáng ấy là hình bóng xinh đẹp của một người. Và bất chợt trước mắt anh xuất hiện một đôi tay trắng trẻo với đường nét mảnh mai.

Nắm lấy đôi tay đó và đứng dậy, anh chạy ra khỏi căn phòng nơi mình từng bị giam giữ thì thấy trước mặt có một ai đó đang đứng chờ.

Đó là Kim Mi So, người phụ nữ duy nhất điều khiển được Lee Young Joon trên đồi, đang mỉm cười rạng rỡ, rạng rỡ không thôi.

“Em yêu anh.”

“Quả nhiên... nếu không phải là Mi So thì không được mà.”

Nở nụ cười nhẹ, Young Joon ôm lấy hai má của Mi So một cách đầy trân trọng rồi thấp giọng thủ thỉ.

“Anh cũng vậy. Anh yêu em.”

Chẳng biết tự bao giờ, trên nền khung cửa sổ từng bông tuyết rơi phất phơ ấy, chiếc bóng của hai người đã hòa vào làm một.

Đêm càng khuya, cơn mưa tuyết càng rơi xuống dày hơn.

Vô số những bông tuyết rơi xuống đang phủ một màu trắng xóa lên cả thế gian. Tựa như một mối nhân duyên trăm năm đã khiến hai người hòa làm một.

#Điên cuồng trong tình yêu

“Á, chẳng biết từ lúc nào đã tới giữa tháng 12 rồi. Thế là mình lại sắp già đi một tuổi nữa. Giờ đây đến cả việc soi gương cũng trở nên đáng sợ rồi.”

Người ta nói rằng con gái khi được yêu sẽ trở nên xinh đẹp, dù thế nào thì câu nói đó cũng có vẻ là sự thật.

Mặc dù than vãn và thở dài một hơi nhưng trái với sự làm bộ đó, trên gương mặt Mi So dường như chỉ thấy toàn ánh sáng lấp lánh. Chẳng thế thì nhan sắc bắt mắt đó vốn đã ở mức đỉnh cao rồi.

Nửa tháng trước, những thư ký chứng kiến hành động thể hiện tình yêu gây chấn động trong phòng làm việc của phó chủ tịch đều xì xào rằng thế nào cũng cảm thấy như trưởng phòng Kim Mi So đang bị phó chủ tịch bốn cột và thâm lo lắng thay cô.

Thế nhưng, khi thấy phó chủ tịch vì chuyện chăm sóc Mi So lúc cô nhập viện mà hủy bỏ toàn bộ lịch trình chính thức một cách bất thường, những lời đó đã nhanh chóng đi vào dĩ vãng và chuyện giữa hai người bỗng biến thành sự lãng mạn có một không hai của thế kỷ.

“Trưởng phòng này.”

“Sao?”

“Dạo này chị với phó chủ tịch thế nào ạ?”

Thấy Mi So lộ ra vẻ mặt bối rối trước câu hỏi đường đột ấy, Ji Ah thêm vào mấy câu với bộ mặt tinh quái như thể đã biết hết rồi.

“Phó chủ tịch chắc hẳn là rất tốt rồi. Chị còn có gì để lo lắng nữa chứ?”

Ji Ah vừa bày ra ánh mắt ngập tràn ghen tị, khuôn mặt của Mi So đã ửng đỏ lên như thẹn thùng và thẫn thờ.

Đúng vậy. Tất nhiên rồi. Tốt chứ. Có một người đàn ông như thế là người yêu thì còn có gì để lo lắng...

Mà không, nếu nghĩ kỹ thì lo lắng cũng có một chút.

Mi So đứng ở chỗ xếp hàng chờ đặt đồ, chìm vào suy tư.

Lần đầu tiên là ở đầu nhĩ. Có lẽ là bắt đầu từ lúc còn nằm trong bệnh viện thì phải.

“Woa. Thì ra chỗ này chính là khu phòng bệnh VVIP mới chỉ được nghe nói đến của bệnh viện Yoo Il.”

“Đã man. Thật sự quá tuyệt.”

Nghe tin Mi So đột nhiên bị ngắt phải nhập viện nên vội vàng từ ngoại tỉnh lên thăm ngay ngày hôm sau, các chị của Mi So nhìn quanh phòng bệnh với vẻ choáng váng không nói nên lời.

“Phòng bệnh đặc biệt ở trường đại học của chúng ta đã vô cùng tốt rồi, nhưng để so sánh với chỗ này thì đúng là không thể.”

“Trang thiết bị cũng không đủ được đâu.”

Pil Nam và Mal Hee sau đó riu rít mấy câu khó hiểu mà Mi So tuyệt nhiên không thể nào nghe ra được.

Vì kiểm tra sức khỏe nên ngoài nước ra không được ăn bất cứ thứ gì, Mi So chỉ biết nhìn chăm chăm các chị đang vừa say sưa thảo luận lĩnh vực chuyên môn vừa lấy hết những loại hoa quả nhiệt đới mà mọi người gửi tặng ra ăn một cách đáng ghét, trong đó có cả măng cụt - loại quả mà cô thích nhất.

“O, ôi mẹ ơi. Xem cái đầu óc của chị này. Xin lỗi nhé Mi So. Bọn chị toàn nói chuyện chẳng liên quan nên em thấy chán lắm đúng không?”

Pil Nam gãi gãi đầu tỏ vẻ vô cùng hối lỗi. Mi So lắc đầu và cười nói.

“Không đâu, không đâu. Lâu lắm rồi mấy chị em mới ngồi lại với nhau một cách thoải mái thế này nên em vui lắm.”

“Đến thăm người bệnh mà bọn chị chỉ toàn nói chuyện phiếm thì phải.”

“Ây, em đã bảo chị đừng nói những lời đó nữa rồi mà. Các chị cứ thoải mái nói tiếp cũng được. Lấy thêm hoa quả mà ăn nữa.”

“Cảm ơn em, Mi... Ấy?”

Sắc mặt của Pil Nam và Mal Hee đột nhiên tái đi. Không biết có phải nhìn lầm hay không mà cô thấy dường như họ còn đỏ một chút mồ hôi lạnh nữa.

“Sao thế, các chị?”

“Khô... không có gì hết. Đú... đúng không Mal Hee nhi?”

“V... vâng, chị hai.”

Đột nhiên cảm thấy có ánh mắt vô cùng sắc bén và nhức nhối ở đâu đó, quay đầu lại cô phát hiện Young Joon chẳng biết đã đi vào từ lúc nào, đang ngồi lọt thỏm trên chiếc trường kỷ rộng ở một góc phòng bệnh và vừa theo dõi cả ba người vừa vờ như chẳng hề nhìn. Mà không, nói một cách chính xác hơn thì anh đang hằm học nhìn Pil Nam và Mal Hee một cách lạnh lùng.

Ngượng ngùng một lúc lâu với biểu cảm không thoải mái trên khuôn mặt, cuối cùng Mal Hee mở miệng hỏi.

“Bố bảo khi nào sẽ đến đây?”

“Vì bố biểu diễn đến sáng có vẻ mệt nên em đã bảo bố đừng tới nữa rồi.”

“Thế à? Vậy thì chị Pil Nam cũng đã mệt rồi nên về trước đi, hôm nay em sẽ trông ở phòng bệnh đến đêm...”

Trước khi câu nói đó kết thúc, tiếng e hèm và ho khan vô cùng gượng gạo vang lên. Nổi phát ra tiếng động ấy quả nhiên là Young Joon.

Thấy các chị vợ tương lai đang toát mồ hôi hột đầm đìa và len lén nhìn qua dò xét, anh nở một nụ cười sắc sảo rồi xin lỗi.

“Cổ họng em bị khản nên đã thất lễ rồi. Các chị cứ nói chuyện thoải mái đi.”

“À, vâng... vâng.”

Pil Nam nở nụ cười gương gạo, dùng ánh mắt chào Young Joon rồi nói tiếp bằng giọng còn thấp hơn cả giọng Mal Hee khi nãy một tông.

“Không đâu. Ngày mai chị bắt chuyến xe đầu tiên buổi sáng về là được. Đêm nay các chị sẽ thay phiên nhau trông Mi So nên em không phải lo lắng gì cả, cứ thoải mái nghỉ...”

“Ừ hừm! Ừ hừ hừm! Ừ hừm! Khư hừ hừ hừ hừm!”

Trước tiếng ho hắng lộ liễu và kịch liệt đến mức cổ họng như thể muốn trào máu tươi của Young Joon, Pil Nam và Mal Hee ngậm chặt miệng với khuôn mặt trắng bệch và trao đổi ánh mắt với Mi So.

Bây giờ là cái đó đúng không? Đang ra hiệu bảo chúng ta về đi đúng không? Là thế đúng không? Phải không?

Thấy các chị không biết phải làm sao, Mi So đành vừa mỉm cười tươi tắn vừa nhúu mày đứng dậy.

“Các chị chờ một lát. Phó chủ tịch, anh nói chuyện với em một chút đi.”

Di chuyển thẳng tới phòng họp nhỏ liền với phòng bệnh, Mi So đóng cửa lại và ngay lập tức quay đầu nhìn về phía sau.

Đẩy cây truyền nước đi theo sau, Young Joon đang bày ra bộ mặt cau kính, có lẽ vì cảm thấy rất cổ do tiếng hắng giọng rõ ràng là gương ép lúc trước.

“Phó chủ tịch.”

“Sao?”

“Việc anh lo lắng cho em, em thực sự biết ơn, cũng là vinh dự của gia tộc em đời đời kiếp kiếp.”

Đó không phải chỉ là lời nói sáo rỗng.

Chỉ là tạm thời mất đi ý thức vì bị sốc chứ thân thể thì hình như không có điều gì bất thường, nhưng Young Joon vẫn bắt Mi So nhập viện và chỉ thị tiến hành kiểm tra sức khỏe tổng quát từ đầu đến chân cho cô. Thêm vào đó, việc tự mình hủy bỏ hết lịch trình chính thức chưa đủ, anh còn ngày đêm ngồi trên ghế sofa cạnh giường để trông Mi So, cô chỉ trở mình thôi anh cũng bật phắt dậy để kiểm tra, thế nên anh đã không hề chớp mắt chút nào.

“Có gì đâu. Không phải ai khác mà là việc của Mi So cơ mà, mức độ này cũng chỉ coi là cơ bản thôi.”

Mặc dù việc anh dốc hết tâm sức cho cô tới mức độ này thực sự khiến cô rất vui và cảm động, nhưng ngược lại cũng có phần bất tiện.

Sáng nay, buổi họp lãnh đạo công ty đã được diễn ra trong phòng họp giản đơn liền với phòng bệnh của Mi So thay vì tại nơi được dự kiến trước đó là phòng họp ở nhà riêng của Young Joon. Điều đó có nghĩa là rất nhanh thôi, những người trong ban lãnh đạo công ty có mặt ngày hôm nay sẽ đại khái, mà không, sẽ triệt để để mắt tới mối quan hệ của Mi So với Young Joon.

Young Joon thì không biết thế nào nhưng với Mi So, đây là việc vô cùng xấu hổ và áp lực xưa nay chưa từng có.

“Không, không phải ý đó, ý em là giờ đây em thực sự thấy khỏe rồi nên anh hãy quay về làm việc đi ạ.”

“Việc kiểm tra vẫn chưa kết thúc mà, khỏe cái gì mà khỏe chứ.”

Young Joon vặn nắp mở chai nước lọc đặt trên chiếc bàn tròn dùng cho cuộc họp rồi đưa lên môi và uống ừng ực, sau đó bình thần thêm vào.

“Anh sẽ ở đây với em đến hết sáng ngày mai nên em hãy bảo các chị cứ đi về đi.”

“Gì ạ? Hôm nay anh cũng định ngủ lại đây á?”

Thấy Mi So nhìn chằm chằm mình bằng biểu cảm không thể tin nổi, Young Joon nhìn thẳng vào mắt cô và đáp lời như thể không biết nói gì hơn.

“Đương nhiên rồi.”

“Vì sao ạ?”

Young Joon khẽ liếc về phía cánh cửa đang đóng tịt như kiểm tra xem có ai ở đó không rồi dứt khoát bước một bước về phía trước, ngay lập tức dang hai cánh tay ra và ôm Mi So vào lòng.

“Em thực sự không biết nên mới hỏi à?”

A, giọng nói của anh lúc này sao vừa ngọt ngào, dính dính như đường, lại vừa ấm áp và thơm nồng như những giọt cà phê mới rơi xuống vậy chứ.

Ày, không biết nữa.

Cô chẳng muốn quan tâm đến những thứ như biết ơn hay các chị khó khăn lắm mới sắp xếp được công việc để từ xa đến đây chăm sóc người ốm gì nữa. Trước suy nghĩ không

muốn rời xa người đàn ông này dù chỉ trong phút chốc, Mi So tóm chặt lấy cổ áo của Young Joon mà dụi mặt vào lồng ngực của anh mấy lần.

Đêm hôm đó, chỉ những cuộc chuyện trò thủ thỉ mà hai người chia sẻ với nhau trong phòng bệnh cũng đủ làm cô thấy vô cùng vui vẻ rồi.

Lúc cô nhận ra rằng có gì đó khá kỳ lạ có lẽ là sau khi cô xuất viện và quay về cuộc sống thường ngày chưa được bao lâu.

So với khoản phí mà chỉ cần nghe đến con số thôi đã phải nuốt nước bọt khan thì kết quả của cuộc kiểm tra sức khỏe tổng quát siêu chi tiết ấy thật khiến cô phải cảm thấy áy náy. Là bệnh thiếu máu nhẹ.

Đối với Mi So vốn ăn kiêng gần như mỗi ngày và liên tục làm việc vất vả mà nói thì thiếu máu chỉ là thứ bệnh quen thuộc có thể đoán trước được, nhưng Young Joon thì lập tức chuyển sang thái độ hết sức nghiêm trọng, cứ như đang đối xử với người mắc trọng bệnh vậy. Vì không thể giảm bớt công việc của cô nên anh cho rằng ít nhất cũng phải đảm bảo được chuyện ăn uống, sau khi trao đổi với chuyên gia dinh dưỡng và đầu bếp rồi kiểm tra thực đơn hàng ngày của cô, anh ép cô ăn uống như thể đang vỗ béo cô vậy.

Ngay cả khi cô mệt rã rời vì khối lượng công việc lớn ập đến trước chuyên công tác nước ngoài cuối năm, Young Joon vẫn nghiêm khắc canh đúng giờ mà nhồi nhét hộp cơm cho cô, khiến cô cảm thấy sợ hãi. Thật sự đáng sợ. Vì thế mà sau khi thể thốt rằng sau này sẽ tuyệt đối không ăn kiêng nữa,

khó khăn lắm cô mới có thể tiến chuyên gia dinh dưỡng và đầu bếp đi.

Thực ra cho đến lúc đó, cô mới chỉ nghĩ rằng “À, thì ra con người này lo nghĩ cho mình nhiều đến thế”, chứ tâm trạng cô vẫn rất ổn.

Cô bắt đầu cảm thấy muốn phát cáu là khoảng thời gian lúc Young Joon đi công tác.

Mi So không đồng hành cùng anh trong chuyến công tác châu Âu bằng chuyên cơ trong một tuần đó, cũng là bởi lời khuyên của phu nhân Choi.

Nghe mẹ bảo “Con bé đã không được khỏe mà còn đem nó đi theo, nếu sức khỏe xấu đi thì phải làm thế nào”, Young Joon suy nghĩ lại ngay trước khi đi công tác, kết cục đã thêm trợ lý Park vào đội tháp tùng thay cho Mi So rồi lên đường.

Sau khi xuất cảnh, hễ có thời gian rảnh là anh lại gọi video call bất kể giờ giấc. Dù là hai giờ sáng, ba giờ sáng, bốn giờ sáng hay năm giờ sáng... anh vẫn không ngừng gọi điện mà chẳng hề bận tâm đến thời gian. Mỗi lần gọi đến, anh lại kiểm tra xem có ai ở bên cạnh cô hay không.

Mới đầu cô còn cảm thấy thích, nhưng một, hai lần, sau đó thì tâm trạng của cô dần xấu đi do cảm thấy cứ như anh đang nghi ngờ mình, đến ngày thứ ba thì Mi So đã thẳng thắn cấm anh không được làm như thế nữa.

Đáp lại là biết rồi, kể từ hôm sau anh đã giữ đúng lời hứa, không còn gọi video call vào sáng sớm hay xác nhận xem có ai ở bên cạnh cô lúc nói chuyện điện thoại nữa.

Thay vào đó, trưởng phòng Yoon - người đứng đầu trong số những quản gia ở nhà riêng của Young Joon lại xuất hiện.

Là một phụ nữ khoảng hơn năm mươi tuổi, có vẻ ngoài khắt khe như giáo viên phụ trách ký túc xá trường trung học, trưởng phòng Yoon nhận lệnh từ ông chủ và trong suốt bốn ngày đầu ăn, ngủ và lưu lại ở nhà trọ của Mi So, trong lúc Mi So đi làm, bà không có việc gì để làm trong căn phòng trọ không có cả tivi nên cả ngày chỉ ngồi chơi game trên điện thoại. Vốn đã khổ sở vì chứng viễn thị tuổi già, thị lực bà càng vì vậy mà giảm sút, thế nên ngày Young Joon về nước, việc đầu tiên bà làm sau khi rời khỏi phòng trọ của Mi So là tới ngay bệnh viện mắt.

Nếu liệt kê từng sự ngẫu hứng, mà không, từng hành động kỳ quặc nhỏ nhặt hơn những thứ nói trên thì chẳng có hồi kết mất.

Giữa một chuỗi những sự việc đó, Mi So có thể cảm nhận được sâu sắc tình cảm mãnh liệt của Young Joon, mặt khác không hiểu sao cô cũng cảm thấy như bị ngột thở. Tuy rằng cô vẫn không biết lý do chính xác là gì.

Trong lúc Mi So chìm trong suy nghĩ miên man, những món ăn cô gọi đã được bày lên khay và đẩy ra.

“Trời lạnh nên có vẻ mọi người không muốn ra ngoài. Đông như kiến ấy nhỉ.”

“Đúng thật thế ạ.”

Nhà ăn nội bộ công ty gần như chật cứng người trong giờ ăn trưa. Mi So và Ji Ah bê khay đồ ăn len qua dòng người đông đúc, khó khăn lắm mới tìm được chỗ ngồi xuống.

Ji Ah vừa đặt khay đồ ăn lên bàn và ngồi xuống vừa nói.

“Đạo này da em xám xịt quá.”

“Dù sao gần đây trời cũng khô nên đến thời điểm da bị mất đi độ đàn hồi rồi đây.”

“Trưởng phòng thì sao ạ?”

“Chị cũng như thế mà. Trong tủ lạnh có lọ sữa chua đã quá hạn sử dụng, chắc chị phải lấy cái đó để bôi thôi.”

“À, đúng rồi. Cuối tuần trước, em ghé vào trung tâm thương mại và đã đổi toàn bộ sản phẩm chăm sóc da cơ bản sang dòng cải thiện nếp nhăn đó. Tinh chất dưỡng và kem dưỡng ban đêm có hiệu quả khá tốt, hay em cho chị một ít mẫu dùng thử em được nhận nhé?”

“Em nói là đổi toàn bộ sang dòng cải thiện nếp nhăn á?”

“Vâng. Tốn hết hơn một triệu won đấy ạ. Em đã cà thè để trả góp trong sáu tháng, nhưng tháng trước em cũng mua một gói massage da mặt nên giờ đang thấy áp lực muốn chết đi được đây. Trưởng phòng dùng mỹ phẩm của hãng nào thế ạ?”

“Chị thì hãng nào cũng dùng được. Dưỡng da cơ bản thì chỉ dùng nước hoa hồng và kem dưỡng ẩm thôi. Thi thoảng đắp mặt nạ một lần là xong.”

Ji Ah nhìn như muốn xuyên thủng khuôn mặt chẳng hề có vết nám, tàn nhang hay nếp nhăn nào ấy rồi hỏi lại.

“Thật sự chị chỉ bôi những thứ đó thôi ày ạ? Nói dối. Da chị đẹp đến thế kia cơ mà?”

Mi So vừa gõ gõ đầu ngón tay lên phần má trơn nhẵn và đầy sức sống của mình vừa đáp lời với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

“Em hãy giảm số loại mỹ phẩm sử dụng đi. Dù gì cũng là thành phần hóa học. Với lại em phải biết quý trọng đồng tiền chứ, bỏ một triệu won để mua sản phẩm dưỡng da là quá đáng tiếc mà. Chùng đó tiền đáng mấy bao gạo đó.”

“Gì ạ...?”

“Cũng phải thôi. Chị ấy à, chắc vì bẩm sinh da đã dai như bì lợn rồi, nên gần như chẳng bôi gì cũng vẫn ổn.”

“Chị nói gì thế ạ. Rõ là như da em bé thế kia.”

“Ôi trời, Ji Ah em cũng thật là. Da em bé gì chứ, hô hô hô, ai mà nghe thấy lại tưởng là thật. Nhưng mà thực ra chị cũng thường được nghe câu đó.”

Ừm. Cái này là gì nhỉ? Cái này rốt cuộc phải hiểu như thế nào mới đúng đây? Vừa có vẻ khiêm tốn mà cuối cùng lại không hề khiêm tốn. Cảm giác bút rút mà thỉnh thoảng Ji Ah thấy khi tiếp xúc với Mi So thường làm cô nhớ đến một ai đó.

“Mau ăn thôi. Sắp đến giờ phó chủ tịch quay về rồi.”

“À, vâng. Em mời chị ạ.”

“Ji Ah cũng tham gia buổi liên hoan của bộ phận hành chính chứ? Chị thật sự rất mong chờ. Buổi liên hoan này phải mấy năm rồi mới lại tổ chức đó.”

Mi So dường như rất thích thú, khuôn mặt ửng đỏ lên như trẻ con và bật cười sáng khoái, rồi sau đó bắt đầu miệt

mài dùng đũa chọn ra những miếng thịt trên bát cơm trộn và gấp ra ngoài.

“Ồi trời, trường phòng đang ăn chay ạ?”

“Không. Lát nữa phải uống rượu mà.”

“Vâng. Nhưng chuyện đó với thịt thì có gì... Không lẽ chị lại định ăn kiêng? Phó chủ tịch mà biết thì chị định làm thế nào?”

“Là vì nếu hôm nay mà uống rượu và ăn đồ nhắm thì chắc chắn sẽ tăng cân. Từ tuần trước chị đã định chỉ làm thế vào ngày hôm nay rồi.”

“À.”

“Ăn nhiều vào, Ji Ah à. Ji Ah của chúng ta phải tăng cân một chút mới được. Phải như thế mới có sức mà làm việc chăm chỉ chứ. À, với cả việc này em phải tuyệt đối giữ bí mật với phó chủ tịch đấy nhé.”

Nhìn qua một lượt phần cơm trộn thập cẩm ngập tràn dầu mỡ cùng phần bụng của bản thân đã lớn đến mức khó nén lại được, lại nhìn sang cơ thể gần như không có chút mỡ nào của Mi So, Ji Ah chẳng còn cảm thấy muốn ăn nữa và khóc thầm trong lòng. A a, có đáng ghét cũng không thể nào đáng ghét đến thế này chứ.

“Trường phòng có vẻ quản lý bản thân triệt để thật đấy.”

“Trông giống như thế lắm à?”

“Vâng. Có phải là vì phó chủ tịch không ạ?”

Xúc nửa thìa com trộn đã bỏ hết thịt ra cho vào miệng và nhai thật lâu giống như đang nhai kẹo cao su, Mi So thản nhiên đáp lời.

“Không đâu. Chỉ là vì tính cách chị thế thôi.”

Nghे câu trả lời đó, Ji Ah lại rơi vào một nghi vấn khác, cô tiếp tục hỏi một cách ngập ngừng.

“Chị này, cái này thực sự là một câu hỏi có phần thất lễ nhưng... chị không cảm thấy áp lực khi hẹn hò với phó chủ tịch ư?”

“Áp lực á?”

Mi So nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, rồi đáp lại một cách dễ chịu.

“Chị không cảm thấy như thế mấy.”

“Thật thế ạ?”

“Ừ. Vì sao lại phải cảm thấy áp lực chứ? Vì phó chủ tịch là tài phiệt ư? Chị đã từng một thời phải khóc khá nhiều vì tiền bạc nên chị biết, tiền chỉ cần đủ để ăn và sống thôi là được. Điều quan trọng nhất là trong cuộc đời này mình đã sống tốt, sống một cách hạnh phúc và hài lòng được bao nhiêu, là cái đó chứ.”

Ji Ah tròn tròn cả mắt lên.

Thiên tài, bức tường thành không thể vượt qua với ngoại hình vượt trội, vừa là nhân vật then chốt nhất của tập đoàn Yoo Il, vừa là người chưa từng một lần bị đẩy ra khỏi bảng xếp hạng mười người trẻ tuổi giàu có nhất cả nước - Lee Young Joon. Ngoại trừ một nhược điểm duy nhất là mắc

chứng tự luyện nặng ra thì đây chẳng phải là nhân vật ở vị trí cao đến mức người bình thường không dám cả gan tiếp xúc hay sao.

Hẹn hò với một Lee Young Joon như thế mà lại nói rằng không cảm thấy áp lực gì thì rõ ràng là nói dối, thế nhưng câu nói của Mi So hoàn toàn nghe chẳng giống lời nói dối chút nào.

Cũng phải.

Sau khi trở về từ chuyến công tác châu Âu, khó mà thấy được mặt phó chủ tịch do anh liên tiếp phải xử lý lịch trình ở bên ngoài. Chẳng thế thì thời điểm này trong năm cũng đã rất bận rộn rồi, nhưng anh lại nói sẽ bỏ thuốc lá và thời gian gần đây luôn trong trạng thái vô cùng nhạy cảm.

So với trước đây, anh thắt chặt việc quản lý cấp dưới hơn hẳn, đến cả mấy nhân vật mới thăng chức lên ban lãnh đạo chưa được bao lâu ai nấy đều tối mắt tối mũi trước sự đòi hỏi luôn phải hoàn hảo của anh, tới mức chỉ nhìn qua cũng có thể nhận ra, các thư ký tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Tất cả mọi người đều kiệt sức vì công việc, đến mức muốn nằm liệt một chỗ luôn.

Thế nhưng trong số đó chỉ có duy nhất Mi So là khác. Xét về vị trí thì cô là người tiếp nhận nhiều áp lực nhất, nhưng ngược lại trông cô có vẻ vô cùng bình thản. Những lúc chỉ có hai người, trái lại, dường như phó chủ tịch trông còn có vẻ đứng ngồi không yên hơn cả cô.

Nghĩ đến đó mới thấy, người tài giỏi cũng có thể không phải là phó chủ tịch. Ji Ah nhìn thẳng vào Mi So đang cười

rạng rỡ với biểu cảm không thể trong sáng hơn kia, bất chợt thấy rung mình.

Dù có tài giỏi đến đâu đi nữa, nếu có một người phụ nữ đứng sau vừa cười vừa điều khiển anh ta thì người phụ nữ đó chẳng phải còn đáng sợ hơn sao?

Việc yêu đương của mình còn chưa đâu vào đâu, sao có thể hiểu được cả chuyện yêu đương của người khác đây. Chỉ là, có một điều cô hoàn toàn chắc chắn. Đó chính là trong mối quan hệ này, xét đến cùng thì Mi So mới là người nắm đằng chuôi.

Kết thúc lịch trình ăn trưa ở bên ngoài và quay về, Young Joon đang tận dụng khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm có vào buổi chiều để nói chuyện phiếm với Yoo Sik trong lúc nghỉ giải lao trong phòng làm việc.

“Seong Ki thế nào rồi?”

“À, Seong Ki ấy hả, chẳng biết là phẫu thuật bị sai sót ở đâu hay do chăm sóc không đúng cách, nhưng nói chung cậu ta bảo rằng phải phẫu thuật lại.”

“Thật tình.”

“Tí nữa tôi định ghé qua bệnh viện, ông cũng cùng đi chứ?”

“Là Seong Ki thì đương nhiên phải đi rồi. Tôi phải bảo Mi So cắt bớt lịch trình một chút mới được. Khoảng mấy giờ đi?”

“Nếu được thì càng nhanh càng tốt không phải sao?”

Ôi trời, chuyện gì thế này. Len lén nghe các sếp đang trao đổi với nhau đoạn hội thoại mà nghe thôi cũng thấy vô cùng ngứa ngáy, Ji Ah bưng đồ ăn nhẹ đi đến với khuôn mặt tái xám.

“Ơ? Cái này không phải là bánh cá sao?”

Nhìn thấy bánh cá được bày lên cùng hai tách cà phê nguyên chất, Yoo Sik đang vui mình trên ghế sofa bèn bật dậy và tỏ ra thích thú.

“Woa, cái này thật sự là lâu rồi mới thấy. Giờ vẫn còn bán sao? Cái này ở đâu ra vậy?”

Trước câu hỏi của Yoo Sik, Ji Ah vừa kẹp chiếc khay sang bên hông vừa đáp lời.

“Trưởng phòng Kim Mi So nhận được từ trưởng phòng Go của phòng Kế hoạch...”

Trước cả khi câu nói kết thúc, Young Joon đang bút đầu con cá cho vào miệng bỗng phun “phụt” ra và vội vã hỏi lại.

“Trưởng phòng Go của phòng Kế hoạch mà cô nói, liệu có phải là Go Gwi Nam?”

“Vâng.”

Ji Ah vừa mới trả lời với biểu cảm như muốn hỏi làm thế nào anh biết, Young Joon liền ném phịch con cá xuống khay bằng khuôn mặt đáng sợ và lạnh lùng thốt ra một câu.

“Cô đi gọi thư ký Kim Mi So đến đây.”

Không thể hiểu nổi thái độ hết sức nhạy cảm của Young Joon, Yoo Sik và Ji Ah đều ngây người ra nhìn anh chằm chằm.

“Cô đang làm gì thế? Tôi đã bảo lập tức đi gọi đến đây mà!”

Cũng chẳng cần phải gọi, Young Joon vừa mới lớn tiếng, Mi So đã mở cửa và chạy ngay vào.

“Có việc gì thế ạ?”

Vội vàng bước vào phòng, Mi So lần lượt nhìn đồng bánh cá vung vãi trên khay với hình thù hết sức thảm thương rồi nhìn sang Young Joon đang dùng ánh mắt tựa như loài ác thú nhìn nó hằn học và hỏi bằng giọng khản trương.

“Có phải bánh cá vẫn chưa được chín không ạ?”

“Phụt! Ha ha.”

Vô thức bật cười trước câu hỏi ấy, Yoo Sik nhanh chóng ngậm miệng lại trước ánh mắt hung tợn như muốn ăn thịt người của Young Joon và quay mặt đi luôn.

“Nghe nói em nhận được cái này từ Go Gwi Nam, điều đó có phải sự thật không?”

Chỉ tay vào mấy cái bánh cá với thái độ hết như đang chỉ vào thứ gì đó vô cùng đáng ghét, Young Joon vẫn đang nhóp nhép nhai cái gì đấy, có vẻ như chính là phần đầu đã mất của chiếc bánh cá. Lời nói và hành động mâu thuẫn thế kia rốt cuộc là có ý gì chứ.

“Vâng, là thật ạ.”

“Tha cho một lần rồi nhưng đúng là không có điểm dừng mà.”

“Gì cơ ạ?”

“Go Gwi Nam đã yêu cầu điều gì vậy?”

“Ai yêu cầu cái gì cơ ạ?”

“Anh đang hỏi em cơ mà. Người đó đã đưa chỗ bánh cá này và yêu cầu Mi So điều gì?”

Vậy là đúng rồi, có vẻ anh chỉ nhấn nhin được một thời gian thôi, giờ lại bắt đầu nhen nhóm trở lại rồi. Ý nghĩa của hành động ấy là gì cơ chứ. Chắc chắn là chẳng có ý nghĩa gì hết. Mi So đang mỉm cười tươi tắn chọt cau mày lại như một tờ giấy nhăn nhúm.

“Chà, phó chủ tịch của chúng ta, hình như đã đến giờ thay miếng dán nicotine mới rồi đấy. Đưa cho em nào, em sẽ dán nó giúp anh. Bằng tất cả lòng nhiệt huyết của em ạ.”

“Đừng có đánh trống lảng mà hãy trả lời đi.”

Không biết phải nói gì hơn nữa, Mi So vừa cười tươi vừa giải thích cặn kẽ.

“Em không hiểu rõ cuộc anh đang muốn câu trả lời gì nữa. Trưởng phòng Go Gwi Nam có hẹn ăn trưa nên đi ra ngoài và mua bánh cá để chia cho mọi người trong phòng cùng ăn, trên đường quay về thì nhìn thấy em đang đi lên từ nhà ăn công ty nên đã vui vẻ cho em. Chỉ là chỗ bánh cá giá ba nghìn won thì có cái gì gọi là trao đổi qua lại chứ? Dù sao anh ta cũng sẽ chuyển đến chi nhánh công ty ở Indonesia vào đầu năm tới.”

“Bây giờ em bảo anh phải tin những lời đó hả?”

“Mà không, câu nói kia rốt cuộc là có ý gì vậy? Thì ra ý anh là có thể giữa em và trưởng phòng Go cùng chỗ bánh cá kia có mối quan hệ gì đó phải không? Trông em giống một người con gái có thể bị lừa chỉ vì ba nghìn won bánh cá lắm hả? Hình như anh đã quên rồi, nhưng em không phải là cô gái rẻ tiền đến thế đâu ạ.”

“Đừng nói mấy lời biện minh tha thiết đó nữa, đưa điện thoại ra đây anh xem.”

“Gì cơ?”

“Cô Kim Ji Ah, đi lấy điện thoại đi động của thư ký Kim mang tới đây.”

“Ôi trời, không cần! Không cần phải như thế đâu ạ! Đây! Điện thoại của em đây! Anh hãy xem thoải mái đi!”

“Ồ hô. Hèn gì lại như thế! Nhìn cái này mà xem, ở đây có số điện thoại này! Trưởng phòng Go Gwi Nam! Là quan hệ đã trao đổi cả số điện thoại di động với nhau rồi sao?”

“Lúc diễn ra đại hội thể thao toàn công ty em chỉ lưu số thôi chứ chưa từng nói chuyện một lần nào cả! Em mở lịch sử cuộc gọi ra cho anh xem nhé?”

“Vấn đề cần tập trung lúc này không phải đã nói chuyện điện thoại với nhau hay chưa mà là có số hay không có số, không phải sao? Thư ký Kim Ji Ah!”

“Vâng!”

“Cô Kim Ji Ah có lưu số của trưởng phòng Go trong điện thoại của mình không?”

“Dạ...? Tại sao tôi...?”

“Có hay không có? Cô hãy trả lời cho rõ ràng đi!”

“Khô... không có ạ!”

“Chà, cái này phải giải thích như thế nào đây? Hà? Trả lời đi chứ, Kim Mi So!”

“Ồi trờiiiii? Phó chủ tịch của chúng ta có vẻ xem quá nhiều chương trình giải trí rồi đó. Em phải cười ở đoạn nào đây? Hà?”

Tưởng rằng chỉ là vấn đề không có gì đặc biệt, nhưng bầu không khí không hiểu sao lại đang dần trở nên nghiêm trọng.

Giữa một Mi So đang vừa cười vừa tỏ ra vô cùng cáu kỉnh với một Young Joon đang dùng khuôn mặt hằn học mà tỏ vẻ cáu kỉnh còn kinh khủng hơn kia có một cảm giác căng thẳng đến rùng mình lan tràn, tựa như sắp có chuyện gì đó bùng nổ.

Mà không, ngẫm lại mới thấy, có một thứ còn nghiêm trọng hơn thế. Chính là việc tất cả mọi chuyện nổ ra đều chỉ vì chỗ bánh cá ba nghìn won kia quả thật quá ấu trĩ. Thực sự xét trên khía cạnh nào đi nữa, đây vẫn được coi là vấn đề nghiêm trọng nhất.

Cảm thấy cứ thế này mãi thì không ổn, Yoo Sik ra hiệu cho Ji Ah né khỏi vị trí lúc này.

Ji Ah rón rén bước lùi về sau, sau khi cô biến mất, thế trận tấn công và phòng thủ sắc bén giữa Young Joon và Mi So cũng chẳng hề có dấu hiệu dừng lại.

“Thế còn phó chủ tịch thì sao ạ? Trong điện thoại của phó chủ tịch có đầy số điện thoại di động của các cô gái trong

khu vực còn gì! Cũng có cả những cô gái mà anh thường định sẵn ngày gặp gỡ định kỳ cơ mà? Chà, cái này anh giải thích như thế nào đây?”

“Đó là việc bất khả kháng để mở rộng mối quan hệ vì chuyện làm ăn! Với lại rõ ràng anh đều đã nói hết tất cả với Mi So rồi! Chuyện anh chẳng có quan hệ gì với những cô gái đó, đến cả chuyện anh chưa từng một lần suýt tay qua cái ve áo nào, Mi So chẳng phải biết rõ hơn bất kỳ ai hay sao!”

“À à, vâng. Em đương nhiên biết rõ là chẳng có quan hệ gì rồi. Em cũng hoàn toàn hiểu điều đó là vì công việc. Là bởi vì em hết lòng tin tưởng phó chủ tịch. Thế nhưng rốt cuộc điều này là gì? Tại sao anh lại vì một chuyện vô lý mà nghi ngờ em chứ?”

“Anh là người ghét những thứ mập mờ! Em hãy nói cho rõ ràng tại đây đi! Em với Go Gwi Nam là mối quan hệ gì!”

“U oa! Điên mất thôi! Quan hệ gì là quan hệ kiểu chết tiệt gì chứ? Em đã nói là chẳng có bất kỳ quan hệ gì rồi mà!”

“Chẳng có quan hệ gì mà lại trao đổi số điện thoại đi động và đồ ăn vặt ấy hả?”

“Ừ, ừ, aaaaa, bên trong em có cảm giác gì đó rất xấu...”

“Mau trả lời xem!”

Giờ đây hình như cô đã hiểu. Thời gian qua cái cảm giác kỳ lạ mà cô cảm nhận được từ Young Joon, chính là “ám ảnh”.

“Dạo gần đây vì sao anh cứ như thế này? Vì sao cứ dồn ép người ta đến mức không thể hít thở nổi như thế hả! Anh đang không ngừng nghi ngờ và khống chế em còn gì! Suốt

một thời gian dài anh không như thế mà sao đột nhiên giờ lại thế này hả?”

“Anh làm sao chứ!”

Mi So đầm ngực thùm thụp với biểu cảm hết sức khổ sở rồi quay sang Yoo Sik nhờ vả.

“Giám đốc! Anh đừng chỉ đứng xem không như thế mà hãy nói giúp tôi vài lời đi chứ.”

“Ừm. Tôi chỉ đứng về phía người thắng cuộc.”

Vò đầu bứt tóc hét lên “A a” trước câu đùa của Yoo Sik, Mi So thở ra phì phì rồi hướng về phía Young Joon mà nói thẳng.

“Vâng! Vâng! Giờ em cũng không biết gì hết, nên hiểu lầm hay không thì tùy phó chủ tịch! Hết giờ làm việc em sẽ tự về. Ngày hôm nay em sẽ uống rượu mà chẳng cần bận tâm gì nữa, nên có chết cũng đừng có gọi điện cho em!”

Khuôn mặt luôn mỉm cười rạng rỡ hôm nay lại rắn đanh một cách lạnh lùng, hơn nữa, người chưa từng một lần cao giọng trong phòng làm việc là cô giờ đây âm điệu cũng trở nên hung hăng hơn nhiều, tới mức kính của chiếc tủ trang trí cũng rung lên bần bật.

Sau khi Mi So đi ra ngoài và đóng sầm cửa lại, Yoo Sik bấy giờ mới thả lỏng đôi vai co rúm lại vì kinh sợ rồi ngược lên nhìn Young Joon.

“Này, Lee Young Joon, ông...”

“Đừng làm ồn.”

Đứng sững người như hóa đá một lúc lâu, cuối cùng Young Joon ngồi phịch xuống, ngã người vào ghế sofa rồi thở ra một hơi thật dài.

“Trong mắt ông, nói thế nào thì trông tôi cũng hơi điên đúng không?”

“Không. Phải là hoàn toàn giống một thằng điên chính hiệu mới đúng.”

Young Joon vừa vuốt ngược tóc lên vừa định thong thả sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, nhưng nói thì dễ chứ làm lại chẳng dễ chút nào.

Gần đây anh trở nên rất khác thường, tới mức không hiểu nổi mình đã chống đỡ như thế nào suốt những năm tháng dài đằng đẳng qua.

Lúc đầu, anh nghĩ có lẽ đó là ảnh hưởng của việc bỏ thuốc lá đột ngột, nhưng dường như không phải thế.

Sau khi sắp xếp lại toàn bộ quá khứ và hai bên đều đã xác nhận tình cảm của nhau, trí óc anh luôn trong tình trạng hỗn loạn với suy nghĩ muốn có được Mi So trọn vẹn mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây. Thời gian không được ở bên nhau vì lịch trình bận rộn càng nhiều thì anh càng cảm thấy như thế. Càng ngày khả năng chịu đựng của anh càng kém, đến mức nếu có thể anh muốn gấp nhỏ Mi So lại cho vào túi mà mang đi khắp nơi.

Thế nhưng, không biết có phải chỉ là tưởng tượng hay không, từ sau ngày hôm đó tới nay, dường như Mi So liên tục tránh né anh. Mấy ngày trước, thậm chí anh đã bị cô từ

chối ngay trước cửa nhà. Đó là Lee Young Joon thiên hạ có một không hai đấy nhé.

Anh khao khát cô đến mức đứng ngồi không yên, cũng bởi vậy nên cảm thấy phiền muộn muốn chết đi được. Sống đến từng này tuổi rồi nhưng đây lại là cảm xúc mà anh chưa từng gặp phải.

“Không phải ai khác mà lại là ông giậm chân bình bịch như thế, làm tôi giật cả mình đấy. Có vẻ như cô ấy chưa từng hẹn hò thì phải, thế nên mới không biết điều cơ bản trong chiến lược kéo và đẩy tình yêu.”

Nghe câu nói đó, trên trán Young Joon bất thành lỉnh nổi gân xanh.

“Lee Young Joon. Ông đừng chỉ biết kích động như thế mà hãy nghe cho kỹ đây. Dù sau khi ly hôn tôi có đang kém cạnh đi nữa, nhưng xét về khoản yêu đương thì tôi vẫn là tiền bối của ông, không phải sao.”

Có vẻ thừa nhận điều đó ở một mức độ nào đấy, Young Joon quay sang nhìn Yoo Sik và chăm chú lắng nghe anh ta.

“Ông biết chứ? Chuyện cuối tuần trước tôi đã gặp vợ cũ ấy. Gặp nhau xong, lâu rồi chúng tôi mới uống vài chén rượu. Sau khi thăng thần thổ lộ hết tất cả những việc mà tôi đã từng thờ ơ, những việc mà vợ đã phải buồn vì tôi suốt thời gian qua thì những cảm xúc dồn nén lại trong thời gian đó cũng nhẹ bớt đi phần nào. Thế nhưng kể từ lúc ấy, lòng tôi lại trở nên gấp gáp hơn. A, thật là, tôi muốn dẹp luôn cái cuộc sống một mình cô đơn này để tái hợp rồi cùng nhau sống thật ấm áp, rủ rỉ rù rì một cách hạnh phúc như trước

đây, vì có suy nghĩ như thế nên tôi đã không thể chịu đựng hơn được nữa.”

“Thế rồi sao.”

“Vừa đúng lúc rượu ngấm vào nên chệnh choáng say, vì tôi hồi thúc và cũng vì buồn ngủ nên chúng tôi đã đi vào khách sạn. Ánh mắt vợ tôi cũng không phải ghét bỏ gì. Rồi sau khi đóng cửa phòng và đi vào, ngay lập tức tôi tràn đầy khí thế nam nhi, đẩy vợ áp sát vào tường, kể đó, một cách vô cùng kịch liệt...”

Young Joon đột nhiên vuốt ngược phần tóc mái với vẻ mệt mỏi rồi cắt ngang lời của Yoo Sik.

“Tôi còn phải nghe đoạn tiếp theo nữa hả?”

“Ừ. Nghe đi.”

“Haiz...”

“Tôi đã định làm việc đó cả đêm một cách vô cùng kịch liệt, thế nhưng... kết cục tôi đã thất bại. Vì sao biết không?”

“Cạn kiệt sức lực?”

“Tôi đây dù thể chất có kém đến thế nào đi nữa, nhưng còn chưa bắt đầu thì đâu gọi là cạn kiệt được chứ.”

“Thế thì làm sao mà tôi biết được.”

“Vì tôi không thể cởi được cái chân váy, à không, cái quần của cô ấy.”

Young Joon cau mày lại trước câu nói đó. Phớt lờ ánh mắt như đang muốn nói “Tất nhiên là thế rồi. Thật lãng phí

thời gian mà. Tôi còn mong đợi gì hơn ở ông chứ” của Young Joon, Yoo Sik nói thêm bằng giọng điệu bi thảm.

“Không. Thực ra là đến giờ tôi thực sự vẫn không biết đó là chân váy hay quần nữa.”

Biểu cảm của Yoo Sik sau câu nói đó vô cùng âm đạm.

Anh ta đã vén vạt váy lên rồi đưa tay vào, nhưng chiếc chân váy và quần tất lại dính liền toàn bộ với nhau. Điều đó đồng nghĩa là tay anh ta chẳng có chỗ để chui vào. Thường ngày vốn nổi danh là người thông thái, Yoo Sik vô cùng bàng hoàng trước sự ngu ngốc của chính mình. Đây là lần đầu tiên kể từ sau lần anh ta phải hoang mang vì cái áo jumpsuit hay gì đó cách đây rất lâu. Cái gọi là “sụp đổ tinh thần” là cụm từ chính xác nhất để miêu tả tình huống như thế. Trong lúc anh ta đang bối rối “Cái váy này rốt cuộc là gì? Vì sao lại trông như thế này? Tôi là đâu? Đây là ai?” và mò mẫm một cách tùy tiện, vợ cũ của anh ta đã nói rằng “Thì ra anh vẫn thế. Vẫn chẳng biết gì về phụ nữ cả” rồi sau đó đi ra khỏi phòng luôn.

“Đáng tiếc thật đấy. Vì tôi không biết ông định nói cái gì nên càng thấy đáng tiếc hơn.”

Young Joon vừa phun ra câu nói đó, Yoo Sik liền vừa lắc đầu vừa nói thêm.

“Ý của tôi là cũng giống như việc không phải thắc mắc xem thú mỏ vịt là vịt hay là chồn, cá mập voi là cá mập hay cá voi, tôi cũng không cần phải phân vân xem cái quần tất chân váy đó là chân váy hay quần tất. Bởi vì dù sao cũng chỉ cần cởi phất xuống là được. Chuyện đó phải đến sau này tôi mới hiểu. Câu chuyện lúc này cũng chính là như vậy đó.

Nếu cứ hấp tấp vội vàng thì kết cục tầm nhìn sẽ hạn hẹp đi và chẳng thấy cái gì hết đâu.”

Không sai.

Ưu điểm của tiến sĩ Park chính là giỏi rút ra những kinh nghiệm mang tính triết lý từ cuộc sống đời thường. Nhược điểm là thời điểm rút ra được những kết luận đó luôn luôn chậm một bước. Nói cách khác thì anh ta là kiểu người sau khi xe buýt lăn bánh đi rồi mới vẫy tay một cách đau khổ.

“Phụ nữ tình tế hơn đàn ông rất nhiều. Lấn tới và gò ép một cách không tính toán không phải cách để khiến tình yêu bền chặt đâu. Ông đó, lúc này nếu cứ bám chặt lấy cô ấy như thế thì việc sắp thành cũng sẽ hỏng hết. Hãy đối xử với cô ấy một cách khoan thai, vừa phải thôi. Hiểu chưa?”

“Một cách khoan thai, vừa phải...”

Tưởng người ta không biết nên không làm chắc. Biết rồi nhưng làm không được nên mới như vậy đấy chứ.

Young Joon lại dựa người vào lưng ghế sofa với biểu cảm vẫn chưa nhẹ nhõm được và thở dài một hơi.

9 giờ tối ngày 14 tháng 12.

Trên nóc một tòa nhà cao tầng, nơi có thể thu hết toàn cảnh Namsan vào mắt, tại một hộp đêm giao lưu VIP chỉ

dành cho nam giới, những nhân vật tai to mặt lớn trẻ tuổi trong giới kinh doanh tụ họp lại và đang tán gẫu với nhau.

Nội dung trò chuyện phần lớn đều là những câu chuyện về điều hành công ty, tuy nhiên trong số đó cũng xen vào một vài câu chuyện đùa xoàng xĩnh.

Nếu như những dịp khác, đây là việc mà anh thường viện có phải làm chuyện này việc kia để bỏ qua, nhưng hôm nay Young Joon không tài nào chịu đựng được nổi bực bội đang dâng trào. Nồng độ nicotine trong máu đang giảm nhanh chóng vì anh đã bỏ qua thời điểm thay miếng dán nicotine cũng có thể là một lý do, nhưng sự thật thì nguồn gốc của phần lớn nổi bực bội đó chẳng cần nghĩ cũng có thể biết được.

“Lee Young Joon. Mặt cậu sao lại thế kia?”

Khẽ liếc nhìn gương mặt chính mình phản chiếu trên cửa sổ, Young Joon cau mày lại, phun ra một câu.

“Mặt tôi làm sao? Chỉ có đẹp trai thôi chứ sao.”

“Hoàn toàn là bộ mặt cáu kỉnh chứ sao nữa. Bất mãn về “chuyện ấy” hả?”

Vừa thấy Young Joon nhìn mình hần học, người thừa kế đời thứ ba của tập đoàn Mo có vẻ ngoài ranh mãnh đã mau chóng cúp đuôi và quay ra bắt chuyện với người khác.

Young Joon thở dài rồi lấy điện thoại từ trong túi ra.

Chẳng hề có thông báo cuộc gọi nhớ nào cả. Mà đâu chỉ có thế. Mi So còn chẳng thèm đếm xỉa đến toàn bộ những tin nhắn kakaotalk, tin nhắn điện thoại, cuộc gọi mà Young Joon gửi trong thời gian anh đi dự sự kiện ở bên ngoài.

- Em đang ở đâu thế?

Do dự một lúc, anh lại gửi tin nhắn kakaotalk đi, nhưng quả nhiên khung chat vẫn chỉ trống trơn như thế.

"Lee Young Joon, nghe nói dạo này cậu hẹn hò với thư ký của mình?"

"Đúng vậy."

"Cậu mà đã nói là hẹn hò thì tuyệt đối không phải loại quan hệ qua đường, cậu sẽ kết hôn hả?"

"Khoảng đầu năm sau."

"Lần đó gặp tôi thấy cô ấy cũng khá xinh đẹp, còn hơn cả người nổi tiếng đấy, cậu phải quản lý chặt vào."

"Nói thế nghĩa là sao?"

"Không phải chỉ cần mình tốt là người ta sẽ không ngoại tình đâu. Ý của tôi là dù là đàn ông hay phụ nữ, nếu là người có điều kiện không tồi thì xung quanh sẽ chẳng để yên cho đâu. Cậu nghĩ câu "Đáng mặt đàn ông" tự nhiên mà có ấy hả?"

Young Joon lại một lần nữa bị cuốn vào một nghi vấn mà trước đó thì thoảng anh vẫn nghĩ đến.

Nếu ai đó đang có chuyện phiền não, có sao tất cả mọi người lại chẳng ngồi yên mà nhất định phải góp vào một câu chữ. Anh cứ tưởng chỉ mỗi mình tiến sĩ Park như thế, ai ngờ khắp nơi đều có những kẻ thích xía mũi vào chuyện người khác, nhiều đến mức định lấp cả Thái Bình Dương luôn.

"Cậu ấy nói đúng đấy. Cậu phải đặc biệt cẩn thận những nơi như tiệc rượu đó."

Tai Young Joon bỗng vênh lên trước câu nói của một người bạn. Những lời mà Mi So để lại lúc này bắt đầu văng vẳng trong đôi tai vênh lên ấy.

“Hôm nay em sẽ uống rượu mà chẳng cần bận tâm gì nữa, nên có chết cũng đừng có gọi cho em!”

“Cuối năm cũng là lúc có nhiều buổi tiệc rượu mà. Những người tham gia có đến quá nửa là mấy thằng hay giờ trò thô bỉ lúc phụ nữ đã uống say ngà ngà đấy.”

Đôi mắt của Young Joon bắt đầu dao động dữ dội, tựa như con tàu gặp phải sóng to gió lớn.

- Kim Mis! Ở đó là chỗ nào rồi cuộc em đang ở cùng với ai có phải là ở buổi tiệc liên hoan công ty đúng không hả?

Ngón tay anh lúc gõ tin nhắn run rẩy đến mức không đếm nổi có bao nhiêu lỗi chính tả, nhưng anh chẳng có thời gian để bận tâm đến điều đó.

“Trước đây thư ký thân cận của tôi chẳng phải cũng mất người yêu một cách vô lý như thế còn gì. Họ đã hẹn hò với nhau được gần mười năm từ lúc còn học cấp ba, vậy mà trong lúc anh ta bận rộn không thể quan tâm đến người yêu, cô ta đã chẳng chịu đựng được mà có tình một đêm với một thằng khác. Thế nhưng đây mới gọi là trò đùa của số phận này. Chỉ một đêm thôi mà đã có em bé là sao chứ? Không còn cách nào khác nên cô người yêu ấy đã lấy kẻ mà mình ngoại tình, thế nên cậu thư ký đó suốt một thời gian dài chìm đắm trong rượu chè mà sống, kết quả phải nhập viện vì viêm gan cấp tính và xin nghỉ việc. Quả là đáng tiếc cho cậu đó.”

Gần như trước cả khi câu nói cuối cùng kết thúc, Young Joon đã đứng bật dậy.

Vừa phải? Một cách khoan thai? Ném cho chó tha đi!

Gấp gáp gọi điện thoại cho ai đó, anh ra khỏi phòng và ồn ào hét lên.

“Tiến sĩ Park! Ông tìm hiểu xem buổi liên hoan của phòng Hành chính ở đâu rồi trong vòng ba mươi giây hồi âm lại cho tôi!”

#Lớp áo giáp cuối cùng

Trong một quán nhậu quy mô lớn có trang trí cây thông Giáng sinh khổng lồ hết sức ấn tượng, những nhân viên công sở tham gia buổi liên hoan cuối năm đông kín như nêm. Trong số đó, khu vực mà những nhân viên phòng Hành chính của tập đoàn Yoo Il ngồi đặc biệt ồn ào hơn hẳn những chỗ khác, đến mức át cả tiếng các bài hát mừng Giáng sinh vui tươi đang phát trong quán.

“Cạn ly nào!”

Cứ tưởng rằng thường vụ Joo sẽ đi về sau khi tăng một kết thúc, nhưng chẳng ai ngờ được ông lại theo đến cả tăng hai và bắt đầu tuôn ra mấy câu cần nhần. Từ những câu chuyện không có hồi kết về công việc, rồi hết sức tọc mạch giục mấy cô gái chưa chồng mau kết hôn, khiến người chẳng liên quan gì là Mi So cũng cảm thấy phát chán.

Chỉ sau khi thường vụ Joo nói có buổi hẹn tất niên khác và tỏ ra rất tiếc nuôi rồi đi, buổi liên hoan cuối cùng mới chính thức có không khí của một bữa tiệc.

“Haiz. Thường vụ có cần thiết phải thiếu tinh ý đến thế không? Lần liên hoan trước cũng đã theo đến phòng hát

karaoke và làm không biết bao nhiêu trò say xỉn rồi. Ông ấy giống y như ông chú đáng ghét ở nhà, từ sau khi con gái định sẵn ngày kết hôn, mỗi ngày ông ấy đều rót vào tai tôi hàng chục lần mấy câu “Không định kết hôn à?”, “Young Hee mau đi lấy chồng đi chứ!”, “Young Hee của chúng ta nếu để quá lứa lỡ thì thì phải bán giá bèo mà tổng đi thôi”. Aaa! Không thích nghe một chút nào! Thi thoảng có khách đến ông ấy cũng như thế. Thực sự bức bối chết đi được.”

Thư ký của thường vụ Joo suốt từ nãy không uống nổi chén rượu nào mà chỉ ngồi cười một cách miễn cưỡng, giò đang vừa nhỏ giọng bộc lộ sự căm phẫn để người khác không nghe thấy vừa nốc sạch một cốc bia.

“Trời đất, cô không sao chứ. Chắc phải thấy mệt mỏi lắm.”

Nhìn Mi So đồng niên đang mỉm cười an ủi mình, Young Hee vừa chống cằm với biểu cảm hồ hững vừa thì thầm.

“Cũng phải. Đây đâu phải là những lời nên nói ra trước mặt trưởng phòng chứ. Thời gian qua phục vụ phó chủ tịch, cô cũng bị stress nhiều lắm đúng không?”

“Ồi dào, stress gì chứ, không có chuyện đó đâu. Ô hô hô.”

Nói gì vậy chứ? Con người chỉ có thể bị đối xử bạc bẽo không thôi chắc. Nếu thời gian qua bị đối xử như vậy thì khi có cơ hội, cô đã dốc hết tâm sức ra mà trả lại một cách đầy đủ, khiến người đó phải rơi nước mắt rồi ấy chứ.

Làm động tác xoa tay rồi kiểm tra điện thoại, Mi So suýt nữa không kìm được bùng nổ cảm xúc ra ngoài miệng.

Ồ giỏi lắm. Sau khi cô phớt lờ toàn bộ tin nhắn và cuộc gọi thì con người này có vẻ đã nóng ruột như thể Tào tháo đuổi đến nơi.

Tin nhắn kakaotalk cuối cùng cô chẳng thể hiểu là đang viết cái gì vì anh gõ sai chính tả một đồng. Một con người kín kẽ, chưa từng có một sơ hở nào dù chỉ bé như cục gì mất nay đã bị phá hỏng hình tượng hoàn toàn. Đột nhiên cô lại cảm thấy hứng thú.

“Nãy giờ cô cứ nhìn cái gì mà chăm chú thế? Cô đang chơi game à?”

Nhanh chóng bỏ điện thoại vào túi xách, Mi So lắc đầu.

“À, không có gì đâu.”

Từ sau khi Mi So ra viện, Young Joon không ngừng kiểm soát và o ép cô, còn liên tục làm mấy hành động kỳ lạ nữa. Cứ nghĩ rằng đó chỉ là những triệu chứng do cai thuốc lá, Mi So đã định thông cảm và cho qua, nhưng rốt cuộc chiều nay, cô lại bị anh nghi ngờ một cách vô lý, giờ thì cô chẳng thể nào chịu đựng thêm nữa.

Thực ra cho đến vừa rồi, Mi So đã định sẽ tỏ vẻ hờn dỗi ra mặt khiến anh phải nóng ruột thêm vài ngày nữa, nhưng thấy một người đặt cả thế giới dưới chân lại quát tháo giậm chân bình bịch thế kia, cô bỗng cảm thấy mình hơi có lỗi. Cô cho rằng thời điểm làm hòa thích hợp chính là sau buổi tiệc liên hoan cơ quan này.

Cô đã nghĩ mình chỉ cắt liên lạc đến hết buổi tiệc này, rồi sau khi tàn tiệc sẽ gặp nhau và thử nói chuyện một cách bình tĩnh. Dù sao Young Joon lúc này đang ở câu lạc bộ giao lưu cách đây không xa, và cô cũng biết rõ rằng sau buổi giao lưu đó anh không có lịch trình nào nữa, nên chỉ cần cô liên lạc là có thể gặp nhau ngay lập tức.

Mà khoan.

Nghĩ lại thì Mi So có thể kể hết lịch trình của Young Joon, nhưng Young Joon lại không như thế. Đứng ở lập trường của anh, điều đó chắc hẳn rất khó chịu.

“Người yêu tôi mỗi lần uống rượu là lại tắt hết liên lạc. Vì không biết được người ấy đang làm gì, ở đâu nên tôi thấy rất bất an. Nếu cứ liên tục gọi điện thì về sau lại hỏi tôi có phải là kẻ bám đuôi không rồi dùng dùng nỗi giận. Đã thế thì ngay từ đầu đừng có khiến người khác cảm thấy bất an chứ.”

Một ai đó ở bên cạnh vừa mới nghiêm túc thổ lộ, tất cả đã lập tức xen vào mỗi người một câu.

“Dù sao đi nữa, người có nhiều bí mật vẫn là tồi tệ nhất.”

“À đúng rồi. Trợ lý Wang Soon Jin tổ ba ban Kế hoạch mới nghỉ việc tháng trước ấy. Cô ấy định kết hôn với người yêu chín năm nên đã làm lễ ra mắt hai bên gia đình rồi, vậy mà lại nghe nói đối phương mắc bệnh về đường tình dục. Phía bệnh viện đã nói rằng căn bệnh này tuyệt đối không thể nào mắc phải trong quan hệ bình thường được.”

“Ặc! Ghê tởm thật đấy!”

“Người đàn ông đó vô cùng bận rộn và hay đi công tác nước ngoài nên đôi khi cũng mất liên lạc, sau này tìm hiểu mới biết chẳng phải là công tác nước ngoài mà vì bắt cá nhiều tay nên mới bị như thế. Trong số đó cũng có một cô “gái ngành” mà anh ta từng gặp trong một buổi tiệc chiêu đãi của công ty.”

“Haiz, cũng may là biết được điều đó ngay trước khi kết hôn, ông trời đã thương tình cứu cô ấy đó.”

“Dù sao đi nữa thì cái bọn đàn ông đúng là. Chậc chậc.”

Thấy đám nhân viên nữ xì xào, mấy nhân viên nam cũng bối hóa mà phản bác lại và nói rằng phụ nữ cũng chẳng khác gì. Lặng im trước cuộc tranh luận tương đối gay gắt đang nổ ra giữa hai nhóm, Mi So chìm trong suy nghĩ.

Cuộc cãi vã lúc trước với Young Joon chưa dừng bên trong rất nhiều ý nghĩa. Một trong số đó có lẽ là chuyện đối xử với nam giới với tư cách là nữ giới.

Trong suốt những năm tháng Mi So đi theo Young Joon với vai trò thư ký, anh luôn cất lực tránh né tiếp xúc với các cô gái trẻ. Đến mức những cô gái luôn đeo bám đám đàn ông như một món đồ trang sức phải thể rằng sẽ không chạm tay vào người anh thì mới được tham gia các buổi giao lưu có mặt anh.

Thực ra ngay cả lúc có nụ hôn đầu tiên với Mi So, chẳng phải anh cũng đã tỏ ra cực kỳ bất an đó sao.

Khi chưa biết sự thật, cô đã nghĩ có lẽ đó chỉ là một hội chứng ám ảnh mà thôi, nhưng giờ đây cô đã lò mò hiểu ra.

Không biết chừng từ sau vụ việc đó, trong vô thức anh đã đánh đồng những người phụ nữ trẻ với cái chết cũng nên. Không phải anh ghét phụ nữ, mà có lẽ chỉ là từ chối một cách bản năng, có thể anh sợ hãi phải tiến đến gần họ.

Nếu đó là sự thật thì cô cũng hiểu được vì sao lúc này anh lại đứng ngồi không yên như thế.

Biết rõ bản thân mình không thể gặp gỡ những người phụ nữ khác nhưng Mi So thì lại không giống anh, có lẽ vì thế nên Young Joon cảm thấy bất an chẳng. Bởi vậy anh mới nghi ngờ và nóng lòng muốn ràng buộc cô như thế chẳng.

Việc cô làm để anh không thấy khó chịu hóa ra lại khiến anh thấy khó chịu, nhân cơ hội này những gì cần giải quyết nhất định phải giải quyết triệt để mới được.

Trong lúc Mi So đang chìm trong suy tư, cuộc tranh luận nhỏ nổ ra giữa hai phái nam nữ đã đến hồi kết tự lúc nào, Young Hee bất chợt tung ra một câu hỏi.

“À, đúng rồi! Trưởng phòng. Tôi có nghe qua rằng phó chủ tịch sẽ nghỉ phép vào cuối năm đúng không?”

“Vâng, đúng thế. Hai ngày 24 và 25.”

“Liên đó là ngày Chủ nhật nên thành ba ngày rồi. Có chuyện gì mà phó chủ tịch lại dùng hết ngày phép thế?”

Nghe thấy cụm từ “có chuyện gì”, Mi So chợt nghĩ đến chín năm qua mà nghiêng rặng kèn kẹt trước sự kinh khủng của Young Joon. Trong suốt những năm tháng dài đằng đẳng ấy, không tính đến lần này thì con người đó chưa từng dùng một ngày phép nào trừ cái lần bị cảm cúm nặng phải nhập viện.

“Sau khi nghe tin tất cả đều rất kinh ngạc. Tin này còn xuất hiện cả trên bản tin đấy. “Kỳ nghỉ phép cuối năm duy nhất sau chín năm của phó chủ tịch Lee Young Joon, lên kế hoạch cho hạng mục mới dịp đầu năm?” Thực sự là thế sao?”

Ừ. Có điều đúng là hạng mục thật đấy, nhưng không phải hạng mục theo ý đó đâu, có lẽ thế.

Mi So vừa mỉm cười tươi tắn vừa hỏi lại.

“Để xem nào, tôi có biết gì đâu chứ. Dù sao phó chủ tịch cũng phải nghỉ ngơi một chút thì hiệu suất công việc mới tăng, không phải sao?”

“Khi đó cũng là kỳ nghỉ phép của trưởng phòng luôn nhỉ?”

“Vâng.”

“Vậy cô có đi hộp đêm cùng chúng tôi trong đêm Giáng sinh không? Ai mà biết được chứ? Lỡ đâu lại gặp được định mệnh đời mình ở đó.”

Trước câu nói đó, Kim Ji Ah quay sang nhìn Mi So bằng ánh mắt mập mờ rồi cười thầm.

Ji Ah là một trong số ít người biết được sự thật rằng mối quan hệ của Young Joon và Mi So đã được nâng cấp từ cộng sự trong công việc lên bạn đồng hành trong cuộc đời. Mặc dù Young Joon đã kích động bảo bọn họ cứ lan truyền tin đồn đi, nhưng trưởng phòng PR sau khi biết tin đã gọi tất cả những người chứng kiến nộ hôn ngày hôm đó tới và ra chỉ thị nghiêm ngặt rằng bọn họ tuyệt đối không được nói ra chuyện này cho đến khi có phát biểu chính thức.

“Ji Ah cũng nói rằng cô ấy sẽ đi. Phải không? Số người tham gia cũng đã hơn năm người rồi, tôi sẽ đưa trưởng phòng vào danh sách luôn.”

“A... Tôi có chút khó xử...”

Ừm. Khó xử là đúng. Đó là kỳ nghỉ phép gì chứ. Chẳng phải là kỳ nghỉ phép có màn cầu hôn duy nhất cả đời người mà cô đang chờ đợi đó sao.

Mặc dù cô có cảm xúc như chưa xem phim đã biết đoạn kết, tâm trạng như uống một chai bia mở nắp đã mất hết hương vị, nhưng cũng không sao. Mà không, có sao chứ, chết tiệt thật.

Lại một lần nữa nhớ ra sự thật đó, Mi So bất chợt bật ra một nụ cười hay một tiếng thốn thức gì đó không rõ.

“Trưởng phòng sao lại cười thế ạ? Có việc gì vui hay sao?”

“Không có gì đâu. Dù sao thì ngày hôm đó tôi cũng có chút việc nên...”

“Độc thân thì có việc gì vào Giáng sinh được chứ? Toàn là những người FA với nhau mà cô định phản bội chúng tôi ấy hả? Không được đâu. Trưởng phòng bằng mọi giá phải đến đó. Sau khi kết thúc, chúng ta cùng nhau đi uống bia gà nữa. Nhé?”

“Xin lỗi, tôi thực sự không đi được đâu.”

Nhìn Mi So nở nụ cười gượng gạo tỏ ra rất khó xử với vẻ tinh quái, Ji Ah cuối cùng đã mượn hơi rượu mà gây ra một sự cố lớn.

“Đúng rồi. Trưởng phòng tuyệt đối không đi được đâu. Bởi vì cô ấy đã lột xác thành một người khác với chúng ta rồi.”

“Gì cơ?”

“Trưởng phòng của chúng ta đã không còn độc thân nữa rồi.”

“Hả? Cô nói vậy là sao?”

Tất cả mọi ánh mắt trong bán kính một mét đều đổ dồn về phía Mi So.

“Ồ, trời ạ, Ji Ah, có vẻ cô thực sự say rồi thì phải, cứ nói linh tinh thế này, a ha ha.”

Trợn tròn mắt vì kinh hoàng, Mi So thầm nghĩ bằng cách nào cũng phải giải quyết chuyện này, bèn vừa tỏ ra ồn ào vừa đánh mắt ra hiệu cho Ji Ah nhưng cô nàng lại càng ra sức tuyên bố.

“Thực ra trưởng phòng của chúng ta có bạn trai rồi! Đó là người nổi tiếng đến mức chỉ cần nghe tên thôi tất cả đều sẽ biết là ai!”

Các nhân viên nam kêu gào than khóc, còn các nhân viên nữ nhất loạt vỗ tay hoan hô nhiệt liệt và mắt sáng rỡ cả lên.

“Rốt cuộc là ai thế!”

“Bắt đầu từ khi nào vậy?”

“Ồ đâu, làm gì, tại sao lại như thế chứ!”

Đủ mọi thể loại câu hỏi từ tứ phương dội đến, Mi So hoàn toàn bối rối không biết phải làm thế nào.

Trong lúc cô đang đau đầu nghĩ ra mấy câu để ứng phó, Ji Ah uống cạn thêm một cốc bia nữa rồi bắt đầu nói với vẻ mặt tràn đầy căng thẳng, tựa như người thợ cắt tóc chuẩn bị hét lên câu “Tai của Đức Vua là tai lừa!”.

“Tất cả mọi người đều tò mò muốn biết bạn trai của trưởng phòng là ai đúng không? Chà, nếu hỏi đó là ai thì... tù tu tù tu tù tu tù tu hãy chờ mà nghe đây!”

Vẫn với khuôn mặt mỉm cười rạng rỡ, Mi So lạnh lùng phun ra một câu.

“Cô Kim Ji Ah. Có vẻ như cô đã quên mất chỉ thị của trưởng phòng PR rồi thì phải, nếu tại đây cô hé ra chỉ một lời nữa thôi thì tháng tới cô sẽ thấy chính mình luân phiên nhìn từ bảng sao kê thẻ tín dụng sang văn bản thông báo thôi việc đó.”

“O... ưm ưm.”

Ji Ah vì quá hoảng sợ nên lập tức ngậm chặt miệng lại, những người xung quanh liền náo loạn. Tất cả đều như người đang tắm thì bị cắt nước, đồng loạt hạ cốc xuống và búng nổ phần uất.

“Sao? Là ai chứ! Đang nói lại ngừng như thế thì bảo bọn tôi phải làm thế nào hả!”

“Trưởng phòng! Bọn tôi tò mò chết đi được! Ai mà bọn tôi lại biết chứ, gợi ý chữ cái đầu tiên cũng được, đi mà!”

“A! Đêm nay tôi không ngủ được mất!”

Nhìn bầu không khí không dễ gì mà nguội đi này, tâm trạng Mi So trở nên nghiêm trọng.

Mặc dù đây là việc sớm muộn gì cũng sẽ được thông báo, nhưng không phải nói ra tại đây theo cách như thế này. Hơn thế nữa, cô cũng không thích việc Young Joon trở thành món nhậu trên bàn rượu sau khi việc này nổ ra như một scandal.

“Tôi không biết vì sao mọi người lại cần làm sáng tỏ chuyện đó, nhưng trước tiên tôi cứ giải thích vậy. Đúng là tôi đã có người yêu. Thế nhưng đó là người mà tôi từng gặp cách đây lâu lắm rồi, chuyện chẳng có gì to tát như mọi người nghĩ đâu.”

“À, chuyện đó thì bỏ qua đi! Tóm lại đối tượng là ai nào!”

Một nhân viên nam mới vào làm hô lớn, Mi So liền mỉm cười thật tươi phản bác lại.

“Chà, nhân viên mới khí thế cao ngất trời thật đấy. Nhưng khí thế đó không phải dùng cho những lúc thế này chứ nhỉ. Tôi xin lỗi vì đã phá hỏng không khí ở buổi liên hoan, nhưng chúng ta cũng không phải đang chơi trò nói thật, dồn ép người khác như thế này chắc không thể gọi là lịch sự được đúng không? Tôi nghĩ rằng không cứ là tình huống này mà dù là ở đâu đi chăng nữa, khi đối phương đã tỏ ra khó xử thì việc lùi một bước mà tôn trọng họ cũng là một kỹ năng vô cùng cần thiết trong đời sống xã hội.”

Ồ. Quả nhiên là thư ký ở bên cạnh Lee Young Joon chín năm ròng, thăng trầm gì cũng đều đã trải qua có khác. Khuôn mặt tươi cười vui vẻ cùng lời lẽ đánh thẳng vào trọng tâm, khả năng thuyết phục điêu luyện khiến người khác phải nghiêng rằng mà nhận nhận dù tò mò muốn chết kia là gì chứ. Tất cả như bị thôi miên, chỉ biết ngậm miệng lại.

Vô cùng bình tĩnh xử lý tình huống, Mi So vừa nở một nụ cười như mẹ hiền vừa thông thả nói thêm.

“Đằng nào khi nhận được thiệp cưới ai cũng sẽ biết cả thôi, nôn nóng như thế có được gì đâu? Cho tới khi đó, hãy giữ nó như một bí mật giữa tất cả chúng ta đi. Như thế không phải sẽ thú vị hơn sao? Biết hết rồi thì còn gì thú vị nữa chứ.”

Đến cả những nhân viên nam thường ngày vẫn hay xông tới mà trêu chọc tinh quái cũng phải gặt đầu tâm phục khẩu phục.

“Nghe cô nói mới thấy đúng là như thế.”

Nhìn nét mặt mọi người đã dần thoải mái hơn, Mi So ổn định lại nhịp tim này giờ vẫn đập thành thịch vì sợ bị phát hiện rồi nâng cốc lên và cố gắng khuấy động lại bầu không khí.

“Chà, nhân dịp này chúng ta cùng cười sảng một lần chứ! Ô hô hô! Cạn ly nào!”

Thế nhưng kế hoạch gói toàn bộ sự chú ý hướng về phía mình gửi vào con sóng kia của Mi So trong phút chốc tan thành mây khói, bởi vì ngay sau đó, một con sóng thần to bằng cả căn nhà đã một mạch ào đến.

Trong tích tắc, tiếng kéo ghế trên sàn nhà đồng loạt vang lên hết sức ồn ào, gần ba mươi nhân viên của tập đoàn Yoo Il đang ngồi quanh chiếc bàn đều đứng phắt dậy và cùng hướng về một phía, gập người một góc chín mươi độ cúi chào.

Đến cả trưởng phòng Mo vì say mềm nên đang nằm sấp người rũ rượi trên bàn cũng bật phắt dậy, căn nguyên của việc này không cần phải quay đầu lại nhìn cũng có thể đoán được.

“Ấy, có việc gì mà anh lại tới tận chỗ xoàng xĩnh này vậy ạ? Phó chủ tịch.”

“Có người muốn tìm nên tôi đến.”

“Người mà anh tìm là...?”

“Tôi có chuyện hệ trọng cần nói với thư ký Kim.”

Trong số các nhân viên có mặt ở đây lúc này, có những người mới chỉ được thấy phó chủ tịch trên tivi hay các tấm

ảnh trên báo mà thôi, còn đối diện với người thật bằng xương bằng thịt thế này là lần đầu tiên.

Quan sát một lượt những nhân viên vì quá căng thẳng mà nhất tề đứng dậy theo tác phong quân đội, Young Joon thản nhiên phun ra một câu.

“Tôi sẽ đưa người phụ nữ của tôi đi, ai có ý kiến gì về việc này không?”

Trước mấy chữ “người phụ nữ của tôi”, tất cả mọi người lặng thinh, tựa như bị dội một gáo nước lạnh. Đến cả những thực khách khác trong quán cũng quay lại nhìn và thắc mắc đang có chuyện gì xảy ra trước sự im ắng bất thường này, trong không gian rộng rãi của quán bia chỉ còn tiếng ca khúc Giáng sinh bi tráng vang lên: “Không được khóc, không được khóc.”

Cục! Cục! Cục!

Dường như nghe đâu đó có tiếng cối giã gạo nện xuống xuyên qua tiếng nhạc, thì ra đó là tiếng động do “người phụ nữ” của Lee Young Joon đang một mình uống cạn cốc bia rồi thở dài một tiếng và đập trán xuống mặt bàn phát ra.

“Không hiểu sao con người anh lại như thế nữa?”

“Xem ai đang nói kìa.”

“Anh có biết em đã cố gắng nhiều đến thế nào để không bị phát hiện tại đó không? Thế nhưng phó chủ tịch đã biến tất cả nỗ lực của em thành bong bóng xà phòng trong phút chốc. Thêm vào đó, anh còn đặt gánh nặng không sao đo đếm được lên vai các nhân viên phòng PR nữa.”

“Anh mong rằng trước hết Mi So phải biết anh đã nỗ lực nhiều như thế nào để tìm được em đây.”

Vì đoạn đường từ nơi tổ chức buổi giao lưu đến chỗ có Mi So quá tắc nghẽn nên Young Joon đã tìm đại một bãi đỗ xe để gửi xe vào đó rồi xuống xe chạy bộ suốt mười lăm phút đồng hồ.

Tưởng tượng đến bộ dạng một người đàn ông không mặc áo khoác, chỉ mặc vest tuxedo đi bộ giữa tiết trời lạnh lẽo trên con đường đông kín người đã thấy không còn lời gì để nói rồi.

“Vội lại tiết lộ mọi chuyện như thế này thì chỉ ít trong nội bộ công ty sẽ không còn mấy thằng muốn chiếm đoạt em nữa.”

“Rốt cuộc thì anh nghĩ ai muốn chiếm đoạt em hả? Em đã nói là không có ai rồiiiii!”

Giọng nói hung hăng vang vọng khắp hành lang của nhà trọ, Mi So hạ giọng xuống một chút, rồi vừa leo cầu thang vừa than vãn.

“Tại sao anh lại trở thành kẻ nóng vội thế này không biết? Chẳng hợp với anh một chút nào cả.”

“Tính cách của anh phù hợp hay không không phải là vấn đề. Thái độ của Mi So lúc này mới là vấn đề chứ. Em không nghĩ rằng mình có gì đó thay đổi rất nhiều à?”

“Em á?”

“Ồ đây ngoài Mi So ra còn có ai khác nữa?”

Có lẽ vì từ lúc tìm xe ở bãi đỗ rồi lên xe về nhà chẳng hề nói với nhau một lời nào, giờ mới được mở miệng nên Mi So và Young Joon vừa leo lên cầu thang ba tầng của nhà trọ, vừa tuôn ra như vỡ đê những câu mà suốt này giờ chưa được nói.

Đôi diện với ánh mắt nhìn chăm chăm một cách không vừa lòng của Young Joon, Mi So vốn định đáp trả một câu gì đó nhưng lại thôi, cô thở ra một hơi ngắn rồi nói lời xin lỗi.

“À, vâng. Vâng. Là em đã sai. Em xin lỗi vì đã cắt liên lạc theo cách đó. Cũng chẳng phải là trẻ con gì nữa, em đã không tưởng tượng được anh lại nhanh như chớp đuổi đến rồi tuyên bố một tin sét đánh như thế.”

“Em đang xin lỗi hay muốn tranh cãi thế? Thái độ rõ ràng đi.”

Buông thông hai vai, Mi So lạnh nhạt đáp lời.

“Là em đang xin lỗi.”

Young Joon không biết nói gì hơn nữa.

Mở cửa và đi vào trong, Mi So quả nhiên chỉ lặng thinh ngược nhìn Young Joon chứ không hề mời anh vào nhà.

“Chắc do lâu lắm rồi mới uống rượu nên em thấy mệt thật đấy. Em đi ngủ luôn đây, phó chủ tịch cũng mau quay về nghỉ ngơi đi.”

“Nhân tiện đã nói ra thì em nói chuyện với anh một lát đi.”

“Không được. Bây giờ em có việc vô cùng gấp.”

“Việc gì mà gấp đến thế?”

“Tất cả cũng là do phó chủ tịch cả đó.”

Trên đường về nhà nghỉ ngơi thì thấy chuyện công khai quan hệ đột ngột tuy cũng là vấn đề, nhưng còn có một việc nghiêm trọng khác nữa.

Vừa nãy, sau khi ôm eo Mi So một cách tự nhiên và rời khỏi buổi tiệc, Young Joon thậm chí còn đường hoàng làm cả dấu V khi mọi người giờ điện thoại lên chụp từ tứ phía. Nghĩ đến việc chẳng còn lại bao nhiêu thời gian cho đến khi bị cư dân mạng bóc sạch lý lịch, lòng cô càng cảm thấy gấp gáp hơn.

“Một lát thôi cũng được.”

Young Joon đặt một bên gót giày vào trong để cửa không đóng lại.

Mi So nhớ đến trang blog mà mình từng dùng một thời gian ngắn trước đây vẫn chưa khóa lại. Tiếp đó, cô điểm lại trong đầu những đồ thanh lý mà thời gian qua cô từng đăng lên nhóm “Thế giới đồ cũ” để biến những món hàng hiệu đắt tiền nhận được từ Young Joon thành tiền mặt, rồi cả những câu hỏi lập dị mà cô từng hỏi ở phần tìm kiếm trên trang Daum chẳng biết đã xóa hay chưa nữa.

To chuyện rồi. Ký ức của cô lúc này hoàn toàn mờ mịt. Ngay lúc này cô cần phải khẩn cấp xóa đi những dấu vết đó, rồi thoát toàn bộ các loại tài khoản, thế nhưng con người này hôm nay lại dai như sợi gân bò.

Liếc xuống nhìn đôi giày da trơn bóng của Young Joon đang xâm phạm một nửa vào lãnh thổ của mình, Mi So thờ dãi rồi mở cửa ra và làm động tác mời vào.

“Thật sự chỉ một lát thôi đấy nhé.”

Trong không gian nhỏ nhắn ấm áp tràn ngập mùi hương nước hoa của Mi So.

Ngồi đối diện với cô qua chiếc bàn ăn cho hai người, anh uống một ngụm cà phê rồi mở lời sau khi nhớ lại lời khuyên của Yoo Sik.

“Có việc này anh nói trước, tâm trạng của anh lúc này vô cùng khoan thai và vừa phải đó.”

“Gì cơ ạ?”

Mi So tỏ ra ngạc nhiên, Young Joon liền hắng giọng ho mấy tiếng rồi đổi chủ đề.

“Đột nhiên anh dồn ép như thế chắc em thấy hoảng hốt lắm nhỉ. Về điểm này anh cũng đang cảm thấy vô cùng có lỗi.”

“Có phải là anh đang xin lỗi em không?”

“Đúng vậy.”

“Thế thì em đành phải chấp nhận nó với một tấm lòng rộng lượng bao la thôi.”

Nhìn chằm chằm Young Joon một lúc, Mi So cất tiếng hỏi về điều cô đã suy nghĩ rất lâu trong buổi liên hoan.

“Có phải anh cảm thấy không công bằng đúng không?”

Mi So vừa mân mê tay cầm cốc cà phê ấm nóng, vừa nói tiếp với vẻ mặt bình thản.

“Vì không có niềm tin rằng sau này em vẫn sẽ chỉ yêu một mình phó chủ tịch... nên anh đã thấy bất an đúng

không? Anh đã muốn ngay lúc này giữ chặt lấy và trói em lại đúng không?”

Nghe những lời của Mi So, Young Joon ngậy ra một lúc lâu như bị đá kích bởi điều gì đó, rồi ngay sau đó anh phì cười để lộ ra hàm răng trắng đều. Tựa như chính bản thân anh cũng không hề hay biết, phải đến lúc này mới nhận ra.

“À à, quả nhiên là không thể qua mặt Mi So được.”

Dường như vẫn chưa tự mình hiểu ra nên lắc đầu nguây nguây một lúc, cuối cùng Young Joon cũng quay về bộ dạng thường ngày rồi nhìn thẳng vào mắt Mi So và hỏi.

“Lúc này Mi So hỏi anh như thế, có phải nghĩa là anh có thể tin tưởng được đúng không?”

“Anh nói thế mà nghe được hả? Thực ra em đã cảm thấy vô cùng thất vọng vì nghĩ rằng trong mắt phó chủ tịch, em là người không thể cho anh niềm tin như vậy sao.”

Young Joon nghĩ ngợi một chút, do dự rồi khó khăn lắm mới đáp lời.

“Không phải như thế. Nói thế nào thì vẫn là vì anh... còn thiếu sót nên mới vậy.”

“Hả...? U woaa...!”

Không phải ai khác mà lại là Lee Young Joon chính miệng nói rằng bản thân thiếu sót, trước câu nói không sao tin nổi ấy, Mi So chỉ biết há hốc miệng hệt như một kẻ ngốc.

Young Joon đỏ bừng hết cả mặt với vẻ cay đắng, nhưng anh vẫn không rút lại câu nói ấy. Thay vào đó, anh bắt đầu

nói ra một chuyện khác, dường như đã được chôn sâu trong lòng suốt thời gian qua.

“Có lẽ điều đó tương tự như thần chú chẳng.”

“Cái gì cơ ạ?”

“Ngày hôm đó. Lúc anh như phát điên vì quá sợ hãi, anh đã tự nhủ rằng ở đây anh không phải chỉ có một mình, vì thế nên không sao hết... “Mi So à, Mi So ơi”, tên của em đã được anh gọi lên suốt như thế nên không biết chừng đã khắc sâu vào nơi nào đó trong cơ thể anh tự lúc nào. Có lẽ cũng vì thế nên những người con gái khác anh đều từ chối, chỉ riêng Mi So là thấy không sao mà thôi.”

Young Joon nhìn vào hư không tựa như đang nhìn về quá khứ và nở một nụ cười nhạt.

Mi So nhìn Young Joon thật lâu bằng ánh mắt thương cảm, rồi đưa tay ra phủ lên trên mu bàn tay anh.

“Người phụ nữ đó, anh không oán hận cô ta sao?”

“Để xem nào. Có thể em sẽ thấy những lời anh nói thật kỳ lạ, nhưng ngày hôm đó sau khi cùng Mi So ra khỏi căn nhà ấy, khoảnh khắc quay đầu nhìn về phía sau, hơn cả sự oán hận, anh đã nghĩ là... nếu như anh lớn hơn một chút, biết đâu đã có thể ngăn được người phụ nữ đó chết như vậy rồi. Và rồi dù có đáng tiếc, nhưng anh đã không hề cảm thấy oán hận một chút nào cả. Dù sao người cũng đã chết rồi.”

“Vậy anh không cảm thấy oán hận số phận rằng vì sao mình lại gặp phải chuyện như thế ư?”

“Ừm. Nếu nói không oán hận chút nào thì là nói dối.

Có điều...”

Dừng lại một chút, Young Joon khẽ thì thầm.

“Anh đã nghĩ rằng việc đàn ông và phụ nữ gặp nhau rồi yêu nhau chẳng có gì khó đến thế. Thế nhưng số phận thì lại khác. Nếu như anh gặp phải việc đó là để gặp được Mi So, nếu như hỏi anh rằng nếu quay trở về lúc đó anh có muốn lại một lần nữa gặp phải vụ việc đó rồi gặp Mi So hay không thì...”

Lật bàn tay lại và nắm thật chặt lấy bàn tay của Mi So đang phủ trên tay mình, Young Joon khẳng định như đinh đóng cột.

“Anh nhất định sẽ làm như thế. Nếu là để gặp em, thì dù có là vài lần, trăm lần, hay cả nghìn lần đi nữa, dù có vì thế mà phát điên rồi chết thì anh cũng sẽ không hề hối hận.”

“Phó chủ tịch...”

“Anh đã luôn mong một lúc nào đó có thể nói cho em nghe điều ấy.”

Cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ đôi bàn tay nắm chặt, Mi So vừa ngân ngấn nước mắt vừa mỉm cười rạng rỡ rồi nói.

“Trong số những người em từng gặp thì phó chủ tịch là đồ ngốc thông minh nhất. Anh hãy nhìn bộ dạng của chính mình lúc này đi. Làm gì có người phụ nữ nào có thể bỏ rơi người đàn ông thế này để đi nhìn ngó người đàn ông khác chứ?”

“Thế sao?”

“Điều đó có nghĩa em cũng là người phụ nữ không thể yêu ai khác ngoài phó chủ tịch. Vì thế nên trò cosplay người

đàn ông bị ám ảnh tâm thường kia cũng dừng ở đây thôi. Em đã nói rằng nó chẳng phù hợp với anh chút nào rồi mà.”

Nhìn nhau cười khúc khích, hai người không hẹn mà đều nhੌm người dậy khỏi ghế rồi trao nhau một nụ hôn thật sâu qua hai tách cà phê đã nguội lạnh.

Dường như chưa thấy thỏa mãn, hai người đi vòng qua chiếc bàn ăn rồi ôm lấy cơ thể của nhau, bắt đầu chìm đắm vào một nụ hôn mãnh liệt khác.

Bờ môi và chiếc lưỡi nóng bỏng của Young Joon rời khỏi môi Mi So rồi từ từ di chuyển xuống phía dưới. Toàn thân cô đột nhiên chẳng thể nào nhúc nhích được, như thể đã bị tê liệt.

“Ừ ưm.”

“Lúc này như anh đã nói rõ ràng rồi đó.”

Đang nói rồi lại thôi, Young Joon lướt môi thật dài trên cổ Mi So và mạnh mẽ kéo phần eo của cô áp sát vào người mình, rồi sau đó anh lại cúi thấp đầu phủ một nụ hôn nồng nàn lên phần hõm giữa xương quai xanh của cô.

“Lúc này anh đang trong tâm trạng vừa phải và khoan thai hơn bao giờ hết. Em hãy nhớ rằng anh tuyệt đối không nóng vội hay dồn ép em gì hết.”

“Dạ...?”

Cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng đi, Mi So đồ dẫn mở mắt ra, quay đầu nhìn Young Joon.

Không phải vì cô đang vui nên thấy người nhẹ bẫng, mà thực sự cô đang lơ lửng thật.

Không biết từ lúc nào, cô đã được nâng lên trên hai cánh tay anh như một kiện hành lý và đang tiến về phía chiếc giường đơn một người vô cùng chật hẹp.

“O, chờ, chờ đã! Thế này là không hề vừa phải mà? Hoàn toàn gấp gáp đấy chứ? Gạo phải đun đủ lâu mới thành cơm chứ, đâu thể cứ thúc giục mà gạo sống trở thành cơm được...”

“Người mua đã nói là tốt rồi thì cần gì phải đo gọt thêm nữa. Cụ già à, cụ cố chấp thật đấy.”

“Á á, chẳng vui tý nào hết! Anh đừng có đùa nữa! Không được! Em vẫn chưa chuẩn bị tinh thần... Á!”

Mi So bị lẳng xuống giường với bộ dạng như chiếc bánh cá bị gặm đúng một miếng rồi vớt xuống khay, Young Joon nở một nụ cười vô cùng xấu xa rồi cởi bỏ chiếc nơ bướm, bóng của anh chồng lên người cô.

“Cái tội suốt thời gian qua khiến anh phải đứng ngồi không yên, từ giờ anh phải chôn giấu nó vào trong cơ thể này mới được.”

Sau cùng, kẻ nắm đằng chuôi chính là lớp áo giáp cuộc đời.

#Người yêu

Lee Young Joon về cơ bản vốn là người chán ghét tình trạng bừa bãi, hỗn độn và những thứ không rõ ràng. Cũng vì tính cách ấy mà xung quanh anh lúc nào cũng phải được sắp xếp một cách gọn gàng và chính bản thân anh cũng luôn duy trì ở trạng thái hoàn hảo.

Thế nhưng khoảnh khắc lúc này lại là ngoại lệ.

“Á, không... được. Không... được đâu... ở đó... làm ơn... ư ư.”

“Anh chẳng nghe ra em nói gì hết.”

“Em nói là không... được... ha a a!”

“Được hay là không được, em nói cho rõ ràng đi.”

“Không được...”

“Thế thì anh dừng lại nhé?”

“Á á, không được! Cái đó cũng không được...”

“Vậy em bảo anh phải làm sao đây?”

Trong bóng tối đen kịt, bộ vest tuxedo của nam giới bằng chất liệu cashmere cao cấp nhất và bộ váy hai mảnh

của nữ giới màu đen bị vút vung vãi trên sàn trong tình trạng nhăn nhúm một cách thảm hại, còn chiếc áo sơ mi trắng cùng nơ bướm thì lẫn lộn với bộ đồ lót nữ màu hồng và bị nhét xuống khoảng trống giữa tường với chiếc giường đơn một cách tùy tiện. Tất cả đều là khung cảnh quá xa vời so với sự gọn gàng.

“Lúc này hãy dừng lại đi, làm ơn dừng lại đi, em xin anh đó...”

“Miệng với cơ thể em đang hoàn toàn chẳng liên quan gì tới nhau đó. Em bỏ cái tay này ra đi.”

“Không được! Bỏ ra rồi anh sẽ làm trò khủng khiếp hơn còn gì!”

“Đôi khi anh cảm thấy Mi So tinh ý quá như thế cũng thật đáng sợ đó.”

“Em biết rồi nên giờ...”

“Vậy thế này thì sao?”

“Há á! Mẹ ơi!”

“Những lúc thế này, em phải gọi tên anh chứ không phải gọi mẹ đâu.”

Từ từ dựng người lên và nhìn khuôn mặt của Mi So một cách đủng đỉnh, ở Young Joon lúc này chẳng thể nào tìm thấy bộ dạng chinh tề thường ngày nữa. Ánh mắt luôn rất sắc bén nhanh nhạy chẳng biết từ khi nào đã trở nên mờ đục tựa như đang say, đôi mắt cũng hẹp dài hơn, đôi môi ướt nước bọt và trơn mượt một cách khêu gợi. Đây cũng là bộ dạng khác xa với cái gọi là hoàn hảo.

Vẫn đang lặng im ngấm nhìn Young Joon, Mi So thì thâm tựa như thở dài.

“Quá... khác thường.”

“Cái gì cơ?”

“Chuyện này ấy.”

Cười nhạt một tiếng rồi nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi Mi So, Young Joon cắn nhẹ môi dưới của cô rồi vừa dựng người lên vừa khẽ nói.

“Cũng phải. Suốt chín năm qua ở cùng với nhau cả ngày nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhau không mặc bất cứ thứ gì như thế này còn gì.”

“Anh đừng có nhìn thẳng vào em như thế.”

Anh quét mắt một đường dài trên lưng Mi So vốn đang che mặt và nằm sấp lại vì xấu hổ rồi nói thêm.

“Anh chợt nghĩ rằng trên đời này có cái gọi là quần áo thật là một điều may mắn.”

Mi So chợt nổi khùng trước câu nói đó, lập tức bỏ tay đang che mặt ra và quay phắt người lại.

“Anh nói cái gì cơ?”

“Anh nói rằng thật may vì nó có thể che đi cơ thể của Mi So.”

“Ôi trời, ôi trời oiiii! Nói thế nghĩa là sao hả? Anh có biết em đã phải nỗ lực đến chảy máu mắt mới có thể tạo ra được thân hình này không hả?”

Gần như bật phắt người dậy và kịch liệt phản bác, bộ ngực với hình dáng tuyệt đẹp của Mi So rung lên nhè nhẹ trong bóng tối.

“Đúng thế. Nếu như không có quần áo thì chẳng phải những thứ tuyệt đẹp này cũng phải để cho những thằng khác thấy được rồi sao.”

“Ồ...?”

Bối rối rồi ngay lập tức ửng đỏ cả mặt, Mi So dùng hai cánh tay làm dấu X che trước ngực và lại một lần nữa quay người, buông lời trách móc.

“Ôi, ôi trời, chân tay em bị chuột rút cả rồi.”

Young Joon ôm chặt lấy cơ thể của Mi So từ đằng sau, dán đôi môi lên vành tai cô và thì thầm.

“Không chỉ tứ chi, anh còn muốn làm cho từng đầu ngón tay và ngón chân em phải quẫn quéo lại cơ.”

Đính chặt với nhau tựa như không gì có thể chia tách được, tấm lưng trơn nhẵn của cô và bộ ngực vững chãi của anh dần trở nên nóng bỏng nhờ hơi ấm cơ thể của nhau.

Rà lưỡi quanh vành tai Mi So tựa như vẽ tranh, Young Joon thì thảo khe khẽ, như có như không.

“Anh phải làm cho em như thế nào đây?”

“Á... không được! Ở đó không được!”

Giật nảy mình lên, Mi So vặn vẹo người định thoát khỏi vòng ôm của anh, nhưng Young Joon vẫn dùng hai cánh tay và đầu gối của mình trói chặt cô rồi phủ xuống cổ những nụ hôn thật mạnh mẽ.

Ngay khi cảm nhận được cảm giác ẩm ướt và mềm mại từ những phần cơ thể mà môi và lưỡi anh chạm đến, toàn thân cô dần dần không còn sức lực.

“Em chịu đựng anh suốt thời gian dài chắc cũng hiểu rõ. Dù là việc gì đi nữa, không biết phương pháp nên loay hoay rồi làm hỏng việc là điều mà anh ghét nhất. Hướng hồ đây lại là việc quan trọng như thế này, trải nghiệm đầu tiên của chúng ta lại càng phải hơn thế.”

Không hiểu được Young Joon đang nói gì, Mi So chỉ thở ra những hơi gấp gáp mà chẳng đáp lại gì, trầm mặc một lúc lâu, khó khăn lắm anh mới tiếp lời.

“Giúp anh đi.”

“Sao cơ...?”

“Anh phải làm việc đó ở đâu và như thế nào thì Mi So mới thích, trong chúng ta người biết được chuyện đó ngoài Mi So ra đâu còn ai khác nữa. Vì thế nên anh mới bảo em hãy phản ứng thành thật đi. Đừng có vừa ngại ngùng vừa tìm cách trốn tránh như thế.”

Không nói nên lời một lát, Mi So nói thầm bằng giọng như có như không.

“Đúng là... khác thường mà.”

“Lại cái gì nữa.”

“Ý em là phó chủ tịch như thế này thật khác thường. Anh vốn tự cho mình là tài giỏi nhất và cũng chỉ biết mỗi bản thân anh thôi cơ mà. Thế nhưng đột nhiên lại thế này...”

Mi So muộn màng nhớ ra điều gì đó và ngậm miệng lại. Nghĩ lại mới thấy đây chẳng phải việc đột nhiên hay khác thường một chút nào cả.

Bởi vì ngay từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ, người đã luôn chịu đựng và quan tâm mà không để cô thấy chính là Young Joon.

Mi So không nói lời nào nữa, chỉ lẳng lặng mơn trớn bắp tay của Young Joon. Cánh tay vô cùng rắn chắc và nóng bỏng ấy đã từng một mình lặng thầm bảo vệ tất cả những người xung quanh.

“Có khác thường thì lúc này em cũng cố chịu đi. Hoặc không em hãy nghĩ mình là sếp ở trên giường đi cũng được.”

Lời thì thầm của Young Joon khiến đầu mũi Mi So trở nên cay buốt và vành mắt đỏ lên vì xúc động. Hơi nóng chẳng biết từ khi nào đã bành trướng ra xung quanh tới mức không sao kiềm chế được.

“Em yêu anh.”

Ngước lên nhìn anh bằng đôi mắt nhòa lệ rồi bật bạch, khuôn mặt của Mi So xinh đẹp hơn bao giờ hết. Hình dáng ấy thời bùng lên khao khát trong anh, càng lúc càng cháy bỏng hơn.

“Anh cũng vậy. Anh yêu em.”

Trong bóng tối, Young Joon mở mắt rồi dựng tấm thân đau ê ẩm khắp nơi tựa như bị ăn đánh dậy và đưa mắt nhìn xung quanh.

“Ừ ưm.”

Đây là đâu nhỉ?

Anh đã nghĩ rằng căn phòng khách sạn hôm nay sao thật lạ lẫm, nhưng rồi lại thấy không phải như thế.

Bên cạnh chiếc đèn ngủ nhỏ đặt trên bàn, chiếc đồng hồ để bàn in dòng chữ “Kỷ niệm khóa huấn luyện mùa hè Tập đoàn Yoo Il” chỉ 5 giờ sáng.

Nhìn chiếc giường chật hẹp hơn rất nhiều so với cái anh từng dùng hồi còn nhỏ, bộ chăn ga màu hồng và cả những con gấu bông đã nhàu nhĩ nghiêm trọng, Young Joon tới tận lúc đó mới nhớ ra nơi đây là đâu và anh đã trải qua đêm hôm qua như thế nào.

Mùi sữa dưỡng thể nhàn nhạt tỏa ra từ người Mi So vẫn đang vương lại trên cơ thể của Young Joon.

Sau khi tiến hành “tiết học” thực hành nhờ triết để tập luyện trước, rồi không quên ôn luyện thêm cho chắc chắn, trời đã quá nửa đêm rồi sáng tự lúc nào.

Mi So có vẻ như đã thức dậy và đang tắm, tiếng nước chảy tí tách vọng tới qua cánh cửa gỗ của phòng tắm.

“Cô ấy thật siêng năng.”

Khó khăn lắm mới dựng được thân người nhũn như bông ngậm nước dậy, anh vươn vai một cách đầy sảng khoái.

Các đốt xương trên cơ thể quay về đúng vị trí của mình và phát ra tiếng kêu khục khục khô khốc.

Sau khi ra khỏi giường và xỏ chân đại khái vào chiếc quần Mi So đã nhặt lên rồi vắt trên ghế, Young Joon bật đèn lên, sau đó đi thẳng tới chiếc tủ lạnh ở một góc phòng và mở cánh cửa tủ ra. Anh đói bụng đến mức không thể chịu đựng được nữa. Thứ gọi là đồ ăn duy nhất đập vào mắt anh chỉ có vón vện một hộp sữa chua.

Sau khi anh xử lý hết hộp sữa chua một cách ngon lành, cánh cửa nhà tắm mở ra, Mi So xuất hiện trong trang phục thoải mái và mái tóc quăn trong chiếc khăn tắm.

Vừa đi qua ngưỡng cửa, cô hết nhìn Young Joon lại nhìn sang hộp sữa chua mà anh đang cầm trên tay, tròn tròn hai mắt lên rồi ập úng.

“Ơ! Cái đó!”

“Xin lỗi. Có mỗi một hộp nhưng vì anh đói quá nên ăn hết mất rồi.”

“Không, không phải chuyện đó, cái hộp đó em để lại định dùng để đắp mặt...”

Định nói rằng nó đã quá hạn sử dụng được bốn ngày nhưng lại thôi, Mi So vừa mỉm cười tươi tắn vừa xua tay.

“Không có gì đâu ạ. Ô hô hô.”

Không sao. Thay vì da thì dạ dày sẽ khỏe mạnh hơn. Có lẽ thế.

“Em ngủ ngon không?”

Sài bước đến gần rồi hôn nhẹ lên má Mi So, Young Joon cứ thế đi thẳng tới bàn và ngồi gọn lỏn trên ghế, bật nút nguồn laptop lên. Hằng ngày vào mỗi buổi sáng, vừa uống trà vừa đọc tin tức trước khi bắt đầu công việc là thói quen của anh từ rất lâu rồi.

“Em pha cho anh một tách trà nhé?”

“Không cần đâu. Anh ổn. Em có vẻ bận mà, cứ chuẩn bị để đi làm đi.”

“Hay bây giờ em tóm tắt lịch trình ngày hôm nay nhé?”

“Em phải sấy khô tóc trước đã chứ. Cảm lạnh bây giờ.”

“Vậy phần tóm tắt lát nữa em sẽ vừa trang điểm vừa làm.”

“Thế cũng được.”

“À, đúng rồi. Ngày hôm qua sau khi tan làm mới có cuộc gọi đến nên em không thể báo cáo luôn được, chủ tịch Kang của tập đoàn Daeho nói rằng không thể tham dự buổi họp mặt vào tuần sau do phía đó đột nhiên thay đổi lịch trình.”

“A, nếu ông chú đó lại lỗi hẹn thì rắc rối đây. Lần này đã là lần thứ mấy rồi chứ.”

“Hay là kéo dài lịch trình ra ạ? Hoặc không thì chẳng thà cứ hủy bỏ đi có lẽ tốt hơn...”

Trong lúc thản nhiên trao đổi về công việc, Mi So bất chợt bỏ dở câu nói và phì cười.

“Sao thế?”

“Không, vì đột nhiên em thấy buồn cười quá.”

Quay lại nhìn cô đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, quả nhiên sau đó một nhịp anh cũng bật cười theo.

“Rõ ràng đã có chuyện gì đó vô cùng lớn xảy ra mà.”

“Đúng là chẳng có gì thay đổi hết.”

Mỗi người một câu, hai người chẳng ai bảo ai đều đưa tay ra vịn cổ đối phương rồi trao nhau một nụ hôn thật sâu.

“Sau này em vẫn sẽ tiếp tục làm việc chứ?”

“Tất nhiên rồi, không phải em thì ai làm thay được những việc này chứ?”

“Cũng phải.”

Lúc Young Joon khẽ mỉm cười và lại quay đầu về phía màn hình laptop, chiếc điện thoại di động dùng cho công việc của anh đặt trên bàn rung lên.

“Em nhận cuộc gọi nhé?”

“Không. Anh sẽ nhận điện thoại nên em hãy chuẩn bị bàn là giúp anh đi.”

Vì thường xuyên phải di chuyển và không biết khi nào sẽ có chuyện gì xảy ra nên trong phòng làm việc và xe của Young Joon luôn chuẩn bị sẵn trang phục dự phòng. Mi So lấy tay khẽ ấn đôi vai trần của Young Joon xuống và đáp lại một cách dịu dàng.

“Anh định đi ra xe với bộ dạng đó sao? Sau khi sấy tóc xong em sẽ đi lấy quần áo rồi là nó phẳng phiu cho, anh đừng bận tâm nữa mà hãy xem qua những việc cần xem đi.”

“Cảm ơn em.”

Young Joon nở nụ cười mềm mỏng, rồi vừa mở trang chủ trên internet vừa cầm điện thoại lên nghe.

“Ai thế ạ?”

“Thường vụ Hong. Không thế thì anh cũng biết ông ta sẽ canh giờ ngủ dậy mà gọi điện rồi.”

“Á...? Nói như vậy nghĩa là...!”

Nghe mấy chữ “thường vụ Hong”, sự thật mà cô đã quên khuấy mất lại hiện về, Mi So dừng luôn động tác rồi ngay lập tức mở trang chủ Daum và nhìn chăm chăm vào đó.

“Phó chủ tịch! Xin lỗi vì đã gọi điện vào sáng sớm thế này nhưng có chuyện lớn xảy ra rồi ạ!”

“Tôi biết.”

“Ừ aaa! Tại sao anh lại như thế chứ! Hức!”

“Ừ aaa! Phải đó. Phó chủ tịch, sao anh lại như thế chứ!”

Ngay lúc này người muốn khóc không phải là trưởng phòng PR. Mi So cướp con chuột máy tính trong tay Young Joon rồi vừa rên rỉ vừa nhấp chuột thoăn thoắt.

“Cuộc hẹn hò trong đêm gây chấn động của phó chủ tịch tập đoàn Yoo Il Lee Young Joon. Nội tình bên trong đó là?”

Bên dưới dòng tiêu đề bài báo được in đậm to dùng đập vào mắt, bức ảnh Young Joon đang ôm lấy cổ Mi So mặt đỏ bừng và giơ tay làm dấu chữ V một cách dương dương tự đắc trên nền cây thông Noel khổng lồ trong quán bia hiện lên chình ỳnh.

Quả đúng như dự đoán, phía dưới bài báo là hàng dài các bình luận nối đuôi nhau.

- Chuyện có thật sao? Trúng lô tô mười số rồi còn gì.

- Kim Mi So học trường trung học nữ sinh Jeong Sang. Là thư ký thân cận làm việc liên tục trong suốt chín năm dưới quyền Lee Young Joon. Mới đó mà lý lịch đã bị bóc sạch trơn.

- Cô ấy là bạn học cùng khóa ở trường trung học nữ sinh của tôi. Không phải khoa trương đâu nhưng cô ấy có khuôn mặt thật sự xinh đẹp, cũng đứng hạng nhất toàn trường suốt thời đi học. Nằm trong top một phần trăm điểm cao nhất trong kỳ thi đại học, nhưng gia cảnh vô cùng khó khăn đến mức rơi nước mắt.

- Một trăm phần trăm là đã phẫu thuật mắt hai mí. Hình như còn gọt cằm và làm mũi, cả ngực nữa.

- Nhìn như hồ ly thể kia, chắc cánh đàn ông theo đuổi nhiều lắm. Cũng phải thôi, đối tượng là người thừa kế tập đoàn Yoo Il cơ mà, lô tô ai cũng trúng được chắc. Quá đỉnh.

- Chiến thuật gây sốc đó lũ thất bại kia, Lee Young Joon là của tao!

- Mọi người vào trang blog Y world mà xem. Không đùa được đâu. Tôi cũng vừa ghé thăm miền đất thánh đó về xong.

“Ừ aaaaá!”

Vừa gào lên vừa đẩy Young Joon ra khỏi ghế một cách thô bạo, Mi So điên cuồng truy cập vào trang blog Y World, nhưng tên tài khoản lập ra từ lâu lắm rồi đó cô không sao nhớ ra nổi.

“Á á! Làm sao giờ! Em phải làm sao mới được đây! Anh đừng chỉ đứng nhìn thế, hãy làm cái gì đó điiii!”

Thấy Mi So dùng dùng nổi giận, Young Joon bật cười rồi gọi điện thoại và lạnh lùng ra lệnh.

“Hãy yêu cầu các cơ quan ngôn luận hạn chế việc đăng tin và cài đặt trang blog *Y world* của thư ký Kim sang chế độ ẩn ngay lập tức. Tôi sẽ đến công ty ngay đây.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Young Joon vỗ vỗ vai Mi So đang tuyệt vọng nằm sấp trên bàn phím laptop và cao giọng nói.

“Ồ. Thảo nào mà ngực em lại đẹp đến thế. Em phẫu thuật lúc nào đấy?”

“Vừa tốt nghiệp trung học xong là em cắm đầu vào làm việc như trâu, đến nghỉ phép còn chẳng có, thời gian đâu mà đi phẫu thuật cơ chứ?”

Cô gom hết tất cả giận dữ mà hét lên, người phụ nữ nhà bên hình như bị đánh thức, cũng vừa la mắng vừa gõ vào tường dồn dập.

Mi So làm mặt bí xị như bị tổn thương sâu sắc rồi ngồi phịch xuống ghế và đưa hai tay ôm lấy mặt, đúng lúc đó điện thoại của Young Joon lại một lần nữa đổ chuông. Đó là âm báo có tin nhắn đến.

Thấy Young Joon xem xong tin nhắn nhưng chẳng hề nói gì, Mi So liền thở ra một hơi dài mà không buồn ngẩng đầu lên.

“Ai thế ạ?”

“Bố anh.”

“Ông nói sao ạ?”

“Ông bảo anh mau đến khu nhà Mi So cắt dây mạng đi.”

Trời đất ơi. Ông cũng thật chu đáo quá đi. Nhưng giờ nước đã tràn ra ngoài hết sạch rồi.

“Rồi sao nữa ạ?”

“Bảo anh lập tức đưa về nhà.”

“Đưa ai ạ?”

“Còn ai nữa. Em không biết thật đấy à?”

“Khoan đã, phó chủ tịch.”

“Ừ.”

“Việc làm như thế trước mặt mọi người hôm qua, với tính cách của phó chủ tịch, chắc những việc xảy ra sau đó anh cũng đều đã lường trước hết rồi mới làm phải không? Những sắp xếp này cũng đã được lên kịch bản sẵn phải không? Đúng không?”

“Xin lỗi. Anh làm gì có tâm trí đó chứ.”

Ngây người nhìn sàn nhà một lúc lâu, Mi So vừa cười rạn vỡ vừa ngẩng đầu lên hỏi một cách thận trọng.

“Nghĩ thế nào cũng thấy việc này có gì đó không đúng lắm, này, bây giờ em viết đơn xin nghỉ việc luôn cho gọn có được không?”

Cũng cười tươi rói giống hệt Mi So, Young Joon thẳng thắn cắt ngang lời cô.

“Em cứ thử viết xem. Rồi anh sẽ cho em thấy bộ dạng thiếu đứng đắn nhất trên đời này là như thế nào.”

Trong lúc Young Joon cùng với bố mình là chủ tịch Lee bàn luận phương án đối phó trong thư phòng, Mi So ngồi uống trà cùng với phu nhân Choi ở phòng khách.

“Phu nhân, cháu...”

Phu nhân Choi uống hết tách trà đã được mười phút nhưng bà vẫn nắm chặt tay Mi So chưa chịu buông ra.

“Lại nữa. Phu nhân gì chứ, đã nói từ giờ phải gọi là mẹ rồi mà.”

Sau khi nhắc nhở cô với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, phu nhân Choi trìu mến nói thêm.

“Mẹ nói cho con nghe thêm một lần nữa, Mi So con không cần phải lo lắng gì hết. Chủ tịch và Young Joon sẽ lo liệu để giải quyết mọi việc nên con cứ ở yên đây là được. Con hiểu chứ? Trời ạ, Mi So yếu đuối của chúng ta đã phải hoảng sợ nhiều thế nào chứ. Chắc chắn. Young Joon đúng là đã làm hết mấy trò mà nó chưa từng làm mà.”

Nhìn phu nhân Choi cư xử như thế đang nựng trẻ con, Mi So chỉ biết mỉm cười một cách gượng gạo.

Thật ra tâm trạng cô cũng có chút khó chịu vì tầng tầng lớp lớp các bình luận ác ý kia, nhưng cô tin tưởng một cách chắc chắn rằng nếu là Young Joon thì chỉ ít vì bản thân, anh cũng sẽ tìm mọi cách để giải quyết, thế nên cô chẳng lo lắng đến mức ấy.

Điều duy nhất khiến cô lo lắng chính là điều kiện chênh lệch quá nhiều, liệu bố mẹ anh có gây khó dễ không, thế nhưng cũng giống như trước đây, dường như họ hoàn toàn chẳng bận tâm đến vấn đề đó chút nào.

“Mi So đã hỏi bố con xem khi nào hai gia đình có thể gặp mặt chưa?”

“Bố con nói lúc này đang vướng buổi công diễn nên chắc có thể gặp mặt vào khoảng đầu tháng Giêng ạ.”

“Được rồi, vậy thì cứ theo thời gian đó mà khớp lịch với các chị của con rồi chúng ta làm lễ ra mắt hai gia đình.”

“Cảm ơn vì đã thông cảm cho gia đình con ạ.”

“Ôi trời, đã bảo con đừng nói những lời như thế nữa mà. Với lại, tuy đã nói nhiều lần rồi, nhưng con không cần phải lo lắng một chút nào về chuyện hôn lễ hết. Bố mẹ sẽ đứng ra lo liệu tất cả, thế nên Mi So chỉ cần có mặt ở đó thôi là được, con hiểu chưa?”

“Con cảm ơn ạ.”

“Cảm ơn gì chứ...”

Đang định nói lại ngừng, phu nhân Choi hai mắt đỏ hoe, dùng sức nắm chặt hai tay Mi So hơn nữa. •

“Chúng ta mới là người phải cảm ơn con chứ.”

Người đã giữ nguyên vẹn những ngày tháng qua cho Young Joon - đứa con mà dù là cha mẹ cũng chẳng thể xoa dịu đi những tổn thương sâu sắc, ngược lại còn gây thêm gánh nặng cho nó, chính là Mi So. Bà phải làm thế nào để bày tỏ lòng biết ơn đó bằng lời được đây.

Phu nhân Choi lại tiếp tục nói lời cảm ơn thêm mấy lần nữa, vừa nói vừa vỗ bộp bộp lên bàn tay Mi So.

“Phu nhân, chủ tịch tìm bà ạ.”

Trước thông báo của người giúp việc, phu nhân Choi bảo Mi So thông cảm rồi rời đi.

Còn lại một mình trong phòng khách, Mi So vừa nhâm nhi cốc cà phê còn lại trong tách, vừa giết thời gian bằng cách nhìn quanh phòng một lúc, bỗng giật nảy mình phát hiện ra Sung Yeon đã bước vào tự lúc nào.

“Ôi trời, anh Sung...”

Gọi là “anh Sung Yeon” thì hơi không ổn, nhưng gọi bằng “anh chồng” cũng thấy thật ngại ngùng.

Thấy Mi So ngập ngừng rồi cười trừ bỏ lửng câu nói, Sung Yeon phì cười rồi bước tới ngồi xuống ghế sofa đối diện với Mi So.

Khuôn mặt Sung Yeon giờ đã hốc hác đi nhiều, nhưng ít nhiều lại có vẻ bình yên hơn trước đây. Theo những gì cô nghe được từ Young Joon thì anh đã chấp nhận toàn bộ sự thật và bắt đầu tiếp nhận điều trị tâm lý, không chừng đây chính là kết quả của việc đó.

“Cho đến khi cử hành hôn lễ chính thức thì chúng ta cứ xưng hô với nhau một cách thoải mái đi. Được chứ?”

Mi So vừa gật đầu vừa nở nụ cười rạng rỡ.

“Vâng.”

“Young Joon đối xử với em tốt chứ?”

“Vẫn vậy thôi ạ.”

“Là vẫn tốt, hay là vẫn không tốt đây?”

“Ừ ừm. Khó trả lời thật đấy ạ.”

Sung Yeon bật cười lớn trước câu đùa của Mi So rồi lại liếc nhìn cô.

“Em đã nhận được lời cầu hôn một cách chính thức chưa?”

“Vẫn chưa ạ. Có lẽ vào kỳ nghỉ phép Giáng sinh...”

“Giáng sinh? Cái thằng Young Joon này, trông chẳng có vẻ gì như thế mà cũng khá lãng mạn đấy nhỉ.”

“Để xem nào. Em lại không thể đồng tình với câu đó được.”

“Vì sao?”

“Em đã bị tiết lộ trước về chuyện cầu hôn rồi. Kỳ vọng với ảo tưởng gì cũng đều tan tành mây khói hết trơn.”

Nhìn Mi So vừa cười vừa lẩm nhẩm mấy chữ “Chết tiệt!”, Sung Yeon nhìn cô bằng biểu cảm hứng thú và đáp lại.

“Ừ ừm. Vì đã biết hết phần kết nên quá trình không còn cảm thấy hứng thú nữa sao? Suy nghĩ của anh lại khác đấy.”

“Dạ?”

“Tiểu thuyết của anh toàn bộ đều là happy ending cả. Thế nhưng dù biết tất cả đều là happy ending, chẳng phải mọi người vẫn hồi hộp đọc chúng đó sao?”

“À...”

“Anh nghĩ điều đó cũng tương tự như vậy.”

Mi So bất ngờ trước câu nói với ngữ điệu bình thản của Sung Yeon.

Bộ dạng từng luôn có vẻ gì đó bất an và bồn chồn của anh đã biến mất không còn dấu vết từ lúc nào. Phải chăng là nhờ mọi việc đã tìm về đúng vị trí của nó ư.

“Khi nào anh lại ra nước ngoài ạ?”

“Ngay sau khi buổi ra mắt gia đình hai bên kết thúc.”

“Anh đã nói sẽ lưu lại một thời gian ở Nice nhỉ?”

“À. Tạm thời anh không có ý định quay về Pháp. Anh định từ giờ sẽ thực sự đi du lịch một chút.”

“Thực sự đi du lịch á?”

“Đúng thế. Anh nghĩ nếu cứ đi khắp nơi cho đến khi nào mệt mỏi rồi quay về chỗ của mình biết đâu sẽ tốt hơn.”

“Quả là một suy nghĩ hay đó ạ.”

“Mặc dù chỉ là những ký ức đối trá, nhưng thời gian qua sống cùng với nó anh cũng đã vô cùng mệt mỏi. Tất nhiên trong lúc đó Young Joon mới là người thực sự sống trong địa ngục.”

Mi So không nói gì, chỉ nhìn xuống tách trà đã uống cạn.

“Anh thấy biết ơn và cũng có lỗi chết đi được. Nhưng anh không sao điều chỉnh được tâm trạng của mình, không biết phải làm thế nào với điều đó. Vì thế anh muốn rũ bỏ tất cả những kết luận mà bản thân đã tự đưa ra và quyết định đi theo phương hướng giúp tâm trạng của mình dễ chịu hơn. Đó cũng là cách để anh chuộc tội với bố mẹ và Young Joon.”

Dứt lời, Sung Yeon nhún vai với vẻ cay đắng.

“Một kẻ như anh, đến cuối cùng vẫn quá ích kỷ phải không?”

“Không đâu. Dù không nói ra, nhưng có lẽ phó chủ tịch cũng sẽ suy nghĩ như thế đấy ạ.”

Sung Yeon thoáng nở nụ cười trước câu nói của Mi So.

“Vậy thì anh định đi đâu ạ?”

“Em biết không? Người ta nói con koala ngủ hơn hai mươi tiếng mỗi ngày. Rất tuyệt đúng không?”

“Em có biết, nhưng đến mức rất tuyệt thì...”

“Thế à? Anh thì thấy việc đó vô cùng thần kỳ.”

“Anh định tới Úc sao?”

“Thực ra anh đang lên ý tưởng cho phần tiếp theo của *Câu chuyện xưa*.”

“Có vẻ anh định lấy bối cảnh là nước Úc nhỉ.”

“Ừ. Đó là câu chuyện về một người phụ nữ đã từng phò tá bên cạnh người đàn ông với vai trò thư ký đột nhiên rời bỏ và chạy trốn tới một trang trại nuôi koala ở Úc, người đàn ông bị bỏ lại một mình mà chẳng hề hay biết lý do kia sau đó mới muộn màng nhận ra tình cảm của mình và đi tìm người phụ nữ ấy.”

Đó là một câu chuyện có phần hơi cổ hủ, khác với thể giới trong những tác phẩm trước đó của tác giả Morpheus vốn nổi danh với cốt truyện và cách triển khai đầy phá cách.

Mà không, ừ thì cứ cho đó là một câu chuyện đi, nhưng có sao cứ phải là nông trại koala chứ? Hơi lố.

Thấy Mi So tỏ vẻ khó hiểu, Sung Yeon vừa cười tươi rồi vừa hỏi.

“Em nghĩ chẳng có gì thú vị hả?”

“À, không ạ.”

“Như anh đã nói lúc nãy, quá trình tháo gỡ mới là quan trọng.”

“Vâng. Chắc chắn sẽ là một tác phẩm hay đây. Khi nào ra sách anh hãy ký tên rồi tặng em một quyển nhé.”

“Được. Anh sẽ viết thật to ở phần đề tặng là “Công chúa băng giá khu Dangsang, hãy hạnh phúc nhé!” cho em.”

Thấy Mi So đỏ mặt cười, Sung Yeon nhìn thẳng vào mắt cô và nghiêm túc nói thêm.

“Nhân vật chính lấy hình tượng là em và Young Joon đây, không sao chứ?”

“Trời ạ, không sao với có sao gì chứ. Em ấy à, đương nhiên là thấy rất vinh hạnh rồi!”

Đôi mắt Mi So bừng sáng lấp lánh và tỏ ra vô cùng hứng thú, Sung Yeon dường như lấy phản ứng đó của cô làm động lực để tiếp lời.

“Thật ra tên tác phẩm anh cũng đã đặt luôn rồi.”

“Là gì thế ạ?”

“*Thư ký Kim sao thế nhỉ?*”

“Cái... gì cơ ạ?”

Khuôn mặt mới đây thôi còn ngập tràn mong đợi của Mi So lập tức nhả lại.

“Sao? Em thấy không ổn à? Nó mang sắc thái tựa như có điều gì bị giấu kín mà.”

“Nhưng mà...”

“Sao nào? Kỳ lạ lắm à?”

“Nói thế nào nhỉ, thành thật mà nói....”

“Thành thật mà nói thì sao?”

Mi So nói thẳng với khuôn mặt không ngừng cười tươi rạng rỡ.

“Nó quá dị ấy chứ.”

Trên đường tan làm muộn buổi đêm hôm ấy, Mi So và Young Joon đi về căn hộ của anh thay vì khách sạn mà anh đang ở. Lý do là vì hai người cần tìm một tài liệu quan trọng trong phòng sách.

Toàn bộ chỗ sách trong tủ sách đã được chuyển y nguyên như phân loại trước đó ra ngoài phòng khách và phủ lớp bọc lên trên nên việc tìm kiếm cũng không phải chuyện khó khăn lắm. Thế nhưng, ngay khi đến nơi, hai người lập tức nhận ra việc đó chẳng dễ dàng chút nào. Bởi lẽ công trình được tiến hành đồng thời với việc thay toàn bộ đèn chiếu sáng trên trần, nên trong nhà hoàn toàn không có một ngọn đèn nào cả. Trong căn nhà chìm trong bóng tối ấy, hình như do hệ thống sưởi không hoạt động một thời gian dài nên hơi lạnh tỏa ra từ nền đá cẩm thạch bao trùm khắp nơi.

Không tháo giày mà đi thẳng vào phòng khách, Mi So bất giác run rẩy trước cảnh tượng điêu hiu này.

“Em lạnh à?”

“Vâng. Anh không lạnh à?”

“Anh cũng thấy lạnh.”

“Nghĩ lại thì thay vì gắng sức lực tìm trong bóng tối thế này, ngày mai khi trời sáng chúng ta cử người tới tìm không phải tốt hơn sao?”

“Vậy là cứ thế bỏ cuộc ấy hả?”

Mi So vừa mỉm cười tươi rói vừa hô lên “Okay”, Young Joon thấy thế bèn phì cười và chậm rãi đi về phía sofa.

“Hôm nay em đã mệt mỏi suốt cả ngày rồi phải không?”

Nếu như bình thường thì dù mệt đến thế nào Mi So cũng sẽ đáp là “Có gì đâu ạ”, nhưng hôm nay lại khác.

“À à, mệt thật đấy.”

Ngay từ sáng sớm, nhờ rất nhiều con người chạy đông chạy tây, chạy ngược chạy xuôi đến mức bàn chân cũng phải tóe lửa, tin đồn mới được giải quyết nhanh chóng và cuối cùng phát biểu chính thức về việc kết hôn của người thừa kế quyền lực của tập đoàn Yoo Il Lee Young Joon và thư ký trưởng Kim Mi So vào năm sau cũng đã được phòng PR thông báo vào chiều muộn.

“Em không muốn gặp phải chuyện như này thêm lần nào nữa đâu.”

“Anh xin lỗi.”

Trước lời xin lỗi của Young Joon, Mi So chỉ lườm anh với vẻ mặt hờn dỗi mà không hề đáp lại.

Cười khúc khích rồi lột tấm phủ ngăn bụi trên ghế sofa ra rồi ngồi phịch xuống, anh gọi cô.

“Lại đây đi.”

Mi So tiến đến gần rồi ngồi lên đùi Young Joon, cô vươn cánh tay ra rồi cứ thế lặng yên ôm lấy đầu anh.

Vùi mặt vào cổ Mi So mà hít thở sâu một lúc, Young Joon khẽ nói bằng giọng hơi khàn.

“Em ôm lấy anh như thế này chẳng phải ấm áp đến mức tan chảy luôn hay sao?”

“Thế thì sao ạ?”

“Rõ ràng chúng ta đều có nhiệt độ cơ thể như nhau, vậy thì lý do là gì đây?”

“Liệu có phải do nhiệt độ cơ thể của phó chủ tịch thấp hơn một chút xíu không? Nếu không có thể do nhiệt độ cơ thể của em cao hơn một chút xíu chẳng.”

“Chuyện đó anh không thể chấp nhận được. Dù là nhiệt độ cơ thể hay gì đi nữa, anh lại có thể kém hơn Mi So được sao, đó là chuyện không thể nào.”

“Chuẩn rồi, đúng thế, chắc chắn là như thế rồi. Nói cái gì mà không thể...”

Thấy Mi So dẫu môi cắn nhằn, Young Joon cười khúc khích rồi cắn nhẹ vào vành tai cô. Tiếng leng keng phát ra khi răng anh chạm vào chiếc khuyên tai nhỏ trên tai cô không thể nào kêu gọi hơn được nữa.

Bị cắn vành tai trong trạng thái không hề phòng bị, toàn thân Mi So lập tức run rẩy. Hơi thở hít vào của cô

ngắn và sâu hơn. Lồng ngực dưới lớp áo sơ mi mỏng căng phồng lên.

“Em định lấy cái này... để nâng cao mức một chút lên chẳng?”

Đôi môi Young Joon buông lời chọc ghẹo rồi đổi hướng tìm đến môi của Mi So.

Sau một nụ hôn sâu và nồng nàn kéo dài rất lâu, môi của Young Joon bắt đầu theo cảm trượt xuống cần cổ của Mi So.

Trong lúc anh từ tốn dùng môi và lưỡi lướt xuống tựa như con ốc sên vừa bò vừa để lại dấu tích, Mi So hé đôi môi có phần sưng lên vì nụ hôn sâu kia và thở ra một hơi nóng bỏng. Dường như không chỉ có mỗi nhiệt độ cơ thể của Young Joon tăng lên, trong bóng tối những làn hơi thở trắng tản mát ra khắp nơi.

“Làm thế nào mà cho đến tận bây giờ anh lại có thể sống mà không biết điều này nhỉ.”

“Em cũng cảm thấy như vậy.”

Dịu dàng đặt cô nằm xuống ghế sofa, Young Joon gấp gáp tháo cà vạt rồi bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Toàn thân nổi da gà vì cái lạnh bất ngờ ập đến, nhưng hai người dường như chẳng hề để tâm, chỉ tập trung vào việc cởi bỏ quần áo vứt sang một bên.

Đối với cặp tình nhân đang trao nhau nhiệt độ cơ thể đã nóng rực lên từ lúc nào kia thì những thứ đại loại như thời tiết lạnh kéo dài liên tiếp nhiều ngày cũng không thể trở thành rào cản được.

#And love goes on

6 giờ tối thứ Bảy ngày 22 tháng 12.

Một bữa tiệc thân mật đang được tổ chức tại nhà hàng Tower bên trong Yoo Il Land. Từ Yoo Il Land có thể nhìn thấy phía dưới, lễ hội ánh sáng đón Giáng sinh đang đến màn cao trào.

Những nhân sự được mời đến bữa tiệc đều là những cán bộ của tập đoàn Yoo Il đã vất vả suốt một năm qua, trong đó có cả Park Yoo Sik - người bạn thân thiết của phó chủ tịch Lee Young Joon và vợ cũ của anh ta nữa.

Người đích thân gọi điện thoại cho vợ cũ của Yoo Sik - người từ chối với lý do đã ly hôn thì sao có thể đồng hành trong bữa tiệc và trân trọng mời tham dự là Mi So. Người chỉ thị cho Mi So gọi điện chính là Young Joon, và người nhờ Young Joon làm việc đó lại chính là Yoo Sik.

Yoo Sik nói rằng đó là quyết định dốc toàn lực, lấy dịp Giáng sinh làm bước ngoặt để tái hợp với vợ cũ. Đương nhiên, trong cái toàn lực đó cũng bao gồm cả việc lần này và việc trao đổi hai chuyển công tác nước ngoài trong năm tới với Young Joon.

Chỉ bằng một cuộc điện thoại mà đổi lấy hai chuyến công tác nước ngoài thay, nhìn qua cũng thấy đây là một giao kèo thiếu công bằng độc nhất vô nhị, nhưng Yoo Sik phải cấp bách đến nhường nào mới chẳng hề để tâm đến điều đó.

Sau khi kết thúc bữa tối với những món ăn sang trọng nhất được nấu bởi đầu bếp nổi tiếng, một bữa tiệc rượu vang nhẹ nhàng diễn ra ngay sau đó.

Khi bầu không khí vui vẻ của bữa tiệc được đẩy lên cao trào nhờ ánh đèn sáng lấp lánh bên ngoài cửa sổ cùng phần biểu diễn thánh ca Giáng sinh của ban nhạc Jazz, Young Joon dùng động tác tay gọi bồi bàn và bắt đầu thì thầm ra lệnh điều gì đó.

Yoo Sik đang ngồi ở một góc bàn nhìn chằm chằm Young Joon tựa như kẻ tội đồ vô cùng cảm động vì được nhận thêm tiền công, ngay sau đó gườm gườm cái lên cho anh thấy. Hết nhìn Young Joon với khuôn mặt không có bất kỳ biểu cảm nào lại nhìn sang Yoo Sik đang đỏ lựng cả mặt lên vì chan chứa kỳ vọng, Mi So chỉ biết véo thật mạnh vào bắp đùi mình để nín cười.

Thấy Yoo Sik nắm tay vợ cũ bước ra sàn nhảy và bắt đầu nhảy trên nền nhạc Blues, Young Joon kéo ống tay áo vest lên rồi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó khẽ nói với Mi So.

“Chúng mình đi thôi chứ nhì.”

“Dạ? Giờ đi luôn ạ?”

“Em muốn ở lại thêm à?”

“Không, không phải thế nhưng...”

Ngay lúc cô định nói “Em tò mò muốn biết rốt cuộc cặp đôi nhà tiến sĩ Park sẽ thế nào” thì vợ cũ của Yoo Sik chợt hét lên thất thanh. Ái ngại nhìn cảnh Yoo Sik đang hướng về phía vợ cũ mà cúi đầu lia lịa xin lỗi vì hình như đã giẫm phải chân cô ấy, Mi So liền nghĩ.

Không xem thì tốt hơn. Dù về mặt nào đi nữa.

Lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi, Young Joon và Mi So lập tức bước vào thang máy và đi xuống tầng trệt.

Vốn tưởng hai người sẽ xuất phát đi đến biệt thự ngay để tận hưởng kỳ nghỉ phép bốn ngày, nhưng thấy Young Joon lại đang bước về phía công viên trò chơi chứ không phải bãi đậu xe, Mi So tròn tròn mắt nhìn anh.

“Thời gian vẫn còn nhiều, hay là chúng ta đi tham quan lễ hội đi.”

“À...”

Liếc nhìn khuôn mặt không sao tin nổi của Mi So, Young Joon hỏi lại.

“Sao? Em không thích à?”

“Đời nào lại thế ạ. Nhưng không phải anh ghét những chỗ đông người sao?”

“Tất nhiên là ghét chứ.”

Thay vì giải thích thêm, Young Joon siết chặt tay Mi So đến phát đau.

Nhìn xuống đôi bàn tay nắm chặt, cô không hỏi thêm nữa, vừa cười tươi vừa khoác tay anh bước đi.

“Em nghe nói cửa hàng bán đồ lưu niệm đang ra mắt bộ tuần lộc phiên bản giới hạn mùa đông.”

“Cái đó là gì?”

“Bòm sừng hươu may mắn cùng với mũi lấp lánh ạ. Thấy bảo là couple set đấy ạ.”

“Em định bảo anh đeo cái thứ đáng xấu hổ đó rồi đi lòng vòng ấy hả?”

“Thì sao nào? Sẽ là kỷ niệm đẹp, cũng tốt chứ sao.”

“Kỷ niệm kiểu đó thì anh không muốn lưu lại cho lắm.”

“Vội lại nếu cứ đi dạo với khuôn mặt bình thường thế này có thể thu hút sự chú ý đấy.”

“Cái đó thì đúng. Khuôn mặt anh lẽ ra phải bớt đẹp trai một chút mới đúng.”

“À, vâng, chuẩn rồi. Thế nào cũng vậy thôi ạ.”

Khẽ liếc sang Mi So đang kêu ca với vẻ mặt nhăn nhó, Young Joon phì cười với vẻ mặt như đang trêu chọc một đứa trẻ con rồi tận hưởng phản ứng của nó vậy.

Trên con đường chính nơi những ngọn đèn sắc sỡ rực sáng thổi bùng lên bầu không khí lễ hội, đoàn diễu hành ban đêm đang biểu diễn hết sức náo nhiệt. Không biết có phải vì là đoàn diễu hành cuối cùng hay không mà dòng người dồn hết về phía đường chính, vòng quay ngựa gỗ vắng hơn hẳn vừa nãy.

Mi So vừa dứt kẹo bông ăn vừa lặng yên nhìn Young Joon.

“Vì sao đột nhiên anh lại bảo em đến đây thế?”

Khoảnh khắc Young Joon vốn đang nhìn chăm chăm những con ngựa gỗ đu quay bằng ánh mắt mơ hồ định trả lời câu hỏi đó, cửa ra vào chợt mở ra và những người đang đứng chờ bắt đầu xếp hàng để đi vào trong.

Young Joon buông tay Mi So rồi ra hiệu cho cô mau bước vào, nhưng tình ý phát hiện trong đôi mắt anh có gì đó khác lạ, Mi So vừa lắc đầu quấy quậy vừa bước ra khỏi hàng và đứng lùi sang một bên.

“Mau lên cưới đi. Chỉ một lát nữa thôi là đóng cửa rồi.”

“Bao nhiêu tuổi rồi mà còn cưới mấy thứ này chứ? Em không cưới đâu.”

“Bao nhiêu tuổi nào...?”

Trên chóp mũi của Mi So hai chín tuổi, chiếc mũi tuần lộc đang phát ra ánh sáng màu đỏ lấp lánh. Chóp mũi của Young Joon ba mươi ba tuổi đang nhìn cô cũng giống y như vậy.

Nhìn nhau một lúc lâu với vẻ ngây ngốc, hai người đồng thời bật cười lớn rồi bị sặc.

“Vì thế nên anh đã bảo ngừng lại đi còn gì.”

“Không sao. Em đã nói là tất cả đều đeo rồi mà.”

“Tất cả mà chết thì em cũng định chết theo chắc?”

“Chết hết cả rồi mà còn lại mỗi một mình thì biết làm gì chứ? Nếu còn phó chủ tịch thì may ra.”

Nghe câu nói ấy, Young Joon lấy tay lau đi nước mắt rớt ra vì cười quá nhiều và hỏi lại.

“Mi So cảm thấy dù tất cả người trên thế gian này có chết hết nhưng chỉ cần còn có anh, em vẫn có thể sống được đúng không?”

“Điều đó mà anh cũng nói được à? Đương nhiên là thế rồi.”

Vừa mỉm cười dịu dàng vừa cúi xuống nhìn Mi So, Young Joon dứt một miếng kẹo bông trên tay cô bỏ vào miệng và thì thầm.

“Anh cũng thế.”

Kẹo bông đi vào miệng, sau khi để lại vị ngọt trên đầu lưỡi thì ngay lập tức biến mất không còn dấu vết chỉ trong chốc lát. Sự tan biến tựa như ma thuật trong khoảnh khắc khiến người ta ngỡ ngợ việc đã từng bỏ nó vào miệng hay chưa ấy khiến anh bất chợt nhớ ra một chuyện từ rất lâu rồi.

“Chỗ này...”

“Sao ạ?”

“Đúng tại vị trí này.”

“Gì cơ ạ?”

Nhìn đắm đắm vào những con người đang cười vui vẻ trên những con ngựa gỗ đu quay vòng quanh, Young Joon khẽ thì thầm.

“Đột nhiên anh muốn tìm hiểu nên đã so sánh ảnh vệ tinh với tài liệu về đất đai ngày xưa, cùng sơ đồ cơ sở vật chất của Yoo Il Land. Căn nhà đó... chính là ở vị trí vòng quay ngựa gỗ này.”

Mi So mở to mắt quay lại nhìn Young Joon.

Anh nhún vai rồi vừa nở một nụ cười nhạt vừa nói tiếp.

“Sau khi biết được sự thật đó, em biết suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu anh là gì không?”

“Em không rõ ạ.”

“May thật đấy, quả là rất may mắn...”

Mặc dù bốn phía vô cùng hỗn loạn do tiếng người nói chuyện ồn ào hòa lẫn với âm nhạc vang lên hết cỡ, nhưng Young Joon vẫn tiếp lời với khuôn mặt bình thản.

“Dù biết rằng đã san lấp toàn bộ nhưng anh vẫn luôn cảm tưởng như ngôi nhà ấy vẫn còn tồn tại ở đâu đó, thật sự vô cùng chán ghét.”

“Giờ đã ổn cả rồi.”

“Đúng thế. Ít nhất sẽ chẳng còn ai cười cái này mà vừa đau đớn vừa khóc nữa cả. Em có thể cười nhạo anh vì ấu trĩ, nhưng dù thế anh cũng cảm thấy may mắn biết bao.”

Mi So lặng lẽ dựa vào vai Young Joon đang ngắm nhìn những con người hạnh phúc với ánh mắt mơ hồ, anh lại khẽ thì thầm.

“Anh đã nghĩ rằng mình phải nói và cho Mi So xem cái này. Vì thế anh đã bảo em đến đây.”

“Cảm ơn anh.”

Không đáp lại câu gì mà chỉ cười, Young Joon ôm bờ vai của Mi So và chậm rãi rời bước chân.

“Với cả...”

Bị Young Joon dẫn đi mà không hiểu đầu cua tai nheo gì, Mi So vượt qua băng ghế và vòng quay ngựa gỗ rồi dừng lại ở một chỗ nào đó.

“Chỗ này là nhà của Mi So.”

“Ôi mẹ ơi.”

Nhìn chiếc đài phun nước nhỏ với ánh đèn sáng lấp lánh, trong mắt Mi So lóe lên một tia sáng ấm áp.

“Thật may vì không phải là nhà vệ sinh hay nhà ma, vườn thú hang gấu gì cả. Hô hô hô.”

Dù cô vừa che miệng cười vừa buông câu nói đùa tầm phào, nhưng Young Joon vẫn không bỏ lỡ đôi mắt đang dần ướt của cô.

“Có ký ức để chia sẻ cùng nhau là một điều tuyệt vời. Dù đó có là việc tốt hay không tốt đi nữa.”

Mi So yên lặng chìa tay ra và ôm lấy eo của Young Joon rồi ngước lên nhìn anh.

“Anh hãy hôn em đi.”

“Ở đây á?”

“Thì sao nào. Dù sao cũng chẳng có ai nhận ra vì cái mũi nhấp nháy này mà.”

“Đúng là thế thật.”

Young Joon không hề chần chừ, dịu dàng lướt lên và vuốt trợn đôi môi của Mi So.

Nụ hôn dù có nóng bỏng đến mấy cũng chẳng thể nào kéo dài lâu được.

Là bởi cặp mũi phát sáng, nhấp nháy tựa như chiếc đèn pha trên xe kéo của ông già Noel vậy.

4 giờ chiều ngày 25 tháng 12.

Bên trong phòng ngủ ở biệt thự Yang Pyung mà Lee Young Joon sở hữu, hơi nóng tràn ngập.

Vừa dịu dàng vuốt ve mái tóc của Mi So, vừa thò ra một hơi dài một cách từ tốn, Young Joon nói nhỏ.

“Mới đó mà đã hết kỳ nghỉ phép rồi. Trống rỗng thật đấy.”

“Dù sao thì lâu lắm rồi anh mới được nghỉ ngơi thoải mái thế này còn gì?”

“Chúng ta đã làm gì trong thời gian đó nhỉ?”

“Ồ...”

Sau khi ngay lập tức đến Yang Pyung từ Yoo Il Land và dỡ hành lý xong, hai người cùng nhau tắm trong bồn tắm sục khiến toàn thân nóng bừng lên. Sau đó vì đói bụng nên ăn đêm bằng hoa quả rồi nhẹ nhàng uống với nhau một ly rượu vang, dẫn đến thêm một lần nữa ở trên bàn ăn. Tắm rửa xong xuôi, vì mệt nên ngủ luôn, khi thức dậy đã là giữa trưa rồi.

Cùng nhau ăn bữa sáng kiêm bữa trưa, nhìn ra bên ngoài thấy tuyết đã rơi thành đồng nên cả hai ra ngoài và

phấn khích chơi chơi tuyệt, sau đó ước nhẹ quay vào nhà rồi lại nóng bừng người lên, vì thế lại thêm một lần ở giữa phòng khách. Tắm rửa xong ngủ trưa một lát dậy thì đã là giờ ăn tối, sau khi ăn một bữa thịnh soạn thì để tiện cho tiêu hóa lại thêm một lần. Cùng xem một bộ phim điện ảnh trong căn phòng trang bị rạp chiếu phim tại nhà, lại thêm một lần nữa vì bất thành linh bột phát lúc rạng sáng. Ngủ một giấc thật say dậy thì đã qua giữa trưa khá lâu rồi, sau khi ăn trưa muộn xong, lưỡng lự một lúc kết cục lại...

“Chúng ta đã ăn rồi ngủ rồi làm, ngủ rồi ăn rồi làm, làm rồi ăn rồi ngủ.”

“Ừ ừm.”

“Không phải chuyện kết thúc chỉ bằng mấy chữ “ừ ừm” đâu. Thành thật mà nói chúng ta quá nghiêm trọng rồi.”

“Đúng thế. Gần như thành quái thú mất rồi.”

“Nếu tính đến mức độ thì không phải “gần như” nữa mà là “hoàn toàn” chứ.”

Vừa lén liếc Mi So đang lầu bầu một cách hết sức nghiêm trọng vừa cười khinh khích, Young Joon thì thầm.

“Dùng hết sức nên anh lại đói bụng rồi.”

“Em buồn ngủ.”

“Vậy thì ngủ một chút rồi dậy ăn nhé?”

Lưỡng lự một chút, Mi So ngồi bật dậy vì tiếng chuông reo, vươn tay về phía điện thoại để trên bàn bên cạnh. Dù là trong thời gian nghỉ ngơi cũng không thể bớt khẩn trương là bệnh nghề nghiệp đã lâu của cô.

“Đang là kỳ nghỉ phép mà. Đừng bắt máy.”

“Là phòng thư ký của tập đoàn Soo Seong. Có vẻ như lịch trình lại có thay đổi.”

“Hừm.”

Vừa cười rạng rỡ vừa nhận điện thoại, Mi So đứng dậy và đi quanh phòng ngủ.

“Kim Mi So nghe ạ. Ôi trời, chào anh, trưởng phòng Oh. Vâng. Không sao ạ. Ngày nghỉ thế này bất chợt có việc gì vậy ạ? À à, vâng. Không hiểu sao tôi cũng đã nghĩ là sẽ như thế. Ngày 1 tháng 3 ấy ạ? Vâng, để xem nào. Ngày hôm đó đã có lịch trình sẵn rồi nên ngày tiếp theo thì sao ạ? À, vâng...”

Dở khóc dở cười nhìn cơ thể với đường nét thanh thoát và mảnh mai của Mi So đang trong tình trạng không một mảnh vải che thân, dẫu vậy cô vẫn vừa đi lại vừa hoàn tất công việc một cách trôi chảy, Young Joon lại một lần nữa phá lên cười.

Mặt trời đã ngả về phía tây từ lúc nào, căn biệt thự trên núi tĩnh mịch chìm trong bóng tối sâu thẳm.

Mi So ngồi trong phòng khách sáng choang, cô đang hoàn thành những công việc giấy tờ.

“Đến đây mà em cũng mang việc theo. Không phải là quá đáng lắm sao?”

“Dù sao bắt đầu từ ngày mai lại là chuỗi ngày làm việc quá sức, lúc đang nhàn rồi thế này xem trước một chút cũng tốt mà.”

Không dời mắt khỏi màn hình laptop ngập tràn công việc, Mi So cảm nhận được phía sau lưng mình có sự chuyển động.

Dường như cô nghe được tiếng kéo ghế, tiếng Young Joon ngồi phịch xuống ở một chỗ nào đó và cả tiếng gió thổi vi vu qua giá sách.

Tiếp đó, giai điệu piano bắt đầu vang lên, tựa như đang thì thầm bên tai cô.

Đó là tác phẩm *Romance sans paroles* số ba của Gabriel Faure.

Bỏ laptop xuống và im lặng quay người về phía sau, Mi So ôm gối và ngược lên nhìn Young Joon.

Không biết từ lúc nào anh đã thay vest rồi ngồi trước cây đàn piano màu đen, dáng vẻ say sưa biểu diễn tựa như đang mon trón phím đàn của anh đẹp đến mức vô thực. Cả lời tỏ tình chất chứa trong giai điệu lấp lánh mà anh đang gửi đến cô cũng vậy.

Cảm thấy như mình có thể chìm vào giấc ngủ ngay tức khắc nếu cứ đắm chìm trong bầu không khí ngọt ngào và dịu dàng đó, cô tựa cằm lên gối và nhắm mắt lại, lắng tai nghe màn biểu diễn của anh.

Chỉ là một khúc nhạc ngắn chưa đầy ba phút, nhưng lại như chứa đựng tất cả những lời thì thầm tình yêu cô đã nghe được trong suốt bốn ngày qua.

Khi nốt cuối cùng rời khỏi cây đàn vang vào không trung, Mi So khẽ mở mắt ra và nhìn Young Joon. Người đàn ông này trở nên lãng mạn như vậy từ bao giờ?

“Rốt cuộc có thứ gì mà anh không thể làm được không?”

“Công nhận. Đến anh cũng phải ngạc nhiên về chính mình đó.”

“Ặc.”

Thấy Mi So cắn vào lưỡi với vẻ mặt nhăn nhó, Young Joon phì cười rồi lại vuốt ve phím đàn.

“Em không sao chứ?”

“Không sao cái gì chứ. Em đã rất cảm động.”

Khuôn mặt của Young Joon vui vẻ hẳn lên.

Chậm rãi đứng dậy, anh bỏ lại Mi So ngồi trước lò sưởi rồi đi đâu đó, một lúc sau anh xuất hiện và mang theo một chiếc ghế. Là chiếc ghế tựa kiểu cổ có hoa văn hình bông hoa trông rất yên bình.

“Cái ghế đẹp thật đấy.”

“Em thích không?”

“Vâng. Thực sự thích ạ.”

“Vì cảm thấy nó sẽ hợp với bầu không khí nên anh đã đặc biệt chuyển nó từ Pháp về đây đó.”

Xem xét ổ cắm phía trước lò sưởi, Young Joon đặt chiếc ghế xuống một bên rồi sau khi thay đổi vị trí mấy lần, anh yêu cầu Mi So ngồi xuống.

“Em ngồi đi.”

Cảm nhận được màn trao món quà Giáng sinh mà lần trước cô đã bị “spoil” hoàn toàn chuẩn bị bắt đầu, Mi So nở một nụ cười gượng gạo và ngồi xuống ghế.

“Hãy ngồi thật thoải mái đi.”

“Vâng.”

Cô bồn chồn tì hai cánh tay lên tay ghế và dựa lưng vào phần lưng ghế. Không biết có phải vì đây là chiếc ghế đặc biệt mà Young Joon cố ý mua về hay không mà cô cảm thấy nó đặc biệt vừa vặn và thoải mái tựa như được đo khớp với cơ thể cô vậy.

Khâu chuẩn bị đã hoàn tất, nhưng Young Joon chỉ đứng im cúi nhìn Mi So mà không có bất cứ hành động gì.

Ánh lửa lập lòe trong lò sưởi, đổ chiếc bóng mềm mại lên khuôn mặt và cơ thể của Young Joon.

Hai người cứ thế nhìn nhau không nói một lời không biết đã được bao lâu.

Young Joon gọi tên cô bằng giọng nói khẽ khàng.

“Mi So à.”

Khoảnh khắc nghe thấy tiếng gọi ấy, một con tê đại không rõ nguồn cơn ập đến, bao trùm từ đầu đến chân của Mi So.

Anh không chỉ gọi mỗi tên cô. Cái tên ấy như muốn nói lên toàn bộ nỗi nhớ mà anh đã cất giữ suốt thời gian qua.

“Mi So à.”

“Anh...”

Thấy Mi So không chỉ nghe mà còn đáp lại, Young Joon giật nảy mình tựa như kinh ngạc rồi lập tức phì cười.

“Lâu lắm rồi mới được nghe đây. Tiếng gọi anh đó.”

Khẽ khàng nhìn Mi So đỏ mặt mỉm cười, Young Joon lấy một thứ gì đó từ trong túi áo ra và nắm trong tay.

Thứ đó là gì, dù không nhìn Mi So cũng có thể nhanh chóng biết được.

Giây lát sau, Young Joon đã có một hành động đáng kinh ngạc. Một việc tuyệt đối không thể có nếu người đang ở trước mặt Mi So lúc này đúng là Lee Young Joon.

Đó chính là việc anh quỳ gối trước mặt cô.

“Phó, phó chủ tịch!”

Quỳ trước mặt Mi So với một bên đầu gối tì trên sàn nhà, Young Joon vừa nở một nụ cười dịu dàng vừa đưa hộp đựng nhẫn ra trước mặt cô, rồi mở nắp cho cô thấy.

“Á á...”

Khi nghe câu “chiếc nhẫn được gắn viên kim cương to như viên kẹo” trước đó, cô chẳng hề có chút cảm giác gì nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy, cô mới hiểu ra. Đó là một chiếc nhẫn cầu hôn lộng lẫy khác thường, được nạm một viên đá kim cương có kích cỡ không sao tưởng tượng nổi.

“Kim Mi So là người phụ nữ duy nhất trên đời này mà Lee Young Joon anh thừa nhận. Em biết điều đó rồi đúng không?”

Mi So gật đầu với vẻ mặt bối rối, Young Joon liền ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng tự tin và tiếp tục hỏi.

“Mi So sẽ cho phép anh có được vinh dự trở thành chồng của em chứ?”

Người đàn ông luôn coi mình là nhất trên đời kia lại hạ thấp bản thân đến thế này mà cầu hôn thì có người phụ nữ

nào không đổ gục chứ. Phải chăng đây là tâm trạng khi đứng trên đỉnh của kim tự tháp nhìn xuống dưới ư?

Từ từ đứng dậy, Mi So cúi người xuống y hệt trước mặt Young Joon, sau khi gập gối lại ngồi xuống, cô khẽ khàng chìa bàn tay trái ra.

“Nếu em thế này mà anh cũng chấp nhận thì bao nhiêu cũng được.”

Với vẻ mặt không thể hài lòng hơn được nữa, Young Joon nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón áp út trên tay trái của Mi So, rồi vừa cười hân hoan vừa nói.

“Không phải là “em thế này mà anh cũng chấp nhận” đâu.”

Chiếc nhẫn vừa khít với ngón tay của Mi So, hệt như cô đã cùng đi với anh để đo vậy.

Young Joon đặt một nụ hôn đầy chân thành lên mu bàn tay trắng trẻo và mềm mại của Mi So, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô và thì thầm.

“Anh đã nói rằng nếu không phải Mi So thì không được còn gì.”

Mi So nhìn Young Joon bằng đôi mắt rưng rưng nhòa lệ vì cảm động, rồi vừa cười rạng rỡ vừa bày tỏ.

“Em yêu anh.”

“Anh yêu em.”

Giống như đôi tình nhân cuối cùng đã hòa làm một sau một thời gian dài chờ đợi, hai cái bóng dài phía trước lò sưởi cũng hợp làm một và treo lơ lửng trên bầu cửa sổ.

Trên bầu cửa động tuyết trắng xóa, ánh trăng rằm sáng tựa ban ngày đang rọi xuống.

Phía bên kia, hình ảnh một cô bé năm tuổi cùng một cậu bé chín tuổi đang nắm chặt tay nhau vừa trò chuyện rôm rả vừa bước đi trên bạt ngàn tuyết trắng tan ra như sương mù rồi biến mất tựa như một giấc chiêm bao.

#Phân kết

Đêm thứ Bảy của một ngày cuối tháng 3 đậm hơi thở mùa xuân, câu nói phát ra từ Hong Mi Gyeong, vợ cũ của Yoo Sik.

“Vẫn không ra nhì.”

Giáng sinh vừa rồi, nhờ Young Joon đang trong tâm trạng vui vẻ vì đi cầu hôn ban ân đức như sóng biển dạt dào mà Yoo Sik đã có thể đặt bước chân đầu tiên vào “cuộc tác chiến mở cửa trái tim đã đóng lại của vợ cũ”.

Thời kỳ lạnh nhạt là gì chứ? Đúng vậy. Cuộc đời dài lắm. Không nên dễ dàng từ bỏ những thứ có thể lật ngược lại được một phần nào đó. Giờ đây anh không muốn sống cô đơn một mình thêm nữa. Giờ đây anh không muốn vừa sống vừa hối hận về những chuyện đã qua thêm nữa.

Với quyết tâm như thế, Yoo Sik đã kiên trì thuyết phục Mi Gyeong và ra sức cầu hòa, cuối cùng cũng có thể qua đêm với cô vào khoảng đầu tháng 2.

Chính là vào cái ngày Young Joon và Mi So tổ chức lễ cưới và đến Tahiti hưởng tuần trăng mật, trên đường tiễn đưa vợ chồng mới cưới quay về, hai người đã ghé qua nhà Yoo

Sik, vừa uống rượu vang vừa ôn lại chuyện cũ về đêm đầu tiên phải lòng nhau.

Lâu lắm rồi mới mở mắt trên cùng một chiếc giường, tâm trạng giống như được quay về thời gian yêu đương hẹn hò, điều đó trở thành chất xúc tác cho việc cải thiện mối quan hệ và cho đến hiện tại hai người vẫn đang duy trì bầu không khí hết sức tốt đẹp. Hôm nay cô đã tìm đến từ sáng sớm và nói sẽ dọn dẹp toàn bộ nhà cửa rồi ở lại nhà anh cả ngày khiến anh vô cùng sùng sốt, tựa như trước mắt hai người chỉ còn lại một việc duy nhất là tái hợp thôi vậy.

Thế nhưng.

“Gì cơ?”

Thấy Yoo Sik hỏi lại, Mi Gyeong vừa thái miếng đậu phụ rồi bỏ vào nồi canh tương đậu đang sôi sùng sục vừa thản nhiên đáp lại.

“Em nói là em không bị. Kinh nguyệt ấy.”

Đang ngồi bên bàn ăn mãi nguyện ngắm nhìn Mi Gyeong từ phía sau, Yoo Sik rút cảm kinh ngạc.

Ngồi ngây người ra một lúc, sau đó anh lập tức ngoáy mạnh lỗ tai và hỏi lại.

“Vừa rồi em nói gì cơ?”

“Đã quá một tuần rồi mà vẫn chưa bị.”

“Em luôn đúng ngày mà.”

“Thế nên em mới lo chứ.”

“Hay là trong người có chỗ nào không khỏe. Đi bệnh viện xem sao đi.”

“Trước khi đến bệnh viện...”

Mi Gyeong ngừng một lát rồi khó nhọc lắm mới tiếp lời.

“Dù sao thì em nghĩ kiểm tra trước vẫn tốt hơn.”

Trên khuôn mặt đang chớp mắt liên tục của Yoo Sik, đủ mọi thể loại cảm xúc phức tạp lướt qua.

7 giờ sáng ngày hôm sau, trước khi bắt đầu buổi họp ban lãnh đạo, Yoo Sik đang uống trà trong phòng làm việc của Young Joon, anh ta vừa đặt tách trà xuống vừa đường đột mở lời.

“Không lý nào lại có thể mang thai được.”

Lông mày của Young Joon nhướng lên trước câu nói không đầu không cuối.

“Tự nhiên ông nói cái gì thế?”

“Tôi đang nói đến vợ tôi. Cô ấy bảo đã hơn một tuần mà vẫn chưa bị.”

Bỏ qua việc này thì Young Joon vốn đang trong tình trạng thần kinh vô cùng nhạy cảm vì đã liên tiếp mấy ngày nay phải đương đầu với các cuộc họp liên tục. Bình thường, trong hoàn cảnh này mà nghe mấy câu nói chẳng hề liên quan đến công việc của Yoo Sik thì anh sẽ chẳng

ngại ngần mà phớt lờ đi, thế nhưng lần này anh lại không thể làm như thế. Bởi Young Joon rõ hơn ai hết tổn thương của Yoo Sik và vợ cũ vì vấn đề hiếm muộn một thời gian dài trong quá khứ.

“Đã thử kiểm tra rồi à?”

“Không. Vẫn chưa.”

“Vì sao?”

Căn phòng làm việc chìm trong sự im lặng không thoải mái.

Một lúc lâu sau, Yoo Sik khó khăn lắm mới đáp lời.

“Nếu kiểm tra rồi... không phải thì làm sao đây. Vợ tôi sẽ lại thất vọng tiếp, không phải sao.”

Vì là việc riêng nên anh cũng không rõ nội tình cụ thể ra sao, nhưng nguyên nhân của việc hiếm muộn là ở phía người đàn ông thì Young Joon đại khái có thể tinh ý đoán ra được.

“Ông thử nghĩ mà xem. Bọn tôi đã ly hôn sau khi kết hôn được mười năm. Trong thời gian đó cũng đã mấy lần thử làm thủ thuật trong phòng thí nghiệm. Nếu có thể có con thì cũng phải đẻ được hơn năm lần rồi ấy chứ.”

“Cũng đúng.”

Thấy Young Joon gãi cằm tỏ vẻ đồng tình, Yoo Sik lại lặp lại một lần nữa như để xoa dịu chính mình.

“Không đời nào lại có bầu được. Chỉ là vì stress nên hơi chậm một chút thôi.”

Đúng lúc đó, Kim Ji Ah gõ cửa đi vào và thông báo đã hoàn tất công tác chuẩn bị cuộc họp.

Đứng dậy khỏi chỗ ngồi, Young Joon vỗ bồm bộp lên vai Yoo Sik như muốn an ủi rồi buông một câu bông đùa.

“Dù có tái hợp cũng đừng nghĩ đến chuyện gửi thiệp mời cưới. Tôi không thích lại phải bỏ tiền mừng nữa đâu.”

“Haiz. Cái thằng lảm tiên lại bủn xỉn. Này, ông đừng có sống như thế. Người như ông mà gặp được cô gái tựa như chúa Jesus rồi thì cũng phải nghe lời người khác mà sống chứ, không làm được như thế thì đúng là...”

Thấy Yoo Sik đang ỉu xiu lại lớn tiếng cầu nhàu như thường lệ, Young Joon đến lúc đó mới phì cười và rời đi.

Chiều Chủ nhật, Mi So cùng Young Joon tới nhà chồng. Vì sắp đến sinh nhật của Mi So nên phu nhân Choi quyết định sẽ đích thân tổ chức bữa tiệc sinh nhật cho cô tại nhà riêng.

Còn một lúc nữa mới đến giờ dùng bữa, trong thời gian chờ đợi, Young Joon cùng chủ tịch Lee đi vào phòng sách và bàn bạc về mấy vụ đầu tư đang gây đau đầu gần đây. Thế nhưng càng nói câu chuyện càng có vẻ dài thêm. Cuộc hội thoại nghiêm túc chớp mắt đã diễn ra hơn hai tiếng đồng hồ, ngoài cửa sổ mặt trời đang lặn dần từ khi nào, dù bàn ăn đã được chuẩn bị xong xuôi từ rất lâu nhưng phía trước bàn ăn hoàn toàn trống trải, chỉ có những người giúp việc đang đi lại lòng vòng xung quanh.

Phu nhân Choi cùng Mi So trò chuyện trong phòng khách để đợi cuộc nói chuyện kia kết thúc, bà tỏ vẻ đứng ngồi không yên và thận trọng hỏi cô.

“Mi So đói bụng rồi đúng không?”

“Không đâu, thưa mẹ. Lúc này con cũng đã ăn rất nhiều hoa quả rồi ạ.”

“Vì đây là sinh nhật đầu tiên của con sau khi kết hôn nên mẹ đã bỏ ra rất nhiều công sức, nhưng thế này là sao chứ. Hay là chúng ta ăn tối trước?”

“Không cần đâu ạ. Con thực sự không sao mà. Con cảm ơn mẹ.”

Xua tay và chậm rãi ngắm nhìn Mi So một lượt, phu nhân Choi lại hỏi bằng giọng điệu hết sức thận trọng.

““Ông xã” dạo này không chăm sóc chu đáo cho con đúng không?”

“Dạ?”

“Mẹ hỏi “ông xã” có chênh mảng trong việc chăm sóc con không.”

Trước từ “ông xã” được lặp đi lặp lại, khuôn mặt Mi So nóng ran lên.

“Con sao thế? À à. Mẹ thật là không tinh ý gì cả. Gọi là ông xã thì có sao đâu nào? Gần gũi và hay đấy chứ.”

“...”

“Sao con không trả lời? Không lẽ hai đứa cãi nhau sao?”

“À, không ạ. Cãi nhau gì đâu ạ. Quan hệ của hai bọn con tốt lắm. Với cả anh ấy vẫn luôn đối xử tốt với con.”

Dù Mi So đỏ bừng cả mặt và cười vui vẻ đáp, nhưng phu nhân Choi vẫn nhìn cô chăm chăm với vẻ mặt rất nghiêm túc và tiếp lời.

“Thế thì sao lại thế này nhỉ? Nhìn thế nào cũng thấy khuôn mặt Mi So so với lần gặp tuần trước có vẻ hơi phờ phạc...”

“Mặt con ấy ạ?”

Đưa tay sờ lên mặt một lúc, Mi So mới bẽn lễn đáp lời.

“Có vẻ như là chứng bệnh uể oải mùa xuân đấy mẹ ạ. Đạo này con thấy thèm ngủ suốt và tiêu hóa cũng không tốt...”

“Ồi trờiiiii, cái đó liệu có phải!”

Khuôn mặt phu nhân Choi lập tức sáng bừng lên.

Từ khâu chuẩn bị hôn lễ đến lễ cưới và cho đến tận bây giờ, chủ tịch Lee và phu nhân Choi luôn nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, đối xử với Mi So như thể cô là đứa con gái út sinh sau đẻ muộn, chẳng hề khiến cô cảm thấy một chút áp lực nào, đến mức ai nghe cũng cho là nói dối. Thế nhưng bố mẹ chồng có một không hai trên đời này cũng có một tham vọng không thể che giấu được, đó chính là...

“Ồi, xem cái suy nghĩ của mẹ kia! Không, không. Mi So của chúng ta, con đừng cảm thấy áp lực gì nhé. Tuyệt đối đừng suy nghĩ gì cả. Suy nghĩ nhiều thậm chí còn mệt mỏi hơn đấy. Mấy lời mẹ nói vừa nãy con tuyệt đối, tuyệt đối đừng để tâm mà cứ cùng với Young Joon sống thật vui vẻ, nhé? À khoan, trước khi các con về nhà mẹ sẽ để sẵn hai

thùng thuốc bỏ vào cốp xe. Trên thùng đều ghi rõ tên của Young Joon với Mi So rồi nên con nhớ nhìn kỹ rồi uống mỗi bữa một viên nhé. Thuốc đó mẹ đặt về từ một nơi nổi tiếng lành nghề, nên con hãy coi như đây là thành ý của mẹ, tuyệt đối không được quên uống, tuyệt đối không. Nhé?”

Với giọng điệu khuyên nhủ hết mực ân cần, phu nhân Choi khẽ đưa đôi bàn tay đẹp lên che miệng và cười, rồi tiếp tục nhắc lại hết như đoạn điệp khúc trong bài hát.

“Con tuyệt đối đừng cảm thấy áp lực, biết chưa?”

“Vâng, thưa mẹ.”

Với biểu cảm hết sức kỳ cục, không ra khóc mà cũng chẳng ra cười, Mi So ngoan ngoãn đáp lời khiến phu nhân Choi cười tươi, rồi bất chợt bà cầm một cái gì đó ở trên bàn lên. Đó là một món đồ gốm có kích thước như một chai mật ong được gói trong tấm vải bọc màu vàng kim.

“Không phải gì đặc biệt, nhưng đây là bột vùng hữu cơ. Người ta nói nếu pha cái này vào sữa đậu nành để uống thì vô cùng tốt đối với phụ nữ. Phải tốt cho cơ thể đến mức nào mà con dâu lớn nhà chủ tịch Bang mỗi ngày đều ăn rồi tháng trước mới sinh được một cặp sinh đôi chứ.”

À à, người mẹ này chắc trong mơ cũng không biết ngay từ trước lúc kết hôn, người con trai út của mình vẫn hỏi cô có cần tận hưởng thêm một chút giai đoạn tân hôn này không và tích cực sử dụng dụng cụ tránh thai.

“Ôi, mẹ ơi! Con không thấy áp lực một chút nào và hoàn toàn thoải mái ạ! Mẹ ơi, con thật lòng vô cùng vô cùng cảm ơn mẹ! Ô hô hô hô.”

“Ồi dào, cảm ơn cái gì chứ. Con bé này toàn nói những lời khách sáo thôi. À mà, từ giờ cuối tuần các con đừng qua đây nữa. Thay vào đó, hai đứa con phải tận hưởng thời gian bên nhau một cách đầm ấm, hết sức hết sức đầm ấm mới đúng. Con hiểu chưa? Với lại giờ các con cũng phải dần xem xét chuyện nhà cửa đi chứ? Dù trang thiết bị có tốt đến mấy thì khi sinh con, căn nhà có sân vườn vẫn tốt hơn là căn hộ buồn tẻ chứ. Lũ trẻ khi còn nhỏ thích nhất là được chạy nhảy cùng với các con vật trên cánh đồng cỏ đầy. Nếu công việc bận rộn quá thì mẹ sẽ tìm thay các con.”

“Khụ khụ.”

Mi So nhớ lại bản kế hoạch năm nay mà Young Joon đã lập ra hồi cuối năm ngoái hoàn toàn không có mục nào là “kế hoạch sinh con” cả.

Về vấn đề này, tất nhiên cô cũng đã nghĩ sẽ lựa một dịp nào đó chính thức nói chuyện với bố mẹ rồi, nhưng phu nhân Choi lại đợi chờ với ánh mắt mong mỏi đến thế kia, nếu lúc này nói thẳng ra thì không hay cho lắm.

Ôm chiếc lọ đựng bột vừng nghe nói đã giúp con dâu nhà nào đó sinh đôi vào lòng với biểu cảm phức tạp, khuôn mặt Mi So cuối cùng cũng chuyển sang bộ dạng muốn khóc.

“À khoan. Cái đó là một chuyện, con đã nghe chuyện về Sung Yeon chưa?”

Đầu năm nay, sau khi nói sẽ đi du lịch ở Úc và nhanh chóng rời đi, Sung Yeon di chuyển liên tục và cuối cùng đã dừng chân ở Melbourne được một tháng.

“Chuyện gì hả mẹ?”

“Chuyện nó đi xem mắt rồi bị đá ấy.”

“Phụt! Gì cơ ạ?”

Trước phản ứng quá khích của Mi So, phu nhân Choi nghiêm trọng tiếp lời với vẻ mặt “Biết ngay là con sẽ phản ứng như thế mà”.

“Mà khoan, nó nói rằng mới chỉ gặp nhau đúng ba lần đã bị đá. Không phải ai khác mà lại là Sung Yeon nhà chúng ta. Làm sao có thể như thế được chứ?”

Đầu tuần trước, sau khi nghe chuyện con gái duy nhất của một người quen đang du học ở Melbourne, chủ tịch Lee nhanh như chớp đã sắp xếp một buổi xem mắt cho Sung Yeon. Thế nhưng mới đó mà đã bị đá rồi ư?

Không, cứ cho rằng đây là lần thứ hai bị đá với tốc độ nhanh như thế đi, một Lee Sung Yeon luôn ngập tràn khí thế của một người đàn ông mị lực lại có thể bị phụ nữ từ chối ư? Đó là chuyện không sao tin nổi.

Đúng lúc cô đang tò mò về lý do muốn chết đi được, người giúp việc đến gọi phu nhân Choi.

“Thưa bà, có điện thoại gọi đến ạ.”

“Ai lại tìm mình vào giờ này nhỉ? Mi So, con ngồi đây một lát nhé. Mẹ đi rồi quay lại ngay.”

“Con không sao đâu nên mẹ cứ đi thông thả rồi quay lại ạ.”

Sau khi phu nhân Choi vội vã rời khỏi chỗ ngồi, còn lại một mình, Mi So không có việc gì làm chỉ biết ngây người ngồi đó, thần thờ nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Cứ như vậy, không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

Trong vô thức cô mắt nhắm mắt mở vì buồn ngủ.

Vào lúc cô đang gật lên gật xuống và thân người đổ nghiêng về một phía, một làn hơi ấm nóng dịu dàng ôm lấy thân trên của cô.

“Nếu buồn ngủ thì em vào phòng mà ngủ. Đừng có ngồi gật gù ở chỗ này chứ.”

Young Joon chẳng biết đã đi vào từ khi nào, ngồi xuống bên cạnh cô.

Thân trên vẫn được anh ôm, lò dò mở mắt ra, Mi So chớp chớp đôi mắt buồn ngủ, dựng thẳng người dậy và ngáp một cái thật dài.

“Oáp. Lại ngủ gật nữa rồi. Sao em cứ luôn bị thế này nhỉ?”

Lặng yên quan sát Mi So đang chấm nước mắt ngân ngấn ở bờ mi, Young Joon nghiêng đầu và hỏi cô.

“Em... gần đây không phải liên tục ngủ sao?”

“Em đã như thế thật à?”

“Ừ. Em có đau ở đâu không? Sắc mặt cũng không tốt lắm.”

“Em chẳng đau chỗ nào hết. Có vẻ là chứng uể oải mùa xuân thôi.”

“Hay là thế?”

“Em đã nói rồi mà.”

Young Joon vẫn nhìn cô bằng ánh mắt hoàn toàn không yên tâm.

“Nếu em bị bệnh thì đừng có chịu đựng một cách ngốc nghếch mà bất cứ lúc nào cũng phải nói với anh đấy.”

“Em biết rồi ạ.”

Mi So ngược lên nhìn Young Joon bằng khuôn mặt tươi cười như mọi ngày.

“Anh đã nói xong chuyện với bố chưa? Kết quả thế nào rồi ạ?”

“Thì... vẫn thế thôi.”

Thấy câu trả lời không hề gãy gọn, cô lập tức hiểu ra mọi chuyện không được suôn sẻ như dự tính.

Young Joon không giải thích thêm bất cứ điều gì khác, Mi So cũng mau chóng đổi chủ đề để không động tới lòng tự tôn của anh.

“À này anh.”

“Ừ.”

“Anh chồng bị phụ nữ đá, anh đã nghe tin đó chưa?”

“Ai nói thế?”

“Mẹ ạ.”

“Bí mật gì chứ, kết cục chính mình đi khắp nơi kể cho hết người này đến người khác.”

Phì cười tự nhủ, Young Joon khẽ nhún vai.

“Em biết Oh Ae Ji đúng không?”

“Không phải là con gái độc nhất của giám đốc Oh công ty vận tải Nara sao?”

“Đúng thế. Đối phương chính là cô ấy.”

“O? Người đó, trước đây làm ở công ty thực phẩm Daehan nhỉ? Chẳng phải cô ấy từng có chuyện gì đó với một người ở công ty thực phẩm khác sao?”

“Cô ấy đã bị Seung Joo đá.”

“À à, đúng rồi! Thì ra là Yoon Seung Joo.”

“Lúc đó bị đá thê thảm nên có vẻ như cô ấy đã không còn quan tâm đến đàn ông nữa thì phải.”

“Chậc chậc. Đáng tiếc thật. Người tốt như vậy mà.”

“Lần đầu gặp mặt anh cả vào tuần trước, Oh Ae Ji cũng đã vòng vo từ chối, nhưng anh cả tha thiết yêu cầu nên cô ấy đồng ý gặp thêm hai lần nữa. Thế nhưng vào lần gặp mặt ngày hôm kia, cô ấy đã thẳng thắn bộc lộ hết rồi.”

“Gì thế ạ?”

“Cô ấy nói không hài lòng với anh cả ngay từ ngoại hình rồi.”

“Ặc! Thật ấy ạ?”

À à. Cô đại khái có thể tưởng tượng được biểu cảm của Sung Yeon như thế nào khi nghe câu nói đó. Chắc sẽ vì quá kinh ngạc mà con ngươi dao động với tần số 300 GHz, tâm trí như bay khỏi đài thiên văn Caltech với vận tốc ánh sáng rồi bị hút vào hố đen vũ trụ cũng nên.

“Từ sau vụ đó đến giờ, hình như anh ấy vẫn đang sốt vó theo đuổi thì phải.”

“Trời đất. Với anh ấy thì đây là lần đầu tiên có việc thế này ấy nhỉ.”

Sự thật là trước Oh Ae Ji cũng đã có một người không gục ngã trước ma lực của Sung Yeon, nhưng đương sự hoàn toàn không hay biết gì về sự thật đó lại đang tỏ ra đáng tiếc với vẻ mặt hết sức trong sáng.

“Ây dà, thật quá đáng thương.”

“Đáng thương cái gì mà đáng thương? Con người đó phải gặp thêm vài vụ như vậy mới được. Tâm trạng của anh lúc này thậm chí còn muốn đập tay với Oh Ae Ji nữa kìa.”

“Cũng phải. Anh nói thế cũng đúng.”

Hai người trao nhau cái nhìn tinh quái một lúc rồi bật cười khúc khích.

Khi tiếng cười đã vơi bớt, Young Joon hỏi cô với vẻ nghi hoặc.

“Cái đó lại là gì nữa?”

“Cái gì cơ ạ?”

“Cái trông như lọ đựng hài cốt mà em đang ôm trong lòng kia kìa.”

“O? À. Cái này...”

Phải đến lúc đó mới kiểm tra cái bình đựng bột vùng trong tay, Mi So đỏ mặt và thành thật đáp.

“Anh này. Việc chúng mình đang tránh thai, anh định khi nào thì nói với bố mẹ thế?”

“Sao? Bố mẹ gây áp lực cho em à?”

“Dù bố mẹ không tạo áp lực gì cả, nhưng làm thế lại khiến em không thể không cảm thấy áp lực...”

Thấy Mi So bỏ lửng câu nói, Young Joon nhún vai.

“Lúc nào đó anh sẽ nói chuyện đằng hoàng một lần.”

“Nhưng mà...”

“Anh sẽ tự lo liệu nên em không cần phải bận tâm gì hết.”

Cúi xuống nhìn khuôn mặt đang miễn cưỡng gật đầu của Mi So, Young Joon giật lấy chiếc bình trong tay cô đặt lên bàn rồi dịu dàng đẩy vai cô về phía sau.

Yếu ớt ngã về phía sau rồi nằm dựa một nửa người vào ghế, Mi So khẽ lườm Young Joon và buông lời trách móc.

“Mẹ nói sẽ mau chóng quay lại đây. Đừng có làm bừa.”

“Nghe thấy tiếng bước chân thì anh sẽ ngừng.”

“Không được. Sao anh lại làm em xấu hổ thế này chứ, đi ra đằng kia đi.”

“Chỉ một lần thôi.”

“Em đã nói là không được mà, á, đừng, em buồn! A ha ha!”

Giữa Young Joon đang định hôn và Mi So cố đẩy ra tức thì nổ ra một màn đôi co quyết liệt.

Trong lúc đôi vợ chồng son đang trêu đùa nhau inh ỏi trên ghế sofa phòng khách, ngoài cửa chủ tịch Lee cùng phu nhân Choi đang đứng ôm chiếc bụng đói nín cười với vẻ mặt mãn nguyện.

“Không ăn cơm mà cũng thấy no bụng rồi.”

“Mình cũng thật là. Dù thế nếu không ăn thì bụng phải đói chứ.”

Chiều thứ Hai, cũng là ngày đầu tiên của tháng 4.

Young Joon đang ngồi trong phòng làm việc tập trung sắp xếp những suy nghĩ trong đầu để chuẩn bị tham dự cuộc họp tổng kết. Giờ là thời điểm phải đưa ra quyết định cho vấn đề nổ ra với các thành viên hội đồng quản trị suốt mấy ngày gần đây.

Việc liên tục vắt óc suy nghĩ khiến anh cảm thấy đau nhức hết cả đầu.

Thở ra một hơi dài, anh vùi sâu người vào lưng ghế êm ái rồi nhắm mắt lại.

Dường như nghe thấy tiếng sóng biển ở đâu đó, anh mở mắt ra và thấy trước mặt là đường chân trời rộng lớn trải dài. Anh như chết lặng trước đại dương bao la không thấy bờ cùng bầu trời xanh ngắt và ánh mặt trời chói lòa. Chỉ mới đây thôi anh vẫn đang ngồi trong phòng làm việc cơ mà.

Khoảnh khắc anh nhận ra đây chỉ là giấc mơ, cùng với một tiếng động kinh thiên động địa, đường chân trời trước mắt rung chuyển, một con rồng màu vàng kim khổng lồ trồi lên làm bắn tung lên vô vàn những giọt nước. Số ngọc nó ngậm trong miệng không phải chỉ có một hai viên.

Thêm vào đó, con rồng chẳng biết đã tham lam tống vào họng bao nhiêu đến mức làm rơi mấy viên ngọc thần khỏi miệng, song vẫn vội vã thăng thiên như thể đang bận việc gì đó.

Thế nhưng ngay sau đó, lần này lại là một con chim phượng hoàng sải đôi cánh vĩ đại bay lượn phía trên đường chân trời, rồi sau đó đột nhiên đậu lại trên một cây thông chẳng biết đã từng từng đứng đó tự khi nào.

Há hốc miệng không thốt nên lời trước cảnh tượng quá đổi hoang đường, Young Joon còn đang thắc mắc không hiểu tại sao lại thấy dần nóng lên thì quang cảnh bỗng trở nên hơi kỳ lạ.

Ồ kìa. Mặt trời kia không biết có phải do cảm giác không, nhưng chẳng phải nó đang to dần lên một cách kỳ diệu hay sao?

Đó không phải là cảm giác, mà nó đang dần to ra thật. Mới đó mà nó đã gần anh đến mức này.

Trong lúc anh còn đang ngỡ ngác, mặt trời đã ập đến ngay trước mặt rồi phun ra một làn khí tốt lành không thể diễn đạt bằng lời và trong khoảnh khắc bị hút vào trong vòng ôm của Young Joon.

“Ha!”

Young Joon giật bắn người khỏi ghế như một chiếc lò xo và tỉnh dậy, vừa hít thở hỗn hển vừa cố gắng để trấn tĩnh lại, một lúc sau anh mới phát hiện ra Mi So. Cô đang cúi xuống nhìn anh với khuôn mặt hết sức lo lắng.

“Anh, anh không sao chứ?”

“À... ừ.”

“Anh lại mơ giấc mơ đó đúng không?”

Con ác mộng từng hành hạ Young Joon suốt quãng thời gian dài sau khi kết hôn cũng chỉ giảm tần suất xuất hiện chứ chẳng dễ dàng biến mất.

“Không đâu. Không phải là giấc mơ đó. Em đừng lo.”

“Vậy thì giấc mơ gì...?”

Ngược lên nhìn Mi So đang tỏ ra thương xót, Young Joon định kể cho cô nghe về giấc mơ, nhưng nghĩ đến việc làm thế biết đâu chỉ khiến cô khó hiểu hơn, cuối cùng anh đành từ bỏ ý định.

“Chỉ là... giấc mơ vớ vẩn thôi.”

Mà không, cái gọi là giấc mơ vớ vẩn ấy sao lại có quy mô bom tấn kinh khủng thế chứ? Anh thậm chí đã ôm con rồng màu vàng kim, con phượng hoàng, cây thông khổng lồ và cả mặt trời vào lòng. Đây chẳng phải là cảnh có thể dễ dàng chinh phục cả Trái Đất bằng tấm thân trần hay sao?

Ờ? Chờ đã. Có gì đó hơi lạ. Cái này không lẽ...?

“Mi So à. Em, vào tháng trước...”

Vào một ngày có chút không an toàn, vì dùng hết bao cao su nên không còn cách nào khác, hai người đã cứ thế quan hệ đúng một lần duy nhất. Thế nhưng sau đó không lâu, anh rõ ràng đã nghe thấy Mi So lẩm bẩm trong nhà vệ sinh rằng “Kỳ kinh này sao ra ít thế nhỉ?” nên không có lý nào lại thế được.

“Sao ạ?”

“Không có gì hết.”

Thấy Young Joon nói năng lấp lửng một cách khó hiểu không giống thường ngày, Mi So hỏi lại anh với thái độ thương cảm.

“Gần đây anh suy nghĩ quá nhiều nên mới thế này thì phải.”

“Cũng có thể là như thế.”

Im lặng kéo dài một lúc, sau đó Mi So lại chuyển sang chế độ công việc để gọi Young Joon.

“Phó chủ tịch.”

“Sao.”

“Là về hạng mục lần này ạ. Tất cả đều phản đối nên chắc anh bất an lắm đúng không?”

“Gì cơ?”

“Đây là lời mà em muốn nói với tư cách là thư ký thân cận đã theo anh một thời gian dài...”

Hơi cúi người xuống để ngang tầm mắt với Young Joon, Mi So lặng yên nhìn vào mắt anh và nói một cách chân thành.

“Dù ai nói gì đi nữa, em vẫn tin vào phó chủ tịch.”

Với quy mô của tập đoàn Yoo Il hiện giờ thì đây là hạng mục đầu tư hoàn toàn có cơ hội thành công, nhưng như lời Mi So đã nói, số người phản đối cũng không ít.

Tất nhiên nếu là Young Joon của ngày trước, một khi đã quyết định chắc chắn, anh sẽ chẳng hề để tâm đến sự phản đối của người xung quanh mà liều lĩnh lao vào.

Nhưng giờ đây lại khác.

Chủ tịch Lee dự định cuối năm nay sẽ nhường lại vị trí chủ tịch cho Young Joon và hoàn toàn rút khỏi công việc điều hành kinh doanh. Cho dù có được gọi là thiên tài đi nữa, giờ đây khi sắp ba mươi lăm tuổi, điều đó lại trở thành gánh nặng lớn đối với Young Joon. Trong tình huống như thế mà phần lớn các thành viên hội đồng quản trị, thậm chí cả bố ruột là chủ tịch Lee cũng bày tỏ thái độ phản đối, khiến anh không khỏi chần chừ trong việc ra quyết định, không giống như bình thường.

“Dù tất cả mọi người trên đời này đều phản đối đi nữa, nếu đã là việc mà phó chủ tịch tin tưởng là đúng thì đừng lưỡng lự mà hãy cương quyết thực hiện đi ạ.”

Ánh mắt không có chút dao động nào của Mi So đang nói lên sự vững tin của cô với tư cách là cộng sự đã đi cùng anh suốt những năm tháng dài đằng đẳng qua.

“Phó chủ tịch làm thế cũng được ạ. Vì anh là Lee Young Joon mà.”

Trước câu nói chứa đựng sự chân thành của Mi So, màn sương mờ che phủ trước mắt Young Joon cuối cùng cũng tan biến, trong tâm mắt lại một lần nữa sáng trong trở lại của anh, một đại lộ rộng thênh thang chẳng biết từ khi nào đã trải dài ra vô tận.

Đó là một điều kỳ diệu nhưng ngược lại cũng là việc mà anh đã quen thuộc.

Bởi nếu quay đầu nhìn lại, Mi So vẫn luôn như thế. Từ rất lâu rồi, mỗi khi Young Joon đối mặt với khó khăn, cô đều ngay tức khắc có mặt và ở bên cạnh anh, là tồn tại duy nhất giúp anh nhanh chóng lấy lại khí thế.

“Vì anh là Lee Young Joon ấy hả?”

“Vâng. Vì anh là Lee Young Joon mà.”

“Phải rồi. Là Lee Young Joon cơ mà.”

“Vâng, vâng.”

“Không phải ai khác mà chính là Lee Young Joon.”

“Vâng vâng vâng. Lee Young Joon mà lại.”

Nhìn nhau và vừa lặp đi lặp lại câu nói giống hệt nhau vừa gật gù như kẻ ngốc, sau đó hai người đồng thời ôm lấy nhau rồi bật cười sảng khoái.

“Giờ anh đã quyết định được chưa?”

“Rồi.”

“Thế nào ạ?”

“Thế nào cái gì mà thế nào? Anh đã nói là làm thì bằng mọi giá phải làm chứ sao.”

“Ồ. Quả đúng là anh, phải ra mặt như này mới là phó chủ tịch vô địch thiên hạ chứ.”

Buông lời tăng bốc xong, Mi So vừa cười rạng rỡ vừa nói thêm.

“Phải đến lúc này sắc mặt anh mới khá hơn đấy.”

Dịu dàng ngược lên nhìn Mi So, Young Joon nói lời cảm ơn một cách trịnh trọng.

“Cảm ơn em.”

Mi So làm bộ tinh nghịch thay cho câu trả lời, rồi ngay sau đó thì thầm bằng giọng nói tràn đầy hưng phấn.

“Vây thì em sẽ kỳ vọng vào món quà sinh nhật.”

“Món quà sinh nhật gì cơ?”

Thấy Young Joon cố tình giả bộ không biết để trêu cô, Mi So lườm anh rồi khẽ đẩy nhẹ vai anh, sau đó nhìn xuống đồng hồ đeo tay và thúc giục.

“Đã đến giờ họp rồi. Anh đi đi ạ.”

“Sau đó không có lịch gì nữa đúng không? Hết giờ làm việc chúng ta lái xe đi hóng gió nhé?”

“Được ạ.”

“Đợi anh nhé.”

Sau khi Young Joon phủ lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng và rời đi, Mi So bắt đầu dọn dẹp bàn làm việc với tâm trạng bình yên hơn hẳn.

Trong lúc cô đang tỉ mỉ sắp xếp và dọn hết những đồ vật không cần thiết sang một bên, Kim Ji Ah gõ cửa và đi vào.

“Phu nhân.”

“Ày, Ji Ah, em lại như thế nữa rồi.”

Sau khi kết hôn, Mi So đã được thăng chức lên làm giám đốc thường vụ, nhưng cô chủ yếu vẫn phụ trách lịch trình bên ngoài và công việc tại nhà riêng của Young Joon, nếu không có việc gì đặc biệt cô cũng không xuất hiện ở công ty, đồng thời cô cũng đã chỉ thị cho các nhân viên khác phải gọi cô là “trưởng phòng” thay vì “phu nhân” trong giờ làm việc. Đây là cách nhằm giúp giảm bớt áp lực về mặt tâm lý cho cả cô và tổ thư ký.

“À, đúng rồi. Trưởng phòng.”

“Sao nào? Có chuyện gì thế?”

“Nếu chị có băng vệ sinh, có thể cho em vay một cái được không ạ?”

“Băng vệ sinh á?”

“Vâng. Em dùng hết sạch rồi ạ. Em cứ nghĩ là gần hết rồi, không dùng cũng chẳng sao, nhưng dù sao không dùng cũng hơi khó chịu ạ.”

“Trong túi xách của chị có đó. Chờ một chút.”

Khoảnh khắc định bước về phía tủ quần áo lấy túi xách, Mi So chợt nhớ ra điều gì đó và quay lại hỏi.

“Em nói là gần hết rồi á? Ji Ah tháng này bị sớm thật đấy nhỉ?”

“Dạ? Không đâu chị.”

“Chẳng phải em vốn bị muộn hơn chị một ngày sao?”

“Đúng thế, nhưng em bị đúng ngày mà.”

“Gì cơ?”

Ồ kìa? Cái này có gì đó hơi...

Lôi điện thoại ra và kiểm tra lịch, Mi So đứng yên không nhúc nhích một lúc lâu và nhìn chăm chăm vào màn hình.

Giờ ăn trưa, thứ Ba ngày 3 tháng 4.

“Vừa nãy con rể Lee đã gọi điện tới xin lỗi vì không thể có mặt được. Nếu lần sau nó còn vắng mặt nữa, con phải gọi nó là “chuyến tàu tới địa ngục” nhé. Ha ha ha!”

“Bố này. Chẳng vui tí nào cả.”

Trong lúc Young Joon đi công tác địa phương bằng trực thăng chuyên dụng, Mi So về nhà ngoại ăn trưa cùng mọi người trong gia đình.

“Pil Nam à, thịt chín hết chưa? Con chia một chút vào đây đi.”

“Vẫn chưa chín lắm ạ.”

“Này, con bé này. Thịt bò mà chín kỹ quá sẽ dai và chẳng còn vị gì nữa. Chà, nói gì thì nói, đúng là thịt bò Hanwoo cao cấp có khác, nhìn lớp mỡ đang chảy xuống ào ào mà xem.”

“Hôm nay Mal Hee sẽ khao nên bố hãy từ tốn mà ăn nhiều vào ạ.”

Qua khung cửa sổ rộng rãi của căn phòng trong nhà hàng chuyên bò Hanwoo cao cấp chứ không phải quán bì lợn, có thể nhìn thấy một chiếc băng rôn khổ lớn ghi dòng chữ “Trung tâm y tế Kim Mal Hee dự kiến khai trương vào cuối tháng 4” được treo trên tầng năm của một tòa nhà mới xây.

“Bố ăn nhiều vào ạ. Mi So cũng ăn mạnh lên. Nếu đúng ngày sinh nhật em được chúc mừng thì tốt biết mấy, tiếc thật đấy.”

“Chị chỉ lo bò trắng răng thôi. Sinh nhật em ấy hả, chồng cũng đã nghỉ phép một ngày, thêm vào đó mẹ chồng còn

chuẩn bị bàn tiệc sinh nhật cho, bố chồng còn mua xe hơi thể thao đắt tiền làm quà. Nó như thế mà chị còn tiếc cái gì? Phải không, Kim Mi So?”

“Ồi, chị cũng thật là.”

Nhìn Mi So vừa đỏ mặt vừa xua tay, Mal Hee lên nói thêm.

“Cô chủ tòa nhà ời. Với ý tứ như vậy thì cho đến khi chị tìm được chỗ cho bệnh viện, em có thể giảm bớt tiền thuê nhà một chút không?”

“Không được.”

Mi So vừa mỉm cười tươi rói vừa dứt khoát từ chối, thấy vậy Mal Hee liền “xì” một tiếng với vẻ mặt tinh quái rồi quay mặt đi.

“Bố này, cửa hàng của bố cứ đóng cửa thế kia mà ra ngoài cũng được sao?”

“Qua đường một cái là đến ngay chứ có gì đâu. Nếu thấy khách đến thì bố chạy về là được.”

Tại tầng một của cùng tòa nhà có một cửa hàng bán nhạc cụ. Đó là cửa hàng mà Mi So mở cho bố mình sau khi cô mua lại tòa nhà.

“Công việc kinh doanh có tốt không ạ?”

“Hừm, đương nhiên rồi. Tuần trước bố còn bán được một chiếc guitar giá cả chục triệu won nữa kìa.”

Thấy mấy cô con gái đều đồng thanh “Ồ, bố chúng con giỏi thật đấy!” và nhìn mình bằng vẻ mặt ngạc nhiên, ông nhún vai và nói thêm.

“Mi So à. Ông thông gia nhà chúng ta nhiệt tình thật đấy.”

“Sao ạ?”

“Tuần trước ông ấy đã ghé chơi cửa hàng, ôi trời, cái con người này cũng thật là, bố mới kể một chút về Jimi Hendrix thôi mà ông ấy đã nói rằng muốn thử bước theo con đường đó sau khi nghỉ hưu rồi...”

“Bố nói gì cơ?”

“Mà thực ra bố cũng không định bán cho ông ấy chiếc guitar đắt đỏ như thế, nhưng nhờ có Miss Park cứ ở bên cạnh giục giã rằng “Ông nhiều tiền như thế, tiêu xài một chút đi”, ha ha.”

“Miss Park là ai cơ ạ?”

“Ừ. Là một cô gái mới làm việc ở phòng trà Nhà Xanh cạnh đó. Vốn cô ấy không phải người làm những công việc thế này, nhưng bố mẹ mất sớm lại phải nuôi mấy đứa em nên mới dẫn thân vào con đường này. Thấy thương cô ấy nên bố làm khách quen...”

“Ặc! Bố!”

Khuôn mặt vốn đang tươi cười của Mi So trở nên cau có.

Hôm qua bố cô nói dạo gần đây mối quan hệ thông gia giữa hai nhà rất thân tình, thì ra là thân tình theo nghĩa này đây.

Mấy hôm trước khi cô đến nhà chồng, bố chồng đã giao bàn tay có đeo nhẫn đầu lâu chẳng hề phù hợp lên rồi vừa vụng về gập ngón tay giao lên làm dấu vừa nói “peace”, lúc đó cô còn nghĩ không biết ông uống nhầm phải cái gì, thì ra ông thực sự đã uống nhầm thật. Bị “nhiễm” mất rồi.

“Bố. Sở thích của hai người thì con không thể nói gì được, nhưng nếu bố còn gọi cái cô phòng trà đó thêm một lần nào nữa con sẽ tăng giá thuê lên gấp đôi.”

“Gì cơ?”

“Con nói thật đó. Bố cứ biết như thế đi.”

“Woa! Mi So ơi, Mi So à! Con, con, con nhóc này, thực sự không phải như thế đâu, woa, thật sự bố... chẹp chẹp. Haiz, suốt bao nhiêu năm nay, bố một mình cô đơn nuôi ba đứa con gái trưởng thành, tại sao giờ đây phải nhận sự coi thường thế này chứ, hức hức, với cả thịt đang dần mềm nhũn ra rồi này.”

Bố Mi So với bộ quần áo da cứng bó chặt cùng hai bàn tay đeo đầy những chiếc nhẫn đầu lâu liên tục buông ra những lời oán trách tựa như một ông già trong lúc không ngừng bỏ thịt vào miệng.

Mấy chị em nhìn chăm chăm người cha một lúc lâu với ánh mắt bó tay rồi sau đó quay đầu tiếp tục ăn.

“Mi So, em cũng ăn một chút đi.”

“Em không thấy ngon miệng nên...”

“Em lại ăn kiêng nữa hả? Em rể Lee không nói gì sao? Mau ăn đi.”

Nãy giờ cảm thấy ngấy tận cổ mùi thịt một cách kỳ lạ, Mi So đành vừa cười ngại ngùng vừa miễn cưỡng ăn một miếng thịt trước sự la rầy của chị Pil Nam. Chính vào lúc đó, dạ dày của Mi So nôn nao dữ dội.

Cảm giác như bụng dạ đang đảo lộn từ tận sâu bên trong. Bản năng mách bảo cô rằng đây không đơn thuần chỉ là rối loạn tiêu hóa.

“Em sao thế?”

“À, không có gì đâu ạ.”

Đến lúc này, có một việc mà Mi So đã thẩm đoán được.

Cô chẳng thể nào nuốt trôi được nữa.

Trong lúc bố và các chị trợn tròn mắt liếc sang nhìn, Mi So chỉ yên lặng đứng dậy.

“Con xin lỗi, đột nhiên có việc gấp nên con xin phép đứng dậy trước đây. Bố đừng bận tâm mà cứ thông thả ăn hết bữa rồi về nhé ạ. Tí nữa con sẽ gọi điện cho bố.”

Thấy Mi So vội vã rời đi với vẻ mặt căng thẳng, những người còn lại đều ngơ ngác nhìn nhau và lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Đúng một tiếng đồng hồ sau đó, Mi So đứng trước lối vào khoa phụ sản với khuôn mặt rối bời.

Cô ngậy người đứng đó và cúi xuống nhìn một quyển sổ có kích thước như tấm bưu thiếp trong tay, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, nhìn vào dòng chữ trên cột quảng cáo thời hơi ở ngay bên cạnh: “Giải nhất lô tô tuần này chính là bạn!”

Ngẫm nghĩ mãi về cách truyền đạt cái tin hết sức vui vẻ này sao cho hiệu quả, Mi So chỉ còn đợi đến lúc Young Joon kết thúc chuyến công tác trở về. Thế nhưng hôm nay không hiểu sao thời gian lại trôi chậm đến thế, cô cảm thấy quá mệt mỏi để chờ đến đêm.

Ngay khi người mà cô chờ đợi trong mỗi mồn là Young Joon về đến nhà vào lúc tối muộn, Mi So đã định sẽ chạy nhào đến ôm lấy anh và nói ra chuyện đó, nhưng đáng tiếc thay, khuôn mặt anh lúc mở cửa bước vào lại héo rũ như hành muối.

Vì không thể tóm lấy một người đang mệt mỏi mà nói năng tùy tiện được, cô đành ngậm miệng lại, đón lấy áo khoác của anh rồi im lặng đi theo phía sau.

“Họp gia đình có vui không?”

“Dạ? À... vâng vâng. Thì, cũng vui ạ. Hê hê.”

“Lẽ ra anh phải có mặt ở đó, xin lỗi em.”

“Không sao ạ. Anh không thấy đói sao? Em làm gì đó cho anh ăn tạm nhé?”

“Anh ăn tối rồi mà. Chắc anh đi tắm rồi nằm nghỉ luôn.”

“Em lấy sẵn nước tắm cho anh rồi đấy.”

“Hay là tắm cùng nhau đi?”

“Anh đang mệt mà. Hôm nay thì thôi đi.”

Đi về phía phòng tắm trong phòng ngủ, Young Joon tháo cà vạt và cởi cúc áo sơ mi, bất chợt mắt anh sáng lên và quay ra sau nhìn.

“Cùng tắm đi.”

“Em đã nói là không thích rồi mà.”

“Âyyy, cùng làm đi mà, nhé?”

Thấy Young Joon làm mấy hành động đầy tình nghịch bằng giọng điệu mè nheo chẳng hề hợp với anh chút nào, Mi So vừa lườm vừa miễn cưỡng tựa vào người anh.

Nhưng chính vào lúc ấy, bên tai cô vang lên giọng nói của bác sĩ khoa sản. Rằng vào giai đoạn mới mang thai, quan hệ vợ chồng phải thật cẩn thận.

“Á, á, không được đâu. Không được rồi. Không được.”

Young Joon liếc nhìn Mi So bỗng nhiên vừa giãy giụa thoát khỏi vòng ôm của anh vừa lắc đầu quây quây với ánh mắt nghi hoặc rồi hỏi.

“Em sao thế? Có chuyện gì à?”

“Chuyện đó, tại vì...”

“Nói anh nghe xem.”

“Anh à. Thực ra em...”

Đúng vào khoảnh khắc Mi So cuối cùng cũng hạ quyết tâm và định nói ra, điện thoại trong tay Young Joon bỗng đổ chuông.

“Giờ này mà tiến sĩ Park còn có chuyện gì thế nhỉ?”

Sau khi xem người gọi đến, Young Joon ra hiệu cho Mi So chờ một lát rồi nhận điện thoại.

Gần như trước cả khi anh kịp “Alo”, giọng nói oang oang của Yoo Sik đã vang vọng khắp phòng.

“Young Joon à! Young Joon bạn tôi oiiiiiii! Cuối cùng cũng thành công rồi, thành công rồi! Mi Gyeong đã có thai rồi! Tôi có con rồi! Con tôi! Vợ tôi cũng đã quay về, giờ chúng tôi có cả con nữa! Chúa ơi! Thật là một đêm tuyệt vời! Tôi phải đặt thêm một cái bát lên bàn ăn rồi!”

Vẫn giữ im lặng nghe Yoo Sik huyền thuyên suốt một hồi như người mất trí, Young Joon lập tức phì cười và đáp lời.

“Cái thằng này, nếu thế thì sao không có sớm đi chứ, hà tất phải ly hôn rồi mới có là sao hả. Đừng nói nhảm nữa mà mau đi đăng ký kết hôn lại đi. Dù sao thì cũng chúc mừng ông. Thật lòng đấy.”

Không biết đã vui đến mất trí thế nào mà Yoo Sik chẳng thèm chào tạm biệt, cứ thế cúp máy.

Nhìn cuộc gọi bị ngắt cái rụp mà không một lời thông báo với vẻ mặt không thể tin nổi, Young Joon vô thức nở một nụ cười xòa rồi quay lại nhìn Mi So và nói.

“Em nghe thấy rồi chứ? Yoo Sik nói vợ cũ đã có bầu rồi.”

“A... ha ha, là việc đáng chúc mừng thật đó, thật tốt quá rồi. Thực sự tốt quá đi chứ.”

Hài lòng gật đầu, Young Joon bất chợt mở to đôi mắt và hỏi.

“À, nhắc mới nhớ, không phải lúc này em định nói chuyện gì đó sao?”

Ngay tức thì nét mặt của Mi So trở nên cứng ngắt.

Cũng không phải cuộc thi mang bầu gì cho cam, vì vừa mới nghe tin vợ tiến sĩ Park có bầu cách đây chưa đầy ba mươi giây nên có chết cô cũng không thể nói rằng “Ôi trời, em cũng có bầu rồi đây” được.

Phải chăng vì đây là tin tức quan trọng nhất đời người, vậy nên cô cũng thấy không nhất thiết phải cố chấp nói ra vào lúc này, mà muốn đợi đến lúc thích hợp rồi tạo ra một màn cảm động rơi nước mắt.

“À, không có gì đâu ạ.”

Mi So mỉm cười gượng gạo và lắc đầu lảng tránh câu trả lời, thấy vậy Young Joon muộn màng nhớ ra điều gì đó.

Ngẫm lại mới thấy, từ trước khi kết hôn, anh đã biết chủ tịch Lee và phu nhân Choi gây áp lực cho Mi So về vấn đề con cái rồi nhưng anh không hề để tâm. Không biết chừng điều đó đối với cô ấy lại là một mối stress lớn.

Nhìn khuôn mặt đột nhiên tối sầm lại cùng ánh mắt bàng hoàng một cách kỳ lạ kia, có lẽ trong hoàn cảnh như thế tâm trạng của Mi So càng thêm rối bời khi nghe tin về Yoo Sik đệ nhị kia cũng nên.

Young Joon bắt đầu cường điệu nói ra những lời trái với lòng mình nhằm an ủi tâm trạng của Mi So.

“Tiến sĩ Park lúc này vô lo vô nghĩ nên mới tỏ ra vui mừng thế kia thôi, sau này cứ để con ra mà xem. Nó sẽ khóc lóc ồn ào rồi không nghe lời, ra sức vất vả nuôi nó khôn lớn rồi đến khi nó dậy thì sẽ được nghe câu “Bố làm cho con được cái gì chứ?” cho xem. Bọn trẻ con rồi cuộc cũng chỉ là một đồng tiền phức.”

Anh tuyệt đối không hề cảm thấy trẻ con phiền toái hay đáng ghét gì cả. Đứng trên lập trường của Young Joon, anh chỉ muốn có thể tận hưởng lâu hơn quãng thời gian của riêng hai người mà thời gian qua đã không thể tận hưởng trọn vẹn dù luôn ở cạnh bên nhau. Thế nhưng, anh cũng hoàn toàn không hề có suy nghĩ ép buộc gì đối với Mi So.

“Bọn trẻ con là một đồng tiền phức... gì cơ?”

Bóng đen phủ xuống trên gương mặt của Mi So.

Con người này từ nhỏ đã luôn xung đột với anh trai, lẽ nào vì chuyện đó nên ghét trẻ con ư?

Thế nhưng làm sao đây? Việc này phải làm thế nào nhỉ? Làm thế nào mới được đây? Chưa hề chuẩn bị tâm lý một chút nào mà đã có con mất rồi?

Mi So chìm trong suy nghĩ với vẻ mặt phức tạp, rồi sau đó thở ra một hơi thật dài.

“Anh à...”

“Mi So à...”

Cũng đứng đối diện với cô mà đắm chìm trong suy nghĩ sâu xa, Young Joon cũng buông một tiếng thở dài náo nức.

Ưu điểm lớn nhất của hai người là suy nghĩ rộng và sâu sắc, nhưng có vẻ đó không hẳn là điều tốt, ít nhất là vào lúc này.

Ánh nắng ban mai chiếu qua tấm rèm cửa mỏng len lỏi vào từng ngõ ngách trong căn phòng ngủ rộng lớn của biệt thự.

Trên chiếc bàn cạnh giường, đồng hồ điện tử đang báo 5 giờ sáng ngày 5 tháng 4. Hôm nay là sinh nhật của Mi So.

Để kỷ niệm ngày này, Young Joon khó khăn lắm mới xin nghỉ phép được một ngày. Anh định sẽ cùng cô bình yên tận hưởng trọn vẹn ngày hôm nay.

Vừa nhìn lên trần nhà vừa chớp đôi mắt mệt mỏi mấy lần, Young Joon khẽ quay đầu sang nhìn Mi So.

Chắc vì thay đổi chỗ ngủ nên hình như suốt đêm cô trở mình liên tục, song cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ sâu tự lúc nào. Không biết có phải đang mơ một giấc mơ đẹp hay không mà cô còn đang cười chúm chím.

Gối đầu lên một cánh tay và nằm nghiêng ngắm gương mặt vợ một lúc lâu, Young Joon kéo chăn lên đắp tới cằm cô rồi khẽ khàng ra khỏi giường.

Khoác áo choàng lên người rồi rón rén nhẹ bước ra khỏi phòng ngủ, anh vươn vai một cái thật sáng khoái rồi đi thẳng xuống phòng bếp và mở cửa tủ lạnh. Trong khay trên cùng, các nguyên liệu để nấu món canh rong biển mà hôm qua anh bí mật nhờ người giúp việc mua sẵn đã được chế biến sơ qua và bảo quản riêng rẽ trong các hộp đựng thực phẩm.

Lôi mấy hộp đựng nguyên liệu ra ngoài và đặt sẵn lên bàn chuẩn bị nấu, anh một lần nữa nhớ lại công thức rồi bắt tay vào chế biến.

Bắc nồi com lên nấu rồi xào rong biển đã ngâm nở với dầu vừng, Young Joon đắm chìm trong suy nghĩ.

Con cái ư.

Cuối cùng anh đã kết hôn và xây dựng gia đình với Mi So - người anh gặp khi còn nhỏ và luôn ở bên anh suốt những tháng ngày qua.

Cuộc sống chỉ có hai người như thế này tất nhiên là không gì có thể tốt hơn được nữa, nhưng sinh con và nuôi dạy con cũng là một việc hạnh phúc và đầy ý nghĩa. Bởi lẽ đứa con do hai người sinh ra rõ ràng sẽ giống cả hai.

Một khi ra quyết định thì sẽ nhanh chóng bắt tay vào tiến hành, trong đầu Young Joon lúc này đã đầy ắp những kế hoạch và mong chờ cho tương lai sắp tới.

Chắc cô ấy sẽ vui khi mình nói “Có con đi nhé” nhỉ. Chẳng nào thì tiến hành đây. Trong bầu không khí dâng cao nhờ sự kiện bất ngờ ngày hôm nay mà làm thì cũng ổn đấy. Khoảnh khắc nghe thấy câu nói đó, không biết tâm trạng của Mi So sẽ thế nào nhỉ. Chỉ tưởng tượng thôi anh cũng đã thấy thỏa mãn rồi.

Vẫn không hay biết gì mà một mình đắm chìm trong mộng tưởng, hai tay Young Joon bắt đầu thoăn thoắt bận rộn.

“Woa. Ngẫu thật đấy.”

Đó là hình ảnh mà cô chỉ biết cảm thán mà thôi. Đối diện ngay trước mắt là một con hổ to bằng cả ngôi nhà mà cô từng thấy trong chuyện cổ tích đang ngồi với một tư thế vô cùng tao nhã và thoát tục, nhưng Mi So lại chẳng hề cảm thấy run rẩy hay sợ hãi.

Cuối cùng, con hổ hạ thấp người xuống rồi bò tới chui vào vòng tay của Mi So, khi cô vuốt ve bộ lông mềm mại ở phần cổ của nó, lập tức nó cũng cọ má mình vào má cô.

“A ha ha, buồn quá. Dừng lại.”

Dù đã xua tay và đẩy ra nhưng con hổ vẫn bướng bỉnh như thế. Thậm chí nó còn vừa thè lưỡi ra liếm vừa trêu đùa cô bằng cách gặm hết chỗ này đến chỗ khác.

Không thể chịu được cảm giác nhột, Mi So phá lên cười không ra hơi, đúng vào lúc đó, một lời thì thầm quen thuộc từ đâu đó vọng tới.

“Em định cứ ngủ thế này đến bao giờ?”

Mở choàng mắt ra, Mi So phát hiện Young Joon đang mỉm cười cúi xuống nhìn mình, cô từ từ ngồi dậy.

Đồng hồ trên chiếc bàn cạnh giường đang hiện 8 giờ.

“Ừ ừm. Em xin lỗi. Em ngủ dậy muộn quá.”

“Anh cũng muốn để cho em ngủ thêm, nhưng nghĩ dù sao cũng phải để em ăn sáng rồi mới ngủ tiếp nên anh mới đánh thức em.”

Mi So tròn tròn mắt khi thấy trước mặt xuất hiện một chiếc bánh kem vô cùng xinh đẹp.

Mũi cay cay vì cảm động thế này là lần thứ hai.

Lúc thế này anh không thể tỉnh ý mà tùy tiện cầm một cây nến dài vào bánh được hay sao. Hà tất phải cầm nến hình số 3 và số 0 một cách tài lanh thế kia, khiến cô thấy anh hơi đáng ghét một chút.

“Chúc mừng sinh nhật em.”

Nhẹ nhàng thổi tắt nến, Mi So vừa cười rạng rỡ vừa nói lời cảm ơn.

“Cảm ơn anh.”

Bàn tay trái vững chãi đỡ phía dưới chiếc bánh, tay phải của Young Joon chạm vào gáy của Mi So. Ngay lúc ấy, Mi So buông lời một cách nghiêm túc khiến anh giật mình đánh thót.

“Khoảnh khắc anh ném nó vào mặt em thì lập tức ở phòng riêng ngay đấy.”

“Ném gì chứ. Em nghĩ anh thế nào mà lại nói thế hả? Anh để yên cho em nên giờ em leo lên đầu anh luôn rồi đấy nhì.”

Mặc dù anh giả bộ kiêu căng và cố ý chất vấn bằng giọng điệu tỏ ra nghiêm khắc, nhưng bàn tay phải của Young Joon lại nhanh như chớp đưa xuống.

Dễ dàng đoán được rằng nếu cô không nói thì chắc chắn đã bị anh úp bánh vào mặt rồi.

“Em xuống lấy cà phê rồi quay lại. Bữa sáng...”

“Không. Chờ một chút.”

Bật dậy rồi biến mất một lúc, Young Joon quay trở lại với chiếc khay ăn trên giường bằng gỗ trên tay. Trên đó có đặt hai chiếc bát bằng đồng thau sáng bóng. Thứ trong bát là gì có thể lập tức đoán được.

“Vinh dự cho em biết, món canh rong biển này là quà sinh nhật đích thân anh nấu cho em đó.”

“Đích thân anh á?”

“Đúng thế.”

“Trời đất ơi...!”

Canh rong biển chúc mừng sinh nhật mà một người dù rất mệt mỏi nhưng vẫn dậy từ sáng sớm và nấu cho cô một cách đầy yêu thương. Làm sao có thể không rơi nước mắt được đây.

Từ sâu trong lòng có gì đó dâng lên cuộn cuộn, Mi So dùng tay che miệng và chớp chớp đôi mắt đang nhòa đi vì nước.

Đặt chiếc khay ăn lên đầu gối của Mi So và ngồi ghé vào mép giường, Young Joon tận tay mở nắp đây bát com, rồi xúc một thìa com chìm vào nước canh rong biển và đưa tới gần miệng của Mi So.

“Em phải ăn hết đây. Không được để thừa.”

“Anh...”

Đỏ mặt và cười vui vẻ một cách chẳng hề giống anh, gương mặt của Young Joon tuần tú và đáng yêu hơn bao giờ hết.

Lặng yên nhìn vào mắt anh, trong giây lát, Mi So chìm trong suy nghĩ.

Đúng thế. Phải nói ra thôi. Phải vỗ về nỗi đau còn lại của anh một cách tích cực hơn nữa để hồi đáp lại tình yêu mà người đàn ông tuyệt vời như thế này đã dành cho mình, nhờ sinh mệnh mới đầy cao cả này mà hàn gắn vết thương lòng của anh, hướng đến một tương lai tươi sáng rộng mở sau này... Á, gì thế này, mùi gì thế, buồn nôn quá. Mau dọn canh rong biển đi hộ cái.

Bài diễn văn lê thê trong đầu của Mi So chẳng biết từ lúc nào đã chuyển sang than vãn, rồi ngay sau đó dạ dày của cô bắt đầu xáo trộn.

“Ừ, ừ...”

Mi So càng bịt chặt miệng hơn và nhắm nghiền mắt lại, thấy thế, Young Joon lại tưởng rằng phản ứng quá khích của cô là vì quá cảm động nên ngại ngùng dời mắt đi và nói.

“Không có gì đâu nên em mau ăn đi.”

“U, u.”

“Không có gì đáng phải cảm ơn đến thế đâu. Mau...”

“U, u ọeeee!”

Nhìn Mi So đột nhiên nôn khan vô cùng dữ dội, Young Joon hoảng hốt hạ tay xuống.

“U ọe, mau tránh ra...!”

Vội vàng bật dậy, đẩy mạnh Young Joon rồi lao vào phòng tắm, phải một lúc lâu sau Mi So mới xuất hiện trở lại, rồi chìa một thứ gì đó ra trước mặt Young Joon vẫn đang đứng như trời trồng với vẻ mặt bàng hoàng.

“Cái, cái này là gì thế?”

“Là sổ tay theo dõi trẻ sơ sinh ạ.”

“Em...!”

Mi So khẽ thì thầm với Young Joon đang tròn mắt vì hốt hoảng.

“Kỳ kinh tháng này của em đến muộn, thì ra là có em bé rồi. Ngày hôm kia em đã đến bệnh viện xác nhận. Họ nói đã được mười tuần rồi.”

“Mười tuần ư? Tháng trước rõ ràng...!”

“Bác sĩ nói đó có thể là máu báo thai.”

Mi So lo lắng ngược lên nhìn Young Joon vẫn đang đứng im như hóa đá mà chẳng thốt ra được lời nào suốt này giờ rồi dịu dàng nói.

“Chúng ta hãy nuôi dạy con thật tốt nhé.”

“Đó là việc cần nói lúc này hả? Tại sao em lại một mình đi tới bệnh viện một cách ảo não như thế hả! Sao em có thể không nói lời nào với anh mà làm như thế được hả?”

Hoàn toàn nổi giận, Young Joon dường như vô cùng bàng hoàng nên không biết phải làm sao, anh đi qua đi lại trong phòng, sau đó bắt đầu huyền thuyên hệt như Yoo Sik.

“Quả nhiên đó chính là mộng thai. Phải rồi, bảo sao nó lại quá dữ dội như thế. Mà không, khoan đã! Trước tiên phải tìm một ngôi nhà có sân đã. Bọn trẻ con thích nhất là chạy chơi với động vật trên sân cỏ mà. Ở đâu thì được đây? Tên con đặt là gì nhỉ? Con trai? Hay con gái? Mà không, chờ đã. Không phải là giờ vẫn chưa biết được giới tính hay sao? Không. Trai hay gái cũng không quan trọng. Nó chắc chắn sẽ là đứa chinh phục cả Trái Đất này. Dù sao đi nữa thì có con ư, có con rồi sao, chúng ta đã có con ư...”

Ngoảnh phắt đầu lại nhìn Mi So, Young Joon mạnh mẽ bước tới và ôm chặt như muốn nghiền nát bờ vai cô và thì thầm.

“Chúc mừng em. À không, cảm ơn em, à không. Anh yêu em. Anh yêu em, Kim Mi So.”

Lặp đi lặp lại mấy lần câu “Anh yêu em”, Young Joon phủ lên môi Mi So một nụ hôn thật sâu rồi bình thản hỏi cô.

“Cho đến khi con ra đời, cũng phải có một cái tên để gọi con chứ nhỉ?”

“Ừm, bố nó hãy thử đặt tên đi.”

Suy nghĩ kỹ một lúc với vẻ mặt nghiêm túc, Young Joon thận trọng đưa ra một đề nghị.

““Thăng Long Phượng Tông vượt chân trời ôm trọn vầng thái dương” thì sao?”

Trên trán Mi So vốn đang cười rạng rỡ bỗng nổi đầy gân xanh. Cô lạnh lẽo thu hai bàn tay về túm lấy cổ áo pyjama của Young Joon rồi âm trầm hỏi lại.

“Anh thực sự điên rồi hả? Không thể đặt cho con chúng ta một cái tên nghe như mắc hội chứng tuổi teen thế được. Anh đặt lại đi.”

“Sao? Cái tên đó hay mà? Cũng không thường gặp nữa.”

“Á, không thích, không thích, em nói là không thích! Cái tên đó là gì chứ! Làm ơn giống người bình thường một chút đi!”

“Em điên rồi hả? Con chúng ta làm sao có thể bình thường được chứ?”

“Không, trái ngược với bình thường không phải là bất thường sao?”

““Thăng Long Phượng Tông vượt chân trời ôm trọn vầng thái dương” thì có làm sao chứ!”

“Cái đó vốn không phải là tên người mà!”

Tiếng tranh luận ồn ào giữa hai cả vẫn kéo dài thêm một lúc lâu nữa.

Tên cúng cơm của đứa trẻ sau một hồi thảo luận sâu sắc cuối cùng đã được quyết định là Tae Yang, có nghĩa là “mặt trời”.

Và rồi, việc cái tên của cậu trai chào đời khỏe mạnh vào mùa đông năm đó một lần nữa làm dấy lên cuộc tranh luận khốc liệt giữa hai người lại là một câu chuyện khác sau này.

Hết

#Ngọa truyện 1:

Bố mình có hơi như thế đó

“Bố tớ nói thứ Bảy sẽ mua cho tớ Dragon Fire đó.”

“Woa. Cheol Su sướng thật đấy, ghen tị quá đi mất.”

“Xì. Sướng gì mà sướng chứ? Bố tớ nói sẽ mua cho tớ xe tăng Action Sonic Ultra kia.”

“Woa, bố của Min Jae là đỉnh nhất. Xe tăng Action Sonic Ultra đắt lắm mà.”

“Không đâu. Bố tớ còn đỉnh hơn. Bố tớ á, đã nói sẽ mua cho tớ cả Dragon Fire, xe tăng Action Sonic Ultra và cả xe đạp Andromeda Assault nữa kia.”

“Êu, nói phét!”

“Không phải nói phét đâu, thật đó!”

“Bao giờ? Bố cậu nói bao giờ mua cho?”

“Không biết bao giờ nhưng dù sao cũng đã nói là mua cho tớ rồi!”

Trước lúc tan trường, tại lớp học Sunshine của trường mầm non trong Trung tâm Giáo dục trẻ em Dream Tree Yoo Il nổ ra một cuộc tranh luận nhỏ.

Series phim hoạt hình *Andromeda GO!* được phát sóng trên kênh truyền hình cho trẻ em gần đây đang trở thành một đề tài nóng giữa các cậu bé ở độ tuổi mẫu giáo. Các món đồ chơi ăn theo cũng ngay lập tức nổi tiếng, dù có giá khá cao nhưng lại nắm giữ vị trí bán chạy số một ở mọi cửa hàng.

“Này, vậy thì ở đây bố của Tae Yang là tuyệt nhất không phải sao? Đồ chơi Andromeda GO! chẳng phải do bố của Tae Yang tạo ra sao?”

Trước câu nói của một ai đó, ánh mắt sáng long lanh của những cậu bé bảy tuổi dồn về một chiếc bàn ở góc lớp.

Ngồi ngay ngắn bên chiếc bàn học trẻ con và đang đọc một quyển sách dày cộp, cậu bé ngẩng đầu lên nhìn chúng.

Mái tóc ngắn xoăn mềm mại, làn da trắng, chiếc mũi và khuôn miệng hài hòa với đôi mắt to tròn dù không có hai mí, với ngoại hình xuất chúng đến mức khiến người khác phải cảm thán, cậu bé đang toát ra một vầng hào quang bất khả xâm phạm, đó chính là “sự quý phái” như được khắc trên từng mắt xích trong chuỗi DNA của cậu.

Nếu là người đã từng ít nhất một lần nhìn thấy chủ tịch Lee của tập đoàn Yoo Il thì không thể nào không biết cậu bé đang có mặt ở đây lúc này là ai, bởi gương mặt của cha con Lee Young Joon và Lee Tae Yang như được đúc từ cùng một khuôn, không sai lệch chút nào.

“Đó không phải thứ do bố tớ làm ra.”

Gập quyển sách lại, Tae Yang vừa phun ra câu nói trên, một người khác bèn hỏi lại cậu bằng giọng hoài nghi.

“Bố tớ nói rằng tất cả nhà máy đồ chơi Andromeda GO! đều là của bố cậu. Không phải sao?”

“Đúng là của bố tớ.”

“Vậy thì đúng là bố cậu làm ra nó còn gì.”

“Không đúng, không phải là bố tớ “làm ra”. Vì công ty trách nhiệm hữu hạn Y là một trong những công ty con của tập đoàn Yoo Il, còn bố tớ là chủ tịch của tập đoàn mẹ.”

Lướt mắt một lượt qua những gương mặt rõ ràng đang không hiểu gì của các bạn, Tae Yang đóng pháp quyển sách lại rồi khẽ thở dài.

“Haiz. Tớ rất cuộc có thể nói chuyện gì với các cậu thế không biết.”

Đám trẻ con vây quanh Tae Yang lần lượt đặt câu hỏi.

“Vậy thì chắc ở nhà cậu có tất cả các loại đồ chơi Andromeda GO! ấy nhỉ?”

“Một mình cậu có thể lấp hết được không?”

“Cho tớ chỉ một cái thôi cũng không được à? Cậu chỉ cần đòi bố cậu thêm là được mà.”

Một ai đó bỗng đứng chắn phía trước Tae Yang vẫn đang ngồi yên với khuôn mặt không có biểu cảm gì. Chính là con gái độc nhất Park Bo Bae của Park Yoo Sik - vừa là bạn

thân của chủ tịch Lee Young Joon vừa là phó chủ tịch tập đoàn Yoo Il.

“Này! Đám các cậu thật sự là đồ ngốc hả?”

Với thân hình mũm mĩm hơn hẳn các bạn đồng trang lứa, không biết có phải là hệ quả của việc được cho ăn rất nhiều thứ bổ dưỡng vì lo ngại thể lực kém do di truyền không, Bo Bae cũng có giọng nói vang rền hợp với thân hình khỏe khoắn.

“Tae Yang của tớ mà chơi mấy thứ trẻ con và vô vị như Andromeda GO! sao? Tae Yang nhà chúng tớ ấy hả, khác với các cậu nhé! Hoàn toàn khác biệt! Đúng hông, Tae Yang à?”

Thấy Bo Bae vừa uốn éo vừa dính chặt lấy mình, Tae Yang khó xử định đẩy cô bé ra, nhưng xét đến sức mạnh đã sớm không phải là đối thủ, rốt cuộc cậu chẳng thể nào tránh được.

“Woa. Bố sở hữu cả nhà máy Andromeda GO!, Tae Yang sướng thật đấy.”

Nghe ai đó lẩm bẩm như đang ganh tị, mấy bạn gần đó ai nấy đều gật đầu hưởng ứng.

“Ừ ừ. Thích thật đấy, Tae Yang.”

“Ganh tị với bố Tae Yang quá đi.”

Nét mặt của Tae Yang dần trở nên khó chịu trước những lời đó.

“Ganh tị cái gì mà ganh tị chứ. Bố tớ...”

“Bố cậu sao cơ?”

“Bố...”

Đúng lúc đó, một chú cảnh vệ với thân hình to lớn mặc bộ vest màu đen mở cửa lớp học bước vào và gọi Tae Yang.

“Cậu chủ, đã đến giờ tan học rồi ạ.”

“Vâng.”

Đeo cặp đứng dậy, vẫn ôm sách trong lòng và quay lại nhìn các bạn, Tae Yang trề môi ra rồi lầm bầm bằng giọng nói như có như không.

“Bố tớ... tóm lại là... có hơi như thế đó.”

Lịch trình bên ngoài kết thúc hơi muộn nên Young Joon về đến nhà trễ hơn so với dự kiến.

Lẽ ra anh phải khẩn trương để đến kịp bữa tiệc kỷ niệm ngày thành lập, nhưng anh vẫn tỏ thái độ hết sức khoan thai, khiến tâm trạng của Mi So đang nhìn anh cũng trở nên gấp gáp hơn.

“Tae Yang đã chuẩn bị xong từ sớm và đang đợi anh rồi đó. Anh mau đi thay đồ đi.”

“Em cần nhần gì chứ. Anh biết rồi.”

Young Joon vừa mau chóng cởi cúc chiếc áo sơ mi đang mặc vừa nhìn chăm chăm Mi So.

Mặc chiếc quần lót màu đen và đang gác một chân lên ghế để kéo quần tất da chân, vẻ đẹp của đôi chân Mi So dù

là trước đây hay bây giờ vẫn luôn là thứ khiến anh phải cảm thán.

“Hôm nay em sẽ mặc chiếc váy liền đó đi à?”

“Vâng.”

Trang phục dự tiệc đang treo trên mắc áo của Mi So là một bộ váy liền màu đen với chất liệu lụa, có phần tay áo dài được thiết kế theo kiểu xuyên thấu.

Trước phản ứng không hài lòng lắm của Young Joon, Mi So vừa mặc vội bộ váy lên người vừa hỏi lại một cách đầy lo lắng.

“Trông kỳ lắm ạ?”

“Không. Không phải là kỳ, chỉ là có vẻ hơi nguy hiểm một chút.”

“Cái gì nguy hiểm cơ ạ?”

“Lúc đọc diễn văn chúc mừng, nếu lỡ chạm phải ánh mắt của Mi So, không biết chừng anh sẽ không kìm được hưng phấn mà thở hổn hển cũng nên.”

“Em đến chết mất thôi, thật sự.”

Trước câu nói đùa lém lỉnh của Young Joon, Mi So cau mày lườm anh một cái, sau đó quay lưng về phía anh và nhờ vả.

“Anh kéo giúp em cái khóa lên đi. Vì bệnh viêm dính bao khớp vai mà dạo này cánh tay em không đưa lên cao được nữa rồi.”

Tiến lại gần, Young Joon định kéo khóa hai mảnh váy đang mở sang hai bên của Mi So rồi lại thôi, thay vào đó anh lại ôm thật chặt chiếc eo thon thả của cô vào lòng.

“Em đã nói là gấp lắm rồi mà sao anh lại thế này hả?”

“Chỉ một lúc thôi.”

Young Joon cúi người xuống rồi lặng lẽ dán một nẹp hôn lên tấm lưng trần trắng bóc của Mi So, bờ vai cô bất chợt giật nảy lên.

“Không được. Anh thật là.”

“Mười phút. À không, chỉ năm phút thôi.”

“Bây giờ thật sự không được. Em đã nói là muộn rồi mà. Kết thúc lễ kỷ niệm thì làm, đêm ấy.”

“Đêm là chuyện của đêm, còn bây giờ là bây giờ chứ.”

Đôi môi ướt át của Young Joon chậm chạp di chuyển theo xương bả vai của cô.

“Em đã nói là không được rồi... mà... á.”

Young Joon thè lưỡi ra và liếm một đường dài dọc theo xương cột sống lên phía trên, giọng nói của Mi So dần trở nên yếu ớt.

“Anh sẽ kết thúc nhanh thôi, nhé?”

Young Joon khe khẽ thì thầm với đôi môi vẫn dính chặt vào vành tai cô, Mi So cuối cùng cũng thở ra một làn hơi nóng bỏng, quay đầu lại và nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt giao nhau một lúc, hai người không phân biệt trước sau bắt đầu vội vã cởi áo cho nhau và ném qua một bên.

“Lẽ ra anh phải về sớm dù chỉ mười phút thôi chứ, thế này là sao hả.”

“Xin lỗi em. Đường tắc quá.”

“Em biết rồi, anh mau chóng kết thúc đi.”

“Okay.”

Đúng vào khoảnh khắc ấy, khi Young Joon đang gấp gấp kéo quần lót của Mi So ra và định tiến vào.

Cùng với tiếng gõ cửa, một việc mà cả hai không thể ngờ đến đã xảy ra.

Bên ngoài cửa, ai đó bắt đầu cằn nhằn bằng giọng nói vô cùng già dặn.

“Mẹ. Bố. Tất nhiên có thể hai người đã biết, nhưng bây giờ là năm giờ kém mười phút rồi. Vì bố về muộn nên tất cả chúng ta đều bị muộn. Hai người đã thay xong hết quần áo rồi chứ?”

Mi So hoảng hốt, nhanh chóng chạy ra xa khỏi Young Joon, vội vã lấy quần áo để mặc.

“Ừ, ừ, Tae Yang à, mẹ xong hết rồi đây. Mẹ sẽ ra ngay nên con cứ xuống trước chờ đi.”

Mi So cố gắng tỏ ra bình tĩnh và dỗ dành con, nhưng hôm nay không hiểu vì có gì mà thái độ của Tae Yang lại thẳng như ruột ngựa.

“Không đâu ạ. Con sẽ đợi rồi cả nhà cùng nhau đi xuống.”

“Bố con vẫn chưa chuẩn bị xong. Con xuống đợi một lát thôi, nhé? Tae Yang nhà chúng ta ngoan mà phải không?”

Qua cánh cửa gỗ, một tiếng thờ dài nhẹ phát ra tựa như vô cùng chán nản, lát sau một câu nói đầy gai góc vọng đến.

““Đã là nam nhi đại trượng phu thì phải biết quý trọng thời gian”, bố đã nói như thế còn gì. Thế nhưng tại sao bố lại có thể bỏ bê cuộc hẹn như thế? Mỗi sáng con chuẩn bị để tới trường mẫu giáo chưa từng một lần đi muộn, còn bố thì lần trước cũng đã không giữ đúng hẹn rồi còn gì. Trễ hẹn là một hành vi vô cùng xấu đó.”

Trong lúc Mi So không biết phải làm thế nào, Tae Yang nói thêm mấy câu bằng giọng điệu vô cùng ngạo mạn rồi rời đi.

“Con sẽ đi xuống đọc sách trong lúc chờ đây nên bố mẹ mau nhanh rồi xuống đi. Con vô cùng chán ghét việc phải chờ đợi đấy ạ.”

Nghe tiếng bước chân chậm chậm xa dần, Mi So sau đó mới ngoảnh đầu lại nhìn Young Joon.

Đang đứng tựa người vào bàn với nửa thân trên trong trạng thái không mặc gì, tư thế đẹp đến chói mắt là vậy nhưng nét mặt Young Joon lại không được như thế.

Với nét mặt biến đổi vô cùng phong phú từ đỏ sang xanh, anh phì phò một lúc lâu rồi hét lên như thể không tài nào tin được.

“Gì chứ, thằng nhóc Lee Tae Yang đó rốt cuộc là giống ai mà lại đáng ghét như thế chứ? Dù là con trai chúng ta thật đấy nhưng không phải nó thực sự rất đáng ghét hay sao?”

Cao giọng vì kích động, Young Joon tức thì thở ra một hơi thật dài rồi nói thêm bằng giọng điệu không hài lòng.

“Thế nhưng nghe ra thì cũng không có lời nào sai cả. Là lòng là rất đáng ghét nhưng rồi lại thấy không đáng ghét lắm. Gì chứ, cái cảm giác này? Sao lại có chuyện thế này chứ?”

Vẫn lặng yên lắng nghe nãy giờ, khuôn mặt của Mi So bỗng trở nên nhăn nhó một cách kỳ lạ.

“Ôi, đúng rồi đấy ạ. Thành nhóc đó rốt cuộc là giống ai đây ta?”

Trong lúc diễn ra lễ kỷ niệm ngày thành lập, Tae Yang ngồi thẳng người bên cạnh vợ chồng cựu chủ tịch là ông bà nội của cậu và bày ra diện mạo xuất chúng chẳng hề giống một đứa trẻ chút nào.

Sau khi kết thúc buổi lễ, vợ chồng cựu chủ tịch như thường lệ vừa lắc đầu vừa nói “Thế nào mà nó lại có thể giống y chang Young Joon lúc nhỏ vậy không biết”, các vị khách mời cũng góp vào mấy lời tương tự. Họ đều cho rằng cậu bé giống bố như vậy, sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành một người kế nhiệm xuất sắc.

Không chỉ riêng những người ở đây, cho đến nay, tất cả những người lớn mà Tae Yang từng gặp qua đều có cùng một phản ứng hệt như đã hẹn trước. Bố, bố, bố, từ “bố” nghe nhiều đến mức như muốn đóng cọc trong tai ấy cậu đã ngán tận cổ rồi. Thậm chí đến cả các bạn cùng lớp mẫu giáo cũng bắt đầu khai ra chuyện về bố cậu, một, hai lần thì cậu còn vui, nhưng giờ đây cậu cảm thấy một người bố như thế thật

đáng ghét. Rốt cuộc làm thế nào mà bố lại giống cậu như lột để rồi gây ra những chuyện thế này, nghĩ đến thôi cậu đã thấy tức giận không thể nào chịu được.

Ngoài ra còn có một chuyện khác mà cậu thực sự buồn vì bố mình.

Sau ngày nghỉ cuối tuần đến thứ Hai, các bạn thường ồn ào khoe khoang về việc mình đã đi chơi với bố như thế nào, nhưng mỗi lúc như thế Tae Yang lại chẳng có gì để nói cả.

Dù là cuối tuần hay trong tuần cũng thế, khi bố kết thúc công việc ở công ty hay họp hành, đi công tác về đều đã là nửa đêm, bố cậu luôn bận rộn và chẳng còn tâm trí nào để mắt đến cậu, đến mức có những lúc cậu còn không được gặp mặt bố suốt hơn hai ngày liền. Thi thoảng vì cảm thấy có lỗi nên bố cũng có chơi với cậu, nhưng ngay cả chuyện đó cũng chỉ xảy ra khi có chút khoảng trống trong lịch trình mà thôi.

Bằng vẻ mặt ai oán, Tae Yang ngược lên nhìn mẹ đang bận rộn chăm sóc cho mình bố mà chẳng hề hay biết con trai mình này giờ đã trễ môi dài đến từng này.

Lúc này, đến cả người mẹ xinh đẹp và hiền lành nhất trên đời này cũng có vẻ về phe bố.

Tại sao mẹ lại về phe bố chứ? Minh tự mình đánh rằng được, cũng tự mặc quần áo đồng phục trường mẫu giáo, bài tập có nhiều thế nào cũng không bao giờ nhờ ai làm hộ, bố thì không có mẹ đến cả vật cũng không tự thất được, áo khoác cũng phải để mẹ mặc cho, lịch trình chẳng phải đều tìm mẹ để hỏi hay sao. Rốt cuộc ngoài việc bận rộn ra thì bố làm được việc gì chứ.

Quả nhiên, bố đúng là hơi có vấn đề.

“Tae Yang à.”

Có vẻ như cuối cùng cũng nhận ra, mẹ vừa tươi cười vừa cúi người về phía Tae Yang. Phải thế chứ. Đúng là chỉ có mỗi mẹ hiểu mình thôi.

“Tae Yang của chúng ta phải mau lớn nhanh như thổi rồi trở thành một người xuất sắc như bố, nhé?”

Trời ơi, ám ức quá. Giờ mình cũng chẳng cần cả mẹ nữa. Trên đời này chẳng có một ai đứng về phía mình cả.

Với khuôn mặt khổ sở như muốn khóc, Tae Yang hần học nhìn bố mình đang chuyện trò hết sức nghiêm túc với những người ngoại quốc ở đằng xa rồi tuyên bố bằng giọng điệu bi tráng.

“Không. Lớn lên con nhất định sẽ trở thành một người xuất sắc hơn bố nhiều, hơn cả trời cả đất này luôn! Nhất định!”

“Ồi chao, đúng là con trai của chúng ta.”

Bỏ lại người mẹ đang cúi xuống nhìn cậu với vẻ tán dương, Tae Yang quay người đi và cứ thế cắm đầu bỏ chạy.

Thần thờ dạo bước trong vườn hoa mini thuộc khuôn viên khu tiệc, Tae Yang quay đầu nhìn về phía sau khi nghe tiếng ai đó gọi.

“Tae Yang à!”

Nhờ cái giọng oang oang đó mà chẳng cần phải nhìn mặt làm gì nữa. Đó là Bo Bae.

“Cậu làm gì ở đây thế?”

“Chẳng làm gì cả.”

“Bánh kem socola ngon lắm, cậu có ăn được nhiều không?”

“Không.”

“Vì sao?”

Tâm trạng thế này thì nuốt trôi được cái gì chứ? Thấy Tae Yang quay đầu đi với vẻ mặt chán nản, Bo Bae liền liếc nhìn cậu bằng ánh mắt lo lắng rồi bất ngờ nắm lấy tay Tae Yang mà lắc.

“Cậu sao thế? Vì bánh kem tươi ngon hơn à?”

“Không phải là chuyện đó.”

“Ày. Không sao, không sao. Tớ cũng thích bánh kem tươi mà.”

Aaa, ai đó làm ơn chấm dứt cái bài ca bánh kem muôn thuở của cậu ta giùm cái!

“Vậy thì chúng ta nắm tay nhau đi ăn bánh kem tươi nhé?”

Tae Yang đang ngập ngừng không biết phải trả lời thế nào, một cái bóng khổng lồ đã ập đến ngay phía sau hai đứa.

Cậu bé đó là người bạn đồng niên với thân hình mà ngay cả Tae Yang có chiều cao khá hơn các bạn đồng lứa và Bo Bae vốn mũm mĩm cũng không thể nào đọ lại được, là cậu con út Wang Jin Seong của trường phòng Kế hoạch Wang.

“Này, các cậu còn không mau buông tay ra?”

Trợn trừng mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới, Jin Seong vung về tạo quyền Taekwondo rồi giở giọng uy hiếp một cách hung dữ.

“Này, Lee Tae Yang. Lần trước tao đã nói Bo Bae là bạn gái tao nên mày đừng có thân thiết với cô ấy rồi đúng không? Tại sao mày lại không nghe lời tao hả?”

Tae Yang định thản nhiên đáp lại là “Không phải là tao nắm đầu nhé”, nhưng Bo Bae đã nhanh hơn một nhịp.

“Ôi trời, buồn cười thật đấy! Wang Jin Seong, tại sao cậu lại muốn chia rẽ mối quan hệ của hai đứa tôi hả?”

Hoàn toàn lờ đi Tae Yang đang hoang mang nhìn cô bé chăm chăm với biểu cảm như muốn nói “Cái gì? Quan hệ của hai đứa tôi gì cơ? Quan hệ của chúng ta là quan hệ gì chứ?”, Bo Bae cao giọng và nói thêm mấy câu không nên nói.

“Nghe cho rõ đây! Tae Yang và tôi là quan hệ sẽ tiến tới hôn nhân đó! Thế nên cậu biến đi! Về mà xem *Ppororo* bảy phần đi!”

Jin Seong nổi giận đùng đùng khi nghe thấy mấy chữ “*Ppororo*”, cứ bám lấy mấy thứ không đầu để nói.

“Tớ không xem mấy thứ như *Ppororo* nhé! Tớ xem *Andromeda GO!* kìa! Ở nhà tớ có tất cả các loại đồ chơi *Andromeda GO!* theo từng series nhé! *Ppororo* chỉ có Lee Tae Yang mới xem thôi chứ!”

Trước sự khiêu khích đầy vụng về đó, Tae Yang chỉ ném ra một câu vớ vẩn chán chường.

“Tôi không xem *Ppororo*.”

“Mày nói thật đi. Mày có xem còn gì. Mỗi ngày đều bám trụ chờ tới giờ phát sóng còn gì.”

“Tôi nói là không xem!”

“Eee. Rõ là có xem mà?”

“Đã nói là không xem rồi mà lại! Tôi không xem mấy thứ vô vị đó.”

Tình huống dần biến thành một cuộc quyết đấu hết sức trẻ con vì lòng tự tôn.

“Ai đó đã nói rằng trong nhà mày không hề có một món *Andromeda GO!* nào cả, đúng không?”

“Cái, cái đó...”

“Không lẽ một mình mày không tự lắp được nên mới nói vậy đấy chứ?”

“Không phải thế!”

Mấy khối xếp hình nhỏ nhoi để ọt đó chẳng có lý nào cậu lại không xếp được. Chỉ là, việc này có một sự tình mà cậu không thể nói ra.

Vào cuối tuần ngay trước ngày lễ thiếu nhi năm ngoái, khi họp mặt cả gia đình, ông nội đã hỏi ý cậu về chuyện mua cho cậu toàn bộ series đồ chơi *Andromeda GO!*. Thế nhưng, lúc bấy giờ mà vội vã nói rằng “Vâng! Hãy mua hết sạch toàn bộ cho con đi ạ!” thì không phải quá trẻ con sao. Vậy nên cậu đã từ chối và chỉ đáp lại rằng “Thứ đó quá trẻ con nên con không thích ạ”. Lúc cậu nhận ra mình vừa nói một câu vô cùng ngốc nghếch thì đã muộn.

Lẽ ra phải hỏi cậu thêm một lần nữa chứ, đằng này cậu nói ầm ập “Dù sao ông cũng sẽ mua cho cháu nên cháu hãy nhận đi” rồi cuộc chẳng hề vang lên. Thay vào đó là một lời tán dương chán ngắt.

“Quả nhiên, đến suy nghĩ cũng là bản sao của Young Joon khi còn nhỏ. Xem Tae Yang nhà chúng ta người lớn như thế nào này. Dù ai nói gì đi nữa thì nó cũng chắc chắn là tương lai của tập đoàn Yoo Il rồi.”

Tương lai tương liếc gì chứ, đồ chơi Andromeda GO! mà cậu muốn có đến phát điên đã vĩnh viễn đi về miền xa xăm mất rồi.

Thứ duy nhất còn ở lại với Tae Yang là sự già dặn sáo rỗng bề ngoài.

“Nếu không phải thì, lẽ nào mà muốn có nhưng bố mà không mua cho ư?”

“Tôi đã nói là không phải như thế rồi.”

“Vậy thì sao? Mà muốn chơi thú bông Ppororo hả? Lẽ nào hằng đêm mà ôm nó đi ngủ ư?”

“Không! Không phải! Không phải như thế!”

“Đúng là như đàn bà. Quả ót của mà có còn không thế?”

Chẳng thế thì cũng đang tràn đầy giận dữ vì bố và Andromeda GO!, Tae Yang càng thêm tức giận khi thấy thằng nhóc kia đang vừa cười khúc khích vừa tiếp tục trêu chọc cậu một cách đáng ghét, trong khoảnh khắc không thể khống chế được cơn giận, cậu đã vung nắm đấm về phía Jin Seong.

Cùng với tiếng “bụp” vang lên, Jin Seong lão đảo ngã bịch xuống đất, phải một lúc sau cậu ta mới thở ra phì phò với vẻ mặt không thể tin nổi, rồi ngay sau đó bắt đầu lớn tiếng òa khóc thảm thương không hợp với cái thân hình quá khổ kia chút nào.

“Ừ oaaa! Hu huaaaa! Mẹ oiiiiiiiiiii! Thằng Tae Yang, u oaaaa, thằng Tae Yang, thằng Tae Yang nó đánh connn!”

Trong lúc Tae Yang bàng hoàng không biết phải làm sao, từ phía sau có một chiếc bóng dài đổ xuống.

“Lee Tae Yang.”

Chỉ nghe giọng nói nghiêm nghị đó thôi cậu cũng biết là ai.

Người duy nhất mà cậu tuyệt đối không muốn bị phát hiện trong hoàn cảnh này, chính là bố cậu.

Đúng như dự đoán, Young Joon cúi xuống nhìn Tae Yang với vẻ mặt nghiêm khắc và đưa mắt như muốn hỏi có chuyện gì xảy ra.

“Bố! Jin Seong cậu ta...”

“Jin Seong làm sao?”

“Jin Seong đã trêu chọc con.”

“Thế nên con đã đánh bạn à?”

“Con không sai mà.”

“Mau trả lời câu hỏi. Bố hỏi con đã đánh bạn phải không?”

Ngậm chặt miệng một lúc lâu, Tae Yang miễn cưỡng trả lời.

“Đúng ạ.”

“Con xin lỗi đi.”

“Con đã nói không phải con sai rồi mà!”

“Đỡ bạn dậy rồi xin lỗi đi.”

Trước lời ra lệnh cứng rắn, Tae Yang chần chờ một lúc rồi quay lại chìa tay về phía Jin Seong.

Cau mày nhìn Jin Seong vừa nước mắt ngần dài như một thẳng góc vừa nắm tay cậu đứng dậy, Tae Yang nghiêng răng nín thở như chẳng hề thích thú gì, khó khăn lắm mới buông một câu.

“Xin lỗi.”

Nói một câu xin lỗi cụt lủn rồi quay người đi, Tae Yang ngược lên nhìn bố mình với vẻ mặt đầy oan ức, rồi sau đó khóc òa lên và bỏ chạy.

Ngay cả khi đã trở về nhà, Tae Yang vẫn tỏ vẻ hờn dỗi rồi trốn trong phòng không lộ mặt ra ngoài.

Tắm rửa xong xuôi, Young Joon không đi thẳng về phòng ngủ mà xuống tầng đi đến phòng của con trai.

Nhẹ nhàng gõ cửa và mở cửa ra, trong căn phòng tối om om, chỉ có duy nhất một bóng đèn ngủ nhỏ đang bật.

“Con ngủ chưa?”

Dù không có tiếng đáp lại, nhưng anh tỉnh mắt nhận ra chiếc chăn trên giường khẽ giật nảy lên. Young Joon khẽ khàng đặt xuống cạnh cửa thứ anh đang cầm trong tay rồi đi đến bên giường.

Lấy chiếc ghế ở bàn học đặt phía trước giường, anh ngồi xuống với tư thế hết sức thoải mái và khẽ nói.

“Tae Yang à. Nói chuyện với bố một chút đi.”

“Con không biết đâu.”

“Có gì muốn nói với bố thì con cứ nói đi.”

Tựa như đã chờ từ rất lâu, một câu nói vọt ra mà chẳng hề có chút chần chừ.

“Con ghét bố.”

“Vì sao?”

“Chẳng vì sao ạ.”

“Ở đâu ra cái kiểu trả lời như thế hả? Nếu là một đứa trẻ thông minh thì phải đưa ra được căn cứ đúng đắn chứ. Trả lời đàng hoàng bố xem.”

“Chỉ là...”

Vẫn nằm quay lưng lại mà không nói gì, một lát sau Tae Yang bắt đầu giải bày từng chút một.

“Các bạn khác nói cuối tuần đều cùng bố đi xem bóng chày, đi bảo tàng, đi câu cá, còn bố của con thì...”

“Còn bố con thì luôn bận rộn với lịch trình họp hành và đi công tác?”

“Vâng.”

“Con vừa mới nói là ghét bố cơ mà. Thế nhưng con lại muốn ở cùng với bố ấy hả? Muốn chơi cùng hả?”

“Ừm...”

“Xem ra cũng không phải là ghét nhỉ?”

Thấy Young Joon phì cười rồi thản nhiên buông một câu, Tae Yang ngậm chặt miệng lại như bị nói trúng tim đen.

Chậm rãi cúi người xuống, Young Joon ghé sát vào tai Tae Yang rồi khẽ thì thào nho nhỏ.

“Cuối tuần này trừ mẹ ra, chỉ hai chúng ta cùng đi xem bóng chày nhé. Còn bảo tàng với đi câu cá thì để cuối tuần tới. Thế nào?”

Dù có thông minh lanh lợi đến thế nào thì trẻ con cũng vẫn là trẻ con. Trong mắt cậu hiện rõ rằng cậu đang vui mừng nhưng lại cố tình vờ như không phải thế.

Sau một lúc không có phản ứng gì, Tae Yang cuối cùng cũng ngưng nghịu gật đầu, nhưng vẫn nằm quay lưng mà không nhìn vào mắt Young Joon. Bầu không khí ngưng đọng lại, tựa như muốn nói “Bố làm ơn hãy nhận ra điều gì đó đi”.

“Có vui đến thế nào cũng không được thức khuya đâu đấy.”

Sau khi để lại một câu nói đầy ẩn ý, Young Joon đứng dậy và hướng về phía cửa bước đi.

Bật phắt người dậy do linh cảm khác thường, Tae Yang nhìn thấy túi đồ được đặt ở cửa ra vào rồi chạy vụt ra. Tại đó

chất đầy tất cả series đồ chơi của Andromeda GO! mà thời gian qua Tae Yang đã vô cùng muốn có nhưng vì lòng tự tôn nên không thể nói ra.

“Bố!”

Young Joon đang định vặn tay nắm cửa thì ngừng lại ngoảnh đầu nhìn về sau, Tae Yang thấy vậy liền gục đầu xuống và vừa meo méo như sắp khóc vừa xin lỗi.

“Lúc này... con đã sai rồi ạ.”

“Con nói gì thế?”

“Chuyện con đánh Jin Seong, là con sai rồi ạ.”

Lại sai bước quay lại phía trước giường, Young Joon nắm chặt vai của Tae Yang rồi điềm đạm nói.

“Bố chưa từng nói rằng con đã sai.”

“Bố à...!”

Ồ, bố mình có vẻ... ngẫu đấy chứ? Trong mắt Tae Yang lấp lánh tia sáng của sự ngưỡng mộ.

“Lần sau Jin Seong mà trêu chọc con nữa...”

Ngừng lại một chút, Young Joon nói tiếp một cách vô cùng bình thản.

“Hãy đánh bay nó.”

“Dạ?”

“Và rồi lại xin lỗi.”

“O... gì cơ ạ?”

“Nếu nó lại trêu thì con lại đánh nó. Đánh thật mạnh vào cho nó bay mất hồn vía luôn. Rồi sau đó lại xin lỗi.”

O, cái này, có gì đó hơi... Đây không phải là lời mà một người lớn được coi là xuất chúng trong xã hội nên nói ra trước mặt trẻ con chứ? Bố đang đùa à? Hay là thật đây?

Thấy Tae Yang nghiêng đầu tỏ vẻ bối rối, Young Joon liền tiếp lời.

“Chết vinh còn hơn sống nhục. Con hiểu chưa?”

“À... vâng.”

Thấy Tae Yang miễn cưỡng đáp lời với vẻ mặt hơi khó chịu, Young Joon liền nhẹ nhàng bảo.

“Vội lại, Jin Seong sau này cũng không bắt nạt con được nữa đâu. Tuyệt đối không. Vì sao ấy hả? Vì bố của Jin Seong không thể nào thắng bố của Tae Yang được.”

Thấy Tae Yang tròn mắt ngược lên nhìn, Young Joon phá lên cười vui vẻ khiến cậu giật cả mình.

“Bố là đàn anh ở trường trung học của chú đó mà.”

Mặc dù không hiểu được hết những điều bố nói, nhưng Tae Yang lập tức có thể nhận ra.

À. Thì ra cách sống của người lớn cũng chẳng hề người lớn chút nào.

Trong căn phòng ngủ chìm trong bóng tối, trèo lên chiếc giường king size mà Mi So đã điều chỉnh nhiệt độ cho phù hợp với nhiệt độ cơ thể, Young Joon luồn tay vào bên dưới lớp váy ngủ bằng lụa mỏng của cô rồi sờ soạng bắp đùi mà chẳng hề có trở ngại gì, sau đó cẩn nhẹ vành tai cô.

“Con đã hết giận anh chưa?”

“Một phần nào đó.”

“Em biết là anh bận rộn, nhưng anh cũng phải để tâm đến con một chút. Em thấy thương con trai chúng ta quá, nhớ mong bố thành bệnh rồi kia kìa.”

“Anh biết rồi, biết rồi mà.”

“Anh đã đưa cho con chỗ đồ chơi Andromeda GO! chưa?”

“Cái thằng, ngay từ đầu nếu muốn có thì phải nói là muốn chứ, cái tính cố chấp đó không biết là giống ai nữa.”

Thấy Young Joon vừa phì cười vừa lầm bầm, Mi So vặn vẹo người vì ngứa ngáy rồi xoay người sang tìm đến bờ môi anh.

Sau khi kết thúc nụ hôn nóng bỏng và nồng nàn, hai người ngay tức khắc trao nhau một cái nhìn thâm kín.

“Giờ từ từ có đứa thứ hai thì sao anh?”

“Ừm. Anh không thích. Bây giờ cứ thế này không tốt sao?”

“Anh không muốn có một cô con gái à?”

“Anh phải suy nghĩ thêm đã.”

Vì Young Joon liếm và mút cổ Mi So khiến cô phát đau, cuộc hội thoại nhanh chóng dừng lại tại đó.

Trong căn phòng rộng lớn bắt đầu vang lên những tiếng thở dốc nóng bỏng và tiếng cọ sát cơ thể khe khẽ.

Vùi mặt vào bộ ngực nảy nỏ của Mi So mà chẳng hề ngẩng lên, Young Joon chỉ động đậy đôi tay và bắt đầu cởi cúc áo pyjama. Làn da của Mi So nóng bừng lên như lớp nhựa đường bị nung dưới ánh nắng mùa hè gay gắt, mỗi lần chớp mũi anh trượt qua đều khiến toàn thân cô tê dại ê ẩm. Ngày hôm nay, anh bỏ qua toàn bộ mấy thứ như màn dạo đầu mà cứ thế mạnh mẽ tiến tới, nổi khát khao muốn được nuốt trọn cô đang bành trướng từ nơi sâu thẳm nhất ở phần bụng dưới.

Thế nhưng chính vào lúc đó.

“Bố ơi.”

Trước tiếng gọi ấy, con nóng ngay lập tức nguội đi tựa như bị tạt một gáo nước lạnh.

Trong chần ngay lập tức nổ ra một trận hỗn loạn. Vội vã chỉnh lại cho ngay ngắn áo sống và đầu tóc rối bời, Young Joon và Mi So cùng lúc tung chăn ra bật dậy và nhìn xuống nơi phát ra giọng nói.

Đứng phía trước giường, vừa ôm một cái gối ôm khủng long to đùng vừa cười thật tươi, Tae Yang nói như thể mình đang làm một việc tốt lớn lao lắm.

“Để chuộc lỗi với bố, chỉ ngày hôm nay thôi con sẽ cùng ngủ với hai người.”

“A... Tae Yang à. Tai bố lúc này hình như hơi kỳ lạ. Chắc là bố nghe nhầm, con nói gì cơ?”

“Con nói rằng hôm nay sẽ ngủ cùng bố và mẹ. E hèm. Chỉ hôm nay thôi đấy nhé. Bố biết chưa?”

Bất thành linh trèo lên giường, Tae Yang nhanh nhẹn chọn vị trí ở giữa hai người rồi đặt gối và nằm một cách hết sức thoải mái.

Young Joon và Mi So bất ngờ bị đặt giữa một hẻm núi không thể vượt qua cũng chẳng thể tránh được, hai người nhìn nhau bằng nét mặt bàng hoàng thật lâu, rồi sau đó bật cười lớn.

Nghĩ thi thoảng thế này cũng không tồi, hai người vừa vỗ vỗ Tae Yang vừa thì thầm nói chuyện phiếm.

Một lúc sau, tiếng ngáy khe khẽ chọt vang lên. Có vẻ mệt nên Tae Yang chẳng biết đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào.

Cúi xuống ngắm gương mặt say ngủ của con trai bằng đôi mắt chan chứa tình yêu thương, Mi So vừa nhìn khuôn mặt giống bố như đúc vừa nói.

“Lúc này Tae Yang nói gì với em anh có biết không?”

“Con đã nói gì cơ?”

“Con nói lớn lên sẽ trở thành một người xuất sắc hơn bố rất nhiều, hơn cả trời cả đất này.”

Young Joon phì cười trước câu nói đó rồi thốt ra một câu như thế đó là điều đương nhiên.

“Em hãy bảo con rằng cho đến khi anh chết thì đừng có mơ mà làm được. Ở đâu mà dám.”

“Ôi, vâng, chắc chắn là như thế rồi ạ.”

Nhìn nhau cười khinh khích, hai người nhẹ nhàng hôn nhau qua đứa con trai ở giữa.

Một ngày của một gia đình họ đã kết thúc như thế đó.

Ngoại truyện 2:

Chào mừng em. Lần đầu tiên em đến với gia đình mình đúng không?

Chào mọi người. Mình là Lee Tae Yang hiện đang học năm thứ nhất trường Tiểu học Dân lập Mo ở Seoul.

Mình xin được lược bỏ phần thông tin cá nhân cụ thể hơn. Bởi vì như lời bố mình đã nói, thế giới này vô cùng đáng sợ.

Không biết có phải lúc còn nhỏ đã từng gặp chuyện gì đó không mà bố luôn dẫn mình đến điếc cả tai rằng tuyệt đối không được tin bất kỳ ai trên đời này. Với cả mỗi lần nói thế, bố nhất định phải thêm một câu là “Mặc dù đương nhiên là bố thì con có thể tin tưởng được”. Lần nào bố cũng thêm vào câu đó, cứ như là đoạn điệp khúc quay vòng của bài hát vậy. Chẳng hiểu tại sao bố lại thế nữa.

Bố mình... không thể nói rõ được... nhưng tóm lại là có hơi như thế đó.

Mình hiện giờ đang ở khu phòng bệnh VIP tại tầng hai mươi hai của bệnh viện Yoo Il ở Gangnam.

Mình bị đau ở đâu ấy hả? Không phải. Người đang nằm trong phòng bệnh không phải mình mà là người xinh đẹp nhất, à không, từng xinh đẹp nhất trên đời này - mẹ mình.

Mẹ mình đã thay đổi hoàn toàn rồi. Không còn một chút nào giống mẹ của trước đây nữa. Vẫn cười tươi rộ ngay cả lúc xuất phát đi bệnh viện, song giờ đây mẹ chẳng cười với mình thêm cái nào nữa.

Một lúc trước, trong phòng bệnh, mẹ đã vừa đuổi mình ra phòng khách vừa nắm chặt tay mình và nói.

“Tae Yang à... con đừng lo lắng gì cho mẹ cả... Tae Yang ngoan của mẹ, ư ư ức.”

Nói như thế nhưng khuôn mặt mẹ dần trở nên nhăn nhó không giống thường ngày. Da mẹ cũng trắng bệch và toát mồ hôi lạnh, bàn tay từng luôn rất ấm áp cũng trở nên lạnh ngắt.

“Hù hà hù hà, Tae Yang à bài tậpppppp! Ngày mai con nhớ mang theo sách vở đầy đủ, hù, hù, á gư gư gư gư gư, ra, đang ra, đang ra rồiiiiiiiii! Hà à à à, không sao rồi, giờ không sao rồi. Hù ù hù ù, a a, nhưng con người này rốt cuộc tại sao chưa đến nữaaaaa! Sắp đẻ con ra tới nơi rồi, ư ức, đi công tác lúc này là vấn đề aaaaà, a ư ức! Sao bảo đứa thứ hai sẽ đỡ đau hơn, lũ lừa đảo kiaaaaaaa! Mau mang không đau ra đây!”

Mặc dù chẳng biết “không đau” là cái gì, nhưng từ nãy tới giờ mẹ cứ liên tục đòi cái đó thành một bài ca luôn rồi, nhưng bác sĩ nói rằng vì diễn biến quá nhanh nên giờ có tiêm thuốc tê cũng không có tác dụng gì và bảo mẹ hãy cứ thế chịu đựng đi.

Thường ngày mẹ vốn là người vô cùng trầm tĩnh và nhẫn nại, nhưng có vẻ điều đó chẳng có ý nghĩa nào hết trước việc này thì phải.

“Kyaaaaaa!”

Đến lúc này chắc mọi người cũng đã đoán ra được rồi phải không?

Vâng.

Chỉ một chút nữa thôi, mình, Lee Tae Yang sẽ có em.

Không phải những anh em họ mỗi lần gặp nhau đều ồn ào và vô cùng đáng ghét như anh trai nhà bác cả, anh trai nhà bác gái lớn, em trai nhà bác gái thứ hay đứa con trai thứ hai của chú Yoo Sik mới sinh năm ngoái, mà là “em thực sự” của mình. Hơn nữa lại còn là em gái nữa chứ. Hô hô.

Lần đầu tiên mình biết được sự thật đó là vào mùa hè năm ngoái.

Không biết ngọn gió nào thổi đến mà người bố luôn rất bận rộn của mình lại nói rằng sẽ nghỉ phép dài tận một tuần. Và thế là bố, mẹ và mình, cả gia đình lên chiếc chuyên cơ của bố và bay tới Tahiti chơi.

Mình thì thích trực thăng hơn là máy bay nên đã đề nghị đi bằng trực thăng, nhưng bố nói Tahiti quá xa nên phải đi bằng máy bay, vì vậy mình đã rất tức giận. Đến mức mình chẳng thèm nói chuyện với bố một thời gian.

Thế nhưng hôm đó, hộp kimbap trứng cá muối và gan ngỗng mẹ cuốn được bày ra trong máy bay thực sự rất ngon.

Món kem truffle ăn lúc tráng miệng cũng có hương vị vô cùng độc đáo, thế nên mình đã rộng lượng tha thứ cho bố với tâm trạng vui vẻ. Vì mình là cậu bé có tấm lòng bao la vượt xa vẻ bề ngoài mà.

O? Vẻ mặt mọi người sao lại như thế? Không phải tất cả đều sống một cách bình thường như thế sao?

Và thế rồi, trong thời gian năm ngày lưu lại ở Tahiti, mình thực sự... cảm thấy chán muốn chết đi được. Nghịch nước rồi nghịch cát cũng vui thật nhưng chỉ được một, hai lần thôi, khu này ngoài bãi biển ra thì chẳng có gì cả. Nếu mình không mang theo sách thì suýt nữa là toi rồi.

Dù thế nhưng chẳng biết bố với mẹ có gì vui đến thế, cứ nhìn nhau là lại như gấn miệng lên tai nhau, bờ biển thì nóng muốn chết mà hai người còn nắm tay rồi ôm nhau, hôn hít và sờ soạng nhau, rồi anh yêu em, em yêu anh, haiz, mình cảm thấy gai mắt quá đi.

Hừm hừm.

Ừ thì, dù sao cũng không phải chỉ có hai người đó mới vui vẻ. Vì tại đó, bố và mẹ đã lo lắng và quan tâm cho mình nhiều biết bao, đến bây giờ mỗi lần nghĩ lại mình vẫn còn thấy hơi cảm động.

Hai người lo rằng mình sẽ mệt nên chỉ cần mặt trời lặn một cái là lại không ngừng hát cho mình nghe thế này “Mau ngủ đi Tae Yang à, mau ngủ đi, ngủ rồi mới lớn được, ngủ say nhé Tae Yang của ba mẹ, ngủ ngon và đừng tỉnh dậy nhé, ngủ suốt đêm đi, u chu chu, ngủ nướng cũng không sao hết nên con hãy ngủ đi, làm ơn hãy ngủ đi, ngủ đi, bố sẽ

cho con một triệu won, mau ngủ đi, xin con đấy, mau ngủ đi nhanh lên.”

Hức. Đây chẳng phải là việc giúp mình nhận ra được mẹ và bố đã lo lắng và yêu thương mình nhiều đến nhường nào hay sao?

Tất nhiên nhờ hai người đã hết lòng hết sức lo lắng cho mình mà đêm nào mình cũng ngủ rất ngon, có điều mỗi lần mình tỉnh giấc lúc sáng sớm và đi vệ sinh quay về rồi thử mở cửa phòng ngủ của bố mẹ một chút, lần nào cửa cũng đang khóa, lý do là gì thì mình cũng không biết nữa.

Sau khi trở về từ Tahiti chưa được bao lâu.

Trên đường đi làm về, bố mua một bó hoa hồng to khủng bố rồi đột nhiên đưa cho mẹ và liên tiếp hôn lên má mẹ một cách nổi da gà.

Khi mình hỏi lý do vì sao bố lại như thế, mẹ đã vừa cười rất tươi vừa trả lời.

“Tae Yang của mẹ sắp có em rồi đấy. Con vui không?”

Em ư? Mình mà cũng có em á?

Dù có chút bối rối nhưng mình thấy rất vui. Thời gian qua, khi các bạn khác vừa kể chuyện về em mình vừa kêu ca thì mình cũng đã nhiều lần cảm thấy tủi thân vì không có em.

Vì đứa em trong bụng vẫn chưa có tên nên bố mình đã lập tức đặt ngay một biệt danh nghe rất lộn xộn và mệt mỏi (nếu dùng cách nói của mẹ thì là “mắc hội chúng tuổi teen”),

nhưng lại bị mẹ véo cho một cái rất mạnh nên bên mạn sườn của bố đã xuất hiện một vết bầm lớn.

Có phải là nói dối không ấy hả? Là thật đó. Chính mắt mình đã nhìn thấy rõ ràng. Tối hôm đó mình tắm chung với bố mà, bên mạn sườn bố có một vết bầm to cực kỳ.

Thế nhưng... Chỗ mà bố bị véo rõ ràng là mạn sườn, thế nhưng... Phía sau cổ, rồi giữa ngực và cả trên đùi vì sao cũng có vết bầm nhỉ? Sau lưng cũng có mấy vết xước dài do bị cào nữa.

Lúc mình hỏi bố có phải những vết này cũng đều là do mẹ làm hay không, bố đỏ bừng mặt lên và lẩm bầm “Thằng nhóc bé xíu này cái gì cũng hỏi”, rồi thay vì trả lời lại hỏi “Con làm hết bài tập chưa?”, nói mấy câu không sao hiểu được như “Những gì con nhìn thấy hôm nay không được nói cho bất kỳ ai biết, nghe rõ chưa? Cái này là thói quen, à không, đời sống riêng tư, à không, vấn đề danh dự của mẹ con đó”, sau đó đổ dành mình rằng “Nếu con giữ bí mật thì cuối tuần này bố sẽ đưa con tới sân bóng chày. Bố sẽ cho con gặp cầu thủ Lee Tae Ro”. Mặc dù mình chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào cả.

Ừm, sau đó mấy ngày, vì bác cả về nước nên mình đến nhà ông nội chơi, khi ấy bà nội đã hỏi mình rằng “Bố mẹ con vẫn sống với nhau hòa thuận đấy chứ?”, trong vô thức mình lại thú thật với bà về chuyện đó. Thực sự chỉ là sơ suất hiếm có thôi. Mình vốn là người có đầu óc tốt nên tuyệt đối không quên những gì đã hứa đâu.

Bác cả ở bên cạnh nghe được, lẩm bầm rằng “Em dâu hăng hái hơn vẻ bề ngoài nhiều đấy nhỉ” liền bị bác dâu

(Bác dậu của mình tên là Oh Ae Ji đó. Buồn cười nhỉ?) cần nhằn hết sức thậm tệ, còn ông làm một vẻ mặt gì đó vô cùng khó hiểu và ho khan dữ dội, rồi vừa bảo “Con đừng nói chuyện này ở chỗ nào khác nhé” vừa cho mình rất nhiều tiền tiêu vặt.

Việc này rốt cuộc là gì thế nhỉ?

Có vẻ như dù đầu óc mình có tốt, cũng có nhiều việc mà bộ óc thông minh này không thể nào hiểu được.

Dù sao thì, tên cúng cơm cho em bé trong bụng mẹ cuối cùng đã được quyết định là “Ro Ra”.

Bố nói tuần trước trên đường đi công tác, bố đã ngủ mơ, trong giấc mơ bố đã nuốt sùm sụp như húp mì cực quang (Aurora) đang phủ kín bầu trời.

Vì thế nên bố định đặt tên em là Aurora, nhưng mẹ nói rằng nghe rung cả mình nên tuyệt đối không được, vậy là bố bỏ chữ “Au” đi, chỉ là Ro Ra thôi.

Hừm, Ro Ra gì chứ. Không phải quá nhạt nhẽo sao? Hơn nữa nếu là bé trai thì làm sao gọi là Ro Ra được chứ?

Mình đã nghĩ nếu đặt là “Hyper Sonic Nemesis Ultra Megasonic” thì chẳng phải hay hơn sao, nhưng cái tên đó quá dài, và nếu là bé gái thì nghe không được hay lắm, vì thế mình cũng quyết định gọi đại khái là Ro Ra. Kết cục em mình đúng là bé gái.

Có em đương nhiên là một chuyện tốt, nhưng mặt khác cũng có những chuyện không tốt.

Là bởi vì mẹ mình thường xuyên bị đau.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, mẹ thường xuyên nhăn nhó trước bàn ăn và che miệng lại rồi nôn ọe, cuối cùng cơm cũng chẳng ăn và cũng chẳng đỡ dần được công việc của bố, chỉ nằm một chỗ suốt cả ngày.

Khi mình hỏi bố rằng có phải mẹ lại ăn kiêng không, bố vừa xoa đầu mình vừa nói với vẻ nghiêm túc rằng đó không phải ăn kiêng mà là “ngهن”. Hơn nữa bố còn nói rằng “Lúc mẹ ngهن vì Ro Ra so với khi mang thai con thì chẳng là gì cả. Khi con còn trong bụng mẹ, vì lo lắng mà mẹ đã giảm liền ba cân trong vòng hai tháng trời. Ô hô hô hô.”

Tuy không biết tường tận nghĩa của câu nói đó là gì, nhưng đó âu cũng là việc đương nhiên.

Mình là anh thì làm gì có chuyện lại kém hơn Ro Ra được chứ. Tất nhiên là không rồi.

Sau đó không bao lâu, nói theo cách của bố thì mẹ đã bị “Thần ăn” nhập vào người.

Đủ các loại món ăn quý hiếm và độc đáo từ khắp nơi trên cả nước nối tiếp nhau bay về bằng chuyển phát nhanh. Thậm chí bố còn thay đổi lộ trình đi công tác nước ngoài để trực tiếp mua món ăn vật mà mẹ muốn ăn về nữa.

Không biết có phải do ăn nhiều như thế không mà người mẹ luôn rất thon thả của mình bắt đầu mập lên trông thấy từ cuối năm ngoái. Và tới tháng trước, bụng mẹ đã phình to đến mức gần như không thể thở nổi khiến mình phát sợ, nhưng bố lại liên tục nói với mình mấy lời vô lý rằng đó không phải mẹ ăn mà là Ro Ra ăn đó, không phải mẹ béo lên mà là Ro Ra đang tăng cân.

Tính cả mẹ thì tất cả những người biết mình đều nói với mình rằng bố là một thiên tài, lớn lên phải trở thành người xuất chúng như bố, nhưng chúng ta hãy thành thật đi nào. Một người bố hay nói mấy lời không thấu tình đạt lý thế kia thật sự là thiên tài, là người xuất chúng ấy hả?

Trong lúc mình đợi ở phòng khách, có vẻ như khoảng cách giữa các tiếng rên la của mẹ ngày một thu hẹp lại, từ bên trong bắt đầu vọng ra những tiếng kêu hoàn toàn khác so với hồi này.

“A ư ưc!”

Giọng nói luôn rất nhã nhặn của mẹ nghe hay biết bao, thế mà giờ đây giọng mẹ vọng đến cứ như là một người hoàn toàn khác vậy.

Sau tiếng hét khủng khiếp và ngắn gọn của mẹ là sự yên lặng kéo dài và âm thanh di chuyển bận rộn của đội ngũ y bác sĩ, tới khi đó mình mới bất thành linh cảm thấy sợ.

“Bà ơi... Mẹ con không sao chứ ạ?”

“Ừ, phải rồi, không sao đâu. Khi sinh con người mẹ vốn sẽ bị đau. Sinh xong sẽ không sao hết.”

“Thật thế ạ?”

“Tất nhiên rồi. Tae Yang của bà cũng được sinh ra như thế mà.”

Bất chợt mình nhớ ra một việc xảy ra sáng hôm nay.

Cuối tuần này là ngày dự sinh của mẹ nên bố đã xin nghỉ phép. Hôm nay là ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ phép,

lịch trình là đi công tác ở địa phương nên bố đã ra khỏi nhà từ sáng sớm.

Nếu là những ngày mẹ không cùng bố đi làm, bố sẽ nói lời chào tạm biệt ở trước cửa, sau đó theo thói quen hôn lên cả hai bên má của mẹ rồi mới đi, thế nhưng hôm nay lại hơi khác.

Sau nụ hôn lên má, bố cũng hôn cả môi, rồi cúi người xuống dựa vào bụng mẹ rồi nói “Từ ngày mai bố bắt đầu nghỉ phép rồi, vì thế Ro Ra của bố, hôm nay con không được ra đâu nhé”, sau đó nói với mình mấy lần rằng “Khi không có bố, Tae Yang phải bảo vệ mẹ đó. Con biết chưa? Hứa với bố nhé” và còn xác nhận cả câu trả lời nữa.

Tình trạng của mẹ bắt đầu trở nên bất thường là khi mình đang đợi giáo viên dạy violin sau khi trở về từ trường, tắm rửa rồi ăn bữa phụ. Mẹ đột nhiên kêu “Á, bụng tôi” rồi mặt trở nên tái xanh, nhìn đồng hồ rồi bắt đầu thu xếp để tới bệnh viện.

Cho đến khi cùng lên xe với mẹ tới bệnh viện, cả khi mẹ nhập viện vào phòng bệnh mà bố đã liên lạc trước và làm hết mọi thủ tục, cả khi mẹ cứ liên tục kêu đau, rồi bà nội đến và bảo mình đi ra ngoài phòng khách, mình đã hứa với bố sẽ bảo vệ mẹ rồi, nhưng mình hoàn toàn không biết phải làm thế nào cả.

Mẹ cho đến giờ này vẫn đang đợi bố. Tới Busan để tham dự một cuộc họp quan trọng, mặc dù bố đã nói đang vội vã quay về rồi, nhưng trước đó mẹ vì bất an nên đã sớm không thể chịu đựng được nữa.

Khi bà nội dắt tay mình đi ra ngoài hành lang, tiếng trực thăng ồn ào vang lên khắp bốn phía.

Nghe như có tiếng bước chân hỗn loạn vang lên từ phía cửa thoát hiểm lối lên tầng thượng, và rồi một người đàn ông cao lớn ôm trong lòng một bó hoa hồng to khủng khiếp đang chạy đến như một người điên.

“Tae Yang à!”

“Bố! Hức!”

Nhìn thấy khuôn mặt đáng tin cậy của bố, không hiểu sao nước mắt mình lại chảy ra.

Bố sai bước chạy tới với đôi chân dài, sau khi hít thở sâu, bố vừa xoa đầu mình vừa nói.

“Tae Yang à, con đã giữ lời hứa với bố rồi nhì. Nhóc con đáng khen này.”

“Bố ơi... con đã chẳng thể làm được gì cả...”

“Con đã mạnh mẽ ở cạnh bên mẹ còn gì. Chỉ thế thôi là được rồi.”

Ô?

Bố mình... hôm nay có chút ngẫu đấy chứ?

Mình đã nghĩ khi lớn lên, những việc khác thì không biết nhưng mình muốn trở thành một người có thể nói ra những lời ngẫu như thế trong tình huống này.

Bố trao đổi mấy câu với ông nội, sau đó vội vã đi vào bên trong, lập tức đội ngũ y bác sĩ lại ra vào tấp nập, và rồi không lâu sau đó, tiếng khóc của trẻ con văng vẳng vọng ra.

“Ôi trời! Ra rồi thì phải!”

Bà nội vui mừng đến mức không biết làm thế nào, còn mình thì lại bối rối quá không biết phải phản ứng ra sao mới được.

Cứ như thế, một lúc sau, cô y tá từ bên trong mở cửa ra rồi gọi cả mình và bà nội vào.

Đi qua phòng khách, đứng trước phòng bệnh nơi mẹ sinh em bé, từ bên trong vọng ra cuộc nói chuyện khe khẽ của bố và mẹ cùng tiếng khóc oe oe của em bé.

“Em đã vất vả rồi.”

“Anh cũng thế.”

“Nếu biết trước sẽ thế này thì anh đã không đi công tác hôm nay. Có một mình em đã sợ lắm đúng không?”

“Một chút thôi ạ.”

Tình cảm của mẹ và bố lúc nào cũng tốt nên thi thoảng nghe cuộc trò chuyện của hai người mình cũng thấy co rúm cả người lại, nhưng những lời hai người nói với nhau hôm nay có chút khác với thường ngày. Tuy không thể giải thích một cách rõ ràng là khác ở chỗ nào, nhưng có lẽ là cảm giác mũi bất chợt trở nên cay cay chẳng?

Bà nội dường như cũng có cảm giác giống mình nên kéo tay mình và dùng ngón trỏ đặt phía trước môi ra hiệu là hãy yên lặng, sau đó cứ thế đứng yên trước cửa.

Nhờ thế mà cuộc trò chuyện giữa mẹ và bố tiếp tục dài ra.

“Con chúng ta có xinh không?”

“Tất nhiên. Không phải xinh bình thường mà thực sự xinh kinh khủng luôn ấy.”

“Thật á?”

“Ừ. Xinh đến mức không ai có thể không yêu thương cho được ấy.”

“Đến mức đó sao? Hừm. Trông nhăn nheo thế này nên em cũng không biết nữa.”

“Em nói gì thế. Con gái của ai mà lại có thể không xinh đẹp chứ.”

Mẹ cười khúc khích một lát rồi hỏi.

“Con nhìn giống ai thế? Chắc vì là con gái nên khác với khi sinh Tae Yang thật đấy.”

Không nói gì suốt một lúc, bố đáp lời. Lại bằng giọng nói khiến đầu mũi thấy cay cay giống lúc này.

“Giống hệt như Mi So lúc năm tuổi vậy. Cả mắt, mũi, lẫn cái miệng xinh đẹp này nữa.”

Trước câu nói của bố mà mình không tài nào hiểu nổi có nghĩa là gì, không hiểu sao mẹ lại ghen ngào rồi trách móc bố.

“Vô lý. Ý anh là anh nhớ được khuôn mặt của em khi đó hả?”

“Tất nhiên rồi. Dĩ nhiên là anh vẫn nhớ một cách rõ ràng rồi.”

“Nói dối.”

“Thật đó. Em nghĩ anh thế nào mà lại nói như thế hả?”

“À à, tóm lại đúng là anh mà.”

“Cảm ơn em vì đã sinh cho anh một cô con gái xinh đẹp.
Vội cả...”

Nghe tiếng khóc của em bé lắng xuống, đồng thời không có thêm câu nói nào tiếp theo nữa, không nhìn cũng có thể biết mẹ với bố đang làm gì lúc này. Tóm lại là hôn, bất kể giờ giấc. Hơn nữa lần này còn có vẻ kéo dài hơn một chút.

“Em biết không?”

“Gì cơ ạ?”

“Anh yêu Mi So nhiều như thế nào ấy.”

“Tất nhiên rồi ạ.”

“Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

Có vẻ như bố mẹ mình thuộc tuýp người rộng rãi về mấy lời “yêu” đó thì phải, hai người cũng khá thường xuyên nói điều đó với mình. Lý do cụ thể là gì mình cũng không rõ, có điều cùng là tiếng “yêu” nhưng bầu không khí và cảm giác lúc bố với mẹ nói với nhau có chút khác biệt hơn khi nói với mình.

Tại sao lại thế nhỉ? Lớn lên liệu mình có thể hiểu được không?

Trong lúc mình và bà nội yên lặng chìm trong suy nghĩ, từ phía sau cánh cửa đột nhiên bật mở, ông nội, ông ngoại,

gia đình bác trai cả, gia đình bác gái cả cùng bác gái thứ tất cả lũ lượt ủa vào.

Nhận ra sự náo động, bố ra ngoài phòng khách, sau khi nhắc nhở mọi người một vài điều cần lưu ý thì dẫn cả nhà vào trong phòng bệnh.

Dù mặt mũi sưng vù hết sức trầm trọng nhưng mẹ vẫn cười rạng rỡ chào đón mọi người, còn bố thì cẩn thận dựng chiếc nôi em bé nơi Ro Ra đang bị cuộn tròn vo trong một chiếc khăn quay về phía cả nhà.

Như thể lo sợ cả gia đình tụ họp lại với nhau thế này sẽ làm vương bụi lên em bé mới sinh, tất cả đều cuống cuống bước lùi lại, nhờ đó mà mình có thể tiến lại gần và một mình thỏa thích ngắm Ro Ra.

“Tae Yang à. Con phải chào em đi chứ.”

Trong khi bố và mẹ đang nhìn mình với vẻ hết sức chờ mong, mình đưa ra lời chào đầu tiên bằng giọng nói run run.

“Chào mừng em. Lần đầu tiên em đến với gia đình mình đúng không?”

Vì sao bố và mẹ lại tỏ vẻ nhăn nhó thế kia, vì sao cả nhà lại bật cười lớn thế kia, đến cuối cùng mình cũng chẳng thể biết được.

Đó là ngày mà lại một lần nữa mình nhận ra rằng trên đời này có rất nhiều việc mà ngay cả cái đầu thông minh của mình cũng không tài nào hiểu được.

Dù sao thì, em gái Ro Ra của mình nhỏ hơn rất nhiều so với mình đã nghĩ, và xinh đẹp cực kỳ cực kỳ cực kỳ nhiều hơn những gì mình tưởng tượng.

Khoảnh khắc nhìn em, mình đã biết được ngay một điều.

Đó là “À. Con bé này dù ai nói gì đi nữa thì đúng là em gái của Lee Tae Yang rồi!”

Nhìn mà xem. Nét mặt hoàn hảo không chê vào đâu được giống y hệt mình, cái đầu thiên tài của mình cứ như thể được chuyển sang cùng với đôi mắt hết sức lạnh lợi này nữa. Con bé rõ ràng dù không được như mình đi nữa vẫn sẽ là một đứa trẻ vô cùng vĩ đại cho xem.

Ồ? Biểu cảm của mọi người sao lại như thế?

Có vẻ mọi người đang nhìn mình với ánh mắt cho rằng mình đang kiêu căng thì phải, hay chỉ là cảm giác của mình thôi nhỉ?

Lời tác giả

Xin chào, tôi là Jeong Gyeong Yun.

Sau gần năm năm kể từ khi phát hành ấn phẩm đầu tiên vào tháng 5 năm 2013, tôi mới lại được gặp lại các bạn nhờ ấn phẩm tái bản.

Trong năm năm qua tôi đã trải qua rất nhiều việc, trong đó điều mà tôi nhớ đến nhiều nhất có thể nói chính là tình cảm của quý vị độc giả.

Nhờ quý vị đã luôn ủng hộ trong ngần ấy năm mà thời gian qua, *Thư ký Kim sao thế?* đã được chế tác dưới nhiều thể loại như tiểu thuyết miễn phí, webtoon, sách điện tử... và trong lúc tôi đang viết những dòng tái bút này, nó cũng đã được chế tác thành phim truyền hình và chuẩn bị thâm nhập vào thị trường nước ngoài.

Một tác phẩm vẫn còn nhiều thiếu sót lại có thể có được vinh dự lớn đến như vậy, tôi nghĩ rằng tất cả đều nhờ vào quý vị độc giả đã luôn yêu mến và ủng hộ trong thời gian dài vừa qua.

Xin cảm ơn tất cả các bạn.

Cũng như việc thế giới và cả chính bản thân tôi đã thay đổi rất nhiều trong năm năm qua, tôi sẽ dốc hết khả năng để

tạo ra một tác phẩm với cốt truyện mạch lạc hơn trong thời gian tới.

Tôi xin được gửi gắm tình yêu và lời cảm ơn cùng triệu nụ hôn,

Đến các con tôi, chồng tôi và những người thân trong gia đình - những người tôi luôn yêu thương và trân trọng hơn bất cứ điều gì khác trên đời này.

Đến các chị gái - những người tôi vô cùng yêu quý vì luôn là nguồn sức mạnh cho tôi.

Đến Ka Mi, thiên thần bốn chân màu đen, ấm áp và gần đây có chút lười biếng.

Đến trợ lý Park, phó phòng Gi cùng những người trong tổ biên tập Gaha - những người mà tôi biết ơn và luôn cảm thấy đáng tin cậy.

Đến những người có liên quan thuộc Kakaopage với sự cố gắng tràn đầy nhiệt huyết mà tôi luôn kính trọng và muốn học theo.

Đến chị Soo Jin - người đã làm nên tôi của ngày hôm nay và là người mà tôi luôn nhớ mong.

Đến trưởng ban Seung Jin - bạn tôi, người mà tôi yêu quý và tin tưởng nhất.

Và cuối cùng là đến quý vị độc giả đã luôn dành cho tôi những tình cảm lớn lao.

Có lẽ sẽ không còn có tác phẩm nào mà khi viết hay biên tập, cả khi viết thêm ngoại truyện và mỗi lần mở ra đọc tôi đều cảm thấy thú vị như tác phẩm này. Với tư cách là tác

giả, tôi cảm thấy có thể tạo ra một tác phẩm thế này thực sự là may mắn và cũng là niềm hạnh phúc vô cùng to lớn của mình.

Hy vọng rằng tác phẩm này sẽ ở lại trong lòng quý vị độc giả như một tác phẩm vui vẻ và khiến tâm trạng thoải mái.

Một lần nữa xin chân thành cảm ơn.

2.2018

Cha Hyang Jeong Gyeong Yun

**HỘI LUẬT GIA VIỆT NAM
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC**

Địa chỉ: 65 Tràng Thi - Quận Hoàn Kiếm - Hà Nội

Email: nhaxuatbanhongduc@yahoo.com

Điện thoại: 04.3 9260024 Fax: 04.3 9260031

Thư ký Kim sao thế?
(Tập 2)

Jeong Gyeong Yun

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc

BÙI VIỆT BẮC

Chịu trách nhiệm nội dung:

Trưởng biên tập

BÁ THỊNH

Biên tập: Nguyễn Hồng Nhung

Sửa bản in: Nguyễn Thị Ngọc

Thiết kế bìa: Minh

Bìa: Leo Bùi

Liên kết xuất bản và phát hành

CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIỆT NAM

Số 50, Đường 5, Tập thể F361, An Dương, Yên Phú, Tây Hồ, Hà Nội.

Tel: (+84-24) 3717 2838 - Fax: (+84-24) 3717 2838

Phát hành tại Hồ Chí Minh

148 Nguyễn Hữu Dật, Phường Tây Thạnh, Quận Tân Phú, Tp. Hồ Chí Minh.

Tel: (028) 3816 1126

In 2.000 cuốn, khổ 14.5x20.5cm. Tại: Công ty TNHH in Thanh Bình.

Địa chỉ: 432 đường K2, Cầu Diễn, Q. Nam Từ Liêm, Hà Nội.

Số xác nhận ĐKXB: 2088-2019/CXBIPH/36-33/HĐ.

Số QĐXB của NXB: 1081/QĐ-NXBHĐ cấp ngày 13/06/2019.

Mã ISBN: 978-604-89-9370-2.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2019.